

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA
LEIGH

CROSS

HER

HEART

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÇAPRAZ HER KALP

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

MORGAN DANE ROMANLARI

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Koru*

SCARLET FALLS ROMANLARI

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

SHE CAN SERİSİ

*Koşabilir ve
Anlatabilir
Çılgılık Atabilir,
Saklanabilir
"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir*

GECE YARISI ROMANLARI

*Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece
Yarısı Fedakârlık
Gece Yarısı*

Gece Yarısı Saplantısı

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

Gone to Her Grave (Rogue River)

Walking on Her Grave (Rogue River)

Tracks of Her Tears (Rogue Winter)

Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)

Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)

DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

Seçilecek Bir Kemik

Kemiklerin Fısıltısı

ÇAPRAZ HER KALP

BEN LINDA
LEIGH

Montlake

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2020 by Melinda Leigh
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542006927 (ciltless)
ISBN-10: 1542006929 (ciltless)

ISBN-13: 9781542006941 (ciltli)
ISBN-10: 1542006945 (ciltli) Kapak

tasarımı Shasti O'Leary Soudant Birinci

Baskı

*Charlie, Annie ve Tom için.
Sen her şeysin.*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YEDİNCİ

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ALTINCI

BEŞİNCİ

SEKİZİNCİ

DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ ON

DÖRDÜNCÜ ON

BEŞİNCİ

ON BÖLÜM YEDİNCİ

BÖLÜM BÖLÜM

YIRMİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ ON

DOKUZUNCU

BÖLÜM YIRMİ BİR BÖLÜM

YIRMİ İKİ YIRMİ YIRMİ YIRMİ

YIRMİ BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM

BÖLÜM ALTI BÖLÜM DÖRT

BEŞ BÖLÜM YIRMİ YEDİ

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM
YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ OTUZ OTUZ
BÖLÜM DÖRT ÜÇ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
YEDİ BÖLÜM OTUZ OTUZ
OTUZ OTUZ BÖLÜM OTUZ
DOKUZ BEŞ ALTI SEKİZ
BÖLÜM KIRK
TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Grey's Hollow, New York, Ocak 1993

"911. Acil durumunuz nedir?" diye sordu bayan.

Bree tir tir titriyordu. Telefonu zar zor kulağına tutabiliyordu. "Annem ve babam kavga ediyor." Koridorda bir tokat sesi duyuldu ve Bree irkildi. "Polisi gönderir misiniz?"

"Polis geliyor," dedi kadın. "Onlar gelene kadar sizinle konuşacağım."

"TAMAM." Bree burnunu çekti ve koluyla burnunu sildi. Yüzünden aşağı sümükler akıyordu. Babasının önünde ağlamaktan nefret ediyordu. Bu onu daha da sinirlendiriyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

"Adın ne senin?"

"Bree," dedi küçük bir sesle. Babasının onu duyacağını sanmıyordu ama eğer duyarsa, Bree de annesiyle aynı şeyi yaşayacaktı. Koridordan aşağı baktı. Ailesinin kapısı açıktı ve babası bağırıyordu. Kelimelerin hepsini duyamıyordu ama kötü şeyler söylediğini ve annesine isimler taktığını biliyordu. Bir tokat sesi daha duydu ve annesi hıçkırmaya başladı. "Anneme vuruyor."

"Neredeler?" "Yatak odasındalar."

Erin koridora çıktı. Doldurulmuş tavşanını bir kulağından tutmuş, anne ve babasının odasına doğru yürürken onu sürüklüyordu.

"Erin, oraya girme!" Bree cesaret edebildiği kadar yüksek sesle seslendi ama sesi fısıltı gibi çıktı. Babasının duymasını istemiyordu.

"Erin kim?" diye sordu kadın.

"Küçük kız kardeşim," diye yanıtladı Bree. "Erin, buraya gel!" "Kaç yaşında?"

"Dört. Ben sekiz yaşındayım. Ona bakmak zorundayım. Annem öyle söyledi." "Sekiz ." Kadın öksürdü.

Bree koridorda kız kardeşine doğru ilerledi ama telefon kablosu yeterince uzun değildi. "Ona ulaşamıyorum." Telefonu sıkıca tuttu. Onu bırakmak istemiyordu. "Erin!" diye bağırdı.

Kız kardeşi başını çevirdi. Erin ağlamıyordu ama gözleri gerçekten büyümüştü ve pijamalarını ıslatmıştı. Kız kardeşi arkasını dönüp ona doğru yürüdüğünde, Bree'nin göğsünden hava boşaldı ve gözlerinin önünde yıldızlar dans etti. Erin'i koridorun sonuna ve mutfığa doğru çekti.

Bree kadına, "Onu yakaladım," dedi.

Üçüncü yatak odasında bebek çığlık atmaya başladı. Kapısı anne ve babasınınkinin tam karşısındaydı. Ağlaması Bree'nin karnını ağrıtıyordu. Babası daha da sinirlenirdi.

"Ağlayan kız kardeşiniz mi?" diye sordu kadın.

"Hayır. Benim bir erkek kardeşim var." Bree babasını annesiyle birlikte odada istemiyordu ama dışarı çıkmasını da istemiyordu. "Gidip onu getirmeliyim. Onu ." Bree kız kardeşine döndü. "Burada kal."

O bebeğin odasına gidemedi, babası salona geldi. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri küçük ve acımasızdı. Annesi hemen arkasındaydı. Ağzı kanıyordu ve boynunun her yerinde kırmızı izler vardı.

"Dur." Annem babamı kolundan yakaladı. "Onu yakalayacağım."

Babam döndü ve annemin suratına bir tokat attı.

Bree, "Anneme vurmayı kes!" diye bağırdı. Ama o vurmadı. Ona yine vurdu.

Bebek çığlık attı ve baba odasına doğru döndü. "Neler oluyor, Bree?" diye sordu kadın.

"Baban bebeği alacak." Bree ne yapacağını bilemiyordu. Çok korkmuştu, karnına kramplar girmiş ve bacakları titremeye başlamıştı. Kız kardeşi sürünerek mutfak masasının altına girdi. "Lütfen polis gönderin."

"Geliyorlar, Bree," dedi kadın. "Her şey girecek."

"Kesin şunu!" Annem babamın sırtına atladı ve ona vurmaya başladı. "Sakin ona dokunma."

Babam çok hızlı döndü ve annemi duvara çarptı. Anne babanın sırtından koridorun zeminine düştü. Bebeğin kapısından arkasını döndü. Yüzü karanlıktı, Bree'nin onu hiç görmediği kadar kızgındı. Anneye doğru hamle yaptı, parmakları annenin koluna dolandı ve onu ayağa kaldırdı. Sonra onu odalarına geri sürükledi.

"Gitmek zorundayım. Bebeği hemen almalıyım." Bree telefonu kapattı. Parmak uçlarında bebeğin odasına girerken kadının konuşmasını duyabiliyordu. Yüzü kızarmış ve çığlık atan küçük kardeşi beşiğinde duruyordu, küçük elleri üst parmaklığa asılmıştı.

"Şşşt." Bree onu kucağına aldı ve kalçasına koydu. "Sessiz olmalısın."

Onu dışarı taşıırken anne ve babasının odasına baktı. Babası bir eliyle annesini duvara yaslamıştı. Diğer elinde ise bir silah tutuyordu. Bree bir an dondu kaldı. Bütün vücudu buz kesti ve neredeyse altına işeyecekti.

Sonra geri çekildi ve koridorda koşabildiği kadar hızlı koştu. Bebek onun kalçasında zıplarken ağlamayı kesti. Yüzünü onun omzuna gömdü ve hıçkırdı. Yerdeki telefonun yanından aceleyle geçti. Kadın ona sesleniyordu ama Bree'nin onunla konuşacak vakti yoktu.

Mutfak masasının yanında durdu ve Erin'e seslendi. Kız kardeşi masanın altından sürünerek çıktı. "Bree?" "Hadi," diye fısıldadı Bree. "Saklanmamız gerek."

"Korkuyorum," dedi Erin.

"Nereye gideceğimi biliyorum. Her şey yoluna girecek." Bree Erin'i kolundan tutup mutfak kapısından dışarı çekti.

Erin direndi. "Söz mü?"

Bebeği kenara iten Bree, kendi göğsünün ortasına küçük bir X işareti çizdi. "Kalbimin üstüne."

Tekrar kapıya doğru döndü. Bu sefer Erin direnmedi.

Arka bahçe karanlıktı ve sundurma çıplak ayaklarının altında buz gibiydi. Rüzgâr pijamalarının arasından esiyordu. Ama devam etti, merdivenlerden indi ve verandanın altındaki gevşek tahtaya doğru gitti. Tahtayı geri çekti ve Erin sundurmadan geçerken onu tuttu.

delik. Sonra bebeği karanlığa itti ve peşinden sürünerek içeri girdi. Bree tahtayı tekrar yerine çekti. Daha önce de anne ve baba kavga ederken birçok kez buraya saklanmıştı.

Verandanın altında rüzgârdan korunuyorlardı ama hava hâlâ soğuktu. Bree tahtaların arasından karanlık avluya baktı. Ahırın gölgesinde, babasının köpekleri kulübeden havlıyordu. Kadın polisin geleceğini söylemişti. Rüzgâr tahtaların arasındaki boşluklardan geliyordu. Bree annesiyle babasının kavga ettiğini duyamıyordu.

Artık. *Babam ne yapıyor?*

"Üşüyorum." Erin'in dişleri takırdadı.

Bree kız kardeşini daha yakına çekti ve onu susturdu. Bebek onun kollarında titredi ve inledi. Yüzü buruşmuştu, sanki ağlamaya hazırlanıyor gibiydi. Eğer ağlarsa, babası duyabilirdi. Onları bulabilirdi. Bree kollarını onun küçük bedenine doladı ve onu salladı. "Şşşt."

Bir kapı çarptı ve Bree sıçradı. Ağır botlar tepesinde tepiniyordu. Ayak seslerinin evin içinde mi yoksa arka verandada mı olduğunu anlayamadı. Polis mi gelmişti? Belki de her şey girecekti. Tıpkı kadının dediğı gibi.

Bir silah sesi . Bree sıçradı.

Anneciğim!

Elleri bebeği sıkıca kavradı ve bebek ağlamaya başladı. Bir kapı daha çarpıldı. Bree sese doğru koşmak istedi ama çok korkmuştu. Daha fazla ayak sesi, daha fazla bağırış ve ardından bir silah sesi daha duydu.

Bree gözlerini kapattı.

Ne olduğunu görmeden bile, hiçbir şeyin bir daha asla iyi olmayacağını biliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

"İşte bina bu." Bree Taggert, Kuzey Philadelphia'da bir bloğu kaplayan tuğla evleri işaret etti. "Yirmi yaşındaki Ronnie Marin'i arıyoruz."

Diğer cinayet masası dedektifi Dana Romano aracı yavaşlattı ve yumruğunun içine öksürdü. Elli yaşındaki Dana uzun boylu ve zayıftı. Kısa, dağınık sarı saçlarında birkaç gri çizgi göze çarpıyordu. Arabanın camından gözlerini kısarak bakarken karga ayakları derinleşti. "Burası onun evi mi?"

Bree notlarını kontrol etti. "Hayır. Ronnie'nin teyzesi burada yaşıyor. En son tutuklandığında kefaletini o ödemiş. Sonra kefaletini ödemedi ve teyzesi bin dolar kaybetti. Umarım Ronnie'nin nerede olduğunu biliyordur ve ona kin besliyordur."

Bir önceki hafta, bir hemşire yoğun bakım ünitesindeki gece vardiyasından eve dönerken dövülmüş, tecavüze uğramış ve boğularak öldürülmüştü. Bir çamaşırhanenin güvenlik kamerası katili kurbanını cesedin bulunduğu sokağa sürüklerken yakalamıştı. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde katilin kimliği Kuzey Philly'den Ronnie Marin olarak belirlenmişti. Ronnie'nin Schuylkill Otoyolu kadar uzun bir sabıka kaydı vardı.

Bree, Ronnie'nin bilinen bağlantıları üzerinde çalışıyordu. Şimdiye kadar Ronnie'den hiçbir iz bulamamıştı ve kimse onu gördüğünü itiraf etmemişti.

Dana geçen hafta hastaydı ve soruşturmaya yetişmeye çalışıyordu. Mavi Crown Vic'i, araç kadar uzun bir kar yığınının arkasında kaldırıma çekti. "Bana Ronnie'nin son suçunun ne olduğunu hatırlatır mısın?"

"Soygun." Bree karanlık sokağı taradı ama canlı bir şey göremedi. Evin yanından geçen çöp sokağında, bir sokak lambasının parıltısında siyah buz parlıyordu. "On sekiz ay yattı. Ondan önce de vandalizm ve basit saldırı suçlarından. Sadece iki aydır dışarıda."

Bree gösterge panelindeki bilgisayarı çevirerek Ronnie'nin sabıka fotoğrafını gösterdi.

"Cinayete doğru hızlı bir ilerleme," dedi Dana.

"Hiçbir şey bir suçluya hapse girmek kadar iyi bir suçlu olmayı öğretmez."

"Belki Ronnie şehri terk etmiştir."

"Bundan şüpheliyim. Tüm bağlantıları burada. Burası onun bölgesi ve mahallesinde bir BFD olmak için çok çalıştı."

Dana omuz silkti. "Teyze hakkında ne biliyoruz?"

"Ronnie'nin teyzesi elli yedi yaşında. Son on sekiz yıldır aynı ticari temizlik şirketinde çalışıyor ve sabıka kaydı yok."

"Aileni seçemezsin." Dana durakladı, yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim, Bree. Öyle bir şey demek istemedim."

Birlikte çalıştıkları dört yıl boyunca Dana, Bree'nin anne ve babasının ölümünden hiç bahsetmemişti ama Bree onun arkasından bölümdeki diğer polislerden pek çok fısıltı duymuştu. Ama sonra, babanız annenizi öldürüp sonra da kendini öldürdüğünde, insanların bu konuda konuşmasını beklemek zorundaydınız.

"Her şey yolunda. Bunu biliyorum." Ve Bree kendi ailesinin geçmişiyse uzun zaman önce, en azından bu koşullar altında herkesin yapabileceği kadar yüzleşmişti. Ayrıca polis olduğunda trajedi ve şiddeti hayatının kalıcı bir parçası haline getirmişti.

Her neyse. Çocukken yeterince terapi görmüştü. Bıkmıştı artık. On sekiz yaşına bastıktan sonra kendini analiz etmeyi bırakmaya karar vermişti. Bazı hasarlar kalıcı izler bırakır. Bunu değiştirmek mümkün değildi. Çocukluğunu hafızasının karanlık bir köşesine itmiş ve hayatına devam etmişti. Otuz beş yaşında, Bree'nin isteyeceği son şey o anıları gün ışığına çıkarmaktı.

Araçtan dışarı adımını attı. Buzlu caddede esen soğuk rüzgâr yanaklarını yaktı. Soğuğa rağmen, silahına daha iyi erişebilmek için siyah ceketinin düğmelerini açtı.

Dana öksürerek çatlak kaldırımında ona katıldı. Ellerini diz hizasındaki parkasının ceplerine soktu. "Kahretsin, hava çok soğuk."

Yeni yılın gelmesinden hemen sonra, kutuptan gelen bir rüzgar Philadelphia'yı kaskatı dondurmuştu. Soğuk hava devam etmiş, hiçbir şey erimemiş ve bir haftalık kar gri ve kirli bir hal almıştı. Ancak şehirdeki kar sadece bir sonraki iş çıkış saatine kadar güzeldi.

Bree parlak siyah buzdan bir parçanın üzerinden geçti. "Burada işimiz bittiğinde eve gitmelisin. Ölmek üzere olan bir fok balığı gibi konuşuyorsun."

"Hayatta olmaz. Berbat dairemin duvarlarına bir gün daha bakamam." Dana boğazını temizledi, sonra cebinden bir öksürük damlası çıkardı, paketini açtı ve ağzına attı. "Annem sürekli uğrayıp duruyor. Bütün gün başımda dikilip bana çorba tıktırıyor. İlaçlarımı alıyorum ve doktor artık bulaşıcı olmadığımı söylüyor. Artık kışımı kaldırıp işe dönme vakti geldi."

"Gelecek ay emekli olduktan sonra ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Kuzenim döşeme mağazasında gece güvenliği olarak istiyor." Dana kaldırımında durup bir şeyler kesmeye başladı.

"Çünkü herkes emekliliğinde mezarlık vardiyasında çalışmak ister."

"Değil mi?" Dana tekrar öksürdü.

Bree iç çekerek Dana'nın soluklanmasını bekledi. İşini bitirdiğinde, Bree üç kırık beton basamağı çıkmasına öncülük etti. Merdivenleri ve sahanlığı beyaz ferforje bir korkuluk çevreliyordu. Bree ve Dana, tam ortada durmamak için ellerinden geldiğince kapı girişini otomatik olarak kuşattılar ve kapıyı çaldılar. Kimse cevap vermeyince Bree daha yüksek sesle vurdu.

İçeriden ayak sesleri geldi ve orta yaşlı, ufak tefek bir kadın kapıyı açtı. Bree, Ronnie'nin teyzesi Maria Marin'i ehliyetindeki fotoğraftan tanıdı. Teni solgun ve kırışık, koyu kahverengi saçlarını acımasız bir topuz yapmıştı. Salı akşamı saat sekizde, çoğu insan gece için yatağına yerleşmiş olurdu. Bayan Marin işe gitmek için hazırlanıyor olurdu.

Bree boynundaki kordonda taşıdığı rozeti kaldırdı. "Ben Dedektif Taggart, bu da Dedektif Romano."

Dana başını salladı. "Hanımefendi."

Bayan Marin'in koyu renk gözleri irileşti ve yüz hatlarını düzeltmeden önce ağzı büzüldü. *Korku mu?* Bree'nin kürek kemikleri arasındaki deri kaşındı. Dana Bree'ye yan gözle baktı. O da görmüştü.

Ronnie içeride mi? Yoksa Bayan Marin polisle konuşmaktan mı korkuyor?

Bree Bayan Marin'in omzunun üzerinden baktı ama kimseyi göremedi. "Sizinle yeğeniniz Ronnie hakkında konuşmak istiyoruz." Bree mahallelinin duyma ihtimaline karşı sesini alçalttı. "İçeri girebilir miyiz?"

"Hayır." Bayan Marin başını salladı, gözlerinde korku parlıyordu. tekrar. Bakışları sanki başını çevirmeden arkasını görmeye çalışıyormuş gibi sertçe bir tarafa kaydı. *Ronnie dinliyor mu?*

Bree ısrar etti. "Son birkaç gün içinde Ronnie'yi gördün mü?"

"Seninle konuşmak zorunda değilim." Bayan Marin geriye doğru bir adım attı ve kapıyı kapatmaya hazırlandı.

"Hayır hanımefendi, bilmiyorsunuz ama yeğeniniz bir kadını öldürdü." Bree hiçbir şeyi ele vermiyordu. Ronnie'nin fotoğrafı önceki gece haberlerde gösterilmişti. "Şehirdeki bütün polisler onu arıyor. Benimle kendi isteğiyle gelirse Ronnie için daha iyi olur." Bree, kendisine teslim olmasının Ronnie'nin sağlığı için daha güvenli olacağı imasını havada bıraktı.

Ronnie vahşi bir cinayet işlemişti. Yüzü bir güvenlik kamerasına yakalanmıştı. Suç dehası olmadığı açıktı. PPD onu bulacaktı. Ronnie'nin aptallığı göz önüne alındığında, direnecek ve/veya kaçacaktı.

Bayan Marin iki saniye tereddüt ettikten sonra kapıyı yüzlerine kapattı.

Dana basamaktan indi. Botlarının altında kaya tuzu çıtırdadı. Ağzını kapatarak öksürdü. "O içeride."

"Evet." Bree arkasına bakmadan arabaya doğru yürüdü. Dana kaldırımında durakladı. "İçeride olduğunu kanıtlayamayız."

"Hayır." Bree nefes aldı. Soğuk hava sinüs kanallarını ısırdı. "Köşeyi dönelim ve arka kapıyı görebilecek miyiz bakalım. Onu bulduğumuzu bilmek Ronnie'nin bir an önce kaçmak istemesine neden olacak."

"Ön kapıyı izlemek için başka bir birime ihtiyacımız olacak."

Araca bindiler ve destek çağırdılar. Sonra Dana arabayı köşeden dolaştırdı ve sokağı ikiye bölen ara sokağın ağzındaki büyümüş bir çitin yanına park etti. Sokak gölgelerle doluydu ama tam ortasını görebiliyorlardı. Her sıra evin, çeşitli çitlerle çevrili küçük bir beton verandası vardı. Zincir bağlantı öne çıkıyordu. Ama her arka kapı üç basamak yüksekteydi ve Bree her arka çıkışı net bir şekilde görebiliyordu. Çoğu birimin kapısının üzerinde ışıklar vardı. Bayan Marin'in evi köşeden üçüncü evdi. Arka kapı açılıp bir kafa dışarı fırladığında Bree onun dairesini daha yeni bulmuştu. Ronnie mahalleyi gözden geçirdi.

"Ve işte orada." Koltuğunda daha aşağı kayarak Ronnie'nin evden çıkmasını bekledi.

"Destek için beklemeliyiz." "Hayır.

Gitmesine izin vermeyeceğim."

Dana ona o bakışı attı.

"Yapma. Ne yaptığını gördün. Onu sokaklardan uzak, başka kimseye zarar veremeyeceği bir yerde istiyorum." Ronnie evden çıkıp kapıyı kapatırken Bree kapının koluna uzandı. "Ben koştururum. Sen onu arabaya götür."

"Kendi başına gitmenden hoşlanmıyorum." Dana vitesi boşa aldı.

"Hemen olacaksın. Daha yeni bronşit oldun. "Benim arkamda olacaksın.

ayak uydurabilir."

İkisi de Dana'nın Bree'ye asla ayak uyduramayacağını biliyordu.

Dana aynı fikirde homurdandı. "Eğitmek için yeni birini aldığınızda, tüm koşturmayı ona yaptırın."

Bree yeni bir ortak almayı düşünmek istemiyordu. Güven ona kolay gelmiyordu.

Dana ayıldı. "Dikkatli ol, Bree. Ronnie tehlikeli küçük bir pislik torbasıdır."

"Evet." Bree arabadan dışarı çıktı. Dana arabayı mahallenin etrafını dolaşmak için sürdürdü. Bree çitin arkasından baktı. Ronnie ara sokağa doğru gidiyordu. Sanki onun arkasında olduğunu biliyormuş gibi sert bir koşuya başladı.

Kahretsin!

Bree peşinden koştu ama adam sokağın sonuna ulaştı, sağa döndü ve tahta bir çitin arkasında kayboldu. Bir pusudan korkan Bree köşede durdu ve sırtını çite dayadı. Silahını çekerek köşeyi silahla döndü. Kalbi göğüs kemiğine çarpıyordu. Soğuğa rağmen ter sırtının ortasından aşağı akıyor, gömleğini ıslatıyordu. Ama Ronnie görünürde yoktu.

Bir sonraki sokağa çıktığında nefesini tuttu ve şüphelisini bulmak için çevredeki tuğla evleri taradı. *Nerede bu küçük piç?*

"Bree!" Az ileride, Dana Crown Vic'i kavşağın karşısına doğru eğmişti. Aracın açık camından bir sonraki bloktaki sokağı işaret etti. "Bu taraftan!"

Ortağının yönlendirmesini takip eden Bree, bir buz parçasının üzerinde dönerek koşmaya başladı. Arkasında, Dana arabayı döndürürken lastiklerin çıkardığı sesi duydu. Bir sonraki blokta Ronnie'nin kaçışını kesmeye çalışacak ve daha fazla destek çağıracaktı. Bölgede başka birimler olduğuna şüphe yoktu.

Bree bir kar yığınının içinden geçip bir çöp konteynerinin yanından koşarak geçti ve tam zamanında şüphelinin altı metrelik bir tel örgünün üzerinden tırmandığını gördü.

Öne doğru fırladı. "Dur! Polis!"

Beklediği gibi, Ronnie onu görmezden geldi ve koşmaya devam etti. Bree ona tekrar bağırırmaya zahmet etmedi. Nefesini kovalamaca için saklayacaktı.

Çevresel görüşünde, siyah-beyaz bir ekip kavşaktan geçerken kırmızı-mavi ışıkların girdabını yakaladı. Siyah spor ayakkabıları tuzla kaplı asfaltta kaydı. Çitin üzerine atladı ve çit çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Ellerini tepeye bağlayarak kendini yukarı kaldırdı ve diğer taraftaki asfaltta düştü.

Ronnie'yi sadece yirmi metre ilerisinde, sokağın ana caddeye açıldığı yerin yakınında gören Bree onun peşinden ayrılmadı. Haftada üç gün koşuyordu. İlk koşu soğuk ciğerleri ve kasları için acı vericiydi ama şimdi ısınıyordu. Adımları uzadı ve Ronnie'ye yaklaştı.

Dana onun kaçışını engellemek için sokağın diğeri ucunda olmalıydı. Ama Ronnie omzunun üzerinden baktı, Bree'nin tam peşinde olduğunu gördü ve sert bir sağ dönüş yaparak çürük bir tahta çitin yanındaki kare şeklindeki çöp bidonuna atlayıp üzerinden atlamaya hazırlandı.

Bree onun bir metre kadar arkasındaydı. İleri atıldı ve adamın ceketinin arkasına uzandı.

Neredeyse.

Ronnie'nin elleri çitin tepesine çarptı. Tam Ronnie kaslarını toplayıp tepeden atlamak üzereyken kadın onun kapüşonunu yakaladı. Ağır bir beden diğeri taraftaki tahtaya çarptı. Büyük bir köpeğin derin havlaması . Ronnie hızını zamanında durduramadı ama Bree'nin kapüşonunu kavraması onu yere serdi. Boğazındaki kumaşı tutarak dizlerinin üzerine düştü ve yüzüstü çitlere çarptı. Bree onun yanındaki çite çarptı. Yanağı üstteki tahtaya çarptı. Köpek ikinci kez sıçrarken beyaz bir pitbullun dev kafası belirdi. Güçlü çenesi Bree'nin gözüne birkaç santim yaklaştı. Köpeğin nefesini yüzünün yan tarafında hissetti ve büyük canavar tekrar yere çarpmadan önce köpek tükürüğünü yanağına sıçradı.

Bir anı araya girdi, dişleri etine batıyordu, hayali acı sanki otuz yıl geçmemiş gibi parlak ve keskindi. Dehşet kalbini yerinden oynattı ve bedenini çitten geriye doğru fırlattı. Çöp bidonundan kaydı ve on santim karda kışının üzerine düştü. Ronnie, yayılmış uzuvlardan oluşan bir yığın halinde onun üzerine düştü. Bir şey Bree'nin karnına sertçe çarptı ve rüzgârı kesip attı. Ama kaburgalarındaki ağrıyı fark etmedi bile.

Köpek nerede?

Pitbull çite tekrar vurdu. Köpek kırmakla tehdit ederken zayıf tahtalar takırdadı, gıcırdadı ve yerinden oynadı. Bree alçak hırıltılar ve ağır nefesler duydu. Hayvan çitin kendi tarafında ileri geri koşarken köpek künyeleri şingırdadı. Yaklaşan ayak sesleri kaldırımı dövüyordu. Destek buradaydı. Ama Bree'nin adrenal sistemi tehlikenin geçtiğine inanmıyordu. Nabızı damarlarında hızla atıyordu. Nefesini tutmaya ve göğsüne hücum eden paniği durdurmaya çabaladı; panik, PA Paralı Otoyolu'nda hızla ilerleyen bir on sekiz tekerlekli araç gibi ivme kazanıyordu.

Çit dayanacak.

Ama Bree nefes alamıyordu. Yan tarafına yuvarlanmaya çalıştı ama Ronnie'nin daha ağır bedeni onu yere yapıştırdı. Yüzünün yanında bir çift büyük, siyah polis ayakkabısı belirdi ve üzerindeki ağırlık kalktı. Ciğerleri hâlâ kilitliydi ve nefes almak için soluk soluğa kalmıştı.

"Onu yakaladım, Dedektif Taggert," dedi bir ses. "Artık bırakabilirsin."

Bree nefes aldı, ciğerleri şişti, gözleri odaklandı. Ayakkabılar iri yarı üniformalı bir polise aitti. İlkinin yanında ikinci bir devriye polisi belirdi. Köpek homurdandı ama güvenli bir şekilde çitin arkasındaydı.

"Bree!" Dana'nın sesi onu sarstı. "Bırak. Bırak."

Bree gözlerini kırpıştırarak eline baktı. Parmak eklemleri ite çarptığı için sıyrılmış ve çiğ kalmıştı ama parmakları hâlâ Ronnie'nin kapüşonunu sıkıca kavramıştı. Kumaş nefes borusuna baskı yapıyordu ve başı doğal olmayan bir açıyla geriye doğru eğilmişti. Yumruğunu açtı ve onu serbest bıraktı.

"Kahretsin, Taggert," dedi İki Numaralı Polis. "Onu *ezdin*."

İki üniformalı Ronnie'yi yüzüstü çevirdi, kelepeledi ve sürükleyerek götürdü. Başka bir siyah-beyaz ilkinin arkasına park etti.

Dana elini uzattı. "İyi misin?"

Başını sallayan Bree, partnerinin onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Dizleri titriyordu ama kendini tuttu ve onları doğrulmaya zorladı. Diğer polisler onun nefessiz kalmasını kovalamacaya bağlayacaklardı. Bunu umuyordu.

Dana gözlerini Bree'nin üzerinde gezdirirken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yaralanmadığına emin misin?"

Bree etrafına bakındı, diğer polislerin onu izlediğinin farkındaydı.

Bakışları yüzünde sıcak bir his uyandırdı. Solar pleksusunu ovuşturdu.

"Nefesim kesildi. Birkaç dakika içinde iyi olacağım." "TAMAM." Dana onu

ara sokaktan çıkarıp arabayı park ettiğı yere götürdü. arabaya bindi ve onun için yolcu kapısını açtı. "Otur ve biraz soluklan."

Bree ayaklarını sokağa uzatarak yan oturdu ve arabada bıraktığı su şişesinden bir yudum aldı. Sonra nemli avuçlarını uyluklarına sildi. Olay sona erdiğine göre, yaklaşmakta olan morluklar kendini belli ediyordu. Kuyruk sokumu kemiğı her seferinde zonkluyordu.

Kalbinin atışını. Ama onu sarsan ağrılar ve sızılar değildi ve kabus görmesine neden olan şey peşine düştüğü katil de olmayacaktı.

Mesele köpek ve onun şaklayan dişlerinin çağrıştırdığı anılardı.

Ürperdi, sonra üç derin nefes aldı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı. Bölümlere ayırdı. Bu korku gösterisini kalması gereken derin, karanlık deliğe geri itti. Kemerindeki telefon titrediğinde kalp atışlarını ve nefes alışını henüz kontrol altına almıştı. Bree ekrana baktı. Ronnie'yi kovalarken bir aramayı kaçırmıştı. Sesli mesaj bildirimini okudu ve kalbi iki kez çarptı.

Erin mi?

"Sorun nedir?" Dana mavi gözlerini Bree'ye dikti. Bree telefonuna baktı. "Kız kardeşim aradı."

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Birkaç hafta önce. Biliyorsun ailem ..." Bree kelimeyi aradı. "Karmaşık."

"Uh-huh." Dana bir iş arkadaşından daha fazlasıydı. Bree'nin en yakın arkadaşıydı.

"Telefonda konuşuyoruz ama geçen yaz çocukları Philly'ye getirdiğinden beri onu görmedim." Bree Grey's Hollow'u en son dört yıl önce Erin'in düğünü için ziyaret etmişti.

"Hatırlıyorum." Dana bir tarih meraklısıydı. Erin ve çocuklar şehre geldiklerinde tur rehberliği yapar, onları Anayasa Merkezi, Independence Hall ve diğer yerlerde gezdirirdi. "Sesli mesaj bıraktı mı?"

"Evet." Bree'nin parmağı "Oynat" düğmesinin üzerinde tereddüt etti. Kız kardeşinin mesajını dinlemek için eve gidene kadar beklemeliydi. Grey's Hollow'dan gelen beklenmedik haberler asla iyi değildi. Bree'nin kalbi yeniden güm güm atmaya başladı, avuçlarında taze ter birikti ve tüm dikkatli bölgeleme çabaları boşa gitti. "Bana bir dakika izin verir misin Dana?"

"Elbette. Sorun değil." Döndü ve ara sokağın girişindeki polis kümesine doğru yürüdü.

Ayaklarını kaldırıma sağlamca basan Bree, "Oynat" düğmesine bastı. Kız kardeşinin sesi nefes nefese ve telaşlıydı.

"Bree? Başıml belada. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrıntıları sana bir mesajla vermek istemiyorum ama yardımına ihtiyacım var. Lütfen bunu alır almaz beni ara."

Endişelenen Bree "Geri Ara" düğmesine bastı. Kız kardeşinin hattı üç kez çaldı ve bağlandı. Bree bir mesaj bıraktı. "Ben Bree. Seni kaçırdığım için üzgünüm. Beni geri ara."

Telefonu indirdi ve ona baktı. Kız kardeşinin aramasını sadece birkaç dakikayla kaçırmıştı. Erin nerede ? Bree mesajı tekrar dinledi. Kız kardeşinin aceleyle söylediği sözler karnında düğümlendi.

Dana kaşlarını çatarak yanına gitti. "Her şey yolunda mı?"

"Telefonuna cevap vermiyor." Bree kardeşi Adam'ı aradı ama telefon hemen telesekretere düştü. Ona bir mesaj bıraktı. Sonra kız kardeşinin çalıştığı kuaförü aradı ama resepsiyon görevlisi Erin'in bu gece izinli olduğunu söyledi.

Dana, "Onu daha sonra deneyin," diye önerdi. "Duşta olabilir." Bree biraz su içti ve Erin'i tekrar aradı. Hâlâ cevap vermiyordu.

Dana'nın duyabilmesi için telefonu eğerek mesajı tekrar oynattı.

Dana'nın sarı kaşları aşağı indi. "Kız kardeşin başını belaya sokacak bir tipe benzemiyor."

"değil. Erin *başını önüne eğmiş, işine giden, çocuklarını büyüten* bir insan. Belaya ayıracak zamanı yok." Bree başparmağıyla telefonunun kenarını ovuşturdu. "Ama beni yardım için araması bile önemli bir şey olduğu anlamına geliyor. İstedğim kadar yakın değiliz."

"Birlikte büyümemiş ne senin ne de onun suçu."

Erin ve Adam, Grey's Hollow'da büyükanneleri tarafından yetiştirilmişti. Bree, Philadelphia'daki bir kuzenin yanına verilmişti.

"Çocukluğum benim suçum değil." Bree telefonunun ekranına dokundu ve bildirimlerin azlığına baktı. "Ama yetişkinliğe ulaştığımdan beri verdiğim kararlar yüzde yüz benim sorumluluğumda."

"Ne yapacaksın?"

Çocukken, Bree ve kardeşleri bir kâbustan birlikte kurtulmuşlardı. Aralarındaki üç yüz kilometreye rağmen, aralarında her zaman özel bir bağ olacaktı. Özellikle sorunlara karşı duyarlıydılar ve Bree, Erin'in sesinden bir şeylerin yanlış gittiğini hissedebiliyordu. Gerçekten yanlış. Erin'in ses tonu *ipoteke ödemesini geciktirdim* gibi değildi. Sesi korkmuş gibiydi.

Bree'nin yapabileceği tek bir şey vardı.
Suyunu bitirdi ve ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matthew Flynn bir anlık endişeyle arkadaşının kapısını ikinci kez çaldı. Bir kez daha, küçük çiftlik tarzı evin içinde çan sesleri duyuldu. Ama kapıya yaklaşan ayak sesi yoktu.

Justin evde olmalıydı. Aylardır her Salı akşamı yaptığı gibi Matt'in onu Adsız Narkotik toplantısına götürmesini bekliyor olmalıydı.

Matt'in yanında, Alman çoban köpeği Brody sızlanıyordu. Matt köpeğe baktı. Brody'nin kulakları dikilmişti ve duruşu sertti.

"Ne oldu oğlum?"

Brody yine mızızlandı ve beton zemini eşeledi. Eski bir şerif departmanı K-9'u olan Brody'nin yıllarca süren eğitim ve pratikle geliştirilmiş keskin içgüdüleri vardı. Köpek bir kez havladı. Normalde Justin'i gördüğü için mutlu ve heyecanlıydı. Kuyruğu sallanıyor olmalıydı. Duruşu rahat olmalıydı.

Bir vardı.

Matt sinyalleri anlamıyor olabilirdi ama köpeğine güveniyordu. Brody'nin koku alma ve işitme duyuları herhangi bir insanınkinden çok daha üstündü. Ve her zaman altıncı hissi de varmış gibi görünüyordu. Şerif departmanında çalışan bir K-9 ekibiyken, Brody Matt'in kıcını sayamayacağı kadar çok kez kurtarmıştı. Matt köpeğe çoğu insandan daha fazla güvenebileceğini zor yoldan öğrenmişti.

Saf bir acı yumağını yuttu. Üç yıl önce, bir silahlı saldırı her ikisinin de kariyerini sona erdirmişti. Matt, geleceğinin altından nasıl çekilip alındığının, basın bülteninde özetlendiği kadar basit bir şekilde anlatılabilmesini diliyordu. Ama gerçek hiç de öyle değildi. Öfkesinden kurtulması gerektiğini biliyordu. Bu

Şerif Matt ve Brody'yi bir deponun yanlış kapısından içeri göndermiş, polisler bir uyuşturucu satıcısıyla karşılıklı ateş açınca da dost ateşine maruz kalmışlardı. Eski şerifin yaptıklarının kasıtlı ya da kazara olmasının artık bir önemi yoktu. Adam ölmüştü. Ama kızgınlığını bir kenara bırakmak Matt'in beklediğinden daha zor olmuştu.

Fırtına kapısını açtı ve ahşap kapıyı denedi ama kilitliydi. Kapıdan uzaklaşarak evin önünü taradı. Justin'in Ford Escape'i garaj yolunda duruyordu. Ön camda bir SATILIK levhası asılıydı. Justin uzun bir süre araba kullanmayacaktı. Dört ay önce, uyuşturucu etkisindeyken araç kullanmaktan tutuklanmıştı. İkinci DWAI suçu olarak, New York Eyaleti'nde E sınıfı bir ağır suçtu. Justin'in karısı ondan taşınmasını istemişti. O zamandan beri Justin ayık kalmaya ve eşinin güvenini yeniden kazanmaya kararlı olduğunu söylüyordu, ancak tek konuştuğu şeyin başarısızlıkları olduğu günler vardı. Bağımlılığının yanı sıra depresyonla da mücadele ediyordu.

Endişelenen Matt kapıdan geri çekildi, dondurucu Ocak gecesinde nefesi buğulanıyordu. Dış ve iç ışıklar açıktı. Justin'in bütçesi kısıtlıydı. Eğer o evde değilse, ev karanlık olacaktı.

Matt telefonunu çıkardı. Yirmi dakika önce Justin'e bir mesaj göndermiş ve yolda olduğunu bildirmişti. Matt birkaç dakika geç kalmıştı ve evden çıkmadan önce bir cevap beklememişti, ama Şimdi cevap gelmemiş olması ona ters geliyordu. Justin genellikle bir başparmak onayıyla karşılık verirdi. Matt yeni bir mesaj gönderdi. DIŞARIDAYIM.

Bir dakika geçmesine rağmen yanıt gelmedi.

Yapılacak tek bir şey vardı. Matt içeri girmek zorundaydı.

Justin'i çocukluklarından beri tanıyordu. Arkadaşı bir araba kazası, kronik sırt ağrısı ve ardından gelen OxyContin bağımlılığı nedeniyle düşüşe geçmişti. Justin dağılmıştı ama hayatını toparlamaya kararlı görünüyordu. Matt yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu; buna onu NA toplantılarına götürmek ve arkadaşının başının belada olabileceğine dair küçük bir ihtimal bile olsa evine zorla girmek de dahildi.

Matt'in aklından olası senaryolar geçiyordu. Bağımlılığın nüksetmesi ve intihar bunların arasındaydı.

Evden uzaklaşırken köpeğe "Hadi," dedi ama Brody hemen onu takip etmedi. Köpek kapıya odaklandı ve tekrar sızlandı. Çıkardığı ses ağlamaklıydı, tizdi ve zar zor duyulabiliyordu. "Başka bir kapı deneyelim."

İtaatkâr ama isteksiz olduğu her halinden belli olan Brody, evin yan tarafına doğru onu takip etti. Ayak sesleri buz tutmuş karda çıtırdıyordu. Avlu kapısı cam bir sürgüydü ve açıktı. Matt başını içeri uzattı. Çalışma odası ve mutfak evin arka tarafındaydı. Mutfak boştu ama aydınlıktı. Tezgâhın üzerinde, bir pizza kutusunun yanında iki açık kola kutusu duruyordu. Çalışma odasında bir kanepe ve sehpa televizyona bakıyordu. Duvara monte edilmiş televizyonun ışığı titriyordu. Ekranda yerel bir haber kanalı oynuyordu.

Justin nerede?

Matt'in içinde endişe çığ gibi büyüdü. Brody, sanki efendisinin kaygısına tercüman oluyormuş gibi, sürgünün dibinde biriken karı eşeledi.

"Evet, endişelenme dostum. İçeri giriyoruz." Matt cebinden bir tasma çıkarıp köpeğin tasmaına taktı. Sonra mutfığa adım attı. Çizmelerinden birkaç parça kar düştü. Ayaklarını paspasa sildi ve Brody'yi içeri götürüp kapıyı arkalarında açık bıraktı.

Çoban nefes nefese, tasmaının ucunda volta atıyordu. Matt tek bir Almanca komutla onu yola getirdi. "Yaylan."

"Justin?" diye seslendi. Hiçbir şey kımıldamadı. Küçük ev ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Brody yatak odalarına giden koridora doğru çekildi. Tasmaının ucunda zorlanırken Matt onu geri çekti.

Köpek yine sızlandı. Matt koridordaki lamba düğmesini çevirdi. Çamaşır odası ve banyo boştu. Matt boş yatak odasına baktı, içinde sadece Justin'in taşınmanın geçici olduğunu söyleyerek açmayı reddettiği bir yığın kutu vardı.

Brody daha sert çekti.

"Yaygara." Matt komutu tekrarladı.

Brody itaat etti ama vücut duruşu gergin kaldı. Sanki yüksek stresli bir durumda aktif göreve geri dönmüş gibi davranıyordu.

Ana yatak odası ilerideydi. Matt köpeği aracına geri götürmeyi düşündü ama silahlı değildi. Evde davetsiz bir misafir olma ihtimali varsa, Brody bunu bilecek ve köpek de onun arkasını kollayacaktı. Matt birkaç saniye dinledi ama gelen tek ses, çalışma odasındaki televizyonda haber spikerlerinin alçak sesleriydi. Brody bir tehdit varmış gibi davranmıyordu ama köpek tedirgindi, mızımızlanıyor ve volta atmak yerine ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyordu. Kafası profesyonel bir boksör gibi sallanıp duruyordu.

"Justin?" Matt, arkadaşının yatak odasının mahremiyetini ihlal etmekten çekinerek seslendi. Ama Justin'in depresyonu onu koridorda yürümeye zorladı. Oda sadece küçük bir başucu lambasıyla aydınlanıyordu, ama odanın ortasında duran şeyi görebileceği kadar aydınlıktı.

Bir ceset ve kan gölü. Matt irkildi.

Nabzına bakmasına gerek yoktu. Halının üzerindeki koyu kırmızı lekenin büyüklüğünden kişinin öldüğünü anladı. Kimse bu kadar kan kaybına dayanamazdı.

Ceset Justin olamayacak kadar küçüktü. Matt cesedi daha iyi aydınlatmak için telefonundaki el feneri uygulamasını kullandı. Şok onu sardı. Bu bir kadındı. Bot, kot pantolon ve kazak giymişti. Uzun, siyah saçları örgü bir şapkanın altından dışarı taşıyordu.

Birkaç adım yana çekildi ve ışığı kadının yüzüne tuttu. Matt keskin bir nefes aldı.

Justin'in karısı Erin boş ela gözlerle ona bakıyordu.

Onun burada ne işi var?

Brody ince, ağlamaklı bir sesle sızlandı. Matt cep telefonundan 911'i ararken güven veren bir elini köpeğin başının üstüne koydu.

Kırsal bölgelerde, yardımcılar birden fazla profesyonel şapka takıyordu. Şu anki şef de dahil olmak üzere birçok milletvekili aynı zamanda ilçe arama-kurtarma ekibinde de görev yapıyordu. Diğerleri dalış ekibindeydi. Birkaçı da gönüllü itfaiyeciydi. Matt bir müfettiş ve daha sonra da bir K-9 . Görevliye adresi verirken duygularını bir kenara bıraktı ve olay yerini eskiden olduğu gibi bir dedektif gibi inceledi.

Erin yan yatmış, vücudu kendi etrafında kıvrılmıştı. Yaranın büyüklüğüne bakılırsa Matt onun vurulduğundan şüphelenmişti. Kanla kaplıydı.

Göğsündeki yaraya yakın olan elleri. Hemen ölmemişti. Kan kaybından öldüğünü biliyordu. Yarayı kavramış, hatta belki de kanamayı durdurmaya çalışmıştı. Ölüm anında kalp atışı durur ve vücudundan ölümcül miktarda kan pompalanması bir dakika kadar sürmüştü. Bu ona hem uzun hem de kısa bir dakika gibi gelmiş olmalıydı. Matt kan lekesinin büyüklüğünü fark etti. Nafile bir çabaydı bu. Kadının bilincini çabucak kaybettiğini umuyordu.

Aklına düşünlerinden bir görüntü geldi. Justin ve Erin iki çocuğuyla birlikte poz veriyorlardı. Bir an için gözlerini kapattı. Justin çocukların babalarını yıllardır görmediklerinden bahsetmişti. Kimse nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Yetim olabilirlerdi.

911 operatörü dört dakikalık bir müdahale süresi verdi. Matt'in cep telefonunun kamerasıyla odanın geri kalanının fotoğrafını çekmesi iki dakika sürdü. Artık bir şerif yardımcısı değildi. Eski Şerifin ölümünden ve Şubedeki yolsuzlukların ortaya çıkmasından bu yana birçok Şerif yardımcısı Şubeden ayrılmıştı. Yeni işe alınanlar olmuştu ve uzun süredir görevde olan yardımcıları arasında Matt kime güvenebileceğini bilmiyordu. Kaçı eski şerifin suçlarını biliyordu?

Tek bir şeyden emindi. Bu, olay yerini kaydetmek için tek şansı olacaktı.

Justin burada uzun süre yaşamayı planlamamıştı ve fazla mobilya yatırımı yapmamıştı. Yatak odasında bir yatak, bir sandalye ve lambalı bir komodin vardı. Sandalyenin üzerinde mor, kabarık bir palto duruyordu. Justin'e ait olamayacak kadar küçük ve kadınsı görünüyordu. *Erin'in mi?* Bir fotoğraf çekti, sonra kapı çerçevesindeki ve duvardaki koyu kırmızı lekelerin fotoğraflarını çekti.

Banyo kapısının önünde, yerde bir havlu duruyordu. Matt eğilip köşesine dokundu. Nemli.

Matt eğilerek banyoya girdi. Duvara monte edilmiş bir çubuğun üzerinde nemli bir havlu daha asılıydı. Ceketinin koluyla ecza dolabını açtı ve cam rafta fazladan bir diğ macunu, bir rimel tüpü ve bir ruj buldu. Lavabonun altındaki dolapta bir saç kurutma makinesi, yuvarlak bir saç fırçası ve bir kutu kadın hijyen ürünü buldu. Her şeyin fotoğrafını çekerken, kadın eşyalarının Erin'e mi yoksa başka bir kadına mı ait olduğunu merak etti.

Bir siren yaklaştı.

"Gitme zamanı." Brody'yi eve geldikleri yoldan geri ve çıkarken daha fazla fotoğraf çekti. Kendi izlerini kaldırıma kadar takip etti ve ayrıntıları kafasında not edip dosyalayarak bekledi. Ön kapı kilitliydi. Arka sürgü açıktı, sanki biri aceleyle evden çıkmış gibiydi.

Erin'i kim öldürdü? Ve Justin nerede?

İki saat sonra, acil durum araçları caddeyi tıkadı. Dönen kırmızı ve mavi ışıklar kar üzerinde yansıyordu. şerif departmanı araçlarının arkasına bir olay yeri inceleme minibüsü park edilmişti. Adli tabip en son gelmişti. Üniformalı adamlar evden araçlarına doğru aceleyle gidip geliyorlardı. Her biri kendi işini yapıyor, belirli bir göreve odaklanmıştı. Garaj yolunun dibinde bir aylak olay yeri kayıt defterini tutuyor, olay yerine ayak basan herkesi kaydediyordu.

Cipinin yanındaki kaldırımda duran Matt kendini hiç bu kadar yabancı hissetmemişti.

Grey's Hollow Baş Yardımcısı Todd Harvey yaklaştı. Matt vurulmadan önce Todd'la yıllarca birlikte çalışmıştı ve onun güvenilir olduğundan yüzde 80 emindi. Todd Matt'in önünde durdu ve köpeği sevmek için eğildi. "Emeklilik nasıl gidiyor, Brody?"

Brody kulağının arkasını kaşımak için eğildi. Son bir okşamayla Todd doğruldu. "Justin'i ne zamandır tanıyorsun?"

"İlkokula beraber gittik." "Kurbanı da tanıyor muydunuz?"

Matt başını salladı. "Ama o kadar iyi değil."

"Adam burada yaşadığına ve kadının adresi şehrin dışında kırsal bir yol olduğuna göre, ayrıldıklarını varsayabilir miyim?"

"Evet." Matt derin bir nefes aldı. Gerçekler gerçeklerdi. "Justin ve Erin dört yıl önce evlendiler. Dügünlerinde sağdıç bendim."

"ocukları var mıydı?"

"İki tane var, ama Justin'in değiller." Matt'in midesi acıma duygusuyla kasıldı.

Todd elini çenesinde gezdirdi. "Kahretsin."

Evet. Kahretsin.

Matt çocukları hayal ederken kederden boğuldu.

"Kaç yaşındalar?" Todd sordu.

Matt boğazını temizledi. "Luke liseye gidiyor. Kayla hâlâ ilkokulda."

Todd cebinden küçük bir not defteri çıkardı. "Sosyal hizmetleri devreye sokacağım. Ayrıca en yakın akrabasına da haber vermem gerekiyor. Bunun kim olabileceğini biliyor musun?"

"Erin'in ailesi öldü." Matt, Erin'in ailesini düğünden hatırlıyordu. Anne babasının ölüm hikâyesi aklından çıkmıyordu. "Bir erkek, bir de kız kardeşi var. Kız kardeşi Philadelphia'da yaşıyor, ama erkek kardeşi buralı. Erin kızlık soyadını saklamış, yani onu bulabilirsin."

Todd bir not aldı. "Justin ne zamandır burada yaşıyor?"

"İkinci DWAI'sinden bu yana dört ay geçti." Matt bir suçluluk duygusunu bastırdı. Todd zaten Justin'in sicilini biliyordu ama Matt yine de ona bu bilgiyi vermekle sadakatsizlik ettiğini düşünüyordu.

"Ayrılıkları değişken miydi?" Todd şüpheli olarak kesinlikle Justin'e odaklanmıştı. Eşi her zaman listede yer alırdı ama iyi bir dedektif bir soruşturmaya olay yerine ve kanıtlara bakışını etkileyebilecek önyargılarla girmezdi. Yine de Todd'un deneyiminin çoğu devriye memuru ve amir olarak geçmişti. Hiç müfettişlik yapmamıştı. Kaç cinayetle ilgilenmişti?

"Hayır." Matt başını salladı. "Erin evde çocuklarıyla birlikte uyuşturucu istemiyordu. Onu suçlamadı."

"Yani karısı onu evden kovduktan sonra hiç kızmadı mı?" Todd'un sesi kuşkulu geliyordu.

"Burası onun evi, onun değil."

Todd dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu akşam neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Matt'in içi . "Dün Justin'le konuştum. Bundan hiç söz etmedi."

"TAMAM." Adli tabip evin kapısından eliyle işaret edince Todd döndü. "İşe geri dönmem gerek. Muhtemelen bütün gece burada olacağım. Sabah karakola gelip ifadenizi imzalamanızı istiyorum."

"Elbette." Matt'in parmakları Brody'nin başını okşadı. Köpek bacaklarına yaslandı, ağırlığı neredeyse Matt'in dizlerini büküyordu. Matt baskıya karşı koymak için köpeğe doğru eğildi.

Todd arkasını döndü. Matt o sahneyi hayal etti. Erin'in varlığıyla ilgili sorular kafasında dönüp duruyordu. Orada ne yapıyordu?

"Cep telefonunu buldun mu?" Matt seslendi.

Todd cevap vermeden çekip gitti. Matt'i davanın dışında mı ?

Matt aşağıya, Brody'ye baktı. Her zamanki gibi, çobanın kahverengi gözleri onun içine bakıyordu. Brody yine sızlandı.

"Biliyorum. Ben de Justin için endişeleniyorum."

Bir arkadaş olarak Justin'in başının ciddi bir belada olabileceğinden endişeleniyordu. Eski bir müfettiş olarak Justin'in birincil şüpheli olacağını biliyordu ve eski bir şerif yardımcısı olarak baş şerif yardımcısının soruşturma deneyiminin olmamasından ve Matt'in onun dürüstlüğünden yüzde 20 emin olmamasından endişe ediyordu.

Baş yardımcının işbirliği olsun ya da olmasın, Matt neler olduğunu öğrenecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellerini ve kollarını dirseklerine kadar köpürttü, sonra iyice duruladı ve işlemi iki kez daha tekrarladı. Eldiven giymişti ama kan, kurşun kalıntısı ya da diğer izlerin derisine yapışması riskini almak istemedi.

İşi bittiğinde ellerini bir kâğıt havluda kuruladı ve çöpe attı. Pantolonunun önü ve gömleğinin paçaları kurumuş kan lekeleri ve izleriyle doluydu. Kıyafetlerini çıkarıp bir market poşetine doldurdu.

Bu kadar çok kan olacağını tahmin etmemişti.

Kulağa aptalca geliyor. Elbette bir kurşun yarası kanardı. Ama miktarı onu şaşırtmıştı. Kadından akan kan bir su birikintisi oluşturmuştu. Vücudunun altında hızla genişlemiş, sanki bir galon dolusu kırmızı boya dökmüş gibi kalın bir havuz halinde soluk halıya yayılmıştı. Ve koku - madeni para gibi metalik bir koku, barut kokusuyla karışmış, keskin ve mide bulandırıcı bir kokuya neden olmuştu.

Tüm bu deneyim beklediği gibi .

Ama bitmişti. O bir engeldi ve o da onu ortadan kaldırmıştı. Bu şekilde, ölümü kendi inatçı hatasıydı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onu defalarca uyarmıştı ama o dinlemeyi reddetmişti. Bunun yerine *onu* tehdit etmişti.

saygısızlığını hatırladıkça içinde taze bir öfke kaynadı. Evet, tam olarak hak ettiğini almıştı.

Bunu kendi başına getirmişti. Tek yapması gereken lanet çenesini kapatıp ona söyleneni yapmaktı. Ama yapmadı. Ondan daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Ve şimdi ölmüştü.

Sonsuza dek sessiz kalacaktı.

Duş aldı, vücudunu defalarca köpürttü ve duruladı. Önlem almıştı. Vücudunda kanıt taşıma ihtimali çok azdı. Ama kendini durduramadı. Sanki vücudunu yıkamak ruhunu temizliyormuş gibi cildini çiğ olana kadar ovdu. Sonra giyindi. Botlarının tabanlarını oksijenli çamaşır suyuyla temizledi. Birkaç kasaba öteye gidecek ve ertesi gün onları bir bağış kutusuna bırakacaktı.

Kıyafet çantasını ve giydiğı ceketı aldı ve dışarı çıktı. Avlu boştu ve gecenin soğuk havası şimdiden duman kokuyordu. Yakındaki oturma odalarında insanlar şöminelerin önünde oturuyor ve sıcaklık ateşin tadını çıkarıyordu.

Ateşı daha az sıcak ve daha çok bir odun yığını olacaktı.

Kıyafetlerini yaprak ve diğer doğal kalıntıları yakmak için kullanılan bir varile attı. Kağıt ekledi ve yığını ateşe verdi. Kumaşlar çoğunlukla pamuk karışımıydı ve iyi yanıyordu.

Alevler yakıtlarını tüketti ve . Biraz kuru odun ekledi ve korlar küle dönüşene kadar ateşin yanmasına izin verdi. Turuncu parlaltı söndüğünde, kalbindeki öfke de yatıştı.

Bitmişti.

Önünde hiçbir engel yoktu. Artık hakkı olan şeye sahip olabilirdi. Uğruna çok çalıştığı hayata. Hak ettiği hayatı.

Başka kimse onun yoluna çıkmasa iyi olur.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bree otoyoldan çıktı. Birkaç dakika sonra onu Grey's Hollow'a davet eden tabelanın önünden geçti ve konsoldan bir rulo antiasit çıkardı.

Her zamanki gibi, memleketinde olmak gerçeküstü ve biraz da mide bulandırıcı bir duyguydu.

Kız kardeşinin telefonundan sonra Bree raporlarını bitirmiş, böylece önümüzdeki iki gün izinli olacaktı. Kedisini beslemesi için bir komşusuyla anlaşmış, çantasını hazırlamış ve sabahın ikisinde kuzeye doğru yola çıkmıştı. Beş saat boyunca otomatik pilotta sürmüştü. Grey's Hollow'a yaklaştığında, tanıdık manzara onu unutmak için çok uğraştığı çocukluğuna geri götürdü.

Kız kardeşinin numarasını birkaç kez denemişti. Her seferinde Erin'in numarası telesekretere geçiyordu ve Bree'nin karnındaki düğüm sıkılaşıyordu. İşin iyi tarafı, endişe uykuya dalmasını engelliyordu.

Soğuk kahvesini yudumladı. Kız kardeşi New York'un dışında on dönümlük bir arazide yaşıyordu. Erin, çocuklarının koşabilecekleri ve isterlerse hayvan yetiştirebilecekleri bir alana sahip olmalarını istemişti; ebeveynlerinin ölümünden sonra kendi hayatından çalınmış olarak algıladığı her şeyi.

Algı her şeydi. Bree de tüm bu şeyleri kaybetmişti ama ona çocukluğunu hatırlatan hiçbir şey istemiyordu. Ama o daha büyüktü ve kız ya da erkek kardeşinden daha net anıları vardı. Erin daha önceki hayatlarından sadece kesitler hatırlayabiliyordu ve ailelerini yok eden o korkunç geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını söylüyordu. Adam daha bebektir. Ebeveynleriyle ilgili hiçbir anısı yoktu.

Bree GPS'in yönlendirmelerini takip etti. Kız kardeşinin evini sadece birkaç kez ziyaret etmişti. Posta kutusunu gördü.

siyah-beyaz inek ve araba yoluna döndü. Kar ve buz tabakası, bozuk toprak ve çakılları kaplamıştı. Evin arkasında küçük kırmızı bir ahır vardı. Dikenli teller otağı çevreliyordu. Buraya en son geldiğinde yaz mevsimiydi. Her yer yemyeşildi. Çiçekler ve atlar çimenleri süslemişti. Huzurlu ve güzeldi. Şimdi ise buz gibi manzara kasvetli ve yalnızdı.

Ve garaj yolunda park etmiş iki şerif departmanı aracı vardı.

Bree bakakaldı, ağızındaki kahve ekşimeye başladı. İnançsızlık onu sardı. Olası nedenleri düşünmek istemiyordu.

Gaz pedalına bastı. Honda zıpladı ve eve kadar kaydı. Bree arabadan indi ve ahşap merdivenlerden verandaya çıktı. Ön kapı kapalıydı ve gözlerini siper ederek kapıdaki cam bölmelerden içeri baktı. Görünürde kimse yoktu.

Ceketinin düğmelerini iliklememişti ama korku onu sıcaklığa karşı uyuşturmuştu. Şerif, büyük bir suç işlenmediği sürece Erin'in evini aramazdı. Bakışları kız kardeşinin kendi elleriyle kurduğu sundurma salıncağına kaydı. Ahşap oturağı kar kaplamıştı ve buzla kaplı zincirler onu tavandan sarkıtıyordu. Zincirler rüzgârda sallanırken gıcırıyor, metalik sesin tonu Bree'nin sinirlerini bozuyordu.

Evin içinde bir hareket duydu. Bree kapı kolunu denedi ve kapı açıldı. Erin'in evi bir çiftlik evine göre küçüktü. Ama Erin etrafı saran ön verandaya ve pitoresk ahıra aşık olmuştu. *Rahat* ve *ev* gibi kelimeler kullanıyordu.

"Alo?" Bree kapı aralığından seslendi, polis memurlarını şaşırtmak ya da olay yerine izinsiz girmek istemiyordu. Ama görebildiği her şeyi taradı. Ön kapı ahşap zeminli geniş bir oturma odasına açılıyordu. Bir tarafta, bir dizi Fransız kapı bir ofise açılıyordu. Merdiven boşluğu uzak duvara kadar uzanıyordu ve bir koridor evin arka tarafındaki mutfığa açılıyordu.

Çizmeler merdivenlere vurdu ve üniformalı bir şerif yardımcısı aşağı indi. Verandaya çıkarak Bree'ye geri çekilmesini işaret etti.

Şapkasına dokundu. "Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim?"

Bree rozetini gösterdi. "Burası kız kardeşimin evi. Neden buradasınız?"

"Özür dilerim hanımefendi," dedi ölçülü bir sesle. "Baş yardımcısına sormanız gerekecek."

"O burada mı?"

"Hayır,
hanımefendi."

"Kız kardeşim ve çocukları nerede?" Bree sordu.

Şerif yardımcısı tekrarladı, "Baş şerif yardımcısına sormanız gerekecek." "Erin tutuklandı mı?"

Şerif yardımcısı ters ters baktı.

"Biliyorum. Baş yardımcısına sormam gerekecek. Onu nerede bulabilirim?"

"Şerifin karakolunda."

Bree döndü ve araziye taradı, sinirleri içini kemiriyordu.

Neden iki şerif yardımcısı Erin'in evini arıyor?

Kız kardeşinin bir suç işlediği düşüncesi gülünçtü. Erin bir insanın olabileceği kadar iyi biriydi. Ama bir şey olmuştu.

Bree verandayı arka kapıya kadar takip etti. Ellerini gözlerine siper ederek pencerelerden içeri baktı. Evin arka tarafının tamamı mutfaktı. Sabahın yedi buçuğunda Erin kahve içiyor ve çocukları okula hazırlıyor olmalıydı ama mutfak bomboştu. Bir koridor evin önüne açılıyordu. Koridorun sonunda Bree oturma odasındaki ışıkları ve etrafta dolaşan bir yardımcısı görebiliyordu. Polis memurlarının izinsiz girişi dışında ev normal görünüyordu, fiziksel bir tartışma yaşandığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Bree başka kimi arayabilirdi? Bree onları yazın gördüğünde, sekiz yaşındaki Kayla'nın telefonu yoktu ama Luke yolculuğun büyük bölümünde onunkine eğilmişti.

Eğer daha iyi bir abla ve teyze olsaydın, yeğeninin numarasını bilirdin.

Ama Bree öyle değildi ve değildi de. Erin ve çocukları yılda bir kez onu ziyarete *geldiklerinde* görüyordu. Onları Grey's Hollow'da görmek için kendi sorunlarını bir kenara bırakamamıştı.

Evin önüne doğru yürürken botları verandada gümbürdedi. Şerif yardımcısı içeri girmişti. On dönümlük arazisi olan Erin'in görünürde hiç komşusu yoktu. En yakın ev yolun yarım mil aşağısındaydı. Bree telefonunu çıkardı ve kardeşini tekrar aradı. Araması sesli mesaja döndü ve ona bir mesaj daha bıraktı. Adam'ın cevap vermemesi onu telaşlandırmamıştı. Telefonunu şarj etmeyi sık sık ihmal ederdi. O bir sanatçıydı. Yaratıcılığı ortaya çıktığında, günlerce bağlantıyı kesebilirdi. Resim yapmak için haftalarca izin almak gibi bir alışkanlığı vardı. Şehirde bile olmayabilirdi.

Hemen cevap alabilmesinin tek bir yolu vardı. Bree kapalı ön kapıya son bir kez bakarak arabasına geri döndü ve şerifin karakoluna doğru sürdü. Grey's Hollow kasabası kendi polis departmanını finanse edemeyecek kadar küçüktü ve kolluk kuvvetleri için ilçe şerifine güveniyordu.

Göğsündeki korku ciğerlerini daraltana kadar genişledi. Kız kardeşini ve çocukları kendi gözleriyle görene kadar bir daha rahat nefes alamayacaktı.

Saat yedi kırk beşte gün aydınlanıyordu ama bulutlu gökyüzü güneşin doğuşunu gölgeliyordu. Bree, Grey's Hollow'daki Randolph İlçesi Şerif Karakolu'nun girişine döndü. Arabasından indi, canlı yayın yapan iki muhabire yol verdi ve alçak, kahverengi tuğlalı binaya girdi. Küçük çapraz çantasının askısını başının üzerinden geçiren Bree, lobiyi ön bürodan ayıran bankoya yaklaştı. Takım elbiseli iki adam lobinin bir tarafında görüşüyordu.

Daha fazla muhabir mi?

Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Onu ağır bir hırka giymiş yaşlı bir kadın karşıladı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bree, "Şerifle konuşmak istiyorum." dedi. Baş yardımcısı unut. En tepeye .

Kadın okuma gözlüğünü çıkardı. "Ne konuda?"

Bree yutkundu, kadın dışında kimsenin duymaması için sesini alçalttı ve bir yanıt bekledi. "Erin Taggart."

Kadının yüzü tanıma ışığıyla aydınlandı. Erin'in adını biliyordu. Bree'nin karnına kramp girdi.

Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi.

Kadın, "Adınız ve ajansınız?" diye sordu. Kadın doğru bir şekilde Bree'nin bir polis olduğunu varsaydı, ki Bree bundan kesinlikle faydalanacaktı.

"Bree Taggert." Cebinden rozetini çıkardı. "Philadelphia Cinayet Masası."

Kadın Bree'nin soyadının Erin'inkiyle aynı olduğunu açıkça fark etti. Kadının yüzünden rahatsız edici bir şekilde acıma hissi geçti ama hemen sildi. "Burada bekleyin lütfen, Dedektif." Arkasını döndü ve koridora doğru yürüdü.

Bree'nin arkasındaki kapı açıldı ve yanında bir Alman kurdu olan bir adam içeri girdi. Adam bir polis gibi hareket ediyordu ama Bree'nin dikkati köpeğin üzerindeydi. *Bir K-9 ekibi mi?*

Bree'nin endişesi artmıştı. Bütün gece cevapları beklemişti ama şimdi onları almaktan korkuyordu. Köpeğin varlığı da yardımcı olmuyordu. Tezgâhın ucuna, ondan olabildiğince uzağa gitti. Aralarında biraz mesafe olunca Bree biraz daha rahat nefes aldı. Dikkati adama kaydı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, altı buçuk yaşında, zayıf, iki yüz kilo ağırlığında ve geniş omuzluydu. Delici mavi gözleri, kırmızımsı kahverengi saçları ve kalın çenesindeki birkaç günlük kirli sakalıyla ona bir Viking'i hatırlatıyordu. Aynı zamanda tanıdıktı. Onu bir yerden tanıyordu. Onun gözleriyle karşılaştı ve o da onu tanıdı.

Kesinlikle daha önce tanışmışlardı ama nerede? Sinirleri beynine kısa devre yaptırmıştı.

Ağzını açtı ama daha konuşmadan kadın geri döndü. "Dedektif, geri gelebilirsiniz." Bree'yi üzerinde ŞERİF yazan açık bir kapıya yönlendirdi. Bree masalarının önünden geçerken bilgisayar başında çalışan birkaç üniformalı yardımcıyı zar zor fark etti. "Şef Yardımcısı Harvey şerif vekili. Şu anda gerçek bir şerifimiz yok."

Bree eşikte tereddüt etti. İçgüdüsel olarak, eşiği bir kez geçtiğinde hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Otuz yaşlarında bir adam büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Kadın içeri girdiğinde ayağa kalktı, elini sıktı ve bir misafir koltuğuna doğru işaret etti. "Ben Başmüfettiş Harvey."

İkisi de oturdu. Sandalyesi de masası gibi devasa boyutlardaydı ve içinde kaybolmuş gibiydi.

"Benim adım Bree Taggert." Bree rozetini tekrar çıkardı. "Philadelphia Cinayet Masası."

"Erin Taggert ile bir akrabalığınız var mı?" Bir dirseğini sandalyesinin koluna dayadı.

"O benim kız kardeşim." Bree elini kucağına çekti, parmakları parmak eklemleri beyazlaşana kadar rozetinin etrafında kıvrıldı. Ona Erin'in önceki gece gönderdiği mesajı ve bu sabah evi arayan polis memurlarını bulduğunu anlattı.

"Korkarım size kötü haberlerim var. Kız kardeşiniz dün gece öldürüldü. Kaybınız için üzgünüm."

Haber Bree'nin üzerine buz gibi düştü. Vücudu soğudu, beyni uyuştı. Tam bir dakika boyunca orada öylece oturup baş yardımcısına baktı. Ağız hareket ediyordu ama sanki kafası parazitle doluymuş gibi hiçbir kelime duymadı.

Ayağa kalktı ve masanın köşesine doğru yürüyerek onun önünde çömeldi. "Bayan Taggert?" Sesini yükseltti. "İyi misiniz?"

Bree, işitme duyusu bir sesler ve hisler telaşıyla geri döndüğünde irkildi. "Evet. Özür dilerim. Ben, um .. ."

Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Zihni bir boşluk gibi hissediyordu.

Erin öldü mü?

Bu mümkün görünmüyordu. Şerif yardımcısı bir dakikalığına ofisten çıktı ve elinde bir şişe suyla geri döndü. Kapağını kapattıktan sonra şişeyi kadına uzattı. Kadın şişeyi aldı ama içmedi. Boğazı o kadar kuruydu ki boğulmaktan korktu.

"Kız kardeşim olduğuna emin misin?" Bree'nin sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Evet. Adli tabip kimliğini kesin olarak tespit etti." Masasının köşesine tünedi.

"Çocuklar nerede?"

"Kardeşinin yanında."

Bütün gece telefonuna cevap vermemişti. Bree bir anlık öfkesini bastırdı. Adam'a kızmaya hakkı yoktu. Ona ihtiyaç duyduklarında çocukların yanında olmuştu. Bree ise yüzlerce kilometre uzaktaydı. Ayrıca Adam'ın iyi gününde bile dikkati dağınıktı. Dün gece elleri doluydu.

"Çocuklara ne söylendi?" diye sordu.

"Dün gece onlara annelerinin öldürüldüğünü söyledim." Yüzü üzüntüyle buruştu. "Onlara hiçbir ayrıntı vermedim."

Bree üzüntüsü içinde kıvranırken gözlerini tam bir nefes için kapattı. Gözlerini açtığı anda, sözcükler ses tellerini gıcırdattı. "Onu görmek istiyorum."

"Elbette. Adli tabibin cesedi ne zaman bırakacağını öğreneceğim. Aklınızda bir cenaze evi var mı?"

Bree ceset kelimesini duyunca irkildi. Elbette bir otopsi yapılacaktı. "Onu bir an önce görmek istiyorum."

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana ME'nin numarasını vereceğim."

"Teşekkür ederim." Başını salladı, onun ifadesine yanıt olarak değil, temizlemek için. "Kız kardeşim nasıl öldü?"

"Vuruldu." "Nerede ve ne zaman?"

"Kocasının evinde. Neden ayrıldıklarını söyleyebilir misiniz?"

"Uyuşturucu sorunu vardı." Bree onun cevaplarını özümsemişti. "Justin nerede?"

"Bilmiyoruz."

Bu ne anlama geliyor?

Babalarının annelerini öldürdüğü gibi Erin'in kocası da onu öldürdü mü?

Duygular tutunmak için pençeleşiyordu. Bree'nin bölümlere ayırma becerisi onu başarısızlığa uğratiyordu. İstikrar için öfkesine sarıldı. "Neden Justin'in evindeydi ve cesedini kim buldu?"

Baş yardımcısı sandalyesine dönerek biraz mesafe koydu. Dirseklerini masaya dayadı ve birkaç saniye onu düşündü. "Cesedi Justin'in bir arkadaşı tarafından bulundu. Neden orada olduğunu bilmiyoruz."

Lobide gördüğü köpekli adam gözünün önüne geldi ve onu düğünden hatırladı. Justin'in sağdııcısıydı. Matt. Matt Flynn.

Baş yardımcısı, "Bakın, Bayan Taggert-" dedi, "Dedektif Taggert," diye hatırlattı Bree ona.

"Dedektif Taggert," diye düzeltti. "Üzgün olduğunuzu biliyorum. Ama bu sizin yetki alanınız değil ve kurbanın ailesinden birinin bu soruşturmanın bir parçası olmasına izin veremem."

"Ama beni bilgilendirmeyi düşünebilirsin." Bree'nin sözleri kulağa soğuk geliyordu ve o da içindeki buz gibi duyguya sarıldı. Buzlar çözülürken acı ortaya çıkacaktı ve o bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Baş yardımcısı başını salladı ama gözleri kısıldı. "İşte paylaşabileceğim gerçekler. Kız kardeşiniz dün akşam yedi buçuk ile sekiz buçuk arasında, ayrı yaşadığı kocası Justin Moore'un evinde vuruldu."

Bree sorması gereken başka sorular olduğunu biliyordu ama zihni şokun etkisiyle durgunlaşmıştı.

"Başka şüphelileriniz var mı?" diye sordu.

"Soruşturmamıza daha yeni başlıyoruz." Baş yardımcısı öne doğru kayd. "Kız kardeşinizi en son ne zaman gördünüz?"

"O ve çocuklar Ağustos' Philadelphia'ya geldiler ve ayda bir ya da iki kez telefonda konuştuk." Şimdi bu çok yetersiz görünüyordu.

Keder Bree'nin boğazında fokurdadı. Onu yuttu.

Henüz değil.

Bir arada tutun.

Ama kontrolü tek bir ipek iplik kadar zayıftı.

"Peki ya Erin'in kamyoneti?" Kız kardeşi beyaz bir çiftlik kamyoneti kullanıyordu, eski model bir F-150. Bree onu evde görmemişti.

"Araç için arama bülteni çıkarttım," dedi baş yardımcısı. "Sizce o mu kullanıyor?"

"Bu mantıklı bir teori. Bu onun tek aracı. Şimdi kayıp ve o da öyle."

Bree, Justin'in Erin'i öldürüp kamyonetiyle kaçmış olması halinde şimdiye kadar aracı terk etmiş olacağını düşünüyordu. İki beyin hücresi olan herkes kolluk kuvvetlerinin aracı aradığını düşünürdü.

Baş yardımcısı, "Sizi temin ederim ki tüm kanıtları inceliyoruz," dedi. "Mümkün olduğunda daha fazla bilgi paylaşacağım." Ağırlığını geriye doğru verirken sandalyesi gıcırdadı ve

bitirmişti. "Size başka sorularım da olacak. İletişim bilgilerinize ihtiyacım olacak."

Bree ona cep numarasını verdi. Kendini toparladığında ona soracağı başka sorular da olacaktı.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedi Bree. "Erin'in evi ne zaman serbest bırakılacak?"

"Size haber veririm. Umarım polis memurları bugün aramayı bitirirler ama bunun garantisini veremem. Ne bulacaklarını bilmiyorum."

Ama Bree onun uygulamalı bir araştırmacı olmadığını zaten biliyordu. Eğer bu onun davası olsaydı, kurbanın evini kendisi arardı ve bunu sadece fiziksel kanıt bulmak için yapmazdı. Bir dedektif kişisel alanını inceleyerek bir insan hakkında çok şey öğrenebilirdi. Eleştirilerini kendine sakladı. Soruşturma prosedürlerini parçalamak onu daha işbirlikçi yapmayacaktı.

"Atların bu akşam yemlenmesi ve sulanması gerekecek," diye belirtti.

"Evet. Eğer evle bitmezse, yardımcılarımdan biri ilgilenecek. Bu sabah onları görenle aynı kişi."

"Teşekkür ." Bree çok hızlı ayağa kalktı. Başındaki kan çekildi ve sersemledi. Bir eliyle birkaç saniye sandalyenin koluna dayanarak kendini destekledi.

"Kız kardeşinizin başının ne tür bir belada olduğu hakkında bir fikriniz yok mu?" diye sordu baş yardımcısı.

Bree başını salladı. "Erin'in başı belaya girmedi."

Ama o söylerken, bunların mümkün olamayacağını biliyordu. Doğru.

ALTINCI BÖLÜM

Matt, Bree Taggert'in istasyondan kaçışını izledi. Yüzü kaldırımdaki buz gibi solgundu ve sanki bina yanıyormuş gibi hareket ediyordu.

Ya da kız kardeşinin ölüm haberinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu.

Matt'in içinde empati duygusu kabardı. Onun geçmişini biliyordu. Bree anne ve babasını korkunç bir trajedide kaybetmişti. Şimdi kız kardeşi aynı kaderi paylaşıyordu.

Matt Bree'yi hemen hatırlamıştı. Glinç bir yüzü vardı, zayıf ve ciddiye, ela gözleri ruh haline göre yeşil ve kehribar arasında gidip geliyordu.

Onu tanımış mıydı? Adam lobiye girdiğinde olabildiğince uzaklaşmıştı. Düşünü düşündü. O zamanlar aralarındaki çekimin karşılıklı olduğunu düşünmüştü ama belki de yanılmıştı.

Tezgâhın arkasında Marge Lancaster bir köpek bisküvisi salladı. "Brody için kim bir şeyler hazırladı?"

Brody'nin ağzının suyu aktı ve Matt'e döndü.

Matt köpeği resepsiyon bankosunun arkasına götürdü. "Devam et." Marge, Matt ne derse desin Brody'ye ödülünü verecekti. Genelde canı ne isterse onu yapardı. Baş şerif yardımcısı şeriflik yapıyor olabilirdi ama gösteriyi Marge yönetiyordu.

Bisküviyi uzattı.

Matt, "*Setzen,*" diye emretti.

Brody oturdu ve ikramı nazikçe elinden aldı.

"Ne güzel bir çocuksun sen." Marge onun başını okşadı. Köpeğin kuyruğu sanki Marge'ın onu pohpohladığını biliyormuş gibi yere çarptı.

Matt başını salladı. "Onu şımartıyorsun, Marge."

"Sanki sen bilmiyorsun." Kalemle çizilmiş bir kaşını kaldırdı. "Önemli değil. O bunu hak etti."

"Evet, yaptı." Brody olmasaydı Matt ölmüş olurdu. Yine de Matt köpeğin temel itaat kurallarına uyması konusunda çok gayretliydi. Doksan kiloluk bir köpeğin terbiyeye ihtiyacı vardı.

"*Hier.*" Matt Todd'un kapısına yöneldi. Brody de onun yanına geldi, ama her masada durup selam verdi. Emekli olduğundan beri tam bir elçiye dönüşmüştü.

Baş yardımcının ofisinin içinde, Matt kapalı kapıya başparmağını salladı. "O Erin'in kız kardeşiydi, değil mi?"

"Evet." Todd bir eliyle yüzünün ortasını ovuşturdu. Tıraş olmuş ve yeni bir üniforma giymişti ama uzun gece gözlerinin altında gölgeler bırakmıştı. "Kız kardeşinin öldüğünü bilmiyordu."

"Haberini nasıl karşıladı?" Matt baş yardımcısının karşısına oturdu. Brody onun sandalyesinin yanına uzanmış, başını Matt'in ayağına dayamıştı.

Todd kaşlarını çattı. "Henüz tam olarak sindirebildiğini sanmıyorum." "Eminim etmemiştir."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Todd sordu.

"Pek iyi değil. Justin ve Erin'in düğününde tanıştık." Ama de düğüne yalnız gitmişti. Birlikte oturmuşlardı. Konuşmuşlardı. Dans etmişlerdi.

Todd avucunu kurutma kâğıdının ortasındaki kapalı bir dosyaya bastırdı. "Philly Polisi'nde cinayet masası dedektifi."

Matt o zamanlar da bir dedektifti. Pek çok ortak noktaları vardı. Eğer düğünün ertesi günü şehir dışına çıkmasaydı, Matt onu arayacaktı. Ama bugün ona verdiği tepkiyi düşününce, belki de birbirlerini bir daha görmemeleri en iyisiydi.

"bela olacak." Todd dosyaya hafifçe vurdu. Matt, "Ben de öyle," dedi.

Todd iç çekti. "Ona söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Davaya çok yakınsın. Baş şüpheli ile bir ilişkiniz var. Soruşturmada yer almanıza izin veremem ama sizi mümkün olduğunca bilgilendireceğim."

Matt, "Demek baş şüpheli Justin," dedi.

Pişmanlık Todd'un yüzünü buruşturdu. "Bunu söylememeliydim."

"Bu büyük bir ifşaat değil. Kocasını her zaman bir şüphelidir ve Justin kayıp. Başka şüphelileriniz var mı?"

"Buna cevap veremem."

Yani, bu bir hayır.

"Hiç düşündünüz mü?"

"Matt," diye kesti Todd. "Artık şerif yardımcısı değilsin."

Matt nefes aldı. Hayal kırıklığı ve öfke göğsünde yükseldi. Todd bu soruşturmayla Justin'in suçlu olduğunu varsayarak girmişti, gerçeği bulmak için değil.

Todd iç çekti. "Bu sabahki basın açıklamasında ne olacağını size söyleyeceğim." Masasının üzerindeki bir kâğıda baktı. "Erin Taggart'ı öldüren mermi 9 mm'lik bir mermiydi. Justin'in babasının Sig Sauer P226 9mm tabancası kayıp."

Lanet olsun.

Justin ağır bir suçtan hüküm giymişti. Yasal olarak silah bulunduramazdı. Eğer isteseydi, başka bir yol bulması gerekirdi.

Todd, "Bay Moore biz onunla konuşana kadar kayıp olduğunu bilmiyordu," diye devam etti. "Onu komodininde saklıyordu. Justin'in onu babasından çalmış olması mümkün. Size silahla ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

Todd kaşlarını çatı. "Erin'in ailesinin geçmişini biliyor musun?" "Evet."

"Dava şimdiden medyanın ilgisini çekmeye başladı. Buna Déjà vu Cinayeti diyorlar."

"O zaman basın Justin'in suçlu olduğuna karar verdi." "Medyayı kontrol edemem," dedi Todd.

"Ama en azından başka soruşturma alanlarınız olduğunu söyleyebilirsiniz."

Todd'un bakışları donuklaştı. "Bu sabah ilerleyen saatlerde bir basın açıklaması yapacağım. Şu anda elimde başka bir teori yok. Gerçek şu ki Justin'in müstakbel eski karısı evinde vuruldu ve eve zorla girildiğine dair hiçbir iz yok."

"Justin'in birini öldüreceğine inanamıyorum, hele Erin'i."

Ya Justin de ölmüşse? Ya Erin'in katili tarafından kaçırıldıysa? Ya Justin'in yaptığı bir şey yüzünden öldürüldüyse, mesela bir uyuşturucu satıcısına borcu olduğu için? Oxy'sini birinden almıştı. Uyuşturucu anlaşmasına mı girmişti?

Matt, Justin'in hâlâ uyuşturucu kullandığını ve masum olduğunu ima etmeyen alternatif teorilerini dile getirmede.

"Vakaların ürkütücü derecede benzer olduğunu kabul etmelisiniz," dedi Todd. Matt, "Erin'in anne babası yirmi küsur yıl önce öldü," dedi. "I

herhangi bir bağlantı olduğundan oldukça şüpheliyim."

"Hayır." Todd pencereye doğru baktı. Perde inikti, manzarayı ve ışığın çoğunu engelliyordu. "Haklısın. Benzerlikler *muhtemelen* tesadüf."

Matt hayal kırıklığını bastırdı. Todd bu soruşturmaya, kanıtlara bakışını etkileyecek önyargılı bir teoriyle giriyordu. Bu, deneyimli müfettişlerin bile başına gelirdi.

Todd başını eğdi ve burnunun kenarını sıktı. Başını kaldırdığında dosyayı uzattı. "Lütfen ifadenizi okuyun. İşe dönmem gerekiyor."

Matt, Todd'un önceki gece yaptığı görüşmeyle ilgili olarak hazırladığı ifadeyi gözden geçirip imzaladı. Ellerini sandalyenin kollarına koyarak ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Biliyor musun," dedi Todd sakın bir sesle, "Şerif beni baş yardımcısı yaptığında şaşırmıştım. Bu iş senin olmalıydı. Sen daha deneyimliydin."

Matt tereddüt etti, bu itiraf karşısında şaşırmıştı.

Örnek teşkil eden siciline rağmen, Matt terfi ettirilmek yerine bir K-9'a verilmiş ve tekrar devriyeye çıkarılmıştı. Şerif sanki bu görev değişikliği bir onurmuş gibi davranmıştı. Brody Randolph County'nin ilk köpeğiydi. Ama Matt bu işin aslında bir tenzil-i rütbe olduğunu biliyordu. Eski şerif Matt'i yanında istememişti. Onun sahaya dönmesini istiyordu.

Ateş hattına geri döndük.

Durun!

Matt'in elinde şerifin onu yakalamaya çalıştığına dair hiçbir kanıt yoktu ve akli ne zaman komplo teorisine gitse

alüminyum folyo şapka takması gerekiyordu.

Bir omzunu kaldırdı. "İşlerin nasıl yürüdüğünü düşünürsek, artık pek de önemli değil."

"Kırgınlık yok o zaman?"

"Hayır." Matt'in eski kini ölü şerif içindi. Ama Todd bu davayı berbat ederse, Matt *bunu* ona karşı kullanacaktı.

"Size başka sorularım olduğunda arayacağım."

"Elbette." Matt sandalyeden kalktı. Brody de onu odadan çıkarken izledi. Marge lobide birine yardım etmekle meşguldü, bu yüzden vedalaşmak için durmadılar. Matt karakoldan çıktı ve Suburban'ına doğru yürüdü. Rüzgâr park yerinde buz tozu savuruyordu. Bree Taggert'in Honda Accord'un kapısına yaslandığını gördü. Birkaç adım ötede durdu. Yüzü hâlâ solgundu, gözleri kaybolmuştu ve titriyordu. Kot pantolon ve kalçasına kadar uzanan siyah bir palto giymişti ama şapkası, eldiveni ya da atkısı yoktu.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi. Dudakları hafifçe mavileşmişti. Todd'un ofisinde bulunduğu süre boyunca burada mı dikilmişti? Binaya bir göz attı. İki muhabir istasyondan çıkmış, otoparkın diğer tarafına park etmiş haber minibüslerine doğru gidiyordu.

"Bu soğuktan kurtulalım." Matt eliyle arabasını işaret etti. Bakışları sürekli Brody'ye kayıyordu. "Bir yerde buluşabilir miyiz?"

"Lokantada?" diye önerdi.

"Çok aleni."

"Araba kullanabilir misin?" "Evet."

"O zaman beni izleyin." Matt döndü ve Suburban'ının arka kapısını açtı. Brody aracın içine atladı. Sonra Matt direksiyonun arkasına geçti. Evi istasyondan on dakika uzaktaydı. Bir gözü dikiz aynasında, Honda'nın arkasında kaldığından emin olarak sürdü arabayı.

Yirmi beş dönümlük bir arazi üzerinde restore edilmiş bir çiftlik evinde yaşıyordu. Garaj yoluna girdi ve park etti. Evinin arkasındaki köpek kulübesinden havlama sesleri geliyordu. Matt ve Brody cipten inip ön kapıya doğru yürüdüler. Bree onun aracının yanına park etti ve onu izledi. Mesafesini korudu. Evin içinde Matt onu mutfığa götürdü ve Brody'yi kulübesine gönderdi.

Brody fayansın üzerinden tırısyla geçti ve yatak odasında kayboldu.

"Köpeğini kafese koymak zorunda değilsin," dedi.

"Sorun yok. Brody kafesine aldırıyor. Orası onun yuvası, ceza değil." Gerçi Matt köpek emekli olduğundan beri orayı pek sık kullanmıyordu ama köpeğin onu tedirgin ettiğini hissediyordu.

Mutfağın etrafında bir daire çizdi.

Matt bir fincan kahve hazırladı. "Yemek yedin mi?"

"Aç değilim ama kahve içersen sevinirim." Yün paltosunu çıkardı ve ince çantasıyla birlikte bir sandalyenin arkasına astı. Kulübesi ve köpek kulübeleriyle arka bahçeye bakan Fransız kapılarının önünde durup kollarını ovuşturdu. "Kaç tane köpeğiniz var?"

"Kulübede altı tane var ama sadece Brody bana ait." Matt onun yanına geldi. "Kulübeleri inşa ettiğimde amacım K-9'ları eğitmektir. İşe başlamadan önce kız kardeşim doldurdu. Bir köpek kurtarma organizasyonunu yönetiyor." Ona bir kupa uzattı.

İki elini de onun etrafına sardı. "Teşekkür ederim."

"Köpekleri sevmez misin?" diye sordu, yan yan bakarak. Kadının kaşları birbirine çatıldı.

"Çocukken ısırıldım." Bu itiraftan utanmış gibi ağzını kapattı ama adam hikâyesinin devamının olduğunu anlayabiliyordu. Gözlerini kahvesine dikti. "Şerif yardımcısı kız kardeşimi bulduğunuzu söyledi."

"Evet. Çok üzgünüm."

Başını salladı, boğazının derinliklerinden kısa bir boğulma sesi geldi. Yutkundu. "Bana anlatabilir misin?"

"Justin'i NA toplantısına götürmem gerekiyordu. Kapıyı açmadı, ben de içeri girdim. Onu yatak odasında yerde buldum." Matt ayrıntı vermedi. hazır olduğunda soracaktı.

Ürperdi ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında kendini toparlamıştı. "Ama Justin orada değil miydi?"

"Hayır," dedi Matt. Justin'in kaçmasına yardım ettiğini mi düşünüyordu? "Erin neden onun evindeydi? Ve Justin nerede?"

"Bilmiyorum." Matt sahneyi gözünde canlandırdı.

Bree'nin gözleri kısıldı. "Bu hiç mantıklı değil."

Omuz silkti.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Artık şerif departmanında çalışmıyor musun?"

"Hayır. Brody ve ben üç yıl önce vurulduk."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Ona sempatik bir bakış attı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Dost ateşiydi, bu yüzden bir uzlaşma oldu. Açlıktan ölmeyeceğiz." Matt elini büktü. Yumruğunu açarken avucunun ortasındaki pembe yara izi gerildi. O da sırtından bir kurşun yemişti. Ne gariptir ki, o kurşun hayati bir yere isabet etmemişti. Elindeki sinir hasarı kalıcıydı. "Sağ elimle hiç ateş edemiyorum. Ne yazık ki baskın elim o. Benim için artık kolluk kuvveti yok."

Fazla paylaşım.

Boğazını temizledi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Adli tabibi aradım. Erin'i görebileceğim zaman beni arayacaklar." Sesi titriyordu. Uzaklara baktı, gözleri sıkıntılıydı.

"Seninle gelmeme izin ver," diye teklif etti. "Kimse bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalı."

Kız ona baktı. Bir an için onu geri çevireceğini düşündü.

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum." Uzun, titrek bir nefes aldı. "Çocukları henüz görmedim. Onlara ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Tek yapabileceğiniz orada olmak," dedi.

"Bu arada, gitmeliyim." Döndü ve elindeki bardağı mutfak adasının üzerine koydu. Yüzünü tekrar ona dönerek, "Şerif departmanı ve bu baş yardımcıyla ilgili neler oluyor?" diye sordu.

"Bir süredir şerifleri yoktu. Bir önceki şerif rüşvetçiydi ve intihar etti. O zamandan beri departman yardımcılarının yarısını kaybetti."

"Şef Yardımcısı Harvey adaylığını mı?"

"Hayır," dedi Matt. "ĞĞi istemiyor. Şimdiye kadar başka kimse de istemedi. Bütün departmanın yeniden inşa edilmesi gerekiyor."

"Kız kardeşimin cinayetini çözebileceğine inancınız var mı?"

Matt dürüsttü. "Bilmiyorum. Bence deneyecek ama fazla araştırma deneyimi yok."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Sence Justin mi ?"

Matt hiç tereddüt etmeden, "Hayır," dedi. "Şiddet uygulayan ya da kötü davranan biri değildir."

"Bağımlıların ne yapacağı belli olmaz."

"Justin ayrılıklarının tüm sorumluluğunu üstlendi. Ayık kalmaya ve Erin'i geri kazanmaya kararlıydı." Matt durakladı. "Onu hâlâ seviyordu."

"Aleyhindeki kanıtlar güçlü."

"Biliyorum."

Bree bir an için bir parmak eklemine ağzına bastırdı. Elini indirerek omuzlarını dikleştirdi. "Baş yardımcısı olsun ya da olmasın, gerçeği bulacağım."

"Justin'i bulmak istiyorum. Erin'i onun öldürdüğünü sanmıyorum." Matt, Justin'in karısına ya da bir başkasına zarar verebileceği hiçbir senaryo düşünemiyordu. Justin'in doğasında şiddet yoktu.

"Önemli olan diğer kişi her zaman birincil şüphelidir. İstatistiksel olarak onun suçlu olma ihtimali yüksektir," diyerek meydan okudu. "Babam annemi öldürdü."

"Biliyorum," diye onayladı Matt. "Ama Justin senin baban değil, Erin de annen değil."

"Haklısın." Ceketini mutfak sandalyesinin arkasından kaldırdı. "Ama gerçekler aynı ve Justin suçlu görünüyor."

Kapıya giden yolu kapattı.

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ve tek kaşı kalktı.

"Onun suçlu olmasını mı *istiyorsun?*" diye sordu.

Nefes verdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Onunla ilgili en çok sevdiği şey, saçmalamayan tavrıydı. Oyun oynamazdı.

"Hayır," dedi. "Çocuklar zaten annelerini kaybettiler. Üvey babalarının onu öldürdüğünü bilmek onlar için durumu daha da kötüleştirecektir."

Onun dürüst ve açık sözlü olmasını bekliyordu ama cevabı onu şaşırttı. "Baş yardımcının başka bir şey arayacağından emin değilim."

Şüpheliler."

"şeyi bulamaz," diye sözlerini tamamladı Bree.

"Bence birlikte çalışmalıyız." Bir elini kaldırdı. "Açıklamama izin verin. Siz Justin'i şüpheli listenizin en başına koyarsınız. Ben onu en alta koyardım. İkimiz de kız kardeşinin cinayetini çözmek istiyoruz. Sen kardeşini ve aileni tanıyorsun. Ben Justin'i ilkokuldan beri tanıyorum ve yerel bağlantılarım var."

Ayrıca, Bree'nin bu davada çalışacağından hiç şüphesi yoktu ve onun tek başına bir katilin peşine düşmesi fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Dünyanın en iyi cinayet masası dedektifi olabilirdi ama arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı. Tıpkı Matt gibi. Aynı zamanda zekiydi ve Matt onun içinde çok iyi olduğundan Şüpheleniyordu.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Justin'i şerif departmanından önce bulmak istiyorsun. Onu vuracaklarından mı korkuyorsun?"

Beni vurdular, yani evet.

Ama kelimelerini dikkatle seçti. "Gerçeği bilmek istiyorum."

Dudakları büzüldü. "Yani amacımız aynı ama motivasyonlarımız çelişiyor."

"Evet. Birbirimizi dengeliyoruz ve kafa kafaya verirse başarı şansımız daha yüksek olur."

Kadın . "Bu garip bir şekilde mantıklı." "Yani, benimle çalışacak mısın?"

"Bunu düşüneceğim."

"Yeterince makul," dedi Matt. "Numaramı al."

Bree cebinden telefonunu çıkardı ve Matt'in ona verdiği numaraları girdi. Bir saniye sonra Matt'in telefonu cebinde titredi. Ekrana bir göz attı. Kız ona bir mesaj göndermişti.

"Adli gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin," dedi. dedi.

Gözleri buğulandı. "Yapacağım."

Gözleri birkaç saniyeliğine buluştu. Acaba ME'nin muhtemelen o anda kız kardeşine otopsi yapıyordu? Bir dedektif olarak, tüm bu prosedürün neleri gerektirdiğini biliyordu.

Çenesi yukarı kalktı ve gözlerini kırptırarak dökülmemiş gözyaşlarını temizledi. Hayır. Matt onun gözyaşları içinde yuvarlanıp gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

olumsuz. Kız kardeşini kimin öldürdüğünü bulmaya odaklanacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bree kardeşinin evine nasıl gittiklerini hatırlamıyordu. Akıllı Matt'le yaptığı tartışmadaydı. Ama birden Honda'sı Adam'ın liseyi zar zor bitirdiğinden beri yaşadığı dönüştürülmüş ahıra giden toprak yolda hızla ilerlemeye başladı. Tanıdığı en zeki insanlardan biriydi ama zekâsı geleneksel değildi ve okuldan nefret ediyordu. Adam'ın mezuniyeti, Bree'yi Grey's Hollow'a geri çeken nadir hayat olaylarından biriydi.

Ahır, karla kaplı geniş bir çayırın ortasında duruyordu. Adam'ın eski Ford Bronco'su ön tarafa park edilmişti. Yol sürülmemiştir ve Bree arabasının mahsur kalmaması için parmaklarını çaprazladı. Sonuna kadar geldi, park etti ve soğuğa doğru tırmandı. Rüzgârı kesecek hiçbir ağaç yoktu ve rüzgâr kar tozlarını boşluğa savuruyordu. Birkaç saniyeliğine yüzünü dondurucu rüzgâra çevirdi ve bunun tenini olduğu kadar duygularını da uyuşturmasını diledi.

Onlara ne söyleyecekti? Çocuklar kederleriyle nasıl başa çıkıyorlardı? Kendi duygularıyla bile başa çıkamazken onlara nasıl destek olabilirdi?

Ön kapı açıldı ve uzun boylu, çelimsiz bir figür kapıda durdu. Bree ilk başta onun erkek kardeşi olduğunu düşündü. Ama adam dışarı çıktı ve ışık yüzüne vurdu. Bu on beş yaşındaki yeğeni Luke'tu ve onu Ağustos ayında gördüğünden beri birkaç santim uzamış gibi görünüyordu. Birdenbire bir çocuktan çok bir erkeğe benzemeye başlamıştı.

Vücudu olgunlaşıyor olabilirdi ama gözleri kayıp bir çocuk gibiydi. Bree hiç düşünmeden ona doğru yürüdü. Kollarını ona doladı. Ona sarılırken vücudu sarsıldı.

"Kim o?" diye sordu küçük bir ses.

Luke artık Bree'den daha uzundu ve yeğenini görebilmek için başını hareket ettirmesi gerekiyordu. Kayla'nın gözleri kızarmış ve şişmiş, yüzü solgun ve lekeli görünüyordu. Bree onu da kucaklamak için bir kolunu açtı. Üçü kapı aralığında durdu, Bree rüzgârı engelledi.

Geri çekildiğinde yüzü ıslaktı. Yanaklarını sildi ve çocukları taradı. Fiziksel olarak iyi görünüyordlardı. Hasar sadece gözlerinden okunuyordu. Ama bu bakışın kendi acısının bir yansıması olduğunu, asla iyileşmeyecek bir keder olduğunu fark etti.

"Adam Amca nerede?" Bree sordu.

Luke başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Onun stüdyosu."

Bree çocukları içeri soktu. Eşikte kar birikintileri vardı. Ayağıyla tekmeleyerek dışarı attı ve kapıyı kapattı. Adam'ın evinin içi büyük bir odaydı. Bir köşede büyük boy bir yatak, diğer tarafta mutfak, kanepeler ve televizyon duruyordu. Kısmi bir duvar stüdyosunu yaşam alanından ayırıyordu.

Pizza kutuları, giysiler ve sanat malzemeleri her yeri kaplamıştı. Bree felaketi Kategori 4 olarak değerlendirdi, bu da Adam'ın bir resmin son aşamalarında olduğu anlamına geliyordu. Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde enkaz zemine yayılacaktı. İş bittiğinde, kaosu kürekle temizleyip her şeye yeniden başlamadan önce bir hafta boyunca yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey yapmayacaktı.

Paltosunu kanepenin arkasına bırakarak stüdyoya doğru yürüdü ve bölmenin etrafından baktı. Bir resim penceresinden büyük bir tuvalin üzerine ışık dökülüyordu. Adam gözlerini kısarak baktı. Yirmi sekiz yaşındaydı ama yüzü zayıf ve çizgisizdi. Gözlerinin içine bakana kadar bir üniversite öğrencisi gibi görünebilirdi. Onlar yaşlı ruhuydu.

Üzerinde yırtık bir kot pantolon ve Bree'nin mezun olduğu Pennsylvania Üniversitesi'nden kalma boya lekeli bir sweatshirt vardı. Saçları omuz hizasındaydı ve gri boya ile boyanmıştı. Fırçası da griyle doluydu ve sınıfın kara tahtası büyüklüğündeki bir tuvale geniş, sahiplenilmiş darbelerle uyguladı. Bree resmi inceledi. Soyuttu ama geçiş görebiliyordu. Cesur maviler ve kızgın kırmızılar arka planda şiddetle dönüyordu. Ama üst katman griye dönüşmüştü.

Acıyla katmanlanmış öfke ve üzüntü vardı. Sormadan, Erin'in ölümünü öğrendikten sonra gece boyunca grinin hakim olduğunu biliyordu. Altta yatan katmanlar mutluluğa yakın bir şey değildi. Resimleri hiçbir zaman mutlu olmamıştı. Bree'ye her zaman tuvallerinde korkunç duygular patlıyormuş görünürlerdi. Adam şeytanlarını böyle mi temizliyordu?

Aileleri öldüğünde o daha bebektir. Hatırlaması mümkün değil. *Değil mi?*

Ama KUTSAL Cehennem, karanlık oldu a parça .
onu Yani ağır Bazen onun bu yükü nasıl omuzladığını merak ederdi.

Eğer bu resme bir isim verecek olsaydı, adını *Hüznün Her Tonu* koyardı.

"Bu tişört Luke'tan daha eski," dedi.

Adam birkaç saniye cevap vermedi, sonra yüzünü ona doğru çevirdi. Gözleri resimdeki duyguları yansıtıyordu. Taggertlar için trajedi, kahverengi saçları ve ela gözleriyle birlikte nesiller boyunca taşınan bir aile özelliği idi.

"Bree." Aralarındaki on metreyi geçti ve ona sıkıca sarıldı. Onu serbest bırakarak kol uzunluğunda tuttu ve kaşlarını çatı. "Kıyafetlerine boya bulaşmış."

Bree yere baktı. Gri kazağını lekelemişti, sanki onun ruh hali aktarılabilirmiş gibi. "Umurumda değil."

Omzunun üzerinden baktı. Çocuklar, o gelmeden önce bulunduklarını varsaydığı kanepeye yerleşmişlerdi. Kayla televizyon izliyordu. Luke telefonunun başında toplanmıştı.

Bree Adam'a döndü. Red Bull kutuları pencere kenarına dizilmişti. "Çocuklar yemek yedi mi?"

Adam gözlerini kırıştırdı ve sanki kuşluk vakti olduğunu yeni fark etmiş gibi birkaç saniyeliğine pencereye döndü. "Kahvaltı yaptık." Bir elini kafa derisinde gezdirdi, sonra saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Eğer acıktıysan, buzdolabında pizza artıkları var."

Bakışları ve dikkati çoktan resmine dönmüştü.

Bree kolunu ovuşturdu. Zayıf görünüyordu ama çalışırken hep kilo verirdi. "Senin de yemek yemen gerek."

"Tamam," dedi dalgınca.

Onun söylediklerini hatırladığından şüpheliydi. *Sadece kaçınılmaz olduğunda yemek yeme ve uyuma* modundaydı. Stüdyodan ayrılıp mutfağa gitti. Tezgâhta üç boş pizza kutusu ve bir kutu Cheerios'un yanında daha fazla Red Bull kutusu vardı. Süt ekşimişti ama mucizeler mucizesi, son kullanma tarihi geçmemiş yumurta ve peynir buldu. Onları çırptı ve Adam'a bir tabak götürdü. Adam tabağı pencere kenarına koydu ve yemeye söz verdi. Bree bir çöp torbası alıp tezgahı temizledi, sonra da kahvaltı barına çocuklar için tabak koydu.

Onlara ne söylemeli?

Kayla sessizce yemeğini aldı. Luke bir tabak dolusu yemeği iki dakikadan kısa bir sürede kürekle mideye indirdi. Yemeğini suyla yıkadı ve bardağı yere koydu. "Eve ne zaman gidebiliriz?"

"Umarım bugün daha sonra." Bree uzanıp Luke'un ve Kayla'nın ellerinden birini tuttu. "Ne yapacağımı bilmiyorum ama senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Kayla ağlamaya başladı. Bree kahvaltı barının etrafında döndü ve

On

u. "Annemi istiyorum," diye hıçkırdı Kayla.

"Biliyorum." Bree başını çocuğunkine bastırdı.

Kız gözyaşları içindeki yüzünü kaldırdı. "Bu neden oldu?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi Bree.

"Dün gece polisler Justin'in söyledi." Luke'un sözleri

Sıkı.

"Sana bunu mu söylediler?" Bree kızgın bir şekilde sordu.

Luke başını salladı. "Hayır, ama konuştuklarını duydum."

Bree, "Henüz kimse ne olduğunu bilmiyor," dedi. Ama Matt polis memurları ve onların önyargılı teorileri konusunda haklıydı.

"Ama annem onun evindeydi ve o gitti." Luke'un yüzündeki bir kas seğirdi, sanki kontrolü sağlamak için çok çalışıyormuş gibiydi.

"Başka ne söylediler?" Bree sordu.

"Hepsi bu kadar." Luke omuz silkti. "Ama daha fazlasını bilmek istiyorum."

Ve Bree, kurbanın çocuklarının duyabileceği şekilde dava hakkında konuşan şerif yardımcılarıyla birkaç kelime konuşmak istedi

"Justin kayıp," diye açıkladı Bree, çocukları bilgilendirmek için olduğu kadar kendine hatırlatmak için de. "O bulunana kadar ne olduğunu bilmiyoruz."

oldu."

Luke'un yüzünde duygular çalkalandı. "Ama bana gerçeği söyleyecek misin?"

"Yapacağım," diye söz verdi Bree. Luke neredeyse bir yetişkindi. Ona bir çocuk gibi davranmayacaktı.

Justin'i ve onun Erin'i öldürmüş olma ihtimalini düşündü. Bree'nin kendi babası bir bukalemun gibiydi, yabancılar varken dost canlısı ve cana yakın, ailesinin yanında ise zorba. Belki Justin de hoş bir görüntü sergilemek konusunda aynı yeteneğe sahipti. Eğer öyleyse, çocuklar onun her iki yönünü de görmüş olmalıydı. Dört yıl boyunca onunla birlikte yaşayan insanlardan gerçek doğasını saklayabileceğinden şüpheliydi.

"Justin'le yaşamak hoşuna gitti mi?" Bree sordu.

Kayla başını salladı.

Luke omuz silkti. "O iyi."

"Gitmesini istemedim," diye burnunu çekti Kayla. "Bana karşı çok iyiydi.

Onu özlüyorum."

Bree Justin'i görünüşte sakın bir adam olarak hatırlıyordu. Erin onun taşınmasını istememişti ama başka bir seçeneği olduğunu da düşünmüyordu. "Onu hiç annene kötü davranırken gördün mü?"

"Hayır," dedi Luke.

"Kavga mı ettiler?" Bree sordu.

"Bazen." Luke çatalıyla oynadı. "Ama genellikle annem Justin'e bağırırdı ve o da üzgün olduğunu söylerdi. Uyuşturucu konusunda kendini kötü hissediyordu. Bırakmak istiyordu. Ama yapamıyordu."

Bree, "Bağımlılık insanı değiştirir," dedi.

Luke birkaç saniye cevap vermedi. "Justin biraz baş belasıydı, sürekli benimle bir şeyler yapmak isterdi. Ama bana asla kötü davranmazdı."

Erin Justin'in çok çabaladığını söylemiş, Luke da bu baskıya içerlemişti. Luke saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve Bree gözlerinde çatışma gördü. Genç Justin'e zor anlar yaşatmıştı ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordu.

"Sizinle yaşarken ikiniz de ondan hiç korkmadınız mı?" Bree sordu.

İki çocuk da başlarını salladı.

Çocukların iyi içgüdüleri vardı. babasından çok korkmuştu. Belki Matt de Justin hakkında haklıydı. Belki de o

masumdu ve Bree kendi geçmişini bugünden ayıramıyordu. O da baş yardımcıısı kadar önyargılı olabilirdi.

Bree'nin telefonu titredi ve ekrana baktı. Yüreği ağızına geldi.

Adli tabibin ofisi.

Yüzüne yumuşak bir ifade yerleştirdi. "Affedersiniz. Buna cevap vermem gerekiyor."

Bree "Cevapla" düğmesine basarak ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Neyse ki morg görevlisi ondan bir konuşma yapmasını beklemedi, sadece otopsinin tamamlandığını ve kız kardeşinin cesedini görebileceğini söyledi.

Bree telefonu kapattı. Sinirleri gerilmişti. Tek başına mı gidecekti yoksa Matt'in teklifini kabul mü edecekti? Yalnız gitme düşüncesi midelerini bulandırdı. Bu zayıflık değildi. O bir robot değildi. Kız kardeşinin cesedini görmek onu rahatsız etmeliydi. Ona mesaj atarken elleri titriyordu.

Birkaç saniye içinde mesaj attı. 10 dakika içinde seni alırım.

Dışarıda paltosuz ne kadar soğuk olursa olsun, yapmak istediği son şey içeri girmekti. Çocuklara söylemeli miydi? Onlara karşı dürüst olmak istiyordu ama bilmeleri gerekmeyen ayrıntılar da vardı.

Yüzünü düzeltti ve içeri girdi. "Birkaç ayak işi yapmam gerekiyor."

"Ama sen daha yeni geldin," diye itiraz etti Kayla, dudağı titreyerek. "Biliyorum ve özür dilerim." Yeğenine sarıldı.

"Eve gitmek istiyorum." Luke kaşlarını çatarak stüdyoya baktı. Adam ortaya çıkmamıştı.

"Ben de," dedi Kayla.

"Bazı işleri halletmeme izin ver, sonra seni eve götürmeye çalışacağım. Burada Adam Amca ile bir süre daha kalmanı istiyorum, tamam mı?"

Çocuklar başlarıyla onayladılar ama hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı.

"Luke, Justin'in arkadaşı Matt Flynn'i hatırlıyor musun?" Bree sordu.

"Evet," dedi.

"Adam Amca'yla birkaç dakika konuşmam gerekiyor. Matt kapıya gelirse onu içeri alır mısın?"

"Elbette." Luke başını salladı ve telefonunun üzerine eğildi.

Bir haber Kayla'nın televizyon programını böldü. Bree ekranda kız kardeşinin ve Justin'in fotoğraflarını gördü. Görüntülerin altında bir başlıkta **ESTRANGED HUSBAND WANTED IN WIFE'S DEATH** yazıyordu. Kayla gözlerini dehşetle kocaman açarak baktı.

Gazeteci, "Taggert ailesinin uzun bir şiddet ve trajedi geçmişi var," diye söze başladı.

Masadan kumandayı almak için acele eden Bree, "Rehber "e bastı. Haber bülteninin yerini bir dizi kanal aldı. Kumandayı Luke'a doğru fırlattı. "Sadece çocuklara özel bir kanal açabilir misin lütfen?"

"Elbette," dedi ama gözlerindeki acı ona hasarın gerçekleştiğini söylüyordu.

Bree, bir süreliğine ayrılacağını haber vermek için kardeşinin atölyesine gitti. Adam resmine baktı.

"Adam," dedi Bree.

"Evet," diye yanıtladı ona bakmadan. "Bana bak."

"Ne?" Gözlerini kırıştıtarak çalışmasından uzaklaştı.

Bree iç çekti. "Dışarı çıkmam gerek. Televizyonu haberleri açmayan kanallarda tutun ve çocukların dikkatini dağıtmaya çalışın."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Onlarla etkileşime geçin." Bree sesinin keskinleştiğini fark ederek durdu. "Bak, resim yaparken nasıl olduğunu biliyorum ama onların sana ihtiyacı var. Sadece aynı evde olmana değil, orada olmana da."

"Tamam. Anladım." Gözleri tekrar tuvale kaydı. "Bu bölümü birkaç dakika içinde bitireceğim."

Hayır, yapmayacaksın.

Biri boğazını temizledi ve Bree döndüğünde Matt'in kapıda durduğunu gördü.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi kardeşinin arkasından. Çocukların yanına döndü ve ceketini giydi. "Ben gittikten sonra kapıyı kilitle."

Matt'i dışarı kadar takip etti ve cipine binmeden önce sürgünün yerine oturduğunu duyana kadar bekledi.

Çocuklarla ve onların kederiyle birkaç saat zar zor başa çıkabildi. Erin'in cenazesini atlatmalarına nasıl yardım edecekti? Ve sonrasında ne olacaktı? Bree geleceği aklından çıkardı. Bu öğleden sonra yeterince zor olacaktı. Her seferinde tek bir işle uğraşmak zorunda kalacaktı. Sohbet edemeden, adam arabayı sürerken yolcu penceresinden dışarı baktı.

Adli tabibin ofisi belediye kompleksindeydi, şerifin karakolundan çok uzakta değildi. Yolculuk kısa sürdü ve vardıklarında kadın hazır değildi.

Ancak kız kardeşinin cesedini görmeye hazırlanmanın mümkün olduğundan şüpheliydi.

Cipten indikten sonra birkaç dakika kaldırımda durup soğuğun iliklerine işlemesine izin verdi.

Matt aracından inip onun yanında durdu. "Aceleye gerek yok. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin."

Bree fazladan on dakikanın bir fark yaratacağından şüpheliydi. "Hadi gidelim."

İçeri girdiler. Matt resepsiyon bankosuna doğru yürüdü ve bankonun arkasındaki kadınla konuştu. Bree gözünü kırpmadan bir ofise girdiler. Zamanın hızlandığını, kontrolünün dışında, çok çabuk ilerlediğini hissediyordu.

Temiz siyah önlükler giymiş Afro-Amerikan bir kadın masanın arkasından çıktı. "Ben Dr. Serena Jones. Kız kardeşinize ben baktım."

Matt tanıştırma konuşmasını yaptı ama Bree'nin sesi boğuk geliyordu.

Dr. Jones onunla yüzleşmek için döndü. "Kız kardeşinizi monitörde görebilirsiniz-"

"Hayır." Bree onun sözünü kesti.

Dr. Jones, sanki Erin bir ceset değil de hastasıymış gibi, "Bu seçeneği kabul edeceğini düşünmediğim için kız kardeşini özel bir odaya aldırdım," dedi. "Bu taraftan."

Yaklaşan kıyamet duygusu, karo kaplı koridordaki her adımda daha da ağırlaşıyordu. Bree gözlerini Dr. Jones'un gömleğinin arkasından ayırmıyordu. Küçük bir odaya girdiler. Mekânın ortasında bir sedyede çarşafı örtülü bir ceset yatıyordu. Dr. Jones etrafından dolaşarak

sedyenin diğerk tarafına geçip Bree'nin yüzüne, kız kardeşinin cesedinin üzerinden baktı. Matt Bree'nin yanında kaldı.

Doktor, Bree gözlerini kendi gözlerine kaldırıp başını sallayana kadar bekledi. Ardından Dr. Jones arşafı geriye katlayarak sadece Erin'in yüzünü ortaya çıkardı. Çarşafı Erin'in köprücük kemiklerinin üzerinde dikkatlice düzeltti, onu öldüren yarayı ve otopsi kesisini örttü. Ya Dr. Jones ya da asistanı Erin'in saçlarını kafa derisindeki keşiği örtecek şekilde düzenlemeye zen göstermişti.

Bree tanık olduğu tüm otopsileri unutmaya çalıştı. Kız kardeşinin bedenine yapılan hakareti hayal etmek hiçbir işe yaramıyordu. Erin artık orada değildi. Masanın üzerinde yatan şey sadece bir kabuktu. Organlar çıkarılmış ve incelenmiş, sonra da plastik bir torba içinde cesedin içine geri tıkılmıştı. Ama Bree kız kardeşinin yüzüne bakarken, bunun bir önemi yokmuş gibi hissediyordu. Erin'in gözleri kapalıydı, yüzü ağarmış ve grileşmişti. Elmacık kemikleri çökmüştü ve sanki ruhu onu terk ettiğinde bedeni snmş gibi keskin bir kabartıyla göze çarpıyordu. O ana kadar ölümü soyut bir şeymiş gibi gelmişti. şimdi ise gerçeklik ve keder Bree'ye tüm vücudunu saran bir darbe gibi çarpmıştı.

Bir keresinde, Bree devriye grevlisiyken kaburgalarından vurulmuştu. Vücut zırhı kurşunu emmişti ama çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Bacakları bir akordeon cetveli gibi katlanmıştı. Kız kardeşinin yüzünü görmek de benzer bir yumruk gibi gelmişti. Matt'in dirseğinin altındaki eli onu yere düşmekten kurtardı. Birkaç saniye gözlerini kapadı ve ağzından nefes aldı. Dengesini yeniden kazanana kadar ne Matt'in ne de sağlık görevlisinin tek kelime etmemesini takdir etti.

Dr. Jones yumuşak ve alçak bir sesle, "Cinayet masası dedektifi olduğunuzu biliyorum," dedi. "Kız kardeşinizin ölümüyle ilgili soruları yanıtlayacağım. Ama önce bir insan olmanıza izin vermenizi istiyorum."

Sanki Bree tutarlı bir soru oluşturabilirmiş gibi.

Ölüm haberlerini ulaştırdı. Aile yelerine morga kadar eşlik etmişti. Tam da bu anda onların ellerini tutmuştu. Ama o anın şoku, gücü ve ezici doğası onu etkilememişti.

şimdiye kadar.

Keder, çaresizlik ve öfke dalgaları dengesini yeniden bozmakla tehdit ediyordu. Dr. Jones köşeden bir sandalye çekip Bree'nin yanına koydu.

Üç nefes sonra Bree sesini toparladı ama sesi günde iki paket sigara içmiş gibi tiz çıkıyordu. "Bana doğruyu söyle. Çabuk mu gitti?"

"Evet," dedi Dr. Jones tereddüt etmeden. "Saniyeler içinde bilinci kapandı ve bir dakika kadar sonra da öldü."

Kaç saniye olduğunu belirtmemişti ama acı çektiyse bile bu uzun sürmemişti. Bree yerde kanlar içinde yatan Erin'i ve bir daha asla göremeyeceği çocuklarını düşündü.

Çocuklar onu görmek isteyecekti ve Bree onlara izin vermek zorunda kalacaktı. Çocukken ona veda etme şansı verilmemişti ve hâlâ kenara çekilmesine, soru sorduğunda susmasının söylenmesine, yetişkinlerin ilgisinin odağı değil de sonradan akla gelen bir şeymiş gibi davranılmasına içerliyordu. Bunu Luke ve Kayla'ya yapmayacaktı. Onu görmeyi ya da görmemeyi seçebilirlerdi.

Önce doktora, sonra Matt'e bakarak, "Onunla biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Cesedi istediğiniz cenaze evine gönderilmek üzere hazır." Dr. Jones kapıya doğru yürüdü. "İşiniz bittiğinde biz koridorda olacağız."

"Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun." Matt doktoru odadan çıkarken izledi.

Bree tek başına kız kardeşinin yanağını avuçladı. Teni soğuktu, avucunun altında cansızdı. Bree çarşafı kaldırmadı. Yarayı incelemedi. Kız kardeşine hak ettiği saygıyı gösterdi.

"Çocuklar için elimden geleni yapacağım." Bree kız kardeşi için en önemli olan şeyle başladı ve ekledi: "Ve bunu sana kimin yaptığını bulacağım." Çocukken yaptıkları gibi kendi göğsünün ortasına bir X işareti çizdi. "Kalbimin üstüne."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt yeni adli tabiple hiç tanışmamıştı. Wyoming'e taşınan eski patoloji uzmanının yerine yeni işe alınmıştı.

Kapının yanındaki duvara yaslandı.

"Size biraz su getireyim mi?" Dr. Jones teklif etti.

"Hayır, sağ ol." Matt hemen geri gelmeden bir Çey yutabileceğini sanmıyordu. Bir Çerif müfettişi olarak cesetler görmüştü ama Erin'i hâlâ canlı ve gülümserken hayal edebiliyordu.

Ve bu her şeyi .

Bir dedektif olarak, özel hayatını işinden ayrı tutmak için elinden geleni yapmıştı. Kurbanın düğününe katıldığınızda, bu mümkün değildi.

Kapı açıldı ve Bree dışarı çıktı. Gözleri kuru, yıkılmış ve kararlıydı.

"Size birkaç soru sorabilir miyim?" diye sordu ME'ye.

"Evet." Dr. Jones onları ofisine geri götürdü. Matt ve Bree masanın karşısındaki sandalyelere oturdular. Otopsi de diğer tıbbi kayıtlar gizli tutulurdu. En yakın akrabası olarak Bree'nin sonuçları öğrenme hakkı vardı, ama resmi rapor aylarca ellerine geçmeyecekti.

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?" Dr. Jones sordu. Bree başını salladı.

"Pekâlâ." Doktor öne doğru eğildi, kollarının üzerine dayandı ve tüm dikkatini Bree'ye verdi.

"Tek bir mi öldürüldü?" Bree sordu.

Dr. Jones, "Evet. Kalbi delici bir almış," dedi. "Bugünlerde göğse isabet eden pek çok kurşun yarası atlatılabiliyor. Kız kardeşiniz çok şanssızdı. 9 mm'lik bir mermi koroner arterini yırtmış ve büyük bir kanamaya neden olmuş. Kan kaybı çok hızlı olabilirdi."

Matt, Erin'in altındaki kan gölünü hayal etti. Vücudundan büyük miktarda kan pompalanacak kadar uzun yaşıyordu.

"Ön raporda kayda değer başka bir şey var mı?" Bree, sesi gergin bir şekilde sordu.

"Hayır. Kurşun yarası dışında genel sağlık durumu iyiydi." Doktor kaşlarını çatı. "Ölmeden kısa bir süre önce seks yapmış ama ilişkinin rızaya dayalı olmadığına dair bir kanıt bulamadım. Vücudunda önemli bir çürük yoktu. Son yemeği pizzaydı ve ölümünden bir ya da iki saat önce yenmişti."

Bree'nin yüzü bilgiyi sindirirken mermer kadar beyaz ve hareketsizdi.

Adli tabip, kenetlenmiş ellerini masasının üzerine koydu. "Neden bugün eve gidip işlem yapmıyorsunuz? Başka sorularınız olursa beni arayın, ben de daha fazla bilgi edinirsem sizi ararım."

Toksikoloji testleri gibi bazı raporların sonuçları haftalarca ya da aylarca gelmiyordu.

Bree başını salladı. "Teşekkür ."

Sesi düzdü, görünüşte duygusuzdu, ama Matt onun çırpındığını görebiliyordu. Ela gözleri buğuluydu, keder gözlerini doldurdukça yeşil derinleşiyordu. Titreyen parmağıyla yanağındaki tek bir damla gözyaşını sildi, sonra titreyen ellerini ceketinin ceplerine soktu. Matt onun içinde oluşan şoku, dehşeti ve kederi hayal bile edemiyordu. Özel olması gereken bir ana izinsiz giriyormuş gibi hissediyordu. Kız kardeşi öldürülmüş, hayatı vahşi bir eylemle sona ermişti. Bree'nin huzur içinde ağlamasına izin verilmeliydi. Benzer koşullar altında Matt de hüngür hüngür ağlıyor olurdu.

Doktor onları ofisinin kapısına doğru götürdü. Matt, binadan çıkana kadar Bree'yi koridorlarda takip etti. Dışarıda, kaldırımında birkaç saniye durdu, yüzü soğuk rüzgâra dönüktü. Paltosunun açık kenarları sallanıyordu, ama dondurucu sıcaklığın farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Matt cipinin yolcu kapısını açtı. Bree koltuğa tırmandı. Aracın ön tarafına geçti ve direksiyonun arkasına geçti. Motoru çalıştırdı.

Yolcu penceresine doğru döndü. "Kız kardeşim neden Justin'in evindeydi?"

"Sanırım kız kardeşin düzenli olarak oradaydı." Matt, Bree'ye maksimum hava akımı sağlamak için havalandırma deliklerini ayarladı ve otoparktan çıkarken yolcu koltuğunun ısıtıcısını açtı. "Memurları beklerken Justin'in banyosunda birkaç şey fark ettim."

"Gibi mi?"

"Fazladan bir diş fırçası, bir kadın saç fırçası, makyaj malzemeleri, kadın hijyen ürünleri vardı." Matt ana yola döndü.

Bree'nin kaşları birbirine çatıldı. "Bunlar herhangi bir kadına ait olabilir."

"Bu doğru. Hangi markaları kullandığını bilmiyor musun?"

Bree başını salladı.

"Çocukları evlerine geri götüreceksin?" diye sordu bir trafik ışığında dururken.

"Evet. Gitmek istedikleri yer orası."

"O zaman onun banyosundaki markaları Justin'inkilerle karşılaştırabiliriz."

"İyi bir plana benziyor." Ama Bree'nin sesi dikkati dağılmış ve bitkin geliyordu. Belki de bugünlük bu kadar yeterdi. O gün inanılmaz bir güç sergilemişti ama bir insan ne kadarını kaldırabilirdi ki?

Matt arabayı kardeşinin dönüştürülmüş ahırına götürüp park etti.

Kapının koluna uzandı. "Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Matt onun elini ve bırakmadan önce bir kez hızlıca sıktı. ". Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Bunu o da istemedi. Bree'nin yaşadığı türden derin bir kayıp yaşamaktansa kurşun yağmuruna tutulmayı tercih ederdi.

Başını sallayarak cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeleri çıkaramıyor gibiydi. Yutkundu, hareket zaman alıyordu, sanki içecek olmadan kuru bir sandviç yiyormuş gibiydi.

Telefonu çaldı. Ekranı okudu, sonra boğazını temizledi. "Şerifin ofisinden arıyorlar." Aramayı cevapladı. "Bree Taggart. Bree Taggart. Evet. Teşekkür ederim." Sert bir nefes vererek telefonu kapattı. "Şerif departmanı Erin'in evini serbest bıraktı. Erin'in evini alabilirim.

Çocuklar artık evde. Bu gece onlarla meşgul olacağım. Yarın görüşebilir miyiz?"

Bu birlikte çalışmak istediği anlamına mı geliyor?

"Elbette." Matt ısrar etmedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Hızlıca başını sallayarak arabadan indi ve kapıya doğru yürüdü. Matt onun içeride kayboluşunu izledi. Birkaç ayak iği yaptıktan sonra arabasını otomatik pilotta eve doğru sürdürdü, Bree'nin sıkıntılı gözlerini ve sessiz cesaretini aklından çıkaramıyordu.

Kız kardeşinin minibüsü evinin önüne park etmişti. Aracını bıraktı ve kulübeye doğru gitti. Küçük kız kardeşi Cady, aşırı kilolu siyah-beyaz pointer kırması bir köpeği arka bahçede gezdiriyordu. Köpek Matt'i görünce saldırdı ve neredeyse Cady'yi ayaklarından sürükleyecekti ki bu büyük bir başarıydı. Cady üniversitede kürek takımındaydı. Güçlüydü ve kışlık botlarının içinde neredeyse bir metre boyundaydı.

Matt çekiştiren köpeği görmezden geldi. "Tasma terbiyesine ihtiyacı var ama onun dışında gerçekten çok tatlı."

Cady tasmaya bastı ve Matt'in üzerine atlamaması için büyük köpeği yere bağladı. "Otur, Uğur Böceği."

Köpek poposunu yere koydu ama tüm vücudu hâlâ sallanıyordu.

Matt onu birkaç kulak okşamasıyla ödüllendirdi ve onun gülümsediğine yemin edebilirdi. "Altmış kiloluk bir köpek için bu ismin çok saçma olduğunu düşünmüştüm ama o çok şapşal, ona yakışıyor."

"Elli kiloluk bir köpek olmalı." Cady şapkasını sarıdan çok çileğe benzeyen uzun saçlarının üzerinden çekiştirdi. "Onu gerçekten yakında yerleştirmek istiyorum. Dün parkta nasıldı?"

"Harika. Diğer köpeklerle arası iyi. Çocukları seviyor. Hiçbir konuda alıngan değil. Koşmaya, çığlık atmaya ya da kızak kaymaya kuyruğunu sallamak dışında bir tepki vermiyor." Aptalın biri itin kuyruğunu kesmiş ve kötü bir iş çıkarmış.

Cady gülümsedi. "Brody ile arası nasıl?"

"İyi, ama ev terbiyesi üzerinde çalışılması gerekiyor. İki kez evin içine işedi."

"eve götüreceğim ve üzerinde çalışacağım."

"İyi fikir. Kulübe ortamından uzaklaştığında çok sakinleşiyor." Matt köpeğin çok küçük kulaklarının arkasını ovuşturdu.

Kulübeler gürültülü ve stresliydi.

"Uğur Böceği, topukla." Cady döndü ve minibüsüne doğru yürüdü. Köpek onun yanında paytak paytak yürüyordu. Cady arka kapağı açtı. Köpek minibüse atlamaya çalıştı ama basamağı kaçırdı ve yüzüstü düştü.

"Oh, hayır. İyi misin?" Cady Uğur Böceği'nin yüzünü kontrol etti, ardından hantal köpeğin poposunu kaldırdı ve içeri girmesine yardım etti.

Matt gülmemeye çalıştı. Kız kardeğini minibüse kadar takip etti ve ona sarıldı. "Eğlence için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Plastik bir köpek kafesini açtı, Uğur Böceği'ni içeri götürdü ve kapıyı kilitledi. "Öğleden sonra haber bültenini gördüm. Justin'in sabıka fotoğrafını gösterdiler."

Matt medyanın fotoğraf seçimine şaşırمامıştı. Sabıka fotoğrafı suçluluğu ima ederdi.

"Karisını vurduğuna inanamıyorum." Cady kapağı kapattı ve sürücü tarafına doğru yürüdü.

"Yaptığını sanmıyorum."

"Muhabir şüpheli *kişi ifadesini* kullandı ama onu tek şüpheli olarak sundular." Cady kapıyı açtı ve minibüsüne bindi. "Bu işe karışacağını biliyorum. Aptalca bir şey yapma. Seni seviyorum."

Matt geri adım attı. "Ben de seni seviyorum." Kapıyı kapattı ve arabayı sürüp gitti.

Matt kulübeyi gezdi ve ısıtıcının çalıştığından emin oldu. Cady köpekleri beslemiş ve sulamıştı, kulübe de temizdi. Bazı köpekler ilgi görmek için ona doğru koştu. Diğerleri ise bulundukları yerin arkasına sinmişlerdi. Her köpekle zaman geçirdi. Kulübelerden ayrılıp eve doğru yürüdüğünde hava tamamen kararmıştı.

Brody'nin karnını doyurdu ve işini yapması için onu dışarı çıkardı. "Şimdi ne yapacağız?"

Brody kuyruğunu salladı.

"Bir gezintiye çıkıp Bay Moore'u görmek ister misin?"

Köpek tırıs tırıs ön kapıya doğru gitti ve Matt tasmağını köpeğin boynuna taktı. Justin'in Grey's Hollow'un küçük iş merkezinin yakınındaki evi kiralamasının nedenlerinden biri de babasının otomobil dükkânına yakın olmasıydı. GGe yürüyerek ya da bisikletle gidebiliyordu.

Justin ağır bir suçla suçlandığında bankadaki işini kaybetmişti.

Brody ön koltukta oturuyor, Matt de koklama zevki için yolcu camını açıyordu. On dakika sonra, farları Moore'un Oto Tamirhanesi'nin girişini aydınlattı. Otoparkta bir avuç araba vardı. Matt park etti, aracından indi ve Brody'nin aşağı atlamasını bekledi. Matt tasmayı aldı ve ofise girdiler.

Saat altı kırk beşte, o günkü işler sona eriyordu. Bay Moore kasada durmuş, bir müşteriye faturayı açıklıyordu. Müşterisine dönmeden önce Matt'i el sallayarak ve kağıtlarını çatarak onayladı. İki kişi daha çıkış yapmak için sırada bekliyordu. Matt ve Brody asıl dükkâna bakan pencereye doğru yürüdüler. Dört bölmeden biri boştu. Diğerlerinde iki araç asansörde duruyordu. Ofisten en uzaktaki bölmede, tek bir tamirci Toyota Camry'nin kaputunun altına eğilmişti.

Saat yedide Bay Moore son müşteriye de dışarı çıkardı. Dış kapıyı kilitledikten sonra Matt'in elini sıktı ve Brody'nin başını okşadı. "Matt, seni gördüğüme çok sevindim."

"Seninle Justin hakkında konuşmak istiyorum."

"Evet, tabii ki. Seni bu gece aramayı planlıyordum." Bay Moore camdan hâlâ çalışmakta olan tamirciye baktı. "Hadi ofisime gidelim." Matt'i dağınık metal bir masanın bulunduğu dar bir odaya götürdü. Bay Moore kapıyı kapattı ve Matt plastik bir sandalyeyi masanın ön kenarına çekti. Brody ayaklarının dibinde yatıyordu.

Bay Moore'un gözleri kan çanağına dönmüştü. Uzun boylu bir adamdı ama kambur duruşu onu daha kısa gösteriyordu. Ofis koltuğuna yığılırken gıcırdadı. "Polis beni görmeye geldi." Gözleri buğulandı. "Onlara ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Onlara gerçeği söyle."

Bay Moore'un yüzü öfkeyle kızardı. "Erin'i Justin vurmuş gibi davranıyorlar.

O kızı asla incitmez. Onu seviyor." "Bunu biliyorum."

Bay Moore beyzbol şapkasını çıkardı ve elini seyrelmiş kır saçlarında gezdirdi. "Justin zayıf, hepsi bu. Uyuşturucudan kurtulamıyor."

"Deniyor," dedi Matt. "Silaha ne oldu?"

Bay Moore başını eğdi. "Bilmiyorum. En son baktığımda komodinin üzerindeydi."

"Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

Bay Moore gözlerini kısarak tavana baktı. "Birkaç hafta önce." "Silah kasada değil miydi?"

"Hayır. El altında olsun istedim." Bay Moore tırnağının altındaki bir yağ çizgisini inceledi. Pişmanlık dolu, uzun, ağır bir sesle içini çekti.

"Justin'in aldığına emin misin?"

"Hayır, ama son zamanlarda evimde bulunan tek kişi oydu."

"Justin en son ne zaman oradaydı?"

"Haftada birkaç akşam yemeğe geliyor. Bütçesi gerçekten çok kısıtlı. Bankada kazandığı parayı ona ödeyemem. Keşke polise kayıp olduğunu söylemeseydim ama Justin'in silahı olup olmadığını sordular, ben de benimkini kontrol ettim. Gittiğine şaşırdım ve doğru düzgün düşünemiyordum."

"Hayır, sen doğru yaptın."

Justin oto tamirhanesinde büyümüştü. Bu iş için minnettar olduğunu söylüyordu, ama Matt onun tırnaklarının altındaki yağ lekelerini çıkarmak için parmak uçlarını ovduğunu görmüştü.

"Sence Justin silahı neden aldı?" Matt sordu.

"Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Bunu polislerle söylemedim ama Justin korkuyordu."

"Neyin?" Matt sordu.

"Emin değilim, ama son bir haftadır ürkek davranıyor, dükkândan çıkmadan önce güvenlik kamerası görüntülerinden park yerini kontrol ediyor, bunun gibi şeyler yapıyor." Bay Moore elini kalçasına dayadı. "Polis memurlarına söylemedim çünkü Justin'in yine uyuşturucu almasından korktum. Onu daha suçlu gösterse bile onlara söylemeli miyim?"

Matt, "Yetkililere yalan söyleme ama gönüllü olarak bilgi vermek zorunda da değilsin," dedi. "Ben Justin'i aramaya gidiyorum."

Bay Moore nefes verdi. "Ben de bunu söyleyeceğinizi umuyordum."

"Justin'in uyuşturucuyu nereden aldığını biliyor musun?" Matt sordu.

Bay Moore başını salladı. "Şerif yardımcısına söylemediğim bir şey daha var: Justin kullanırken iki telefon taşırdı, normal telefonu ve şu ucuz ön ödemeli modellerden biri."

Matt, "Uyuşturucu satın almak için," dedi.

Kullan-at ya da ön ödemeli telefon, kişisel bilgiler verilmeden satın alınabiliyor ve böylece kullanıcı anonim hale geliyordu.

Bay Moore başını öne eğdi. "Ben de öyle düşünmüştüm." "şu anda kullan-at telefonu olup olmadığını biliyor musunuz?"

Bay Moore gözlerini kaçırđı. "O yaptı. Normal telefonunda kırmızı bir kılıf var, geçen gün çöpleri atarken siyah bir kılıf kullandığını gördüm. O da daha küçük görünüyordu ve dışarısı buz gibiydi. Dinlenme odasından arama yapmış ya da ofisimi ödünç almış olabilir."

"Konuşmalardan herhangi birini duydun mu?"

"Sadece birkaç kelime. ', Nico,' dedi ve konuşmasına devam etmeden önce içeri girmemi ." Bay Moore durakladı, sararmış yüzündeki çizgiler derinleşti. "Gizemli olduğu tek zaman, kullandığı zamanlardı."

"Bunu sizi sorgulamaya gelen şerif yardımcısına söylemediniz mi?"

"Hayır. Sormadı." Bay Moore kasketini tekrar başına geçirdi. "İ Ne yapacağımı bilmiyorum, Matt. şerifin ofisine güveneyim mi mi? Haberlerde, Erin'in ölümünü onun üzerine yıkmışlar gibi görünüyor."

Çünkü kanıtlar bunu gösteriyor.

"Zor bir durumdasın," dedi Matt. "Justin'in birkaç günlüğüne gizlenmesi gerektiğinde gidebileceğı bir yer düşünebiliyor musun?"

"Bütün gün bunu düşündüm ama bilemiyorum. Kafasını boşaltmak için kamp yapmayı seviyor ama böyle bir havada değıl."

Matt kamp malzemeleri için Justin'garajını kontrol etmeyi aklına not etti. Ayağı kalktı. "geleni yaparım."

Bay Moore Matt'in elini sıktı. "Teşekkür . Doğru olanı yapacağınızı biliyorum."

"Justin'in evinin anahtarı sende var mı?" Matt, şerif departmanı olay yerini açıkladıktan sonra evi aramak istemişti. "Var." Bay Moore kendi anahtarlığından bir anahtar çıkarıp

Matt'e. "Al."

Matt anahtarı cebine soktu. Sonra Brody'yle birlikte araba dükkânından çıkıp cipe döndüler. Matt arabayla Justin'in evine doğru kısa bir yolculuk yaptı. Kapı hâlâ olay yeri bandıyla kapatılmıştı. Bu yüzden içeri giremedi. Kaldırırma park etti.

Brody'ye, "Hemen döneceğim," dedi.

Garaj yoluna doğru yürüdü ve el fenerini garaj kapısının üstündeki küçük pencerelerden içeri tuttu. Matt Justin'in taşınmasına yardım etmişti. Garajda duvarın yanına, Justin'in dağ bisikletinin yanına KAMP EŞYASI etiketli kutular koyduğunu hatırlıyordu. Kutular gitmişti.

Matt aracına döndü. Brody'nin göğsünü kaşıdı. "Bu havada nerede kamp yapar ki?"

Brody'nin bir cevabı yoktu, Matt'in de yoktu. Justin'in en sevdiği yerlere araba sürmek ve yürüyüş yapmak için gün ışığını beklemeleri gerekecekti.

Matt telefonunu çıkardı ve rehberinde gezindi. Yıllardır aramadığı bir isim ve numarada durakladı. Kevin Locke. Cevap verecek miydi? Daha da önemlisi, Matt eski gizli muhbiriyle yeniden bağlantı kurmak istiyor muydu? Matt'in artık rozeti ya da desteği yoktu. Başka ne yapacaktı ki? Justin'i bulması gerekiyordu ve takip etmesi gereken tek bir ipucu vardı: uyuşturucu satıcısı. Zaman daralıyordu. Justin'in kamp malzemelerini almış olması Matt'e arkadaşının hâlâ hayatta olabileceğini düşündürmüştü ama eyaletin dört bir yanındaki kolluk kuvvetleri onu arıyordu. Onu bulduklarında, öncelikleri şüphelinin değil, sivillerin ve memurların güvenliği olacaktı; Matt hâlâ bir şerif yardımcısı olsaydı, durumu tam olarak böyle ele alırdı.

Mesaj gönderdi. NASILSIN?

Gözünü kırpmadan yanıt geldi. SOSO.

Aynı tas aynı . "Her zamanki yerde buluşalım" şifresi.

Matt arabasıyla Grey's Hollow'un eteklerindeki bir sanayi bölgesine gitti. Binaların etrafında bir tur attı. Caddeye en yakın olan depolar hâlâ kullanılıyor gibi görünüyordu, ama kompleksin arka binaların boş olduğu, binaların önünde eksik dişler gibi duran kırık camlardan anlaşıyordu. Birinci binanın ötesindeki park alanı sürülmemişti. Ama tepe lambalarının çoğu hâlâ çalışıyordu.

Matt, "Saat vermedi," dedi.

Brody kulaklarını dikti ve başını eğdi.

"Biliyorum." Matt dedektifken muhbirlerle uğraşmaktan hiç hoşlanmazdı. Ama bazen üst düzey pislikleri yakalamak için alt düzey pisliklerle uğraşmak gerekiyordu ve Kevin her zaman iyi bilgilendirilmişti.

Arazinin arka tarafına gidip bir binanın gölgesine park ederken Matt'in sinirleri derisindeki çiviler gibi diken diken oldu. Dığarının soğuğu aracın içine sızdı. Soğuktan elleri ağrıyordu. Arka koltuğun cebinden ağır eldivenleri çıkarıp taktı. Aracı iki kez ısıtmak için motoru çalıştırdı. Brody kalın kürküyle yolcu koltuğuna kıvrılıp uyumaya başladı. Matt arka koltuktan fazladan bir polar alıp paltosunun altına katladı. Sonra da beklemek için yerleşti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree ön kapıyı açtı, çizmelerini paspasa sildi ve oturma odasına adım attı. Çocuklar onu iterek geçtiler ve merdivenlerden odalarına doğru fırladılar. Gitmelerine izin verdi. Adam'ın evi tek odaydı. Annelerinin ölümünü sindirmek için hiç yalnız zamanları olmamıştı.

Gece çantasını merdivenlerin yanındaki yere bıraktı ve mutfağa doğru yürüdü. Asık suratlı Bree ve Adam'ın aksine Erin iyimser biriydi ve evi de onun bu tavrını yansıtıyordu. Dekor, parlak sarı duvarlardan dama tahtası yer karolarına ve tuhaf vurgulara kadar neşeliydi. Masanın üzerinde siyah-beyaz inek şeklinde bir peçetelik duruyordu. Duvarda bir inek saati asılıydı. Dökülmemiş gözyaşları Bree'nin gözlerinin arkasına baskı yaptı. Bu his geçene kadar nefes aldı.

Erin'in ölümünün yasını tutacak zamanı ya da alanı olmayanlar sadece çocuklar değildi.

Bree ahıra bakan geniş pencereye döndü. Kapının üstünden gelen bir ışık buz gibi ahırı aydınlatıyordu. Alt katta dolaştı ve çerçeveli fotoğraflarla dolu bir kitaplığın önünde durdu. Bree, Erin, Bree ve çocukların Özgürlük Çanı'nın önünde durdukları bir fotoğrafın çerçevesine dokundu. Bree, Erin'in başka bir turiste fotoğrafı çekmesi için yalvardığını ve Bree'nin de ona telefonunu bu şekilde çaldıracağını söylediğini hatırladı. Erin düğün fotoğrafını en üst rafa bırakmıştı, Justin'le şampanya kadehlerini tokuştururken çekilmiş samimi bir fotoğraf. Eski sevgililerinden nefret eden ya da korkan kadınlar düğün fotoğraflarını ortalıkta tutmazlardı.

Bree fotoğraflardan uzaklaşıp mutfağa döndü. Akşam yemeğini kaçırmışlardı. Bir kutu makarna ve peynir buldu.

ve kaynatmak için bir tencereye su doldurdu.

Luke mutfığa doğru yürüdü ve kapının yanındaki bir çift botu çekiştirdi. "Atları beslemeye gidiyorum."

"Pekâlâ. İhtiyacım olursa diye ne yediklerini yazabilir misin?"

"Yem kutusunun üzerinde zaten yazıyor."

"Harika. Yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Arkasına baktı. "Aç değilim. Belki daha sonra."

"Tamam. İstedğin zaman burada olacak." Bree başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Döndü ve ona baktı. "Yarın okula gidecek miyim?" "Gitmek istiyor musun?"

Yüzü bomboştı. "Kayla gidiyor mu?"

"Bilmiyorum." Bree şakağını ovuşturdu. "Neden sabah ikinizin de nasıl hissettiğine bakmıyoruz? Eğer biraz ara vermek istersen, sorun değil. Ama normal rutininize sadık kalmayı tercih ediyorsanız, bu da sorun değil. Burada tek bir doğru cevap olduğunu sanmıyorum."

Rahatlamış görünüyordu. "Tamam. Gidebilirim. Burada oturup hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

Hareketsizlik düşünmek için çok fazla zaman bırakıyordu. Bunu çok iyi anlıyordu.

"Sen bana haber ver," dedi Bree.

"TAMAM." Palto ağacından bir ceket aldı ve dışarı .

Bree sabah her iki çocuğun da okul danışmanlarıyla irtibata geçmeyi aklına not etti. Profesyonel tavsiyeye ihtiyacı vardı. Hayatında yaptığı onca şey arasında bu, eline yüzüne bulaştıramayacağı tek şeydi. Bu çocukların annelerinin ölümüyle nasıl başa çıktıkları hayatlarının sonuna kadar akıllarından çıkmayacaktı.

Cenazeden sonra ne olacak?

Kararlar verilmesi gerekiyordu. Erin vasiyet bırakmış mıydı?

Bree alnındaki ağrıyı ovuşturdu. Kız kardeşinin masasına bakması gerekiyordu.

Bree çocukların babasını bulmak zorunda kalacak mıydı? Craig Vance'in Luke ve Kayla'nın sorumluluğunu üstlendiği düşüncesi

Bree'nin kemikleri. Erin'le resmi bir velayet anlaşması yapmışlar mıydı?

Bundan şüpheliydi. Erin, Craig söz konusu olduğunda tamamen kaçınma modundaydı. Craig onun uyuşturucusuydu ve bir bağımlı gibi, nüksetme riski olmadan bağımlılığının kaynağının etrafında olamazdı.

Bree'nin baş ağrısı şiddetlendi. Gerçekleşene kadar en kötü senaryoyu ele almanın bir anlamı yoktu. Ne yazık ki bir cinayet masası dedektifinin beyni her seferinde oraya gidiyordu. Suyun kaynamasını beklerken mutfak çekmecelerini karıştırdı ama ilginç bir şey bulamadı. Posta sepetinde çoğunlukla faturalar ve birkaç kupon vardı, anormal bir şey yoktu. Bree duvara asılı beyaz tahta takvime döndü. Kız kardeşi takvime kendi çalışma programını, Luke'un basketbol antrenmanlarını ve Kayla'nın Brownie toplantılarını işaretlemişti. Bree üzerinde *K keman dersi* yazan kareye baktı.

Bree de keman çalmaya aynı yaşta, anne babası öldükten hemen sonra başlamıştı. Kayla da tam Bree'nin olduğu yaştaydı. Erin'in çocuklarının hayatıyla Bree'nin geçmişi arasında çok fazla paralellik vardı. Çok fazla. Sonları Adam ve onunki gibi mi olacaktı? Uzak mı yoksa sadece birkaç yakın kişisel ilişki mi sürdüreceklerdi?

Su kaynadı. Bree peynirli makarnayı pişirdikten sonra Kayla'yı aramak için yukarı çıktı. Yatak odasının kapısı aralıktı. Yatağında oturmuş, yarı yastık, yarı domuz gibi görünen bir pelüş hayvana sarılmış, sessizce ağlıyordu.

Bree kapının pervazına vurdu. "Makarna ve peynir yaptım. Biraz ister misin?"

Kayla başını salladı ve doldurulmuş domuzun dikişindeki bir ipliği karıştırdı. Bree yatağa doğru yürüdü ve onun yanına oturdu. Küçük kız kendini Bree'ye attı, yüzünü Bree'nin omzuna gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bree kollarını yeğenine sarıp sırtını ovarken ve ağlamasına izin verirken, kızın gözyaşları Bree'nin süveterini ıslattı. Bree'nin kalbi bir kez daha kırıldı.

On dakika sonra Kayla burnunu çekti ve doğruldu. Bree komodinin üzerindeki kutudan mendil çıkardı. Yüzünü kurulaması için bir avuç dolusu mendili Kayla'ya uzattı.

Kayla burnunu sildi. "Bu gece seninle annemin yatağında uyuyabilir miyim?"

"Elbette, yatabilirsin." Bree misafir odasında uyumayı planlamıştı. Kız kardeşinin yatağını kullanmaya hazır değildi ama buna katlanmak zorundaydı. Eğer Kayla orada uyumak istiyorsa, orada uyuyacaklardı. Luke'u düşündü. Ahırdan gelmiş miydi? "Bir şeyler yemeyi deneyebilir misin?"

Kayla başını salladı ve yataktan fırladı.

Alt katta Bree iki kâseye artık soğumuş olan peynirli makarna doldurdu. "Şunların her birini otuz saniyeliğine dondurabilir misin? Hemen döneceğim."

Kayla mikrodalgaya bir kâse koydu ve düğmelere bastı. Bree arka kapıda kız kardeşinin lastik çizmelerini giydi. Arka bahçeden ahıra doğru yürümeden önce bir ceket aldı. Sürgülü kapı kısmen açıktı. Bree hiç ses çıkarmadan içeri süzüldü ve koridordan aşağı yürüdü. Son ahırın kapısı aralıktı. Bree içeriye göz attı. Luke doru atın yanında durmuş, kollarını atın boynuna dolamış, yelesine sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bree'nin nefesi kesildi. Luke'u yalnız bırakarak geri . O yaşta utanabilirdi. Eve geri döndü ve Kayla'yla birlikte yemek yedi. Makarna ve peynirin tadı tutkal gibiydi. Luke yarım saat içinde gözleri kızarmış ve sessiz bir şekilde döndü. Bree yorum yapmadan yemeğini ısıttı ama çocukların sefaletini izlerken hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Hepsi çok yorgundu. Luke son ahır kontrolünü yaptı ve saat dokuzda yattı. Bree ayakkabılarını çıkardı, yatağa uzandı ve Kayla'nın banyodaki işini bitirmesini beklemek için televizyonu açtı. Kayla pijamalarıyla çıktı ve yatağa tırmandı.

Sanki bir saniye geçmiş gibi geldi ve Bree sarsıldı. Televizyonda tanımadığı bir film oynuyordu. Komodinin üzerindeki saate baktı. Gece yarısını biraz geçiyordu. Tabancası kalçasına saplandı. Kıyafetleri içinde uyuyakalmıştı. Onu ne uyandırmıştı?

Evin içinde bir yerden bir patlama sesi duyuldu.

Bree'nin sinirleri diken diken olmuş, dikkatle dinliyordu. Luke muhtemelen bir şeyler atıştırıyor ya da su içiyordu. Kayla'yı horlarken bırakarak yataktan çıktı ve çoraplarının içinde kapıya doğru ilerledi. Koridor karanlıktı ama Bree hiçbir ışığı yakmadı. Kaydı

Luke'un odasına kadar parke boyunca ilerledi ve kapıyı yavaşça açtı. Pencereden içeri süzülen ay ışığında, yastığın üzerindeki başını görebiliyordu.

Onu uyandırmamıştı.

Koridora çekildi. Aşağıda bir şey gıcırdadı. Bree'nin ensesindeki tüyler kıpırdandı.

Silahını çekti. Luke'un odasından gelen bir hareket dikkatini çekti. pazen pijama ve tişörtle kapının önünde duruyordu. Bree parmağını dudaklarına götürerek ona doğru yürüdü, kulağına yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Aşağıda bir şey duydum. Muhtemelen bir şey yoktur ama ben emin olana kadar kardeşinin yanında kal."

Luke büyük yatak odasına girerken Bree basamakları ağır ağır indi. En alt basamakta durakladı, sonra duvarın arkasından oturma odasına baktı. Bakışları odanın her karanlık köşesini taradı ama hiçbir şey göremedi.

Eski evler yerleşir, değil mi?

Vestiyeri kontrol ettikten sonra kısa koridordan mutfığa doğru ilerledi. Girişte durdu, sırtını duvara dayadı ve hedef olarak görünmemeye dikkat ederek etrafına baktı. Mutfak adasında karanlık bir figür duruyordu. Küçük bir kalem ışığı kullanarak bir çekmecenin içindekilere bakıyordu.

Oda karanlıktı ama Bree'ye büyüklüğü ve şekli bir erkeğe benziyordu. Justin miydi? Anlayamadı.

Dondu kaldı. Sonra kafasını çevirdi. Bree hiç ses çıkarmamıştı ama onun varlığını hissetmiş olmalıydı. Kar maskesi takmıştı ama Bree bakışlarını üzerinde hissetti.

Bree'nin silahı çoktan adamın merkez kütlmesine doğrultulmuştu. Kısmen duvarın arkasına gizlenmişti. "Kımıldama."

İtaat etmek yerine kapıya doğru fırladı. *Lanet olsun.* Bree onu sırtından vuramazdı. Adamın elinde bir silah görmemişti ve kaçan bir adam tehdit olarak kabul edilemezdi. Adamın peşinden koştu ama çorapları yere kaydı. Çekiş gücü kazanmaya çalışarak birkaç değerli saniyeyi boşa harcadı. Arka kapıya ulaştığında adam çoktan avlunun yarısını geçmişti. Bree ayaklarını bir çift botun içine soktu ve adam ahırda gözden kaybolduğu sırada avluya koştu.

Kabuk bağlamış karın üzerinde koştu, ahırın kapısında durduğunda botları kayıyordu. Ahır kapısının çerçevesinden etrafına baktı. Koridor karanlıktı ama kocaman bir şekil ona doğru koşuyordu.

Bir at dörtmala koşarken geriye doğru sıçradı. Atın omzu onunkine değdi ve onu kış üstü yere düşürdü. Kalan iki hayvan ilkinin hemen arkasındaydı.

Bree ayağa fırladı. Kablo örgülü kazağının altından rüzgâr esiyordu ama teni adrenalin teriyle nemlenmişti. Silahıyla önden giderek ahıra girdi. Koridor boştu. Arka kapı aralıktı. Gitmiş miydi yoksa saklanıyor muydu?

Yukarı bakarak çatı katını taradı ama çoğunu göremedi. Yukarı çıkmanın tek bir yolu vardı, duvara çivilenmiş bir merdiven. Tırmanmak için silahını bir kenara bırakması gerekiyordu.

Olmuyor.

Ama koridorda sürünürken tepesindeki sesleri dinledi.

Samanlar hışırdadı.

Bree'nin karnına kramp girdi.

Omzunu duvara dayayarak ilk bölmeye doğru ilerledi. Dönerek nişan alıp köşeden köşeye ilerledi. Duvardaki dar bir pencereden ay ışığı yatağın üzerine vuruyordu.

Temiz.

Bree koridorun karşı tarafındaki üçüncü durak kapısına baktı. Sırtından aşağı ter damlıyor, tenini üşütüyor ve ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu. Geniş toprak koridorda ağır ağır ilerledi, gözleri loşluğa alışmaya çalışıyordu.

Squeak.

Küçük, açık renkli bir şekil ahır kapısının altından fırladı ve tam çizmesinin ucuna geldi. Bree tamamen refleksle geriye doğru sıçradı, erkek kedisinden daha büyük bir sıçan olduğunu anlayınca kalbi hızla çarpmaya başladı. Sıçan koridorda koşuşturmaya başladı. Uzun, sıska kuyruğu yem odasının içinde kayboldu.

Bree ürperdi, sonra aramaya geri döndü.

Fareyi korkutan neydi?

Üçüncü ahır kapısına doğru süründü. Ay ahırın diğer tarafında yükselmişti. Bu taraftaki durak daha karanlıktı. Bastırarak

Omzunu duvara dayayarak kapı çerçevesinin etrafından dolanmaya hazırlandı. Yukarıda bir şey gıcırdadı. Bree yukarı baktı. Üzerine saman parçaları ve toz yağdı, ardından koca bir balya geldi. Döndü ve balya sırtının üstüne düşerken kollarıyla yüzünü ve başını kapattı. Çarpmanın etkisiyle yere yığıldı. Ellerin ve dizlerinin üzerine düştü, rüzgâr onu dışarı fırlattı.

Göz ucuyla bir adamın koridora atladığını ve arka kapıya doğru koştuğunu gördü. Yüzündeki samanları silkeleyerek ayağa fırladı ve adamın peşinden koştu. Ciğerleri ağrarak ahırdan dışarı fırladı.

Nerede o?

Dikenli tellerin üzerinden atlamak için bir ağaç kütüğü ve bir çit direği kullanan adamın karanlık formunu karlı arazide fark etti. Bree peşinden gitti. Bunun kız kardeşini öldüren adam olabileceği düşüncesiyle Bree adımlarını sıklaştırdı ve ona yaklaşmaya başladı.

Meranın çitine yaklaştığında, adam sadece otuz adım önündeydi. Ağaç kütüğünün üzerine sıçradı. Lastik çizmesi bir buz parçasının üzerinde kaydı. Momentumu onu ileriye taşıdı ve dikenli tellerin üzerine düştü. Bileğine keskin bir acı saplandı. Eski direk kırıldı ve tel koparak ani gerilim eksikliğinden dolayı kıvrıldı. Bree bir dizini vücudunun altına aldı ve ileri doğru itti. Ama gevşek tel bacaklarına dolanmıştı. Tekmelemek ve çekmek sadece tutuşunu sıkılaştırdı. Dikenler kotunu kavrayıp derisine battı ama Bree acıyı fark etmedi bile.

Yakalandığında, kız kardeşini öldürmüş olabilecek adamın ağaçların arasına kaçışını izledi.

Sırt üstü yuvarlandı ve uzun bir dakika boyunca gökyüzüne baktı. Kederini, hayal kırıklığını ve korkusunu daha fazla tutamadı. Hıçkırıklar vücudunu sarstı ve gözyaşları gözlerinden taşıtı. Anne babasını ve onu büyüten kuzenini kaybetmişti. Ama Erin'in ölümü farklıydı. Bree'nin küçük kız kardeşini koruması gerekiyordu.

Duygular kalbini, ayak bileklerini saran dikenli tel kadar sıkı ve acı verici bir şekilde kavradı. Grey's Hollow onu pençesine almıştı ve gitmesine asla izin vermeyecekti. Derin, acı dolu bir nefes aldı ve sanki hava içine girip çıkıyormuş gibi hissetti

Akciğerleri, onu ham, savunmasız ve boş bıraktı. Bree'nin zihninde kız kardeşinin bebeklikten geçen Ağustos'a kadar olan yüzünün slayt gösterisi dolaştı, her görüntü ette tırnak izleri gibi bir iz bıraktı.

Soğuk kazağından içeri sızdı ve titremeye başladı. Bu çöküş sadece bir ya da iki dakika sürdü. Hıçkırıkları yavaşladı ve nefesini tuttu.

Doğrulup yüzünü karla kaplı koluna sildi. Buz taneleri kazağının önünden aşağı yuvarlandı. Bu kadar ağlamak yeter. Yapacak işleri vardı.

Kız kardeşini öldüren piçi yakalayacaktı. Ama bunu tek başına yapamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı.

Telefonunu çıkarıp 911'i aradı ve görevliye adresi verdi. Adamın hatta kalmasını istemesine aldırmış etmeyen Bree aramayı sonlandırdı.

Ayak bileklerinin etrafındaki teli dikkatlice çözdü. Teli çözmenin, ona takılmaktan çok daha zor olduğu ortaya çıktı. Bree parmaklarını çentikleyerek dikenleri kotundan kurtarmaya çalıştı. Son noktayı da çıkardıktan sonra ayağa kalktı.

Soğuk ve ıslak bir şekilde avluya geri döndü. Neyse ki atlar fazla uzaklaşmamıştı. Evin arkasındaki karların arasında geziniyorlardı. Bree onları uzaklaştırdı ve eve doğru yürüdü. Luke mutfak kapısında duruyordu. Elinde bir tüfek tutuyordu, ağzı yere doğru eğildi. Kayla'nın beyaz yüzü arkasından dışarı baktı.

"İşte içeri nasıl girdiği." Luke sürgülü mandalın üzerindeki cam bölmede açılmış dairesel bir deliği işaret .

Bree verandanın basamaklarını tırmandı. Telefonundaki el feneri uygulamasını açtı ve cama tuttu.

Kayla'nın gözleri büyüdü.

"Merak etme." Bree onun omzunu sıktı. "Bu bir daha . Bundan emin olacağım."

Kayla başını salladı ama korkusu sadece biraz azalmış görünüyordu.

"Bunu alsam iyi olur." Bree tüfeği işaret etti. "Şerif departmanı yolda."

"Bu annemin." Luke silahı ona uzattı.

Ama Erin silahlardan nefret ederdi.

Bree 20 kalibrelik silahı aldı. "Ne zaman almış?"

"Birkaç ay önce. Birlikte bir güvenlik dersi ve bir de atış dersi aldık."

"Bu iyi." Silahı boşalttı ve fişekleri cebine yerleştirdi. "Nerede saklıyor?"

"Yatağının altında bir kasa var," dedi Luke. "Bana şifresini verdi. İçeri giren her kimse geri gelirse diye onu çıkarmam gerektiğini düşündüm."

"Harikaydın Luke." Bree onun omzunu sıvazladı. "İyi misin Kayla?"

Kayla başını sallayarak kardeşine sarıldı. Bree tüfeği kasaya geri koydu ve oturma odasında beklerken iki çocuğa da sarıldı. Şerif departmanına ait bir araç park ederken kırmızı-mavi ışıklar garaj yolunda dönüyordu.

Bree ön kapıyı açtı. "Ben bir polis memuruyum ve silahlıyım." Şerif yardımcısını selamladı, ona rozetini gösterdi ve olayı özetledi. Evin arkasındaki ağaçları işaret etti. "Ormana doğru kaçtı."

"Arkada bir yol var. Kontrol edeceğiz." Şerif yardımcısı omuz mikrofonunu kullanarak başka bir ekip çağırdı. İş bittiğinde, "İçeri nasıl girdiğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Arka kapıdan." Bree onu mutfığa götürdü.

"Evin geri kalanını kontrol edeceğim ve parmak izi için toz alacağım."
dedi.

Hâlâ kardeşine tutunmakta olan Kayla titredi. Şerif yardımcısı Bree ellerini yıkadı ve parmaklarındaki kesiklere yara bandı yapıştırdı. Sonra üçü için de sıcak kakao yaptı. Henüz kimse uyumaya geri dönmüyordu. Çocukları kakao ve kilerden çıkardığı kurabiyelerle birlikte oturma odasına yerleştirdi. Luke televizyonu açtı ve Kayla'nın bir Disney filmi seçmesine izin verdi.

Bree ofise girdi ve fransız kapıları kapattı. Çocuklar onu camdan görebiliyordu. Onları nasıl teselli edeceğini bilmiyordu ama onun varlığına kelimelerden daha çok ihtiyaçları olduğunu hissediyordu.

Planlar yapmaya başladı. Çocukları güvende tutmak ilk önceliğiydi ve bu arada arayabileceği tek bir kişi vardı

Gecenin bir yarısı yardım istedi Dana. Sonra Matt'in yüzü aklına geldi.

Belki iki tane vardı.

Telefonunu çıkarırken kız kardeşinin av tüfeğini düşündü. Ailelerinin başına gelenlerden sonra Erin evinde asla ateşli silah bulundurmamaya kararlıydı. Bir av tüfeği almasının tek bir nedeni vardı.

Korkmuştu. Ama
kimden?

ONUNCU BÖLÜM

Matt cipinin sürücü koltuğunda oturmuş, sabırsızlıkla muhbirinin aracını bekliyordu. Brody sızlandı. Başını yola doğru çevirdi.

Matt köpeğin sırtına dokundu. "Aferin oğlum."

Bir dakika sonra yaklaşan bir motorun gürültüsünü duydu. Farlar karın üzerinde süzülürken doğruldu. Vücudu soğuktan kaskatı kesilmişti. Eldivenin altında eli donmuş bir pençe gibi hissediyordu.

Bir kamyonet otoparka girdi. Yavaş ve dikkatli bir daire çizerek otoparkın sağ tarafına doğru ilerledi ve durdu.

Matt farlarını art arda üç kez açıp kapattı. Kamyonet iki kez yanıp sönerек cevap verdi.

Kevin.

"Gökte gidiyoruz." Matt motoru yeniden çalıştırdı ve otoparkın ortasına doğru ilerledi. Havalandırma deliklerinden soğuk hava üflendi.

Brody yine sızlandı. "Her şey yoluna girecek."

Köpek Matt'in fikrini sorgular gibi başını eğdi.

Kevin'in köpeği görmesini istemeyen Matt, Almanca olarak ona yere yatmasını emretti. Köpek emre uydu, ama Matt pencereyi indirirken tetikte durmaya devam etti.

Matt ona kalmasını emretti, sonra da cipten indi. Hava sıcaklığı tek haneli rakamlara düşmüştü ve gözbebeklerine küçük hançerler saplanmış gibi hissediyordu.

Kevin kamyonetinden indi ve tabancasını Matt'in göğsüne doğrulttu. "Bana mesaj atarak ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Matt ellerini göğsünün önünde birleştirdi. "Vay canına. Sadece seninle konuşmam gerekiyordu. Zamanına değmesini sağlayacağım. Ne zamandan beri

Silah mı?"

"Siktir git." Kevin tükürdü. Silahı tutan eli titredi. "Yıllardır senden haber almadım. Artık polis bile değilsin. Ne istiyorsun?"

Matt kımıldamadı. Kevin'i daha fazla ürkütmek istemiyordu. Cı, Matt onu son gördüğünden beri daha da seğirmeye bağlamıştı.

"Hiçbir şey. Yemin ederim." Matt sesini sakın tuttu. "Birbirimizi on yıldır tanıyoruz, dostum."

"Ama benden bir şey istiyorsun, değil mi?" Kevin suçladı.

Matt, "Haklısın," diye itiraf etti. "Ama her zamanki gibi bu bilgi için sana para ödeyeceğim."

"Siktir git." Kevin silahını Matt'in yüzüne doğrultarak kolunu kaldırdı.

Matt'in kalbi tekledi. Ceketinin altından ter boşandı. Durumu nasıl yatıştırabilirdi?

O tepki veremedi künyesi şingirdadı. Brody cipten dışarı fırladı, bir adım attı ve Kevin'i yere serdi. Silah uçararak buz tutmuş karın üzerinde sekmeye başladı.

"Yardım edin! İmdat!" Kevin elleriyle başını kapatmaya çalışarak çığlık attı. "Beni öldürmesine izin vermeyin!"

Brody, Kevin'in göğsünün üzerinde duruyordu, çıplak dişleri muhbirin yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Matt köpeği geri çağırmadan önce silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Brody önce hareket etmedi ve Matt tekrar komut vermek zorunda kaldı. Köpek hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle geri geri giderek Kevin'in göğsünden uzaklaştı ve Matt'in yanına döndü.

Matt tasmayı eline aldı. "Artık kalkabilirsin, Kevin. Aptalca bir şey yapmadığın sürece köpek sana zarar vermez."

Kevin ayağa kalktı ve titreyen bacaklarının üzerinde sallandı. Matt daha yakından bakınca Kevin'in zayıfladığını gördü. Yemekten çok uyuşturucu tüketiyordu. Yirmi dört yaşındaydı ama çok, çok daha yağılı görünüyordu.

"Sana ne oldu Kevin?" Matt sordu. Kevin yere baktı.

"Ne istiyorsun?" "Oksi satan yerel bir satıcı arıyorum."

"Herkes oksi satıyor."

Matt, "Nico adıyla tanınıyor," dedi.

Kevin gözlerini kırptırdı. Korku gözlerini bir saniyeliğine aydınlattı, sonra da kapattı. "Onu tanı mıyorum."

Evet, var.

"Emin misin?" Matt elini cebine attı ve iki yirmilik çıkardı. Onları havaya kaldırdı.

"Özür dilerim." Kevin başını salladı. "Sana yardım edemem."

Kevin belli ki Nico'dan korkuyordu ama o aynı zamanda bir bağımlıydı. Ve bir bağımlı her zaman satın alınabilirdi, çünkü kafayı bulmaya hayatından daha fazla değer veriyordu.

Matt yirmi tane daha ekledi. "Peki ya şimdi?"

Kevin çatlamış dudaklarını yaladı. "Keşke yapabilsem."

Matt suçluluk duygusuyla rüçvetine bir fatura daha ekledi. Kevin'e küçük bir parti verecek kadar para vermek istiyordu, ama uzun süre yetecek kadar değil. Kevin'in daha fazlası için geri gelmesini istiyordu.

Kevin dondu kaldı. Omuzları çöktü ve neredeyse belli belirsiz başını salladı. Matt parayı uzattı ve Kevin paraya uzandı. Brody boğazının altından hırladı ve Kevin paraları kapıp geri çekildi.

"Bu Nico kötü haber mi?" Matt sordu. Kevin'in bu kadar uzun süre dayanabilmesi için öyle olmalıydı.

"Evet." Kevin cebindeki parayı parmakladı.

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Kevin dudağını çiğnedi.

"Nico'nun biliyor musun?" Matt sordu. "Hayır.

Gerçek adının bu olduğundan da şüpheliyim."

"Neye benziyor?"

"Sıksa adam. Kel. Soğuk gözler." Kevin ürperdi. "Pek bir şeye ama seni mahveder." Rüzgâr hızlanmış ve etraflarını sarmıştı. Kevin ağırlığını kaydırdı. "Tek bildiğim bu. Gitmem gerek."

"Nico'yu bulmam gerek."

" olmaz." Kevin geriye doğru iki adım attı ve arkasını dönmeye başladı.

"Bana yardım edersen sana 200 dolar veririm."

Kevin durdu.

"Ona biraz oksijen almak istediğimi söyle."

Kevin yere baktı ve başını salladı. "Hâlâ bir polise benziyorsun. Seni öldürecek."

"Saklamayın o zaman. Ona polis olduğumu söyle. Vuruldum ve şimdi oksijene ihtiyacım var." En iyi yalanlar gerçeğe olabildiğince yaklaşırdı.

"Söz vermiyorum." Kevin omuz silkti, silahını aldı ve kamyonetine doğru yola koyuldu.

"Bekle, Kevin." Matt cipinin arkasını açtı ve acil durumlar için sakladığı bir protein bar ile bir torba badem çıkardı. Onları Kevin'e uzattı, o da kızardı, gözlerini kaçırdı ve cebine attı.

Matt, "O paranın bir kısmını yemek için sakla," dedi.

Kevin başını salladı. Ama ikisi de yapmayacağını biliyordu. Tekrar arabasına bindi ve çok hızlı bir şekilde park yerinden dışarı çıktı.

Matt ve Brody cipin arkasına yerleştiler. Matt köpeğin kulaklarının arkasını ovuşturdu. "Arkamı kolladığın için teşekkürler."

Brody kuyruğunu salladı.

Matt'in telefonu titredi. Cebinden çıkardı. Ekranda Bree'nin numarası görünüyordu. Gösterge panelindeki saate baktı. Bir buçuk. Cevap verirken içinde bir huzursuzluk vardı. "Bree?"

"Evet. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim ama eve biri girmiş." Kadının sesindeki gerginlik onu daha da telaşlandırdı.

"Herkes iyi mi?" Matt gaz pedalına bastı. Suburban'ı öne doğru fırladı.

"Biz iyiyiz. Ama çocuklar korkuyor. Evde fazladan bir yetişkin olursa kendilerini daha iyi hissedeceklerini düşünüyorum."

"Yola çıkıyorum." Matt telefonu bir bardak tutucusuna bıraktı, yola çıktı ve motoru çalıştırdı. Kadının aramasından on beş dakika sonra geldi ve bir Şerif departmanı aracının yanına park etti. Kadın onu izliyor olmalıydı, çünkü o kapıyı çalmadan önce kapıyı açtı.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Bakışları adamın yanındaki köpeğe kaydı.

"Onu getirmemin bir nedeni var." Matt bir elini Brody'nin başına koydu. "Hisleri bizimkilerden bin kat daha keskin. Biz yapamayız."

Gecenin bir yarısı güvenlik sistemi kurabilirsiniz ama Brody buradayken kimse bu eve gizlice giremez."

"K-9'ların ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Köpeklerle ilgili sorunum benimle ilgili." Ama eve girmelerine izin vermek için kenara çekilirken Brody'den uzaklaştı.

Çocuklar televizyon izliyordu. Gözleri gölgeliydi. Kayla bir topun içine kıvrılmıştı. Köpeği fark etti, doğruldu ve gülümsedi. "Brody."

Köpek koşar adımlarla odayı geçti, kanepeye atladı ve çocukların arasına kıvrıldı. Luke ve Kayla onu severken ve üzerine titrerken kuyruğunu salladı ve süslendi.

Matt, "Erin ve Justin ayrılmadan önce Brody ve ben sıra buraya yemeğe gelirdik," dedi.

Bree kapıyı kilitledi ve onu mutfığa geri götürdü. Kot pantolon, kazak ve Glock'unu giymişti.

Adaya yaslandı. "Şerif yardımcısı nerede?"

"Davetsiz misafiri arıyorum." Bree evin arka tarafını işaret etti. "Ağaçların arasına kaçan." Mutfak adasının üzerindeki parlak ışık gözlerinin altındaki koyu halkaları ortaya çıkardı.

"En son ne zaman uyudun?"

"Birkaç gün oldu," diye itiraf etti. "Daha sonra biraz kestirmeye çalışacağım."

"Brody ve ben bütün gece kalabiliriz. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkürler, ama yarın -şimdi bugün- bazı eşyalarımın birlikte Philadelphia'dan bir arkadaşım gelecek."

Arkadaşın mı?

Matt ani bir öfke patlamasını bastırdı. Bree'nin *arkadaşları* onu hiç ilgilendirmezdi.

"Bu gece içeri girenin Justin olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Maske takıyordu ve Justin'i yıllardır görmedim. Çocukları beni görmeye getirdiğinde Erin'le birlikte hiç gelmedi." Sanki onu hayal ediyormuş gibi gözlerini kapattı. "Davetsiz misafir doğru boydaydı, belki beş on ya da on bir. Hantal bir kışlık mont giyiyordu ama zayıf görünüyordu. Çok iri yarı biri değildi."

hızlı bir koşucu. Ayağım kayıp dikenli tellere takılmasaydım onu yakalayabilirdim."

"O olup olmadığını anlamak için bu yeterli bir tanım değil. Justin'de hâlâ evin anahtarı olup olmadığını biliyor musun?" Matt sordu. "Eğer , zorla girmeye ihtiyacı olmazdı."

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama Justin neden Erin'in evine girme ihtiyacı duysun ki?"

"Burada olan bir şeye ihtiyacı vardı ve arayıp isteyemedi. O aranıyor. Bugün bütün haberlerde onun yüzü vardı."

Kapı çalındı. Dışarıda bir şerif yardımcısı duruyordu. Matt, uzun yıllardır şerif departmanında çalışan Jim Rogers'ı tanıdı.

Rogers mutfığa girdi ve durdu. Bakışları Bree'nin üzerinden geçip Matt'in üzerine inince irkildi. "Flynn."

"Rogers," diye garip bir selamla karşılık verdi Matt.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Rogers, Matt ile Bree'nin arasını işaret etti.

"Var," dedi Matt.

Bree Matt'e bir bakış attı ve Rogers'a döndü. "İzleri buldun mu?"

"Evet." Rogers boğazını temizledi. "Meradan koşarak geçti. Ayak izleri diğer taraftaki yolda kayboldu. Yola doğru giden izlere ek olarak, bu tarafa doğru giden izler de vardı. Muhtemelen aracını orada bıraktı ve tarlayı geçerek buraya geldi. Gitmeden önce parmak izi için kapının ve mutfak çekmecesinin tozunu alacağım. Polis raporunun bir kopyasını almak için yarından sonra istediğiniz zaman karakola uğrayabilirsiniz."

Bree birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. "Davetsiz misafirin eldiven giyip giymediğini hatırlamıyorum."

"Yine de tozunu alacağız." Rogers aceleyle mutfaktan çıktı ve parmak izi kitini almak için aracına döndü. Kapı kolunun etrafından birkaç, mutfak çekmecesinden de bir parça parmak izi aldı. "Herhangi bir eşleşme bulursak size haber veririm."

Parmak izlerini Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi olan AFIS'ten geçirir ve hem suç hem de olay yeri veritabanlarında eşleşme olup olmadığına bakardı. Aldığı parmak izleri muhtemelen

aile üyelerine aitti, ama her zaman denemeye değeri. Suçlular inanılmaz derecede aptal olabiliyordu.

Rogers gittikten sonra Bree çocukları kontrol etti, Matt de garaja gidip bir tahta parçası aldı ve camdaki deliğin üzerine çiviledi. İkisi de mutfığa döndü.

"İki çocuk da mışıl mışıl uyuyor." Bree volta attı. "Sanırım köpek onları güvende hissettirdi."

"Brody olağandışı her şeyi duyacaktır."

Bir dakika boyunca onu inceledi. "Şerif yardımcısıyla aranızda ne var? Sanırım eskiden birlikte çalışıyordunuz."

"Beni vurdu." Matt bu açık itirafla kendini şoke etti. "O ve başka bir şerif yardımcısı. Bir kazaydı. Bir depoda bir uyuşturucu satıcısı hakkında tutuklama emri çıkarıyorduk. Şerif beni ve Brody'yi güney girişine gönderecekti ama bizi kuzeye gönderdi. Satıcılar ve polisler arasındaki çapraz ateşe yakalandık. Jim'i suçlamıyorum. Onun hatası değildi ve sonrasında kendini çok kötü hissetti. Ama bu ilişkiyi garipleştirdi."

"Bahse girerim," dedi Bree. "Bunun bir kaza olduğunu söylerken pek inandırıcı konuşmuyorsun."

"Sana bahsettiğim yozlaşmış eski şerifi hatırlıyor musun?"

"İntihar eden mi?"

"Bu o." Matt ona ne kadarını söyleyeceğini düşündü. "Şerifin bir şüphelinin böbreğine copla defalarca vurduğunu gördüm. Adam elleri kelepçeli olarak yerde yatıyordu. Kimse için bir tehdit oluşturmuyordu."

"Aşırı güç mü?"

"Şerif çok sinirliydi." Matt başını salladı. "Onu ihbar etmeliydim. Bu ilk kez olmuyordu. Gerçek bir piçti. Yasaların üstünde olduğunu sanıyordu. Hayır," diye düzeltti Matt. "*Kendini* kanun sanıyordu. Ama şeriflikte işler bu noktada zorlaşır. Bir polis şefi belediye başkanı ya da belediye meclisi tarafından kovulabilir ama şerif seçilmiş bir memurdur. Bir suçla itham edilmesi ve/veya görevden alınması gerekir."

"Bu kolay bir süreç değil."

"Hayır. O zamanlar çok popülerdi. Savcıyı onu suçlamaya ikna etmemin imkanı yoktu. Şerifin dövdüğü adam ifade vermekten çok korkuyordu. Şerif güçlü adamdı.

uzun süredir görevdeydi. Onun sözüne karşı benimki olacaktı."

Bağlantıları kurarken Bree'nin gözleri kısıldı. "Şerifin seni bilerek yanlış kapıdan içeri gönderdiğini düşünüyorsun."

"Aklımdan geçti."

"Kahretsin."

"Aynen öyle," diye onayladı Matt. "Benim vurulmam yeterince kötüydü. Ama Brody ..." Durakladı. "Sanırım Rogers köpeği vurduğu için kendini daha kötü hissetti."

"Şerif departmanından birine güveniyor musun?" Bree sordu. Matt,

"Marge'a güveniyorum," dedi.

"Şef Yardımcısı Harvey değil mi?"

"Todd'u bilmem." Matt başını salladı. "Bildiğini düşünmekten nefret ediyorum. Her zaman iyi bir adama benziyordu, ama hastaneden çıktığımda Todd ve diğer şerif yardımcıları bana farklı davrandılar." Sanki o zaten bir yabancıymış gibi. Sanki şerif vurulma hikâyesini çoktan kendi lehine çevirmiş ve herkes ona inanmıştı. Çok ikna edici bir adamdı. Bulaşıcı bir güvenle büyük, küstah yalanlar söylemişti.

"Todd seni de mi vurdu?" Bree sordu.

"Hayır. Diğer adam şerif kendini öldürdükten sonra departmandan ayrıldı."

"Yani, belki o adam biliyordu."

"Olabilir. Vurulma olayından sonra bir soruşturma yapıldı. Herkes resmi ifadesini verdi ve sustu. Şerif yanlış kapıdan girdiğimi söyledi. Ama ben girmedim."

"Onun sözüne karşı senin sözün."

"Doğru." Matt elini büktü. "Şerif beni evde görmeye geldi. Bu işin peşini bırakmam için bana yüklü bir tazminat teklif etti." Teknik olarak anlaşma vilayetten gelmişti ama şerifin de etkisi vardı.

"Ve sen onu aldın."

"Brody'yi emekli edip bana vermeyi kabul ettikten sonra. Yarası çok ciddi değildi ama o pislik için hayatını tekrar tehlikeye atmasına izin veremezdim."

"Şimdi şerif departmanıyla aranızın neden garip olduğunu anlıyorum."

Matt'in bakışları yerdeki kırmızı lekeye kaydı. "Kanaman mı var?"

"Belki."

"Belki mi?"

"Dikenli tellere takıldım." Parmaklarını ona doğru salladı. Yara bantları iki eklemine kaplamıştı. Kot pantolonunun paçalarını kıvrırmak için eğildi.

"Buraya otur." Matt granit adayı okşadı.

Bree kendini yukarı kaldırdı ve ayağını lavabonun üzerinde salladı. Matt onun pantolonunun paçasını sıvadı. "Kot pantolonun ıslak."

Bree iç çekerek ona davetsiz misafiri keşfedişinin ve ardından kovalayışının tüm hikâyesini anlattı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, olay basitçe bir hırsız kovalamaktan daha karmaşıktı.

Matt'in kanı dondu. Silahlı bir polis olsun ya da olmasın, öldürülebilirdi. "Kapıyı kilitlemeli ve kaçmasına izin vermeliydin. Ya silahlı olsaydı?"

Öfke ve belki biraz da utanç yanaklarını kızarttı. "Onu yakalamak istedim. Ya kız kardeşimi öldüren adam oysa?"

Matt musluğu açtı. Ne kadar önemli farkında değil miydi? Kız kardeşi öldükten sonra üstlendiği yeni sorumlulukları beyni hesaplamamış mıydı? Matt birkaç saniye onu inceledi. Hayır, diye karar verdi. Kız kardeşinin ölümünü ve bunun sonuçlarını henüz sindirememişti.

Yalnız olmaya, kimsenin ona bağımlı olmamasına alışkındı. Hayatının artık tamamen farklı olduğunu anlaması ne kadar zaman alacaktı?

"O çocukların sana ihtiyacı var," dedi basitçe.

Sanki onlarla ilgilenmenin kendisiyle de ilgilenmek anlamına geldiğini düşünmemiş gibi kaşlarını çattı. "Biliyorum ama bana saldırmadı. Kaçtı."

Konu bu değil.

Matt düşüncelerini onun anlayacağı bir dille yeniden ifade etti. "Bir dahaki sefere destek bekleyeceğine söz ver, tamam mı?"

"TAMAM." Kadın başıyla onayladı ama Adam hâlâ kadının çocukların hayatındaki yeni rolünü takdir etmediğini düşünüyordu. Bree'nin kardeşi Adam vasilik için uygun değildi. Dikkati çok dağınıktı. Kendi dünyasına fazla odaklanmıştı. Çocuklar her zaman ikinci planda kalacaktı. Kasıtlı olmayabilirdi ama çocuklar yine de acı çekecekti.

Ama Bree'yle değil. Luke ve Kayla'yı ilk sıraya koyardı.

Matt onun kanlı çorabını çıkardı. Ayak bileğinde iki kesik bulmayı bekliyordu. Dövme onu şaşırtmıştı. Koyu yeşilin tonlarında yapılmış, üzerinde birkaç küçük mavi çiçek bulunan, dolambaçlı bir sarmaşıktı. Hassas bir işti. "İlk yardım çantası nerede?"

Arkasındaki bir kapıyı işaret . "Kilerde."

Rafta küçük bir plastik kutu buldu ve adaya getirdi. "Bunları hissetmediğine inanmıyorum."

"Zor bir gece oldu. Uyuşmuş olabilirim."

Matt kesikleri su ve sabunla temizledi, kelebek Çeritlerle kapattı ve yara bantlarıyla örttü. "Bu dövme çok güzel olmuş."

"Teşekkürler." Bir saniye boyunca onu inceledi.

Matt daha yakından baktı. Mürekkebin altında, kabarık deriden iki sivri çizgi zar zor görülebiliyordu. Dövmeci harika bir iş çıkarmıştı. "Dövme bir yara izini mi kapatıyor?"

"Evet." Solgunlaştı, kaşları sıkıntılı bir çizgiye düştü. "Orası ısırıldığım yer. Çirkin bir iz bıraktı. Dövme yaptırmadan önce hiç şort ya da elbise giymezdim."

Matt yara izine dokundu. Güneydi ama bazı yerleri sivriydi. "Kaç dikiş var?"

Onun dokunuşuyla irkildi ve bacaklarını tezgahdan aşağı salladı. "Çocukları kontrol etsem iyi olacak."

Mutfaktan çıkmak için hamle yaptı, ama adam iki elini vücudunun iki yanına koyarak onu engelledi. "Aramış olman benimle çalışmak istediğin anlamına mı geliyor?"

Tek kaşını kaldırdı. Ela gözleri gözlerini kırpmadan onun bakışlarıyla buluştu. "Yorgunum. Bu gece çocukları güvende tutmak için evde başka bir yetişkin olmasını istedim. Kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olduğum sağlam birini tercih ettim. Aklıma sen geldin."

" okşandı."

Başını eğdi. Ondan bir kafadan daha kısa olmasına rağmen boyun eğmedi. "Bu gece bana yardım etmen şartlara bağlı mı?"

"Tabii ki hayır." Geriye doğru bir adım attı ve yaptığı hareketten pişmanlık duydu. Erin'in ölümünü ve Justin'in kayboluşunu araştırmak için Bree'nin gözünü korkutup gevşek bir ortaklık kurabileceğini düşündüren neydi?

"Güzel." Saçlarını düzeltmek için değil ama sanki başı ağrıyormuş gibi bir elini kafa derisinde gezdirdi.

Bencilce, soruşturmanın ötesinde, Bree ona çekici geliyordu. Çekici bir kadındı ama tanıdığı pek çok kadın vardı. Bir ilişkiden seksten ve güzel bir yüzden daha fazlasını isteyecek kadar yaşlıydı. Onu farklı kılan bir şey vardı. Karmaşıklık. Direnç. Kader ayaklarının altına misketler fırlatmıştı. Çırpınmış ama dengesini korumuştı. Açık sözlü tavrı da ferahlatıcıydı. Adam bir pislik gibi davranmıştı ve o da bunu hemen ona söylemişti.

Ve bir pislik gibi davrandığı için -ve hâlâ onunla çalışmak istediği için- ilk bilgi veren o olmalıydı.

"Aradığınızda beni rahatsız etmediniz. Evde yatakta değildim." Justin'in babasıyla yaptığı görüşmeyi ve potansiyel bir uyuşturucu satıcısıyla ilgili bilgileri anlattı.

"Belki Justin'in satıcısına borcu vardı." Gözlerini ovuşturdu. "Tekrar kullandığını düşünmekten nefret ediyorum ama bu mantıklı. Eğer kullanmıyor olsaydı, Erin onu geri alırdı. İlişkileri bitirmek konusunda iyi değildi."

Ön odada bir şey kıpırdadı ve Bree kapıya yöneldi. "Çocuklardan biri uyanmış gibi görünüyor." Ona dönerek alçak sesle, "Bu tartışmaya yarın, beynim çalıştığında devam ederiz. Ben çocukları yatırmaya çalışacağım."

"Sen de biraz uyumalısın."

"Deneyeceğim." Başını salladı. "Bir misafir odası var."

"Kanepede yatabilirim." Matt kapılara daha yakın durmak istiyordu, böylece davetsiz misafirleri duyabilirdi. "Brody nöbet tutacak."

"Tekrar teşekkürler." Odadan çıktı.

Matt bir bardağa su doldurdu ve içti. Sabahleyin Justin'in uyuşturucu satıcısını takip edecekti. Matt Ğef yardımcısına alternatif bir Ğüpheli vermek isterdi.

Kamp malzemelerini düşündü. Justin neden kaçıp saklanmıştı? Erin'i öldüren adamdan mı korkuyordu? Ya da polisten?

Yoksa ikisi birden mi?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Aracında arkasına yaslandı ve fotoğraf makinesinin telefoto objektifinden küçük çiftliğe baktı. Ev karanlıktı ve ön tarafa park edilmiş fazladan bir araç daha vardı. Büyük SUV'un fotoğrafını çekti. Evin önündeki lamba direği plakayı aydınlatıyordu.

Erin'in ölümü ve aile geçmişiyle ilgili bir haber vardı. Ailenin fotoğraflarını göstermişlerdi, Erin'in kız kardeşinin o sabah şerifin karakoluna girerken çekilmiş güncel bir fotoğrafı da buna dahildi. Kız kardeşi Philadelphia'dan bir cinayet masası dedektifiydi. Bir sorun olacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Tıpkı Erin gibi onun da yoluna çıkacaktı.

Ama onun için ne yapabilirdi ki?

Öfke kaynıyor, bir sel gibi hızla yükseliyordu. Erin çok zeki olduğunu düşünmüştü. Onun numarasını bildiğini. Onun hayatına müdahale edebileceğini. Zor bir ders almıştı. Bu anı onu rahatlatmıştı. Onunla ilgilenmişti. Kimsenin onunla uğraşmasına izin vermeyecekti.

Kimse onun olanı almıyordu. Ölü kaltak değil. Kız kardeşi değil.

Bir kez öldürmüştü ve bunu tekrar yapmaya fazlasıyla istekliydi, gerçi kız kardeşi polisti ve öldürmesi daha zor olacaktı. Cebine dokundu ve silahın güven verici ağırlığını hissetti. Salı gecesi gösterdiği gibi, yakın mesafeden göğse bir kurşun insanı hızla yere seriyordu. Silah gerçekten de büyük bir eşitleyiciydi.

Üst kattaki pencerede -Erin'in penceresinde- bir perde kımıldadı ve karanlık bir figür görüldü. Kız kardeşi dışarı mı bakıyordu? Onun kendisini izlediğini hissedebiliyor muydu?

Bir fotoğraf çekti. Kız ona doğru bakıyor gibiydi.

Nefesi göğsünde kilitlendi. Kadının onu göremediğinden emin olmasına rağmen koltuğunda daha da aşağı kaydı. Fotoğraf makinesini indirdi. Telefoto lensin yardımı olmadan kadın artık görünmüyordu.

Ciğerleri gevşedi.

O onu göremiyorsa, o da onu göremezdi.

Öfke tekrar parladı ve onu içten dışa doğru ısıttı. Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Erin gibi, kız kardeşi de kendi sonunu getirecekti. Bir polis asla kendi işine bakamazdı.

Onu öldürmesi gerekiyordu ama bunu bu gece yapmaya hazır değildi. Bir polisi öldürmek plan gerektirirdi. Kız kardeşi silahlıydı ve dikkatli, eğitilmiş olacaktı. Onu gafil avlamak zorundaydı. Erin'in ölümünü planlamıştı ve saat gibi işlemişti. Neredeyse saat gibi. Ama plandaki tek sapmayı kullanacaktı. Kız kardeşinin ölümüne de aynı özeni gösterecekti.

Kamerayı tekrar kaldırdı. Penceredeki figür ortadan kaybolmuştu. Yatağına geri mi dönmüştü?

Erin'i de izlemişti. Davranışları acınacak derecede rutin, neredeyse OKB'ydı. Kafasında plan yapma düşünceleriyle yolcu koltuğundan bir not defteri aldı ve şeklin pencerede belirlediği saati yazdı. Eğer iyi uyuyamıyorsa ve geceleri sık sık ayaktaysa, bunu bilmesi gerekiyordu.

Ev sonraki on beş dakika boyunca sessiz kaldı. Motoru çalıştırdı ve yolun kenarına yanaştı.

İçindeki öfke azalmıştı ama asla yok olmamıştı. Göğsünde, daha büyük bir alevi tutuşturmak için bekleyen bir pilot ışığı gibi kaynıyordu.

Kız kardeşi müdahale etmese iyi olurdu, çünkü kendisine ait olanı korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Perşembe sabahı Bree güneşi selamlama hareketleri yaparken ev sessizdi. Başını matının üzerine koydu, kalçalarını kaldırdı ve amuda kalkana kadar vücudunu yavaşça düzeltti. Yoga ona beden ve nefes kontrolünü öğretmişti ve yüz üstü düşmemek için gereken konsantrasyon kafasını boşalttı. Bir önkol duruşu ve aşağı doğru köpeğin ters V pozisyonunda beş nefes alarak bitirdi. Sonra duş aldı, giyindi ve merdivenlerden aşağı süzüldü. Çocukların ikisi de hâlâ mışıl mışıl uyuyordu ama saat üçe kadar yatmamışlardı ve ancak Matt, Brody'nin bütün gece orada olacağına söz verdikten sonra yatmışlardı.

Bree en alt basamaktan Matt'in kanepede uyuduğunu görebiliyordu. Onun yanında, yerde, Kayla'nın yatak olarak kullanması için ısrar ettiği katlanmış yorganın üzerinde Brody yatıyordu. Köpeğin başı yukarıdaydı, iri kahverengi gözleri Bree'ye odaklanmıştı. Durakladı, korku nabzını dürtüyordu.

Ciğerlerine derin bir nefes çekti ve nefesini kontrol etti. *Köpek sana zarar vermeyecek.*

Bu cümle onun yeni mantrası olacaktı. Yavaşça ikinci bir nefes aldı ve kendini oturma odasının önünden geçmeye zorladı, köpeğin görüş alanından çıkarken adımlarındaki rahatlamış koşuşturmadan nefret ediyordu.

Mutfakta bir fincan kahve pişirdi. Güneş pencerelerden içeri süzülüyordu. Dışarıda gökyüzü parlak bir kış mavisiydi. Bree saati kontrol etti. Saat dokuzdu. Atlara yem verilmesi gerekiyordu. Luke'un ceketini ve kız kardeşinin botlarını omuz silkerek giydi ve kapıyı açtı. Soğuk yüzüne buzdan bir duvar gibi çarptı. Arka verandaya monte edilmiş termometreye baktı. Dokuz derece.

Verandadan çıktı, paltosunun ceplerini yokladı ve eldivenlerini buldu. Güneş ışığı donmuş avluda parıltıyor, onu kör ediyordu.

Ahıra doğru ilerlerken eliyle gözlerini gölgeledi. Üç at başlarını ahır kapılarının üzerinden uzatmıştı. Kayla'nın kestane rengi midillisi Pumpkin ilk ahırdıydı. Gür, keten ön ayaklarının altından Bree'ye bakıyordu. Luke'un doru atı Riot, onun kapısını tekmeledi. Son hayvan, Erin'in Kovboy adını verdiği güzel bir boya, dikkat çekmek için usulca mırıldandı. Atlar yataklarını hışırdatıyordu. Hava hayvan, saman ve gübre kokuyordu. Bree sekiz yaşından beri bir çiftlikte yaşamamıştı ama kokular ve sesler ne kadar istese de inkâr edemeyeceği bir şekilde tanıdık geliyordu.

Yemi ölçmek için plastik kepçeyi kullandı ve her ata saman verdi. Su kovalarında gece boyunca buz oluşmuştu. Bree bir çekiçe buzu kırdı ve kovaları yeniden doldurdu. Ahırın su kaynağı donmayı önlemek için yalıtılmış ve ısıtılmıştı. Her bir ahıra girdi, battaniyeleri düzeltti ve gün ışığında her bir hayvanı kontrol etti. İyi görünüyorlardı.

İronik bir şekilde, onu kolayca ezebilecek binlerce kiloluk hayvanlar onu hiç korkutmuyordu.

Boyunlarını okşadı ve eve geri döndü. Luke ahırları daha sonra temizleyebilirdi. Avluyu geçti ve mutfağın kapısını açtı. Kahvenin kokusu mutluluk vericiydi ve sıcaklık yüzünün donmuş derisini karıncalandırıyordu.

Matt tezgâhta durmuş, iki fincana kahve dolduruyordu. Bree içgüdüsel olarak köpeğe baktı. Brody mutfak masasının altında yatıyordu, yüzü patilerinin üzerinde, gözleri Matt'in üzerindeydi. Yanından geçerken adımlarının hızlanmasına engel olamadı.

"Günaydın," dedi Matt. BuruÇuk ve dağınık saçlıydı; kızıl kahverengi kirli sakalları bir gecede sıkı bir sakala dönüşümü gibi idi.

Kimse kahveden önce bu kadar uyanık ya da iyi görünmemeli.

Belli ki kafein yoksunluğu çekiyordu. Kahvesine şeker ekledi ve onun selamına karşılık vermeden önce fincanın yarısını höpürdeterek içti. "Günaydın."

"Gün için bir planınız var mı ve ben nasıl yardımcı olabilirim?" Kahveden önce bile mavi gözleri berraktı. Onunki torbalar ve koyu halkalarla belirginleşmişti. Kötü uyumuştı, sabahın köründe

izlendiğine dair garip bir hisle karanlığa gömüldü. Zorla girme zihinsel bir iz bırakmıştı.

"Patronumu aramalıyım. Belli burada birkaç günden fazla kalacağım. Arkadaşım bu sabah dairemdeki malzemelerle birlikte burada olmalı. Birkaç telefon görüşmesi yapmayı ve alarmı ne kadar hızlı kurabileceğime bakmayı planlıyorum."

"Bir adam tanıyorum. Onu bugün buraya getireceğim."

"Teşekkür ederim." Bree biraz daha kahve yudumladı. Kafein vücuduna yeterince hızlı etki etmiyordu. Fincanı bitirdi ve bir tane daha doldurdu. Midesi guruldayınca buzdolabına gidip yoğurt buldu. "İstediğimden daha şekerli ama idare eder."

Bir tanesini Matt'e uzattı.

Reddetti. "Şimdilik kahve içebilirim." "Dün gece kaldığınız için teşekkür ederim."

"Bir değil."

Bree köpeğe baktı. "Bence Brody'nin varlığı çocukların kendilerini daha güvende hissetmelerini sağladı."

"Köpekler ev güvenliği için harikadır. İyi olanlar bile genellikle dışarıda birinin olup olmadığını size söyler. Küçük olanlar deli gibi havlar."

Bree yoğurdu yedi ve ikinci fincan kahvesini içti, beyni karışmaya başlamıştı.

"Çocukları kontrol etmeye gidiyorum. Hemen dönerim." Parmak uçlarında yukarı çıktı ve onlara baktı. Kayla, Bree'yle birlikte yattığı Erin'in yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Luke kendi odasında, uzun kolları ve bacakları iki yana açılmış, baygın görünüyordu. Ayakları ikiz yatağının kenarından sarkıyordu. Bree mutfığa döndü ve kahvesini aldı. "İkisi de hâlâ baygın."

"Dün uzun ve zorlu bir gün geçirdiler."

"Evet." Üzüntü, yorgunluğunu geri getirdi.

Matt elini granit tezgâhın üzerinde gezdirdi. "Sana bir sorum var. Kız kardeşin bir kuaför maaşıyla bu kadar güzel bir evi nasıl alabildi?"

"O ."

Matt kaşlarını kaldırdı.

"Çiftlik Adam'a ait."

"Kardeşin mi?" Matt'in yüzü şaşkınlıkla aydınlandı.

"Biliyorum. Evsizliğin eşiğinde gibi görünüyor." Bree Adam'ı anlamaya çalışıyordu ama ayrı geçirdikleri çocukluk yılları ilişkilerine zarar vermişti. "Tabloları çok ama para ya da bir şeyler satın almak umurunda değil."

"Herkes parayı önemser."

"Hayır. Adam değil. Tek istediği resim yapmak için yalnız bırakılmak. Lisedeyken aldığı eski hurdayı kullanıyor. Bulunduğu yeri yıllar önce satın aldı ve içine beş kuruş bile koymadı. Tek gördüğü şey stüdyosundaki doğal ışık."

"Sana ve çocuklara karşı ilgisiz görünüyor."

"İlgileniyor ve kendince önemsiyor. Şu anda onu arasam ve on bin dolar istesem, ben telefonu kapatmadan parayı hesabıma aktarır. Bana ne için olduğunu bile sormazdı." Bree omuzlarını döndürdü ve kollarını arkaya doğru uzattı. "Ama her zaman duygusal bir kopukluğu vardı. Doğuştan mı böyle yoksa anne babamızın ölümüyle başa çıkma mekanizması olarak mı gelişti bilmiyorum. Bizi sevdiğini göstermek için elinden geleni yapıyor. Ama o neyse o. Kimse mükemmel değildir." Ailenizi sevmek, onları oldukları gibi kabul etmek anlamına geliyordu.

"Erin'i maddi olarak destekledi."

"Çiftliği Erin'in yapmak istedi ama ben onu vazgeçirdim."

"Neden? Parayla arası kötü müydü?"

"Hayır. Erkekler konusunda kötü bir zevki vardı." Bree daha açıklama yapamadan Brody başını kaldırdı. Ayağa fırladı ve evin önüne doğru koşmaya başladı.

"Burada biri var." Matt köpeği takip etti.

Bree arkadan geldi. Oturma odasının penceresinden dışarı baktı. Garaj yoluna bir Dodge Durango park edilmişti. Arka kapak açıldı ve Dana bir bavulla bir evcil hayvan taşıyıcısını indiriyordu. Onu görmek neredeyse Bree'nin gözlerini yaşartacaktı.

"Bu benim arkadaşım Dana. Aynı zamanda ortağım."

Matt, Bree'nin dışarı çıkabilmesi için Brody'yi kapıdan uzaklaştırdı. Dana bavulu verandaya doğru yuvarladı. Bree onu kapıda karşıladı.

alt basamağı kucakladı. Dana onun sırtını sıvazladı. "Çok özür dilerim." "Teşekkürler." Buğulu gözlerle bakan Bree onu serbest bıraktı.

Dana kedi taşıyıcısını ona doğru itti. "Bana borçlusun. Beş saat boyunca uludu."

"Onu getirdiğin için teşekkürler. Muhtemelen birkaç hafta burada olacağım. Onu o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum ve burada o kadar çok şey oluyor ki arabayla gelemem." Bree onu eve götürdü ve Matt ile Brody ile tanıştırdı. Dana köpeğin başını okşadı ama Bree'ye sorgulayan bir bakış attı.

"Arabada daha fazlası var mı?" Matt sordu.

"Var," dedi Dana.

"Ben ." Matt peşinde köpeğiyle birlikte kapıdan çıktı.

Dana güneş gözlüklerini başının üstüne itti ve ön pencereden onu izledi. Arkasına dönerek Bree'ye bir bakış attı. "Kızım."

Bree gözlerini devirdi. "O sadece bir arkadaş."

"Bu çok utanç verici."

"Karmaşık bir durum."

"Uh-huh." Dana bavulu duvarın yanına bıraktı. "Kız kardeşimin eski sevgilisinin en iyi arkadaşı."

"Yerel polisin onu öldürdüğünü düşündüğü eski sevgilisi mi?" "Evet."

"Tamam. Bu biraz karışık." Dana ceketini çıkardı. "Polis miydi?" "O bir polisti."

"Yani davaya burnunu sokacak. Senin gibi." "Evet."

"Yoluna çıkacağını düşünüyorsun?" Dana sordu. Bree başını salladı. "Aslında, bence o sağlam biri."

"Güzel." Dana parlak mavi şapkasını çıkardı ve saçlarını karıştırdı. "Köpeğiyle aranız iyi mi?"

"Deniyorum. O iyi bir köpek. Çocuklar onu seviyor."

"Aferin sana." Dana şapkasını ceketinin cebine soktu. "Listendeki her şeyi getirdim ve kullanabileceğini düşündüğüm birkaç şey daha ekledim."

"Buraya kadar geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Bree paltosunu aldı ve portmantoya astı.

"Tabii ki geldim." Dana gücenmiş görünüyordu. "Biz ortağız."

"Peki, tekrar teşekkür ederim. Bu sabah kaptanı ve insan kaynaklarını arayıp acil izin talebinde bulunmam gerekiyor."

"Uzun vadede ne yapacağınıza dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır." Bree bunu düşünemezdi. "Önümüzdeki birkaç günü atlatmam gerekiyor."

Matt eve iki bavul ve bir kutu daha getirdi. Her şeyi ön kapının yanına koydu. Brody kedi taşıyıcısını kokladı.

Bree bavulların sayısına baktı ve Dana'ya döndü. "Dolabımdaki her şeyi getirdin mi?"

"Sadece kışlık eşyalar. Mavi bavul benim." "Kalıyor musun?" Bree'yi bir şok kapladı.

Dana, "Kıyafetler, kediniz ve yedek parçanızdan daha fazlasına ihtiyacınız varmış gibi geldi," dedi. "İstediğin kadar kalabilirim."

"Kaptana ne söyledin?" Bree sordu.

"Güle güle dedim." Dana parmaklarını salladı. "Bazı PTO'ları değiştirdim. Günler için bana ödeme yapacaklardı ama önemli bir şey değil. Hâlâ resmi olarak programa göre emekli oluyorum. O zamana kadar sadece tatildeyim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bree şaşkına dönmüştü.

"Bir şey söylemene gerek yok. Sen de benim için aynısını yapardın." Dana omuz silkti. "Ayrıca, sen kuzenimden ve o berbat gece güvenliği işinden geçici olarak kurtulmamı sağlıyorsun."

Kedi taşıyıcıdan bir miyavlama sesi çıkardı. Brody kuyruğunu salladı. "Köpeğinizin kedilerle arası nasıl?" Dana Matt'e sordu.

Matt, "Onları seviyor," diye yanıtladı.

Bree tel kapıyı açtı. "Bu Vader." Kedi taşıyıcıdan çıktı ve oturup parlak sarı gözleriyle köpeği sakince süzdü. Kömür karası bir patisini kaldırdı ve bıyıklarını yıkamaya başladı.

Brody mızmozlandı ve burnunu kedinin suratına yapıştırdı. Vader yıldırım hızıyla onun burnuna sert bir tokat attı ve hiçbir şey olmamış gibi patisini yalamaya ve bıyıklarını temizlemeye geri döndü.

Köpek üç adım geri çekildi ve Matt'e baktı. Matt, "Üzgünüm, dostum," dedi. "O bir kedi. Yapabileceğim bir şey yok."

"Zorba olabiliyor." Kedi malzemelerinin bulunduğu kutuyu taşıyan Bree, mutfağa giden yolu açtı. "Hadi seni yerleştirelim, Vader."

Matt tezgâha yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Dana çantasını, anahtarlarını ve güneş gözlüklerini adanın üzerine koydu. Bree mama ve su kaplarını doldurdu. Kedi mutfak adasının üzerine sıçradı. Dana'nın yüzüne baktı ve bir patisini güneş gözlüğünün üzerine kaldırdı.

"Sakın ." Dana ona bir parmak salladı.

Göz temasını sürdüren Vader, kadının güneş gözlüklerini yere düşürdü.

"Kedin tam bir pislik." Dana gözlüklerini aldı, onları ve anahtarlarını çantasına koydu ve Vader'ın ulaşamayacağı bir yere koydu.

"Evet, ama o benim ," dedi Bree.

Dana kendine kahve ikram etti. "Dün gece seninle konuştuğumdan beri bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedi Bree.

"Güzel." Dana kahvesini sade içti. "Bütün yol boyunca çocukları düşündüm. Justin onları resmen evlat edindi mi?"

"Hayır ve bağımlılık siciliyle artık velayeti alabileceğinden şüpheliyim. Erin'in onu taşınmaya zorlaması, bu konudaki hislerini açıkça ortaya koydu."

"Evet. Peki, babaları nerede?" Dana sordu.

Bree'nin vücudundan bir ürperti geçti. "Hiçbir fikrim yok ve bu beni çok korkutuyor. Luke on beş yaşında, neredeyse on altı. Nerede yaşadığı konusunda daha fazla söz hakkı olacak. Ama Kayla sadece sekiz yaşında ve hiç tanışmamış olsa da dışarıda bir yerlerde biyolojik bir babası var."

" biri?" Matt tezgâha yaslanarak sordu.

"Yakışıklı. Düzgün konuşuyor. Gerçekten çalıştığında, genellikle bir şeyler satıyor. Kişiliğini duruma göre uyarlayabiliyor. Hem kadınların erkeği hem de erkeklerin olmaya çalışıyor." Bree onun kendini beğenmiş yüzünü hayal etti. "Çoğu insan onu hemen seviyor."

Matt, "Ama sen değil," dedi.

"Hayır," diye kabul etti Bree. "Onunla ilk tanıştığımda bana babamı hatırlatmıştı." Jake Taggert, etrafında başka insanlar varken, yakın ailesiyle yalnız olduğu zamanlardan tamamen farklı bir insan olmuştu. Bir keresinde onun bir erkekle çekilmiş bir fotoğrafını görmüştü.

Yüzünde bir gülümseme vardı ve onu zar zor tanıyabilmişti. "Craig hemen göt deliği alarmımı çalıştırdı."

"Kız kardeşin akıllı görünüyordu. Onu nasıl kandırdı?" Dana sordu.

Bree'nin kahvesi ağzında ekşidi. "Craig Vance bir çöle kum satabilirdi. Erin'in onunla ilişkisi dengesizdi. On altı yaşındayken onu Luke'tan hamile bıraktı. Sonra yıllarca hayatına girip . Maddi ya da ebeveyn desteği için ona asla güvenemezdi. Ama ne zaman kapısına gelse, sanki üzerinde bir etkisi varmış gibi onu geri alıyordu."

Dana parmaklarını adaya vurdu. "Onu en son ne zaman gördü?"

Bree'nin boğazında öfke fokurdadı. "Ona Kayla'ya hamile olduğunu söylediğinde çok kızdı. Onu dövdü ve bir bara gitti."

Dana kupasını indirdi. "Ve sen onu öldürmedin mi?"

"Burada değildim," dedi Bree, suçluluk duygusu cızırtılı eski bir kazak gibi üzerinden kayarak. "Her neyse, hamileyken ona vurduktan sonra, Erin sonunda onunla işini bitirdi. O dışarıda içerken kilitleri değiştirdi, eşyalarını topladı ve garaj yoluna koydu. Adam eve geldiğinde, ona ilişkilerinin bittiğini söylemiş. Bildiğim kadarıyla Craig'le son görüşmesi bu oldu."

"Aferin ona." Dana'nın gözleri öfkeyle parladı. "Yani, ortaya çıkarsa onu gördüğümüz yerde vuracak mıyız?"

Matt başparmağını Dana'ya doğru salladı. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de, ama bunun uygulanabilir bir plan olduğunu sanmıyorum." Bree adımlarını hızlandırdı. "Craig'i aramak istemiyorum ama sanırım nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek en iyisi olur. Yıllardır bakmaktan kaçındığı iki çocuğun mali yükünü çekmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Doğru," diye kabul etti Matt. "Ama çocukların öz babası onların otomatik olarak yeni vasisi olmayacak mı? Mahkeme onu bulmaya çalışmayacak mı ya da sizin ona haber vermenizi istemeyecek mi?"

Bree başını salladı. "İkisi de doğduğunda yanlarında değildi, bu yüzden doğum belgelerinde adı yok. Yasal olarak, çocukların babası yok. Erin'le son kez birlikte olduklarında bile

Luke'un babalığını yasal olarak kabul etmedi. Mali sorumluluk almak istemedi."

"Kız kardeşin hiç nafaka peşinde koşmadı mı?" Matt sordu.

Bree, "Konuyu zorlarsa onu terk edeceğinden korkuyordu," diye itiraf etti. Craig kesinlikle Erin'in zayıf noktasıydı.

Matt kaşlarını çatı. "Erin'i öldürmüş olması için herhangi bir neden var mı?" "gelen bir şey yok." Ama bu fikir Bree'yi rahatsız etti.

Craig bir katil olabilecek kadar bencildi, bir neden düşünemese bile.

Matt de onun cevabından kuşkullanmış görünüyordu.

"Soruşturmaya bu sabah başlayacağım," dedi Dana. "Belki şansın yaver gider ve yıllar içinde bir noktada ölür."

Kulağa ne kadar soğuk gelse de Bree onunla aynı fikirdeydi.

"Brody'yle ben eve gidiyoruz." Matt tezgahı itti. "Onun kahvaltıya, benim de bir duşa ihtiyacım var. Bugün Justin'in komşularıyla konuşacağım, sonra da belki onun sevdiği kamp yerlerinden bazılarını gezerim. Evine gittiğimde eşyalarının eksik olduğunu fark ettim. Dün gece konuştuğumuz diğer ipucunu takip etmek istiyorum. İlginç bir şey öğrenirsem size haber veririm."

Bree başını salladı. "Bu sabah yapmam gereken bir sürü telefon görüşmesi var. Sonra da kuaföre giderim diye düşündüm. Erin'in arkadaşlarının çoğu orada çalışıyor. Patronuyla da konuşabilirim."

"Bir katil arıyorsunuz," dedi Dana. "İkinizden birinin tek başına bir katil bulması fikri hoşuma gitmiyor. Birbirinizin arkasını kollarsanız kendimi daha iyi hissederim."

Matt küçük, hafifçe kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Elbette," dedi. "Bunu yapabiliriz."

"Matt ve ben zaten birlikte çalışmaya karar verdik." Bree henüz ona söylememişti. Ama bir gece önce söyledikleri, uykuya dalmaya çalışırken düşüncelerinde tekrar tekrar yineleniyordu.

O çocukların sana ihtiyacı var.

Haklıydı ve karanlıkta tek başına davetsiz misafiri kovalamakla aptallık etmişti. Yalnız olmaya, Vader dışında kimsenin ona bağımlı olmamasına alışkındı. Ama kız kardeşinin ölümüyle her şey değişmişti. Bree daha dikkatli olmak zorundaydı.

"Güzel." Dana başını salladı. " zaman anlaştık."

Ayak sesleri merdivenlerde gürledi. Luke ve Kayla aceleyle mutfığa girdiler.

"Dana!" Kayla ona doğru koştu.

Luke biraz geri çekildi ama Dana iki çocuğu da kocaman bir kucakla sardı. "İkinizi de özledim."

Dana çocuklarla selamlaşırken, Bree Matt'i kapıya kadar geçirdi. "Ne zaman buluşmak istersin?"

Matt telefonundan saati kontrol etti. "Seni öğlen alsam nasıl olur?"

Bree başıyla onayladı. "Bu bana telefon görüşmeleri yapmam için zaman kazandıracak ama beni almana gerek yok. Seninle buluşabilirim."

"Ben seni ." Matt ve köpek gittiler.

Bree hem onun patronluk taslamasına, hem de köpek gider gitmez vücudunun gevşemesine sinirlenerek kaşlarını çattı. Matt hakkında ne hissettiğinden hâlâ emin değildi. Justin'in masum olduğundan emindi ama Bree masum değildi. Yine de içgüdüleri ona karşı dürüst olduğunu söylüyordu. Elllerinde bir şüpheli daha vardı ama uyuşturucu satıcısı Nico'nun tam adını bile bilmiyorlardı. Bree'nin aklındaki baş şüpheli hâlâ Justin'di, ama Craig'i düşünmek onu farklı bir şekilde ... .

Kararsız.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bree evden çıkıp cipine doğru koşarken Matt elindeki kahve bardağından bir yudum aldı.

Son birkaç saatini bütün Gehrı dolaşarak ve Justin'in en sevdiği kamp yerlerini kontrol ederek geçirmişti. Matt Justin'in arkadaşlarını da aramıştı. Kimse onu görmemişti.

"Brody'yi evde bırakmak zorunda değildin," dedi Bree yolcu koltuğuna kayarken, köpeğin yanında olmamasından dolayı rahatlamış görünüyordu.

"Sorun değil." Matt arabayı evden uzaklaştırdı. "Kız kardeşim bu öğleden sonra onu uzun bir yürüyüşe çıkaracağına söz verdi. Onu çok çımartacak. Önce nereye gidiyoruz?"

"Halo Salon ve Spa. Salonun sahibi Jack Halo ile görüşmek için randevu aldım. Kız kardeşimin en yakın arkadaşı Stephanie Wallace ile de konuşmak istiyordum ama telefonuna cevap vermedi. Steph ve Erin yıllarca yan yana çalışmışlardı. Halo yaklaşık bir yıl önce sahip değiştirdi. Erin bir süre işi için endişelendi. Geçiş sürecini atlattığı için rahatlamıştı."

"İşinle ilgili ne yapıyorsun?"

"Tatil ve diğer birikmiş izinler arasında üç ya da dört hafta idare edebilirim."

"Aile ve Tıbbi İzin Yasası sizin için de geçerli olabilir."

"Buna başvurabilmem için çocukların benim yasal vasilerim olması gerekir."

Matt, henüz kabul etmeye hazır olmasa da, o çocukları onun büyüteceğini biliyordu. "Okulları da aradın mı?"

"Evet. Danışmanların ikisi de çocukların okula ne zaman dönmek istediklerine kendilerinin karar vermesini söyledi. Ben daha somut bir tavsiye bekliyordum."

"En azından senin ne düşündüğünü doğruladılar." Matt çenesini ovuşturdu. Düş alımış ve tıraş olmuştu ama kendini hâlâ halsiz hissediyordu. "Çocuklar konusunda içgüdülerine güvenmelisin. Onlarla aran iyi."

"Sanırım, ama sanki okyanusun ortasında, görünürde hiç kara yokken suda gibi hissediyorum. Elbette mekaniği, kollarımı ve nasıl hareket ettireceğimi biliyorum. Ama batmadan önce bunu ne kadar sürdürebilirim?"

Üstlendiği sorumluluk miktarı boğucu olmalı.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri onunkileri araştırıyordu.

Bree cevap vermedi. Sanki bir daha iyi olup olamayacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Erin işini seviyordu. Onu üniversiteye gitmeye, belki muhasebeci falan olmaya ikna etmeye çalıştım. Ama o her gün farklı bir şey yapmayı seviyordu. Yaratıcı olmaktan ve kadınların kendilerini iyi hissetmelerini sağlamaktan hoşlanıyordu. Muhtemelen onu sürekli değiştirmeye çalışmak yerine olduğu gibi takdir etmeliydim."

Matt omuz silkti. "Kız kardeşlerin otoriter olması gerekir. Benimki benden daha genç. Bana ne yapacağımı söylemeye bayılır."

Bree onu şaşırtarak güldü.

"Cidden, kendine biraz zaman tanı," dedi Matt. "Kız kardeşini seviyordun. Onunla hayatı hakkında konuşacak ve ona öğütler verecek kadar önemsiyordun."

Bree başını salladı ve içini çekti. "Ailem hakkında her şeyi biliyorsun. Bana seninkinden bahset."

"İki kardeşim var. Ağabeyim emekli bir MMA dövüşçüsü. Kendi MMA stüdyosunu yeni açtı. Küçük kız kardeşim bir köpek kurtarma merkezi işletiyor ve ağabeyimin stüdyosunun ofisini yönetiyor. Babam emekli bir aile hekimi. Annem lisede İngilizce öğretmeni."

"Derin, karanlık aile sırları yok mu?"

"Korkarım hayır," dedi Matt. "Nolan'ın profesyonel bir dövüşçü olması ailem arasında pek popüler bir karar değildi, ama onun kara koyun olması ailedeki tek gerçek anlaşmazlık."

"Bu güzel olmalı."

"İşte geldik." Matt Halo Salon ve Spa'nın girişine döndü ve park etti. "Hazır mısın?"

"Evet." Bree kapı koluna uzandı. Araçtan indiler ve otoparkı geçtiler. Matt onun için cam kapıyı açtı ve Bree içeri girdi. Lobi açık ve moderndi, ana salon alanı net bir şekilde görülebiliyordu. Alan açık bir konseptle tasarlanmıştı. Saç şekillendirme istasyonları odanın sol tarafındaydı. Onların arkasında, arka duvarda şampuan lavaboları sıralanıyordu. Sağ tarafta ise manikür istasyonları vardı. Matt bir kapı aralığından, başka bir odadaki ayak banyolu sandalyeleri görebiliyordu. Arka duvarın her iki yanında, binanın arka tarafına açılan birer kapı vardı. Mekânın ön tarafında, resepsiyon bankosu lobiyi salondan ayırıyordu. Virgül şeklindeki bu banko, açık bir spiral merdivenin etrafını kısmen çevreliyordu.

Tezgâha doğru yürüdüler.

Onları tamamen siyah giyinmiş orta yaşlı bir kadın karşıladı. Sarı saçlarında pembe röfleler parlıyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bree adını söyledi ve Matt'i tanıştırdı. "Jack Halo'yu görmeye geldik. Bir randevumuz var."

Matt onun gerçek adının bu olup olmadığını merak etti.

"Bu taraftan." Kadın tezgâhın arkasından çıktı ve Bree ile Matt'i döner merdivenden ikinci katın sahanlığına çıkardı. Sahanlığın önünde, kapılarla sıralanmış bir orta hol vardı. İkinci katta başka koridorlar da vardı.

"Burada ne var?" Bree sordu.

Kadın sola döndü ve sesini alçalttı. "Yüz bakımı, masaj ve ağda hizmetleri için özel odalar ve idari ofisler."

Bir dizi kapalı kapının önünden geçtiler. Resepsiyon görevlisi bir kapıya hafifçe vurdu, sonra açtı. Başını içeri uzatarak, "Jack, Bayan Taggert ve Bay Flynn geldiler," dedi.

Kadın kenara çekildi ve Bree ile Matt odaya girdiler. Çizimlerle kaplı uzun bir masa mekâna hâkimdi.

Elli yaşlarında bir adam masanın yanında durdu. Son moda kırmızı çerçeveli gözlüklerinden birini yere bıraktı. Dar siyah tişörtü yüz hatlarını belirginleştiriyordu.

göbekliydi. Gümüş rengi saçlarını geriye doğru taramış ve parlatmıştı. Onları selamlamak için döndüğünde karnını içine çekti.

Bree ona elini uzattı. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Elbette." Bree'ye doğru yürüdü ve parmakları çengel şeklinde kıvrılmış iki eliyle ona uzandı. "Kaybınız için çok üzgünüm." Bree'nin iki elini tuttu, onu kendine çekti ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Agresif selamlamadan rahatsız olduğu belli olan Bree, öpücüğü zarafetle kabul etti.

"Hepimizin kalbi kırıldı." Jack Bree'yi serbest bıraktı. "Erin geniş Halo ailemizin bir parçasıydı."

"Teşekkür ederim." Bree geri çekildi ve Matt'i arkadaşı olarak tanıttı.

El sıkıştılar. Jack Matt'in dirseğini tuttu ve bir alfa erkeği özentisi gibi elini sertçe kavradı. Matt ondan on santim daha uzun ve elli kilo daha ağırdı. Jack'in bir alfa erkeği olabileceği düşüncesi gülünçtü, ama Matt onun bu yanılsamasına izin verdi. Onu konuşkan yapan her neyse.

Bree, "Benim için birkaç soruya cevap vermenizi umuyordum," dedi. "Tahmin edebileceğiniz gibi, tüm bunlar büyük bir şok oldu. Hâlâ doğru düzgün düşünemiyoruz."

"Tabii ki." Jack bir kolunu onun omuzlarına doladı ve Matt'e yaptığı gibi bedenini ve hareketlerini fiziksel olarak kontrol ederek onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi. "Lütfen oturun."

Bree koltuğa yerleşti ve Jack mini buzdolabına gitti. Bir şişe su çıkardı.

Masanın üzerindeki çizimleri işaret etti. "Bunlar nedir?"

Jack su şişesinin kapağını açtı ve ona uzattı. "Alt katı yenileyeceğiz. Bunlar çizdiğim bazı ilk konseptler."

Bree şişeyi aldı. Matt çizimleri taradı. Jack yetenekliydi. Planları modern ve şıktı, bolca gri ve beyaz kullanılmıştı.

Matt masaya oturmak yerine kollarını kavuşturup duvara yaslandı. Jack Bree'yle konuşmak istiyordu, Matt de ona izin verdi.

röportajı yürüt.

"Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?" Jack bir sandalyeyi Bree'nin yüzüne doğru çevirdi ve oturdu.

"Kız kardeşime ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Bree suyu yudumladı.

Jack Bree'nin eline uzandı ve onu okşadı. "Erin'e olanlar korkunç. Hayal bile edemiyorum. O çok ... normal biriydi. Öldürülmesini bekleyeceğiniz türden bir insan değildi."

Bree *öldürüldü* kelimesini duyunca gözlerini kırptırdı. Başını hızlıca sallayarak boğazını temizledi. "Erin uzun süre senin için çalıştı."

"On yıldır salon için çalışıyor," dedi Jack. "Ama Halo'yu daha geçen yıl satın aldım."

"Müşterileri onu severdi."

"Çoğunlukla." Jack'in sesi belirsizleşti. "Ama son zamanlarda farklı davranıyordu."

Bree onun detay vermesini bekledi. Jack konuşmak istiyordu ama bir şey onu engelliyordu.

"İş performansı etkilendi mi?" Bree sordu.

"Erin benim için çalıştığı ilk on bir ay boyunca örnek bir çalışan oldu. Güvenilirdi. Hiç geç kalmazdı. Sadece çocuklardan biri hasta olduğunda arardı." Jack, Bree'nin elini kendi elinin arasına aldı.

Bree kaşlarını kaldırdı ama geri çekilmedi. "Bir *ama* hissediyorum."

Jack birkaç saniye uzaklara baktı ve kaşlarını indirdi. "Son birkaç haftadır dikkati dağınık görünüyordu. İki kez geç kaldı. Kişisel telefon görüşmeleri yapmak için görev yerini terk etti ki bu şirket politikasına aykırıdır. Onu azarlamak zorunda kaldım." Kızgınlık alnını kırptırdı. "Eski sevgilisi buraya geldi ve tam bir krizin ortasında onuyla konuşmak istedi."

"Justin burada mıydı?" Bree açıklığa kavuşturdu.

"Evet." Jack başını salladı. "Tartıştılar. Gürültücü ve çok duygusaldı."

"Ne hakkında tartıştıklarını duydun mu?" Bree sordu.

"Hayır. Benim önerim üzerine konuşmalarını taşıdılar." Jack Bree'nin elini bıraktı ve arkasına yaslandı. "Ama yirmi dakika boyunca dışarıdaydı. Müşterisi çok mutsuzdu. Ona bedava manikür yapmak zorunda kaldım ve yeni bir stilist sözü verdim."

bir patron olarak." Başını iki yana salladı. "Erin ve ben o olaydan sonra uzun uzun konuştuk. Ona bunun bir daha olamayacağını, aksi takdirde işini kaybedeceğini söyledim."

Bree'nin bir an için nutku tutulmuş gibiydi. Matt'e göre, tedirgin bir erkek arkadaşın ziyareti, bir iğverenin kadın çalışanını azarlamasından çok, müdahale edip güvende olduğundan emin olması gereken bir durum gibi görünüyordu.

"Tartışma hakkında bir şey söyledi mi?" Bree sordu ve ilk kez soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor gibiydi.

"Hayır, ben de sormadım. Herkesin arkadaşı olmak için zamanım yok. Burada sıkı bir yönetimim var." Jack kızardı ve tişörtünden bir parça tüy topladı. "Politikalarımız var. Elliden fazla çalışanım var. İstisnalar yapamam."

Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?

Bree'nin çenesi sanki öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi gıcırdadı. Görünürdeki tepkisi tam da bu yüzden eve çok yakın bir vakayı araştırmanın zor olduğunu gösteriyordu. Ama önemli olan Jack'i konuşturmaktı, onunla bir tartışma kazanmak ya da onun bir pislik olduğunu görmesini sağlamak değil.

"Elbette." Matt araya girdi. "Zor olmalı."

"Bu genç insanlar." Jack başını salladı. "İş ahlakları yok. Onlara bir santim ver, on mil alsınlar."

Bree'nin gözlerinde öfke bir güneş patlaması gibi parladı.

Matt boğazını temizledi. "Bunun hangi gün olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Jack. "Şerif yardımcısı da aynı soruyu sordu, ben de onun için araştırdım. Geçen Cuma günü Erin'in personel dosyasına bir kınama cezası ekledim." Masanın üzerindeki bir dosyayı açtı ve Bree'ye gösterdi.

Bree ona daha çok dişlerini gösteriyormuş gibi görünen küçük bir gülümseme verdi. "Erin'in Salı günü işten ne zaman çıktığını biliyor musun?"

"Şerif yardımcısı da bunu sordu." Jack başını salladı. "Sekizden dörde kadar çalışıyordu."

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederiz," diye yalan söyledi Matt. "İşbirliğiniz için minnettarız."

"Elbette," dedi Jack. "Umarım bunu kız kardeşine kimin yaptığını bulurlar."

"Teşekkür ." Bree su şişesini masanın üzerine koydu. "Kızlardan bazılarıyla konuşmak . Erin'in birkaçıyla yakın olduğunu biliyorum."

"Hayır. Üzgünüm. Onlarla tesis dışında konuşmanız gerekecek," dedi Jack. "Bu sabah bir şerif yardımcısı buradaydı. Personelle görüştü ve hepsini ağlattı. Çok rahatsız ediciydi." Ellerini yana açtı. "Alt kattaki salon çok yoğun. Kızları tekrar üzmene izin veremem. Anladığınızdan eminim."

Matt bilmiyordu ama ne onun ne de Bree'nin bu konuda yapabileceği bir şey vardı. Artık emniyet teşkilatında değildi ve bu Bree'nin yetki alanında da değildi. Kimse onlarla konuşmak *zorunda değildi*.

Jack ayağa kalktı. "Sana dolabındaki eşyaları getireyim. Burada bekle." Odadan çıktı.

Matt duvarı itti. "Ben tuvalete gidiyorum. Seninle lobide buluşuruz." Jack sola döndüğü için Matt sağa gitti. Yangın yönetmeliği, resepsiyon masasının arkasındaki spiral merdivene ek olarak bir ya da iki merdiven daha gerektiriyordu. Koridorun sonunda Matt duvara asılı bir ÇIKIŞ levhası gördü. Çelik bir kapıdan geçti ve bir dizi beton basamaktan indi. Birinci katta, bir başka çelik kapıdan geçerek salon boyunca uzanan koridora çıktı. Tuvaletleri geçene kadar kimseyle karşılaşmadı.

Matt resepsiyona gidip Stephanie Wallace'ı nerede bulabileceğini sordu, sonra da resepsiyon görevlisinin tarifine uyararak odanın diğer tarafındaki bir istasyona gitti. Stephanie ufak tefek, esmer bir kadındı ve ayak bileğine kadar inen bir çift çizme giymişti. Döner koltuğunun altındaki siyah paspastan kırılmış saçlarını süpürüyordu.

"Ben Erin'in kız kardeşinin bir arkadaşıyım," diye açıkladı. "Konuşmamız gerek."

Ağır makyajlı gözleri yaşlarla doldu. Tekrar masaya baktı. "Patronum ..." Masasından bir kartvizit aldı ve üzerine bir telefon numarası yazdı. "Yarın sabah izinliyim. O zaman buluşabiliriz. Bana mesaj at." Bir sonraki müşterisini karşılamak için arkasını döndü.

Matt kartı cebine attı.

Birkaç dakika sonra lobide Bree'ye yetiştiğinde, Bree'nin elinde Halo Salon yazılı siyah, yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantası vardı.

ve Spa logosu vardı. Gözlerinin ardındaki ifade Jack Halo'nun kafasını vücudundan ayırmak istediğini gösteriyordu.

Sesler ve fön makineleri karo kaplı alanda yankılanıyor ve hava ağır parfümlü ürün kokuyordu.

Bree'nin kulağına doğru eğildi. "Steph'le yarın konuşuruz." Bree gergin dudaklarının arasından, "Teşekkür ederim," dedi.

Matt cam kapıları itti ve yüzüne çarpan parfümsüz havayı memnuniyetle karşıladı.

Bree cipe binip kapıyı kapatana kadar duygularını kontrol altında tuttu. "Kız kardeşimin kuafördeki on yıllık kariyeri, kurtulmak için sabırsızlandığı yeniden kullanılabilir bir naylon torbanın içindekilere indirgenmişti."

"Ne göt ama." Matt motoru çalıştırdı. "Onu boğmayarak iyi iş çıkardın."

"Evet." Nefes verdi. "Artık Justin'in buraya geldiğini ve Erin'le tartıştığını biliyoruz."

Matt kaşlarını çatı ama yorum yapmadı ve arabasını park yerinden çıkardı.

"Ben de onun suçlu olmasını istemiyorum," dedi Bree. "Ama bu ihtimali de göz önünde bulundurmalısınız."

Ama bundan hoşlanmak zorunda değildi. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Olay yerini gezmek ve Justin'in komşularıyla konuşmak istiyorum. Bu sabah Todd Harvey'i aradım. Justin'in evinin tamamen incelendiğini ve serbest bırakıldığını söyledi."

"Olay yerini görmek istediğine emin misin?" Matt sordu.

Gözleri hayır derken sesi "Evet. *İstemenin* bununla bir ilgisi yok. Erin'e borçluyum." Koltuk başlığına yaslandı. "yardımcısı kullan-at bir telefon bulsa sana söyler miydi?"

"Bilmiyorum." Matt Justin'in evine doğru yöneldi. "Sanırım bunu bana sorardı."

"Ona brülörden bahsettin mi?" Matt,

"Hayır," diye itiraf etti.

"Neden olmasın?"

"Todd'a tam olarak güvendiğimden emin değilim."

"Sebebin bu olduğuna emin misin? Yoksa Justin'i daha da suçlu göstereceği için mi ona söylemedin?"

Matt cevap vermedi, ama cevabı *belki* oldu.

Bree nefes verdi. "Bu önemli bir ipucu olabilir ve şu anda şerif departmanının elinde kanıt olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

"Haklısın. Ona söyleyeceğim. Zaten bugün daha sonra onunla görüşmek istiyorum."

Ama Matt bugünün sonunda başkomisere başka bir Güpheliye iğaret eden kanıtlar da sunabileceğini umuyordu. Yolun geri kalanını sessizce gittiler. Matt evin önündeki kaldırıma park etti. Cipten indi, elini cebine attı ve anahtarı çıkardı. Bree ön geçitte durmuş, ön kapıya .

"İçeri girmek istediğine emin misin?" Matt sordu.

Bree başıyla onayladı. "Ama önce arazinin dışını gezmek istiyorum."

Evin arka tarafına doğru yürüdüler. Justin'in bahçesinde çit yoktu ve ayak izleri karı yok ediyordu.

"O gece de kar izlerle kaplı mıydı?" diye sordu avluyu tarayarak.

"Evet. Fırtına bir hafta önceydi ve bu mahallede çok fazla çocuk var." Matt cam kapıya doğru eliyle işaret etti. "Sürgü açıktı."

"Justin bu şekilde mi ayrıldı?"

"Burada ne olduğunu bilmiyoruz, Erin vurulduğunda kimin burada olduğu da dahil." Matt ön tarafa doğru ilerledi. Kapının kilidini açtı ve içeri girdiler. Girişte dururlarken Matt evi kokladı. Ev normal kokuyordu, eski kan kokusu yoktu.

Bree eşikte tereddüt etti. Onu suçlamadı. Kız kardeşi burada ölmüştü.

"Neden sen mutfağa ve çalışma odasına bakmıyorsun, ben de yatak odasına bakayım?" diye önerdi.

Bree durakladı ve sanki yanıyormuş gibi bir eliyle solar plexusunu ovuşturdu. "Genellikle olay yerinin tamamını görmek isterim. Bir araştırmacı olarak, katilin bakış açısından öğrenilecek çok şey var."

Kız kardeşinin ölümünü kabullenmek için bununla yüzleşmesi mi gerekiyor?

"Katılıyorum," dedi. "Fırsat buldukça olay yerlerini gezdim ama kurban hiçbir zaman kız kardeşin olmadı. Bunu *gerçekten* görmek istiyor musun?" "Birlikte kalacağız." Yumruğu karnına doğru sıkılmıştı ve Matt yanmayı kendi yanması gibi hissedebiliyordu.

"Bana hâlâ güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Tam olarak değil." Koridordan mutfağa doğru ilerledi. "Ama sebep bu değil. Daha önce Justin'in kamp malzemelerinin gittiğinden bahsetmiştin. Daha önce onun evine gitmiştin. Ben girmedim. Kayıp olan diğer şeyleri sadece sen fark edebilirsin."

Matt onun yanına döndü. "Bu mantıklı."

Dolapları ve çekmeceleri açarak mutfağa doğru yürüdüler. Bree buzdolabını kontrol etti.

Tezgâhın üzerindeki pizza kutusuna dokundu. "Erin pizzayı severdi."

Nefesi kesildi ve hareket etmeden önce derin bir nefes aldı

üze

rind Matt çalışma odasına girdi. "Justin'in oyun sistemi burada değil."

e. Bree onun yanına doğru yürüdü.

Televizyonun altındaki masanın üzerinde duran tozsuz dikdörtgeni işaret etti.

"Bu odadaki diğer her şey aynı görünüyor."

"O zaman yatak odasını halledelim." Bree koridora ve suç mahalline doğru döndü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree koridorda ilerledi. Bir saniye bile tereddüt etse cesaretini kaybedecekti. Justin'in yatak odasının kapısında durdu. Halının büyük bir karesi kesilmişti. Adli tıp kana bulanmış parçayı yanlarında götürmüştü. Koyu kırmızı, ham kontrplağı lekelemişti. Erin o kadar çok kan kaybetmişti ki kanı halıyı ıslatmış ve alt zemine kadar sızmıştı. Bree'nin içinde öfke alevlendi, öylesine hızlı ve keskin bir öfke ki yaktı. Görüşü tünelleşti, kenarları kırmızıya döndü.

Kollarında onu odanın dışına yönlendiren eller hissetti. O an geçti, göğsü gevşedi ve hava ciğerlerine doldu. Matt'in ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Görmem gerek."

"Hayır, yapamazsın." Onu evin geri kalanına ve dışarıya doğru yürütürken pazılarını daha sıkı kavradı. Soğuk havayı içine çekerek kendini öfkesinden kurtardı.

SUV'ye geri döndüğünde döndü ve araca yaslandı. Nefes nefese kalmıştı, nefesleri hızlı ve öfkeliydi. "Ne olduğunu bilmem gerek." Bunu aklına kazımak istiyordu, böylece asla unutamayacaktı.

"Neden?" Adamın sorusu onu sarstı. "Neden bunu kendine yapmak istiyorsun?"

Bree gözlerini eve dikti. Bej halının üzerinde kanlar içinde yatan kız kardeşinin görüntüleri bir metro treni gibi zihninden geçti. Onları durduramayınca geçip gitmelerine izin verdi ve yayılım ateşi sona erdiğinde ürperdi.

Neden bilmek istiyordu? Kız kardeşinin nerede öldüğünü görmek için. Bu onun için neden bu kadar önemliydi?

"Derinlerde yatan bir intikam ihtiyacını mı körüklüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Erin için adalet istediğim doğru ama ben bir kanunsuz değilim." Bree içten içe, kız kardeşinin ölümünü tecrübe etme ihtiyacının ardında adalet arzusunun bile olmadığını biliyordu.

"Görmeniz gereken olay yeri fotoğrafları var. Neden kendine böyle gereksiz bir acı çektirmek istiyorsun?" Matt'in gözleri anlayışla parladı. "Hepsi bu, değil mi? Kendini cezalandırmak istiyorsun."

Bree döndü. Onun değerlendirmesi çok doğrudu. Canını yakmak istiyordu. Acı iyi hissettiriyordu, bir tür rahatlama gibi.

Matt onun yanındaki arabaya yaslandı ve omzunu hafifçe onunkine bastırdı. "Sen iyi misin?"

Bree yüzünü kış güneşine çevirdi. Işınlar -ya da utanç- yüzünü ısıttı. "Erin'in aklından neler geçtiğini bilmeliydim. Kız kardeşimin hayatı benim için bir sır olmamalı."

"Başı derde girdiğinde, yardım kişi sendin. Ama sen yardım edemeden biri onu öldürdü. Bu senin suçun değil. Her şeyi bıraktın çünkü onun için endişeleniyordun."

Ona baktı. "Erin o evde öldürüldü ve ben olay yerinde yürüyecek kadar bile kendime gelemiyorum."

Kaşlarından biri kalktı. "Benim gözümde, sen oldukça belalı birisin. Ama yine de insansın. Kendine biraz zaman tanı. Bu dava daha önce çalıştığın hiçbir davaya benzemiyor. Kendini bundan soyutlamanın bir yolu yok. Objektif olarak bakmanın yolu yok. Bu yüzden birlikte çalışıyoruz, hatırladın mı?"

Yutkundu, sonra başını salladı.

"Komşularla konuşmaya hazır mısın?"

"Evet." Harekete geçmesi gerekiyordu. Sadece Justin'in bloğu uzundu. "Ayrılalım. Bu sokakta yirmi ev var. Ben o tarafı alacağım."

"TAMAM." Matt arkasını döndü ve sokağın Justin'inkiyle aynı tarafındaki ilk eve yöneldi.

Bree koşarak yolun karşısına geçti. Denediği ilk iki evde kimse kapıyı açmadı. Justin'in evinin tam karşısındaki beyaz eve yaklaştı. Yürüyüş yolundaki bir buz parçasından kaçındı ve zili çaldı. Solmuş kırmızı boya ön kapıdan soyulmuştu.

güneş yanığı ten. Kapalı kapının arkasında ayak sesleri duydu ve yanındaki dar pencerede bir perde kaydı.

Bir saniye sonra kapı açıldı. Genç bir adam açıklıkta durmuş, elini yatağının başucunda gezdiriyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba." Bree bir rozeti olmasını diledi. "Salı gecesi caddenin karşısında işlenen cinayeti araştırıyorum. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Başını birkaç santim geriye çekti ve sanki kapıyı kapatmaya hazırlanıyormuş gibi hareket etti. "Polis misin sen?"

Belki de rozetinin olmaması daha iyiydi. Başını iki yana salladı. "Bu resmi bir ziyaret değil. Kurban benim kız kardeşimdi."

Rahatladı. "Oh, adamım. Bu berbat bir şey." "Salı akşamı evde miydin?" Başını salladı.

"Benim adım Bree."

"Ben Porter Ryan."

"Justin'i tanıyor musun, Porter?" Bree Justin'in evini işaret etti.

Bir omuz silkti. "İsmiyle değil ama bilirsiniz, onu gördüğümde el sallardım."

"Salı akşamı orada herhangi bir hareketlilik gördünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Geç saatlere kadar çalıştım. Ama dün gece garip bir şey fark ettim." Kaşları çatıldı. "Evde bir el feneri gördüm."

"El feneri mi?"

"Evet. Ve sadece birkaç dakika değildi. Işık yarım saat kadar oradaydı."

"Işığı ne zaman gördün?" Bree elinde fener olan kişinin kız kardeşinin evinden kovaladığı kişi olup olmadığını merak etti.

"Altı ile yedi arasında mı?" Emin değil gibiydi.

"Şerif departmanına söylediniz mi?"

"Hayır. Salı gecesi geç saatlerde bir şerif yardımcısı benimle konuşmaya geldi. Bu olaydan önceki geceydi."

"Bu konuda ifade vermek ister misiniz?" "Elbette.

Önemli mi?"

"Belki." Bree *kim bilir* dercesine elini kaldırdı. Numarasını istedi ve o da verdi. "Konuştuğun için minnettarım

bana."

"Sorun değil. Kız kardeşin için üzgünüm." "Teşekkürler." Bree arkasını döndü.

Adamın söyledikleri hakkında bir not yazdı ve sokağa devam etti. Kapıları çaldı ve daha fazla komşuyla görüştü. Kimsenin ekleyecek ilginç bir şeyi yoktu ama bu insanların konuşmasını engelleliyordu. Sokağın sonunda Matt'e yetiştiğinde öğleden sonra olmuştu. Justin'in evine doğru yürürlerken, ona Porter Ryan'ın gördüğü el fenerlerinden bahsetti.

"Bu çok garip. Eğer bir şerif yardımcısı ya da CSI teknisyeni eve geri dönmek isteseydi, evin ışıklarını açardı. Sadece görünmek istemeyen biri el feneri kullanırdı. Erin'in evine giren aynı davetsiz misafir olabilir."

"Doğru," dedi Bree. "Sen nasıl yaptın?"

"Senin kadar iyi değil. Birkaç evde kimse yoktu. Yan evdeki kadın saat sekiz civarında bir arabanın geri teptiğini duyduğunu düşünmüş, aşağı yukarı yarım saat sonra şerif departmanına haber verdiğini söyledi."

"Şimdi ne yapacağız?" Onun cipinin yanında durdu. "Evde kimin olduğunu ve neden olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben de." Matt gözlerini eve dikti. "Gözetlemeye hazır mısın?"

"Evet."

"Saat dört. Porter ışıkların altı ya da yediye kadar görünmediğini söyledi. Yiyecek bir şeyler alıp geri dönelim." Matt aracının ön tarafına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Bree yolcu koltuğuna kaydı. Bir şarküteriye gittiler, tuvaletleri kullandılar, kahve ve sandviç aldılar. Matt Justin'in evinin sokağının aşağısına park ettiğinde hava kararmıştı. Evi seyrederken yemek .

Kız kardeşini aradı ve ondan Brody'yi beslemesini istedi. Başka bir tuvalet molasına ihtiyaç duymak istemeyen Bree kendini birkaç yudum kahve içmekle sınırladı. Justin'in ön penceresinde ışıklar yanıp sönene kadar izleyip beklerken cipin içindeki sessizlik rahat hissettiriyordu.

"Gitme zamanı." Matt kahvesini konsolun bardak tutucusuna koydu. Telefonundan saati kontrol etti. "Altı buçuk."

"Bu çok cesurca." Matt koltuğa doğru eğildi ve torpido gözünü açtı. Büyük siyah bir Maglite çıkardı, sonra konsolda daha küçük bir versiyonunu buldu. "Gnsanlar hâlâ içten eve dönüyor. B ve Es konusunda deneyimli biri mahalle sakinleşene kadar bekleyebilir."

"Evet. Davetsiz misafirim hepimiz uyuyana kadar bekledi ama evde kimsenin olmadığını biliyor."

Matt silahlı olmadığından ve ağır metal bir el feneri mükemmel bir silah olduğundan, Bree küçük ışığı aldı.

Cipten indiler ve karanlık sokakta koşmaya başladılar.

"Anahtarın var," dedi Bree. "Sen ön kapıyı al. Muhtemelen arka kapıdan girmiş ve kilidi açık bırakmıştır." Bree yan bahçeye doğru eğildi.

"sevmiyorum."

"Silahlı olmaman hoşuma gitmiyor." Bree silahını çekti. "Yedek silahımı mı istiyorsun?"

"Hayır."

İç çekti. "Hâlâ iki çıkışı da kapatmamız gerekiyor."

Matt homurdanarak ön kapıya yöneldi. Bree sürgüye doğru yaklaştı. Omzunu eve dayayarak kapı çerçevesinin etrafından baktı. İçerideki karanlığı yaran bir el feneri ışını görmedi. Yatak odasında mıydı? Yoksa onları duymuş muydu?

Koridorun sonunu görebiliyordu. Ön kapı açıldı ve Matt'in iri gövdesi görüldü. Matt ona doğru gelirken Bree sürgüyü denedi ve kilidin açık olduğunu gördü. Kapıyı yavaşça açtı ve içeri süzüldü. İkisi de el fenerlerini kullanmadı.

Matt yatak odasına doğru yöneldi. Bree mutfak kilerindeki kapalı kapıya baktı. Parmak uçlarında oraya doğru ilerledi ve yavaşça düğmeyi çevirdi. Boştu. Matt çalışma odasındaki dolaba doğru yönelirken, o da vestiyere doğru ilerledi.

Bree kapı koluna uzandı. Kapı uçarak açıldı. Kapüşonlu bir figür dolaptan fırladı ve doğruca ona doğru koştu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bree sırt üstü halının üzerine düştü. Çarpışmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava buharlaştı ve çarpıştığı kişi çarpmanın etkisiyle tökezledi.

"Hey!" Matt onlara doğru atıldı.

Davetsiz misafir ayağa kalktı ve sürgülü cam kapıya doğru sıçradı. Adam Bree'nin vücudunun üzerinden atlarken, Bree bir tekme atarak adamın ayaklarını altından çekti. Davetsiz misafir yüzüstü halıya düştü. Matt daha odayı geçmeden Bree onun sırtındaydı. Matt saniyeler sonra ona ulaştığında, Bree bir dizini davetsiz misafirin sırtının alt kısmına geçirmiştir, kolunu da arkasına doğru kanatmıştı. Adamın yüzü halıya bastırılmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Matt omzunun üzerinden sordu.

"Hayır." Dişlerini sıkan Bree öne doğru eğildi. "Onu yakaladım."

Kaçamayacaktı.

Matt telefonunu çıkardı ve şerif departmanını aradı. Otuz saniye sonra telefonunu tekrar cebine soktu. "Bir şerif yardımcısı yolda."

"Ow. Ow. Dur," diye bağırdı davetsiz misafir ağırlığını kaydırırken. "Bu acıtıyor."

İtirazlarına aldırmayan Bree, "Silahın var mı?" diye sordu. "Hayır."

Ceplerinin dış taraflarını yoklamaya başladı. "Ceplerinde beni kesebilecek bir şey var mı? Bıçak, iğne, jilet ..."

"Hayır," dedi. "Bekle. Anahtarlar. Onlar sayılır mı?" Sesi yüksek perdeden, kelimeleri aceleyle çıkıyordu.

Korkuyorum.

Erin'in katili bu mu?

Öfke ve keder Bree'yi birkaç saniyeliğine kör etti. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve tekrar açtı. Eğitim ve tecrübe devreye girdi ve onu silah ve uyuşturucu için aramaya devam etti. Kot pantolonunun ceplerini ters yüz etti. Bir dizi anahtarı yere bıraktı ve Matt'e bir cüzdan fırlattı. Adam ceketinin ceplerinin üstünde yatıyordu. "Kolunu serbest bırakacağım. Kimildamayacaksın."

"TAMAM. TAMAM." Kadın yavaşça sırtından inerken donup kaldı.

"," diye emretti. "Kollarını iki yana aç."

Ona söyleneni aynen yaptı. Kukuleta yüzünden düştü. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ama sivilceleri hâlâ cildinin büyük bölümünü kaplıyordu. İnce, seyrek sakalları çenesini kaplıyor, sakaldan çok kir gibi görünüyordu. Ceketinin fermuarı açıktı. Ceketin altında, tıknaz vücudunun üzerine bol bir kot pantolonla birlikte büyük boy siyah bir tişört giymişti.

Bree ayağa kalktı. Topuklarından ayak parmaklarına doğru sallanıyor, damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden hareketsiz kalamıyordu.

Matt cüzdanı açtı. Adamın ehliyetini çıkardı ve fotoğrafı yüzüyle karşılaştırdı. "Adı Trey White. Yirmi yedi yaşımda. Pine Yolu üzerinde oturuyor. Buradan sadece birkaç blok ötede."

"Bugün buraya neden girdin, Trey?" Bree onun ceketinin ceplerini aradı. "Ve neden dün gece kız kardeşimin evine girdin?"

"Ne?" Trey sordu.

Ceketinin cebinden bir kumaş parçası düştü. Bir çift siyah ipek tanga külot yere düştü. Midesi bulandı. Adli tabip yanılmış mıydı? Erin tecavüze mi uğramıştı? Bu adam, kurbanından bir ödül almak için suç mahalline geri dönen bir cinsel sapık olabilirdi. Mide bulantısını bastırmak için burnundan derin bir nefes aldı. "Bunları nereden buldun?"

Trey'in gözleri kocaman açıldı. "Yatak odasında bir çekmece." "Sen sapık mısın, Trey?" Matt sordu.

"Seninle konuşmak zorunda değilim!" Trey'in protestosu zayıftı.

Matt, "Belki de onu pencereden gördün ve dayanamadın," diye önerdi. "Bu anlaşılabilir bir şey. Çok güzel bir kadındı.

Güzel kadınlar seninle hiç ilgilenmiyor, değil mi? Bu seni kızdırıyor mu? Onu öldürecek kadar kızdırıyor mu?"

Trey dudaklarını yaladı. "Hayır. Anlamıyorsun. Ben kimseyi incitmedim. Ben asla ..."

Matt külotu işaret etti. "Açıklaması zor." Trey inledi.

Bree topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Kalçasındaki silahı ortaya çıkarmak için yün ceketini kenara çekti. Rozetini çıkaramıyordu ama blöf yapmaktan çekinmiyordu. "Bizi deneyin."

"Kahretsin! Polis misin sen?"

Trey'in Bree'nin kendi yetki alanının birkaç yüz mil dışında olduğunu bilmesine gerek yoktu. Cevap vermek yerine, "Şerif departmanı yolda. Bu onların davası."

Trey eliyle gözlerini kapattı ve ağlamaya başladı.

Bu işe yaramıyordu. Kendini kapatıyordu. Bree taktik değiştirmek zorundaydı. Bu adamın bir avukat için bağırmaya başlamasına ihtiyaçları yoktu. Eğer deneyimli bir suçlu olsaydı, çoktan işbirliğini bırakırdı. Onun konuşmasını istiyordu ve bunu nasıl başaracağını bir önemi yoktu. Dostu gibi davranmak işe yaradıysa, öyle olsun.

"Bak, Trey." Bree ses tonunu kızgın bir polisten ablaya çevirdi. "Buraya daha önce de gelmiştin."

Başını salladı. "Öldüğüne inanamıyordum. Onun oturduğu son yere oturmam gerekiyordu. Onunla tekrar bağlantı kurmak için." Bakışları tangaya takıldı ve utançtan yanakları kızardı. "Sadece ona ait bir şey istedim." Trey'in bakışları Matt'ten Bree'ye kaydı. İkisi de yanıt vermeyince devam etti. "Onu hatırlamak için."

"Onu tanıyor muydun?" Matt sordu.

Trey heyecanla başını salladı. "Halo'nun karşısındaki dolar dükkanında çalışıyorum." Bakışları külotlara kaydı ve sanki yaptığı şeyin tam kapsamını yeni fark etmiş gibi hastalıklı bir yeşil renge dönüştü. "Erin mağazaya haftada bir kez gelirdi. Çocuklarından birinin bir projesi olduğunu her zaman bilirdim. Bana karşı iyiydi, çoğu insan gibi değildi."

Bree'nin adrenalini onu terk etti. İliklerine kadar soğudu. "Bu eve zorla girdin ve bir çift kadın ayakkabısı çaldın."

ölü bir kadının iç çamaşırını sana iyi davrandığı için mi giydin?"

Gözlerini kırptırarak onun bakışlarından uzaklaştı. "Böyle söyleyince kulağa oldukça kötü geliyor."

"Dün gece onun evinde yaptığın şey bu muydu?" Bree sordu. "Bir hatıra almaya mı çalışıyordun?"

Trey başını salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Buranın boş olduğunu ve sürgülü kapıyı açmanın yeterince kolay olacağını biliyordum."

Matt daha yakına eğildi. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Hayır, hayır. Tanrım, hayır," diye kekeleydi Trey. "Çocukken sokağa çıkma yasağını kaçırdığımda babamın evine böyle gizlice girerdim. Ben bir suçlu değilim."

Bree, "Haneye tecavüz, hırsızlık ve suç mahallini dağıtmak yasadışıdır," dedi.

Bu gerçek sonunda adamın gözlerinde belirdi. "Boku yedim."

"Öylesin," diye kabul etti Bree. Ama adamın da öyle olduğundan hiç emin değildi.

önceki gece Erin'in evine giren adamla aynı kişi.

Dışarıda bir arabanın kapısı kapandı. Matt kapıya gitti ve bir şerif yardımcısını içeri aldı.

"Bu Trey White," dedi Bree. "Bir dolaptan atladı ve bunlarla kaçmaya çalıştı." Külotu işaret etti. "Açıklamasına izin vereceğim."

Şerif yardımcısı onu kelepçeleyip kişisel eşyalarını toplarken ve iç çamaşırını delil olarak torbaya koyarken Trey kekeleyerek bir açıklama yaptı. Şerif yardımcısı Bree ve Matt'e, "Baş Şerif Yardımcısı Harvey ikinizi de ofisinde görmek istiyor," dedi.

Bree başını salladı. "."

Şerif yardımcısı Trey'i götürdükten sonra, Bree Matt'i evi kilitlemesi için bıraktı. Kaldırımında durdu. Hava her nefes alışında ciğerlerini ısırarak soğuk bir çıtırtıya sahipti ama gecenin içindeki duman kokusu rahatlatıcıydı. Yakınlarda biri bu gece ateş yakmıştı. Birileri normal bir hayat yaşıyordu.

Matt bir dakika sonra ona katıldı. Onu baştan aşağı taradı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Birkaç çürükten bahsetmeye değmezdi. Ama yorgunluk üzerine çökmüştü. Hiç bu kadar yorgun olmuş muydu?

"O zaman gidip Todd'la konuşalım." Onun için arabanın kapısını açtı. Matt direksiyonun arkasına geçti ve aracın kapısındaki girintiden bir şişe su çıkardı. Kapağını kapattıktan sonra ona uzattı ve motoru çalıştırdı.

Adam arabayı şerifin karakoluna götürürken o da suyunu yudumladı. Oraya vardıklarında, mesai saatinden sonra yöneticinin hâlâ bankonun arkasında olduğunu görünce şaşırıldı.

Marge onlara bir konferans odasına kadar eşlik etti. "Todd bir dakika içinde burada olacak." Bree'yi bir bakışta değerlendirdi. "görünüyorsun." Matt'e döndü. "Dinlenme odasından ona ekstra şekerli çay getir."

"Çay çok makbule geçer ama ben şeker kullanmıyorum," dedi Bree.
dedi.

"Bugün öyle." Marge Matt'e kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git ona da otomattan biraz kraker ver."

O odadan çıktıktan sonra Marge sesini alçalttı. "Ölü gibi görünüyorsun. Git yüzüne biraz soğuk su çarp."

Bree omurgasını dikleştirdi ve tuvalete doğru yürüdü. Marge haklıydı. Bree bir ceset gibi görünüyordu. Marge'ın emirlerine uydu ve işi bittiğinde çoğunlukla canlı görünüyordu.

Konferans odasına döndüklerinde Matt masanın üzerindeki strafor çay bardağını ve otomattan aldığı kraker paketini gösterdi.

"Her zaman Marge'ın dediklerini mi yaparsın?" Bree oturdu ve çayını yudumladı.

"Evet." Omuz , kahve kokan kendi fincanından içti. "Bu departmanda herkesten daha uzun süredir çalışıyor. Herkes hakkında her şeyi biliyor."

"Bildiğim iyi oldu." Bree krakerleri ve çayı bitirdi ve midesi yatıştı. Başyardımcı odaya girdiğinde, artık iş görebilecek durumdaydı.

Todd onun karşısına oturdu. İfadelerini aldı, ardından not defterini kapalı bir dosyanın üzerine çekti. "Trey White birinci dereceden cinsel suçludur. Daha önce röntgencilik ve uygunsuz teşhircilikten hüküm giymiş. Eskiden bir mağazada çalışıyormuş. Duvarda bir delik açmış, kadınların soyunma odasını dikizlemiş ve izlerken mastürbasyon yapmış."

"Trey artık suç işlemeye devam ediyor." Matt kaşlarını çatdı. Todd kapalı not defterine bir parmağıyla vurdu.

"Son birkaç gece için bir mazereti var mı?" Bree sordu.

Todd, "Trey özel bir konutun garaj dairesinde tek başına yaşıyor," dedi. "Kimse onu girerken ya da çıkarken görmüyor. Ama Salı gecesi saat dokuzu kadar işte olduğunu söylüyor. Güvenlik kamerası kayıtlarının bir kopyasını alması için bir yardımcımı dolar dükkanına gönderdim. Az önce aradı. Mağazanın güvenlik kameraları çalışmıyormuş ama müdür Trey'in Salı akşamı kapanacağını ve mesai kartının öğleden sonra üçte girip dokuz buçukta çıktığını söyledi."

"Dur tahmin edeyim," dedi Bree. "Yalnız çalışıyordu."

"Evet." Todd başını salladı. "Ve kasadaki son işlem saat altı kırk dörtte yapılmış. Trey rafları doldurduğunu söylüyor. Mağaza geceleri hiç dolu olmaz, bu yüzden iş olmaması olağandışı değildi. Alarm 9:11'de devreye girmiş. Yardımcım çevredeki işyerlerinden kayıtları istiyor. Eğer doğruyu söylüyorsa, girip çıkan birinin kamera kayıtlarında görünmesi gerekir."

"Mazeretinin olmaması onu katil yapmak için yeterli değil." Hayal kırıklığı Bree'nin boğazını yaktı.

"Öyle değil," diye kabul etti Todd. "Ayrıca DNA'sını ve parmak izlerini olay yerinden alınan örneklerle karşılaştıracamız ve dairesi için arama emri çıkartacağız."

Trey'in Erin'in katili olduğu konusunda Bree'ye doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Bir iş mazeretini doğrulamak çok kolaydı. Eğer işte olmasaydı, kanıtlaması ya da çürütmesi daha zor bir şey uydururdu.

"Mazereti doğrulanırsa ona ne yapacaksınız, Başmüfettiş?" diye sordu.

"Bana Todd deyin, şimdilik haneye tecavüzle suçlanacak. girme ve hırsızlık." Baş şerif yardımcısı dirseklerini masaya dayadı ve burun kemiğini sıktı. "Bir eve girmiş ve çok kişisel bir şey çalmış. İşlediği suç rahatsız edici ama şiddet geçmişi yok."

Matt, "O hâlâ seks suçlusu," dedi.

"Doğru ve kolay kurtulamayacak. New York Eyaleti'nde hırsızlık ağır bir suçtur." Todd arkasına yaslandı ve bir elini kafa derisinde gezdirdi. "Trey'in fazla parası yok. Daha önceki

mahkumiyetler, kefalet olmadan serbest bırakılmayacak, ki kefaleti ödeyemeyeceğini umuyoruz." Öne doğru kayarak dirseklerinin üzerine indi. "Dün on beşinci kanalda yayınlanan haberden sonra daha fazla tuhaf tipin ortaya çıkmasını beklemelisiniz."

"Ne hikayesi?" Bree sordu.

"Özür dilerim," dedi Todd. "Tüm aile geçmişinizi yeniden anlattılar."

Bree telefonunu kullanarak kanalın web sitesini aradı. Videoda "Oynat" a bastı ve sesi açtı.

Muhabir, "Taggart ailesinin uzun bir şiddet ve trajedi geçmişi var," diye söze başladı. Bree, Kayla Adam'ın evinde televizyon izlerken kapattığı programı hatırladı.

Gazeteci şöyle devam etti. "Ünlü sanatçı Adam Taggart'ın kız kardeşi Erin Taggart, Salı gecesi ayrı yaşadığı kocasının evinde öldürüldü. Erin ve kardeşleri Adam ve Bree, 1993 yılında annelerinin babaları tarafından korkunç bir şekilde öldürülmesinden sağ kurtulmuşlardı. Babaları karısını vurduktan sonra silahını kendisine çevirdi. Cinayet-intihar sırasında üç çocuk da evdeydi. Onlarca yıl önce işlenen bu suçun bir yankısı olarak, Erin'in ayrı yaşadığı kocası Justin Moore şu anda karısını öldürmek suçundan aranıyor. Tarih tekerrür mü ediyor? Bu cinayetler birbiriyle bağlantılı mı yoksa sadece bir deja vu vakası mı?"

Muhabir eski komşuları ve kasaba sakinleriyle röportaj yaptı. Video, aile fotoğraflarından oluşan bir slayt gösterisiyle sona erdi. Bree, kendisinin, Erin'in ve Adam'ın ebeveynlerinin ölümünden kısa bir süre önce çekilmiş fotoğraflarını görünce nefesi kesildi. Normal bir aile görmek isterdi ama öyle bir aile yoktu. Sekiz yaşındaki gözleri cinayetten önce bile periliydi. Şiddet, o Ocak gecesi patlamadan çok önce başlamıştı.

"Bitir" e tıkladı. Yeterince dinlemişti.

Todd boğazını temizledi. "Medyaya Justin'in adını şüpheli kişi olarak verdiğimizde, bir yardım hattı numarası yayınladık. Her zamanki gibi sahte itiraflar ve yanlış görüntülerle karşılaştık ama program yayınlandığından beri yardım hattına gelen aramalar on kat arttı. İnsanlar önlerinden geçen her beyaz kamyonet için arıyorlar ve son yirmi dört saat içinde Justin'in görüldüğüne dair otuz yedi ihbar aldık."

Bree'nin kemiklerine işleyen yorgunluk fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Bir saat önce kız kardeşinin katilini yakaladığını düşünmüştü. Şimdi ise Trey'in suçlu olduğuna dair her şey yanlış geliyordu. En başa dönmüştü.

"Kız kardeşimin davasıyla ilgili yeni bir kanıtınız var mı?" diye sordu.

"Aslında ." Todd ağırlığını tekrar öne doğru kaydırđı. "Justin'in Evinin çeşitli yerlerinde kan içinde parmak izleri bulundu."

ON ALTINCI BÖLÜM

Matt, Todd'un ifadesini içine sindirdi. "Erin öldüğünde Justin kesinlikle evdeydi."

"Evet." Todd ellerini önünde kavuşturdu.

Matt ayağa kalktı ve konferans masasının arkasındaki dar alanda volta attı. "Onu vurduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Belki de bir kazaydı," dedi Todd. "Araba dükkanında çalışan birkaç kişi Justin'in son birkaç haftadır ürkek olduğunu söyledi. Belki de korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü için silahı almıştır."

Matt başını salladı. "Erin'le az önce seks yaptıysa, Erin onu şaşırtmamıştır. Onun orada olduğunu biliyordu."

"Doğru." Todd birkaç saniye onu inceledikten sonra aynı şeyi Bree'ye de yaptı. "İkiniz de bu davayla bağlantılısınız. Kanıt zincirini herhangi bir şekilde kirletmenize izin veremem."

Matt çenesini kapalı tuttu. Bir Greyhound otobüsü büyüklüğünde bir adamın geldiğini hissetti.

Todd başıyla onu onayladı. "Ama Matt'i tanıyorum ve senin hakkında birkaç araştırma yaptım." Başını Bree'ye doğru eğdi. "Birçok takdirnamen var ve PPD'de sana saygıdan başka bir şey duymadım." Uzun ve derin bir nefes aldı. "İkiniz de cinayet soruşturması konusunda deneyimlisiniz. Bakış açılarınız değerli olacaktır. Resmi anlamda birlikte çalışamayız ama iki şartla bilgi paylaşmak isterim."

Matt volta atmayı bıraktı. "?"

"Anlaşmamız aramızda kalacak." Todd kızardı. "Burada Marge dışında kimse bilmemeli. O zaten her şeyi biliyor."

Matt satır aralarını okudu. Todd kendi adamlarına güvenmiyordu.

"Merak etme," dedi Matt. "Departmanın sorunlarını *bana* açıklamak zorunda değilsin."

Bree başıyla onayladı.

"Ve ikiniz de medyayla konuşmuyorsunuz." Todd ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Kamuoyuna yansıyan bilgileri kontrol etmek isterim."

"TAMAM." Matt tekrar Bree'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Basın toplantılarına sürüklenmekten nefret ederim."

Bree, Todd'a "Benim için de sorun değil," dedi. "Parmak izlerinden başka neyiniz var?"

"Bildiklerimiz bunlar." Todd not defterinin altından dosyasını çıkarıp açtı. "Erin'in parmak izleri Justin'in evindeki makyaj ve tuvalet malzemelerinin üzerinde bulundu ve markalar kendi banyosundaki ürünlerle eşleşti. Kesinlikle Justin'in evinde vakit geçirmiş. Telefonundaki aramaların çoğu Justin ve çocuklarıyla, birkaçı da seninle ve Halo'dan arkadaşı Stephanie Wallace'la yapılmış." Todd Bree'ye baktı. "Ama son üç hafta içinde bilinmeyen bir numaradan yedi kez aranmış. Mesaj yok. Sadece aranmış. Her arama sekiz ila yirmi bir dakika sürmüş. Bu numara ön ödemeli bir telefonla ilişkili görünüyor. Operatörün kullanıcı hakkında hiçbir kişisel bilgisi yok."

"Justin'in babası kullan-at telefonu olduğunu söyledi," dedi Matt. "Şimdiye kadar yerini tespit edemedik."

Todd not defterini açtı ve bir not yazdı. "Numarayı bilmiyor muyuz?"

"Hayır." Matt parmaklarıyla masaya vurdu. Justin muhtemelen ocağı sadece uyuşturucu satıcısını aramak için kullanmıştı.

Todd kalemini kaldırdı. "Erin'in banka hesap özetlerinde son üç hafta içinde üçer bin dolarlık iki nakit para çekimi görülüyor. Ekim ayında da dört bin dolar daha çekmiş. Bu çekimler birikimlerini tüketmiş. Geliri geçim masraflarını karşılıyordu ve her ay birikimlerine bir miktar para aktarma konusunda gayretliydi. Ama bu on bin doları biriktirmesi uzun zaman almış." Todd kalemi dosyanın üzerine vurdu. "Ön ödemeli telefona yapılan aramalar para çekilmeden hemen önce kümelenmiş."

Birine gönüllü olarak ya da baskı altında para vermiş olabilir."

"Bu ön ödemeli telefon numarası hakkında daha fazla bilgi alabilir misiniz?" Bree sordu.

Todd, "Arama emri üzerinde çalışıyorum," dedi. "Söz konusu tedarikçi işbirliğine yanaşmıyor."

Her kablosuz iletişim şirketinin emniyet güçlerine bilgi verme konusunda farklı politikaları vardır.

"Yeğenime göre," dedi Bree, "Ekim ayında Erin de bir av tüfeği satın almış. Ondan önce, asla ateşli silah sahibi olmak istemediği konusunda çok netti."

Matt, "Belli ki kendini tehdit altında hissetmiş," dedi.

"Anladığım kadarıyla çiftliğin sahibi Adam Taggart?" Todd sordu.

"Evet," dedi Bree. "Adam sigortayı ve vergileri ödüyor."

Todd gözlerini kıstı, başını eğdi. "Seni para için arar mıydı?"

"Hayır." Bree başını salladı. "Adam ona hiç soru sormadan bir çek yazardı. Nakit paraya ihtiyacı olduğunda ona giderdi."

Todd kalemını defterine vurdu. "Çiftliğin sahibi neden kardeşin?"

Bree nefes verdi. "Daha güvenli görünüyordu. Erin hayatındaki erkeklere hayır demekte zorlanıyordu."

Todd not defterine bir şeyler karaladı. "Peki, para için değilse Salı akşamı seni neden aradı?"

"Bilmiyorum ama sesi korkmuş gibi geliyordu." Bree'nin kaşları çatıldı. "Mesajı duydun."

Todd, "Belki de biri ona şantaj yapıyordu," dedi.

"Belki." Bree kaldırılmış a omuz. "Yaptı mı sen bulmak Erin'in bilgisayarında ilginç bir şey var mı?"

"Hiçbir şey," dedi Todd. "Justin'inki de temizdi ama kişisel eşyalarını internette satıyordu."

Matt masaya yaslandı. "Ne tür kişisel eşyalar?"

Todd çevrilmiş birkaç sayfalar içinde onun Not defteri. "Kamp malzemeleri. Bir oyun konsolu. Bazı elektrikli aletler."

Justin kamp malzemelerini alıp kaçmamıştı.

Todd elini kâğıda bastırdı. "Bunun kısa yoldan para kazanmak isteyen bir uyuşturucu bağımlısının davranışı olduğunun ."

Matt bir şey söylemedi ama yeni bilgi onu çok etkilemişti. Bütün işaretler Justin'in tekrar uyuşturucu kullandığını gösteriyordu.

Todd şakağını ovuşturdu. "Adsız Narkotik sponsorunu sorgulamaya çalıştık ama adam bizimle konuşmayı reddetti."

Bree, "NA yasal gizlilik sağlamıyor," diye . "O Justin'in avukatı ya da doktoru değil."

Todd ensesini ovuşturdu. "Onu hâlâ soruları yanıtlamaya zorlayamayız."

"Onu mahkemeye verebilirsiniz," diye önerdi.

Todd kalemını bıraktı. "Ve avukatı buna karşı ve sonuçta Justin hakkında önemli bir şey bildiğini kanıtlayamayız. Justin'i bir suçla itham etmediğimiz ve sponsorun önemli bilgilere sahip olduğundan emin olmadığımız sürece yasal yollara başvurmak zaman ya da çaba harcamaya değmez."

"Salı gecesiyle ilgili herhangi bir teorin var mı?" Matt sordu. "Belki."

Todd'un alını kırıştı. "Erin'in bir ..olduğunu düşünüyoruz."

Tereddüt etti, yüzü kızardı. "Justin'le randevu." "Seks ve pizza," diye tamamladı Bree.

Todd başıyla onayladı. "Duş aldı ve havlusunu banyoya astı. O giyinirken Justin de duş sırasını aldı."

Matt gözlerini kapadı ve Justin'in evini hayal etti. Erin örgü bir Çapka da dahil olmak üzere tamamen giyinmişti. "Bu zaman çizelgesine uyuyor. Justin'in benimle birlikte NA toplantısına gitmesi gerekiyordu."

"Belki de Justin duştayken biri Erin'i vurmuştur," dedi Bree. dedi.

"Evet." Matt gözlerini açtı. "Justin silah sesini duydu, dışarı koştu. havluyu düşürdü..." Matt'in zihnindeki film bir uçurumla sona erdi. "Katili kovaladı mı? Katil onu kendisiyle gelmeye zorladı mı? Kaçtı mı?"

"Eğer bu teori doğruysa, o zaman hâlâ öğrenmemiz gereken şey bu." Todd ayağa kalktı. "Görüşmek için hâlâ ulaşamadığımız bir komşumuz var. Herhangi bir keşif yaparsanız lütfen bana haber verin. Araştıracağınızı biliyorum. İkinizden birinin yerinde olsaydım ben de yapardım."

Bree ve Matt onun elini sıktılar ve gittiler.

Ay, yıldızlarla dolu gökyüzünde parlıyordu. Matt cipin içinde motoru çalıştırdı ve direksiyon ısıtıcısını açtı. Araç buz gibiydi ve yaralı eli sıcaklığın tadını çıkarıyordu. "Ona çocukların babasından söz etmedin."

"O sormadı."

Matt kaşlarını kaldırdı. *Gerçekten mi?* "Ona kullan-at telefonda söz ettim."

Gözlerini kaçırdı, ağzı inatçı ve acımasız bir çizgiye dönüştü. "Todd Craig'i aramaya giderdi. Onu bulduğunda bağlantı kuracak ve Craig'e Erin'in ölümünü anlatacaktı. Dana'nın onu sessizce bulup ne yaptığına bakmasını tercih ederim."

"Ya Craig kız kardeşini öldürdüyse?"

"Neden yapacağını düşünemiyorum." Bree'nin gözleri karardı. "Ama çocukların onunla güvende olmayacağını söylediğimde bana güvenmek zorundasın. O bir dolandırıcı. Onları kullanır. Craig böyle yapar. İnsanları kullanır."

Matt'in içinde hayal kırıklığı kabardı. Bree'yle olan iş ilişkisine zarar vermek istemiyordu. Çocukların güvenliğini de tehlikeye atmak istemiyordu ama olası şüpheliler hakkında Todd'dan bilgi saklamak da ona göre değildi.

"Todd'a söylemeyeceğine söz ver." Bree'nin sesi bir törpüye dönüştü.

"Bunu yapamam." Matt işlemediği bir suç için Justin'in suçlanmasına izin veremezdi.

"Craig'in New York'ta olduğunu gösteren hiçbir Çey yok." Matt, "Todd'un ondan haberi olmalı," diye ısrar etti.

Aslında Todd'un çocukların babasını sorması gerekirdi. Tecrübe eksikliği olsun ya da olmasın, Todd kurbanın tüm eski sevgililerini düşünmeliydi.

"Yani şimdi ona güveniyor musun?" Bree'nin gözleri öfkeyle parladı. Eğer gözlerinden hançer fırlatabilseydi, adam paramparça olurdu.

Matt omuz silktilti. "Bugün paylaşmak zorunda değildi. Yine de paylaştı.

Sanki bize karşı dürüst davranıyor."

Bree ağzını sıkı sıkı kapattı ve Matt onun çocukları korumak için Papa'ya yalan söyleyeceğini biliyordu. Onun sadakatine hayranlık duyuyordu, ama Justin'in zararına değil.

"Bunu bir düşün." Adam ona baktı. Harcanmış görünüyordu ama aynı zamanda inatçıydı. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Ev." Bree telefonuna baktı. "Akşam yemeğini kaçırdım ve çocuklarla biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Dengeyi sağlamak zor olacak." "Hiç şüphe yok."

Matt onu sessizlik içinde çiftliğe geri götürdü.

Garaj yoluna park etti ve koltuğun arkasından Halo Salon çantasını çıkardı. "Al, bunu unutmuşsun."

"Teşekkürler." Kapının koluna uzandı. "Neden burada açmıyorsun?"

"Bana güvenmiyor musun?" Ona bir bakış attı.

İçini çekerek kucağındaki çantayı açtı ve eşyalarını çıkarıp koltuğun yanına yerleştirmeye başladı: siyah bir ceket, siyah bir tişört ve küçük bir makyaj çantası. "Erin'in çalışırken mükemmel ve makyajlı görünmesi gerekiyordu."

Matt ceketini aldı ve ceplerini kontrol etti. "Boş." Bree makyaj çantasını açtı ve içeri karıştırdı.

"Maskara, kapatıcı, ruj." Dondu kaldı. "Ne oldu?" Matt sordu.

Bree çantayı daha geniş açtı ve görebilmesi için eğdi. Makyaj malzemelerinin altında kapaklı bir telefon vardı. İnternet bağlantısı olmayan ucuz bir modele benziyordu.

"Bu onun normal telefonu değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Erin'in normal bir akıllı telefonu var."

"Bu ucuz olanlar genellikle kullan-at telefonlardır."

"Evet." Bree çantayı ona uzattı. "Todd kayıtları taşıyıcıdan almak için bir arama emri çıkartabilecek."

"Onu şerifin karakoluna bırakacağım."

"Belki telefon başka birini suçlar ve Justin'i temize çıkarır." Matt umut edebilirdi.

"Yarın konuşuruz." Bree kamyondan dışarı kaydı.

O evin içinde kaybolduktan sonra Matt garaj yolundan geri geri çıktı. Telefondaki bilgilerin Justin'i daha suçlu gösterme olasılığı yüksekti. Matt şerifin karakolunda durduğunda Todd meşguldü. Kullan-at telefonu Marge'a bıraktı ve eve gitti.

Brody onu sanki bir aydır yokmuş gibi karşıladı. Köpek oturup bir patisini kaldırdı ve Matt onun göğsünü kaşdı. "Bana öyle kocaman, üzgün gözlerle bakma. Cady'nin seni saatler önce beslediğini ve gezdirdiğini biliyorum."

Ev boş gibiydi. Matt yalnız yaşamaya alışkındı. Genellikle kendini yalnız hissetmezdi. Ama bu gece huzursuzdu. Derisinin altına giren dava mıydı?

Ya da Bree?

Nedeni ne olursa olsun, akşam için yerleşmeye hazır değildi. Brody kapıda havlayınca Matt pencereden dışarı baktı. Kız kardeşinin minibüsü onun cipinin yanına park etmişti.

"Cady döndü. Gidip onu görelim." Matt kapıyı açtı ve Brody koşarak dışarı çıktı. Cady dışarı çıkıp kapıyı kapatana kadar onun minibüsünün yanında oturdu.

Cady onu sevmek için eğildi. "Sen tam bir centilmensin." Brody'nin kuyruğu araba yoluna çarptı. "Uğur Böceği'ni getireyim." Cady siyah-beyaz köpeği kargo bölümünden dışarı çıkardı.

Pointer melezi ayağa fırladı ve pençelerini Matt'in kalçalarına koydu. Vücudunu döndürerek kadının dört ayağını da yere bastırdı. "Otur."

Hâlâ kırırdanan kadın, poposunu araba yoluna dikti.

"Aferin kızıma." Kulaklarının arkasını ovuşturdu. "Nasıldı?"

"Daha iyi. Gece boyunca onu mutfığa kapattım. Kaza olmadı."

"Bu bir ilerleme." Matt doğruldu. Uğur Böceği ve Brody burunlarını kokladılar ve kuyruklarını salladılar.

"Havlamıyor. Dışarı çıkması gerektiğinde sadece kapıya bakıyor. Eğer bakmıyorsa, onu göremiyorum. Bence bir rutini olsaydı, iyi olurdu." Cady gülümsedi. "Çok tatlı ve sakin."

"Harika bir çocuk köpeği olur."

"Onu kulübeye koyacağım ve gece için eve başka bir köpek götüreceğim." Cady, üç köpeğiyle birlikte gözetimli geceler geçirmek için kurtarılan köpekleri evinde rotasyona tabi tutmaya çalıştı.

Matt, Uğur Böceği'nin Brody'nin önünde yılanmasını izledi. "Onu tekrar kulübede görmek istemiyorum. Siz onu yerleştirene kadar evde tutacağım. Brody'nin arkadaşlığı ihtiyacı olabilir."

Cady yanına gitti ve onu yanağından öptü. "Teşekkür ."

Sırıttı. "Ben de onun bir yuvaya yerleştirildiğini görmek istiyorum. O harika bir köpek."

"Arabaya bindirmeden önce onu gezdirdim. Yatma vaktine kadar iyi olacaktır." Cady ona tasmayı uzattı ve kulübeye doğru yöneldi.

Matt onu takip etti. İçeri girmeden hemen önce telefonu çaldı. Todd. Matt telefona cevap vermek için havlamalardan uzaklaştı.

Todd, "Bana ocağı nasıl bulduğunu anlat," dedi.

Matt açıkladı o Bree vardı alındı Erin'in Halo'nun sahibinden kişisel eşyalar.

"Erin'in onu nereden aldığını bilmiyor musun?" Todd sordu. "Hayır."

"Tamam. Teşekkürler," dedi Todd.

Erin'in zaten bir cep telefonu vardı. Neden kullan-at telefona ihtiyacı olsun ki?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ev sarımsak gibi kokuyordu. Bree büyük bir nefes çekti ve midesi günlerdir ilk kez açlıkla guruldadı. Mutfakta Dana bulaşık makinesini boşaltıyordu. Luke ve Kayla mutfak masasında oturuyordu. Kayla spiralli bir deftere bir şeyler yazıyordu. Luke ise dizüstü bilgisayarında yazıyordu. Eve biraz normal nefes aldirmek Dana'ya kalmıştı.

Sahnenin sıradanlığı Bree'nin kalbini parçaladı. Kapının eşiğinde dururken, içinden bir keder dalgasının geçmesine izin verdi.

"Philadelphia gerçekten de Birleşik Devletler'in başkenti miydi?" Luke sordu.

"Evet." Dana çekmecedен bir kaşık çıkardı. "1790'dan 1800'e kadar, DC'deki başkent inşa edilirken."

Bree odaya girdi. "Akşam yemeğinde ne vardı?"

"Capellini." Dana buzdolabını açtı ve kocaman bir kap çıkardı. "Merak etme. Bolca yaptım."

"Sosu sıfırdan mı yaptın?" Bree çaydanlığı doldurdu ve ocağın üzerine koydu. Kilerde bir kutu poşet çay buldu. Kahve için çok geçti.

"Öncelikle, buna sos deniyor ve tabii ki sıfırdan yaptım." Dana gücenmiş gibiydi. "Çocuklarla gittik. Luke sürdü. Ehliyeti olduğunu biliyor muydun?"

"Ehliyet sınavım önümüzdeki ay," dedi Luke.

Yapmamıştı. Tanrıya şükür Dana ayrıntılara dikkat ediyordu. Bree kendini alışılmadık derecede dağınık hissediyordu.

Kayla not defterinden baktı. "Biz cupcake aldık. Çikolata. Onları yemeni bekledik."

Kayla kaçta yattı? Bree duvardaki inek saatine baktı. Saat dokuz. Bu gece fark etmeyeceğine karar verdi. Kayla

ne zaman isterse o zaman yatarđı.

"Keklere bayılırım." Bree masaya doğru yürüdü.

Kayla ciddi bir ses tonuyla, "Önce yemeğini yemelisin," dedi.

"Elbette." Luke'un dizüstü bilgisayarına bakan Bree, bir elini omzuna koyup sıktı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bir tarih ödevi." Gözlerini kırptıştırarak ona baktı. "Yarın okula gitmek istiyorum."

"Tamam," dedi Bree.

Luke belgesini kaydetti, bilgisayarı kapattı ve üstteki New York Rangers çıkartmasının kenarını karıştırdı. "Garip olacak."

"İlk başta öyle olacak." Aradan yirmi yedi yıl geçmişti ama Bree bakışları, fısıltıları ve yalnızlığını şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordu. Otuz çocukla birlikte bir odadaydı ama yine de tamamen yalnızdı.

"Sanırım ne kadar beklersem o kadar tuhaf olacak." Luke çıkartmayı tekrar yerine yerleştirdi. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

Bree başıyla onayladı. "Yarın herhangi bir saatte eve gelmek istersen beni ya da Dana'yı araman yeterli."

"Tamam," dedi.

Kayla spiralli defterini kapattı. "Kemanımı çalışacağım. Yarın dersime gidecek miyim?"

Bree tereddüt etti. Yarının ne getireceğini bilmiyordu. Önceliğinin çocuklar olmasını istiyordu ama aynı zamanda kız kardeşinin katilini de yakalamak istiyordu. Vermek zorunda kalacağını hiç düşünmediği bir karardı bu.

"Eğer gitmek istiyorsan," dedi Dana, "içimizden biri seni götürecekt."

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Kayla sandalyesinden kaydı ve odadan çıktı. "Yatmadan önce atları kontrol edeceğim." Luke ayağa kalktı. "Ben yaparım," dedi Bree. "Zaten bir süre ayakta olacağım."

"TAMAM." Luke yukarı çıktı.

Akortsuz notaların sesi mutfığa doğru süzölüyordu.

"Sence nasıl başa çıkıyorlar?" Bree sordu.

Dana bir tabağa makarna koydu. "Sanırım cenazeden sonra daha da zorlaşacak. Şu anda hâlâ şoktalar."

"Onlarla Erin'in cenazesi hakkında konuşmam gerekiyor. Ne olacağı konusunda söz sahibi olmalılar."

"mı?"

"Hayır. Annemin cenazesi çok bulanıktı. Kasabadaki herkes geldi. Aileyi destekliyorlar mıydı yoksa aval aval bakıyorlar mıydı emin değilim. Babam için cenaze töreni yapılmadı."

Kimse bir katilin yasını alenen tutmadı.

Dana ona döndü. "Bu çocukların neler yaşadığını herkesten daha iyi biliyorsun."

Bree başını salladı. "Sence cenaze düzenlemeleri hakkında onlarla ne zaman konuşmalıyım?"

Dana tabağı mikrodalgaya koydu ve bir düğmeye bastı. "Zor birkaç gün geçirdiler. Bırakalım da iyi bir uyku çeksinler. Yarın yeterince yakın. Erin nerede?"

Bree kız kardeşinin cenazesini almak için yerel bir cenaze evi ayarlamıştı. Cenaze levazımatçısının sihrini konuşurması ve çocukların veda etmek istemesi ihtimaline karşı Erin'i şık bir hale getirmesi bir gün kadar sürecekti. Bree'ye böyle bir seçenek sunulmamıştı ve buna içerlemişti.

"Bugün kız kardeşinizin masasını aradım," dedi Dana. "Vasiyetinin bir kopyasını ve avukatının kartını buldum. Avukata bir mesaj bıraktım."

"Erin bir vasi tayin etti mi?" Ama Bree cevabı biliyordu. daha sorusunu bitirmeden. Aileleri ölmüştü. Büyükbabaları ve büyükbabaları ölmüştü. Bree'yi büyüten kuzeni de ölmüştü. Taggert kardeşler sadece birbirlerine sahipti.

Ve şimdi iki tane vardı.

Dana düz bir bakışla onun gözlerine baktı. "Onların yasal vasisi sensin ama bunu zaten biliyorsun. Adam'ın mali yardımcı olacağına eminim ama onları büyütebilecek kapasitede değil."

Bree'nin düşünceleri karmakarışık. "Dairem üç kişi için çok küçük."

Dana, "Philadelphia'da daha büyük daireler var," diye belirtti.

Bree arka taraftaki ahıra baktı. "Philadelphia'da atları tutacak hiçbir yer yok."

"Fairmount Park yakınlarında ahırlar olduğuna eminim ama sanırım çok pahalıdırlar."

Çocukları evlerinden çıkarma düşüncesi Bree'ye hazımsızlık veriyordu ve henüz yemek bile yememişti. "Bunu yapamam. Onları buradan götüremem."

Bree, kız kardeşinin öldüğünü öğrendiği andan beri açık olması gereken gerçeği düşünürken Dana tek kelime etmedi.

"Grey's Hollow'a taşınıyorum." Bree kariyerinin bir uçurumdan aşağı yuvarlanışını zihninde canlandırdı.

"Bir iş için ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sanırım yerel polislerden herhangi birinin işe alım yapıp yapmadığına bakacağım. Devriyeye geri dönmeyi gerçekten istemiyorum ama fazla seçeneğim olmayabilir."

Ya da herhangi bir seçenek.

Çocuklar önce gelmeliydi. Annelerini yeni kaybetmişlerdi. Bree onları hayatlarından koparamazdı. Acılarını hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ama travmalarına katkıda da bulunmayacaktı. Bu da hayatından vazgeçecek olanın kendisi olduğu anlamına geliyordu.

"İyi tarafından bak. Bitirmen gereken ciddi bir ilişkin yok."

"Geçen hafta bekârlığımı bir artı olarak görmüyordum."

"Gördün mü? İyi tarafı." Dana makarnayı kontrol etti. "O avukatla neden ayrıldınız?"

"Saçına takıntılıydı. Benden daha fazla ürün kullanırdı. yap."

Dana güldü. "Ve ondan önce çıktığın adam - kundakçı araştırmacı?"

"Ürkütücü bir gülüşü vardı." Ve seks meh olmuştu. "Kimyamız uyuşmadı."

Dana mikrodalga fırından tabağı aldı. "Bağlılıkla ilgili sorunların var."

"Konuşmalısınız, Bayan İki Eski Koca."

"En azından taahhütte bulundum." Dana bir çekmece açtı ve bir çatal çıkardı.

Bree gözlerini devirdi. "İlişki durumum şu anda pek önemli değil. Elimizdeki sorunlara geri dönebilir miyiz? Kız kardeşimin başının ne tür bir belada olduğunu gösterebilecek bir şey buldunuz mu?"

"Hayır," dedi Dana. "Normal, sıkıcı kişisel evraklar buldum: sigorta poliçeleri, vergi beyannameleri, vesaire. Kayıtları çok titizdi. Cihaz kılavuzlarını alfabetik olarak dosyalamış. Tüm telefon ve mali kayıtlarına erişebilmemiz için çevrimiçi hesapları ve şifreleri için bir dosyası vardı. Zamanım elverdiğince yarın bunları incelemeye başlayacağım. Belki de bulunacak bir şey yoktur. İki şerif yardımcısı zaten tüm evi aradı."

"Ne kadar titiz oldukları hakkında hiçbir fikrin yok ve kız kardeşimi tanımıyorlardı." Bree volta attı. "Erin'in bir yerlerde bir kayıt bırakmış olacağını hissediyorum. Düzenli biriydi. Her şeyin kaydını tutardı. Bu gece onun odasını arayacağım. Çocukların görmesini istemediği kişisel nitelikteki her şeyi oraya saklardı. Craig'i buldun mu?"

Dana tabağı Bree'ye uzattı. "Craig Vance adında kırktan fazla adam buldum. Sosyal güvenlik numarası sende yok, değil mi?"

Bree yemeğini masaya götürdü ve oturdu. "Üzgünüm, hayır."

"Sonra listeyi karıştırıyorum, veri topluyorum, doğru yaşta olmayanları eliyorum ve genel profiline uyabilecek kişileri arıyorum."

"Hangi bahaneyi kullanıyorsun?" Bree sordu.

"Amcasının öldüğünü ve ona para bıraktığını iddia ettim."

"İyi bir tane. İnsanlar para kazanacaklarını düşünürlerse işbirliği yaparlar."

"Şimdiye kadar üç eyalet bölgesinde bir düzine olasılığı daralttım. Eğer bunlardan hiçbiri işe yaramazsa, araştırmayı genişleteceğim." Dana birkaç kâğıt alıp masaya getirdi. "Diğer bir haber, Matt'in arkadaşı geldi ve bir güvenlik sistemi için fiyat teklifi hazırladı." Kâğıtları Bree'nin önüne koydu. "Planı kusursuz görünüyor."

Bree sayfaları çevirdi. "Pencereler ve kapılar kapalı, batarya desteği, merkezi izleme?"

"Evet, evet ve evet." "O

zaman tamamdır."

Dana, "Sabah onu arar ve evet diyeceğimi söylerim," dedi.

Bree tepesinde daha cızırtılı keman notaları duydu. "Onları nasıl yetiştireceğim? Hiç ebeveyn *olmadım* ya da iyi bir olmadı."

"Onları seviyorsun, bu yüzden bir yolunu bulacaksın. Ne yapmaman gerektiğini biliyorsun." Dana tavana bir göz attı, burada akortsuz bir notanın acı verici sesi . "Yemeğini ye, sonra da git şu çocuğun kemanına yardım et. Amerikan tarihini öğrendim ama bir müzik notasını diğerinden ayıramam."

Bree makarnasını kürekle yedikten sonra merdivenleri tırmandı ve Kayla'nın kapısını çaldı. Odaya girer girmez küçük kız kemanını koydu ve yanına yere oturdu. "Bugün çalamayacağım. Kemanım çok üzgün."

"Sorun yok." Bree kendini yere bıraktı ve bacak bacak üstüne attı. "Yapmak zorunda değilsin."

"Bunu çalabilir misin?" Kayla müzik kitabındaki "Twinkle Twinkle Little Star" melodisini işaret etti.

"Elbette." Bree kemanı aldı, çenesinin altına sıkıştırdı ve basit melodiyi çaldı.

"Başka bir şey çal."

Bree kemanı indirdi. "Bugün değil. Uzun zaman oldu. Bazı şarkıları hatırlamam gerekecek." Bu yalan dudaklarında rahatsız edici bir his uyandırdı. Ama Bree'nin kemanla ilgili karışık duyguları vardı. Kocasını ya da kendi çocuğu kuzeni, matematik yeteneklerini geliştireceğini söyleyerek Bree'yi öğrenmesi için çok zorlamıştı. Pratik yapmak zorluydu ve eğlenceli değildi. Ama zaten eğlence Kuzen Tara'nın kelime dağarcığında yoktu. Bree en iyi özel okullara gitmişti ama çocukluğu hiç mutlu geçmemişti. Keman bu anılara takılıp kalmıştı.

"Luke yarın okula gideceğini söyledi. Gitmek zorunda mıyım?" "Gitmek istiyor musun?" Bree kemanı çantasına koydu.

Kayla başını salladı. "Ağlayabilirim. Diğer çocukların önünde ağlamak istemiyorum."

"Ağlarsan sorun değil. Evde kalmak istersen de sorun değil." Bree omuzları birbirine değene kadar yaklaştı. "Rehber öğretmenle konuştum. Okula döndüğünde, biraz yalnız kalmak istersen gün içinde istediğin zaman ofisine gelebileceğini söyledi."

"Gitmek istemiyorum." Kayla'nın sesi kırılacak kadar ince ve kırılgandı.

"Sorun değil. Herkes farklıdır. Luke'un yaptığını yapmak zorundaymışsın gibi hissetme."

Kayla başını salladı, sonra Bree'nin kucağına süründü ve ağladı. Bree durana kadar ona sarıldı.

"Bree
Teyze?"

"Evet."

"Annemin cenazesi olacak?"

"Sen ve Luke'un planlamaya yardım etmek isteyebileceğinizi düşündüm. İkiniz de ne isterseniz o olabilir."

Geleneklerin ve beklentilerin canı cehenneme.

Kayla onun göğsüne doğru başını salladı.

"Kekleri şimdi yemek ister misin?" Bree sordu. "Belki."

Kayla onun kucağından emekleyerek indi. "Bree Teyze?"

"Evet?"

"Bana ve Luke'a ne olacak? Taşınmak zorunda mı kalacağız?"

"Buraya taşınısam daha mı iyi olur?" Kayla kollarını Bree'ye doladı. "Öyle mi?"

"Eğer istediğin buysa, evet." Bree ona tekrar sarıldı. *Senin için her şeyi yaparım.*

Luke'un kapısını çaldılar, sonra üçü de aşağı indiler. Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi, tatlı sessizdi. Bittiğinde Kayla, Dana'nın elini çekti. "Benimle film izler misin?"

"Elbette." Dana onu odadan çıkarken takip etti.

Luke ayağa kalktı. "Çalışmam gerek. Ara sınavlar yaklaşıyor."

"Çok fazla gelirse bana haber verir misin?" Bree sordu. "Öğretmenleriniz size daha fazla zaman tanıyacak. Danışmanla konuştum. Endişelenmemeni söyledi."

Luke başını sertçe salladı. "Hayır. Özel bir ilgi istemiyorum."

", " dedi Bree. "Fikrinizi istediğiniz değiştirebilirsiniz."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve döndü. Sanki ağlamamak hayatında yaptığı en yorucu şeymiş gibi görünüyordu. Odadan aceleyle çıktı, muhtemelen tekrar yıkılmadan önce yalnız kalmak istiyordu.

Okulda nasıl başa çıkacak?

Onu ne kadar koruyabilirdi ya da korumalıydı?

Bree kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. Masayı topladı ve akılsızca yaptığı işlerle rahatladı. Kayla ve Dana'yı kontrol ettiğinde, onları kanepede mışıl mışıl uyurken buldu.

Birden bitkin düşen Bree kapıları ve pencereleri iki kez kontrol etti, neredeyse Matt'in -ve Brody'nin- evde olmasını diliyordu. Merdivenlerden kız kardeşinin odasına çıktı. Yatak darmadağınktı. Bree o sabah gelmemişti ama onun dışında oda düzenliydi. Vader yastığının ortasında yatıyordu. Erin önemli evrakları masasına koymuştu ama kişisel eşyalarını çocuklardan uzakta, yatak odasında tutuyordu.

Bree dolaba gitti ve aramaya başladı. Her kutuyu, çantayı ve cebi kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. Komodin kâğıt kitaplarla doluydu. Bree şifonyere geçti. Bütün giysileri gözden geçirdi, sonra da her çekmeceyi kaldırıp altını ve arkasını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Belki de bulunacak bir şey yoktu.

Saat on buçukta aşığı indi, paltosunu ve botlarını giydi ve atları geceleme için ahıra doğru yürüdü. Battaniyeleri ve su kovalarını kontrol ederken hayvanlar sessizdi. Arkasında bir şey kıpırdadı ve koridorun üzerine bir gölge düştü. Bree kapı aralığında Dana ya da Luke'u görmeyi umarak döndü.

Kendisini izleyen adamı tanıdığında donakaldı. "Merhaba Bree," dedi adam.

"Craig." Dehşet Bree'nin midesine bir yumruk gibi indi. "Burada ne işin var?"

"Bugün erken saatlerde biri sekreterimi aradı ve bana bir amcamdan miras kalmış olabileceğini söyledi. Hiç amcam olmadığı için, bu telefon görüşmesi ve arayan kişinin sorduğu soruların kişisel niteliği bana şüpheli geldi."

En çok iki tür insandan şüpheleniliyordu: polisler ve suçlu insanlar.

"İnternette biraz araştırma yaptım ve Erin'in ölümüyle ilgili haberleri gördüm. Sonra her şey anlam kazandı." Işığa doğru adım attı. Kot pantolon ve mavi bir parka giymişti. Sarı saçları ahırın ışığında parlıyordu ama gri-mavi gözleri bir köpekbalığıninkiyle aynı renkteydi ve onun kadar sıcaktı. "Arayan sen miydin?"

"Hayır."

Craig'in gözleri ışıktaydı. "Her neyse. İşte " Bree boyababininden çıktı ve kapıyı kilitledi. "Ne istiyorsun?" "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Bree durdu ve bekledi.

Kıpırdamadan önce bir dakika geçti. "Çocuklarımı görmeye geldim."

"Hangi çocuklar bunlar?"

"Luke ve Kayla." Yüzü gerildi. "İsimlerini biliyorsun."

"Elbette isimlerini biliyorum," diye tersledi.

"Seni tanımıyorlar." Bree sesini soğuk tuttu, bu da onu her zaman rahatsız etmişti.

"Çirkinleşme-" Kendini durdurdu. "Özür dilerim. Geçmişte çocuklara iyi bir baba olamadığımı biliyorum ama ben artık yeni bir adamım. Tanrı'yı buldum ve O beni değiştirdi. Erin'in ölümü, bunun benim için belirlediği yeni yolda bir sonraki adım olduğuna dair O'nun bir işareti."

Bree at gübresinin üzerinden Craig'in saçmalıklarının kokusunu alabiliyordu. "Gerçekten neden buradasın, Craig?"

"Luke ve Kayla'yı görmek istiyorum. Onların babası olmak istiyorum."

"İkisi için de bir yabancısın" Sesi ne kadar sakın çıksa da, Bree'nin içi çıldırmak üzereydi.

Craig'in sesi *yirmi yaşındaki viski* dolandırıcısı *kadar yumuşak* tonuna döndü. "Bu durumu düzeltmek niyetindeyim."

Bree başını salladı. "Hayır. İkisi de üzgün. Hayatlarını altüst etmene ihtiyaçları yok."

"Onlar benim çocuklarım." Ona doğru bir adım attı. "Bu gece buraya sizi adil bir şekilde uyarmak için geldim."

"Uyarı mı?" Bree sordu.

Craig kızardı. "İşlerini kolaylaştırırsanız da kolaylaştırmazsanız da çocuklarımın velayetini almak niyetindeyim."

Bree, "İyi bir baba kendi çıkarlarını değil, çocuklarının çıkarlarını ön planda tutar," dedi.

Yakınına eğildi. "Onlar *benim* çocuklarım," diye tekrarladı. "Erin öldü. Eyaletteki hiçbir mahkeme onların velayetini bana vermiyor."

o çocuklar."

"Tabii ebeveyn olmaya uygun değilseniz."

Boynunun yan tarafındaki bir kas seğırdi. Yutkundu ve yüz hatlarını düzeltti. "Kızgın ve kederli olduğunuzu anlıyorum. Kız kardeşinizi özlüyor olmalısınız ve onun böylesine vahşi bir şekilde sizden alınması daha da şok edici olmalı. Sizin için dua edeceğim."

Bree hiçbir şey söylemedi.

"Ben değişmiş bir adamım. Artık atanmış bir papazım." Çenesini kaldırdı.

Bir homurtuyu bastırdı. Craig, bir papaz mı? "Nerede çalışıyorsun?"

"Albany'de küçük bir kilise." Neredeyse bir saat uzaklıkta. "O sertifikayı internetten mi aldın?" diye sordu.

"Ya çocuklarımı görmeme izin verirsiniz ya da avukatım bunu ayarlar." Adamın soruyu geçiştirmesi kadının cevabı oldu.

"Bunu yapsan iyi olur." Bree bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Onu yasal çemberlerden atlatmak ona zaman kazandıracaktı.

"Bu akşamki ziyaret bir nezaket ziyaretiydi. Geçiş sürecinin çocuklar için olabildiğince sorunsuz olmasını istiyorum. Görünüşe göre onların iyiliği umurunuzda değil. Avukatımla görüşeceksiniz. Eğer fikrinizi değiştirir ve makul olmaya karar verirsiniz, işte kartım." Cebinden bir kartvizit çıkararak havada çevirdi. Döndü ve yere düştü. Sonra döndü ve ahırdan çıktı.

Bree soğuğa doğru yürüdü ve onun buzda ilerleyerek garaj yolunun ortasına park ettiği sedana doğru gidişini izledi. Craig Tanrı'yı bulduğunu söylemişti ama Bree onun bulduğu tek şeyin bir cemaati topladığı paradan ayırmanın bir yolu olduğunu biliyordu. Çocuklarını istediğine inanamıyordu. Tüm hayatları boyunca onlara hiç ilgi göstermemişti. Onun son oyunu neydi? Gerçekten ne istiyordu?

Her neyse, Bree onun iyi bir şey yapmadığını biliyordu. Ahıra döndü, kartı aldı ve cebine soktu.

Göğsünde yükselen öfke, bir saatlik yoganın hafifletebileceğinden çok daha fazlaydı. Matt'e bir mesaj gönderdi. Yakınlarda bir poligon var mı?

O da evet diye cevap verdi.

Yarın Stephanie'yi görmeden önce atış yapmaya gidebilir

miyiz? Olur.

Teşekkürler. Bree telefonunu cebine geri koydu. Orada Craig'in ziyareti gibi bir şey onu bir şeyler vurmaya itemez.

Bree ahırın kapısını kapattı ve bakışları evi çevreleyen tarlaları tararken durakladı. Kırsal kesim huzurlu ve sessizdi. Aynı zamanda karanlıktı. Ne sokak lambaları, ne reklam panoları, ne de farlar vardı. Dışarıda herhangi biri olabilirdi. Eve bir alarm sistemi kurabilirdi ama etrafındaki katıksız boşluğa karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt arabasını poligona doğru sürdü. Sabah güneşi cipinin kaportasında parlıyordu. Yolcu koltuğundaki Bree'ye baktı. "Hiç uyumuş gibi görünmüyorsun."

"Ben ." Bree gözlerini pencereden dışarı dikti. "Erin'in eski sevgilisi dün gece uğradı."

"Craig Vance?"

"Evet. Çocukları istediğini söyledi." Craig'le yaptığı konuşmayı anlatırken Bree'nin kaşları sıkıntılı bir çizgiye düştü. "Bir zamanlar tek istediği onun bir koca ve baba olmak istemesiydi. Ama bu, onu dövdüğü gece sona erdi."

"Yetersiz olduğuna dair kanıtınız var mı?"

"Hayır." İçini çekti. "Bu sabah bir aile hukuku avukatını aradım. Craig aile mahkemesine babalık davası açabilir, mahkeme de muhtemelen DNA testi isteyecektir. Erin itiraz etmek için burada değil."

"Velayetini alabilir."

"Evet." Bree'nin sesi acıyla gerilmişti. "Luke itiraz ederse, ben ve kardeşlerim gibi çocuklar da ayrılacak."

"Bu nasıl oldu?" Matt anne babasının ve kardeşlerinin aynı anda hayatlarından koparıldığını hayal bile edemiyordu.

Bree tereddüt etti. "Erin ve Adam'ı büyükannem ve büyükbabam büyüttü. Beni idare etmek çok zordu. Okulda yaramazlık yapardım. Kavgalara karıştım. Öfke nöbetleri geçirdim. En çok hatırladığım şey, her şeyin -hayatımın-duygularımın- kontrolden çıktığına dair ezici bir duyguydu. Büyükannem ve büyükbabam yaşlıydı ve sağlık durumları pek iyi değildi. Benimle başa çıkamazlardı. Philadelphia'daki bir kuzenim bu işi üstlenmek için gönüllü oldu."

"Siz daha büyüktünüz ve muhtemelen daha fazla travma geçirmiştiniz."

"Daha fazla travma değil, sadece farklı bir travma," dedi gerçekçi bir sesle. "Erin ve Adam'ın kendi sorunları vardı. Adam duygusal bağlar kurmakta zorlanıyor. Bunu siz de gördünüz. Erin ise tam tersiydi. Duygusal bağımlılık sorunları vardı ve Craig onun sevilme ihtiyacını manipüle etti."

"Bu korkunç bir Şey." Matt onun kendine acımamasına saygı duydu.

Bree omuz silkti. "Kuzenim elinden gelenin en iyisini yaptı. İhtiyacım olan tüm terapiyi almamı sağladı. Seçkin zel okullara gittim. Bana önemli olduğunu düşündüğü her avantajı sağladı ama sıcak bir insan değildi. Erin ve Adam'la olan bağıma ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmedi. Birbirimizi başka kimsenin anlayamayacağı Şekilde anlıyorduk. Philadelphia'ya taşındıktan sonra birbirimizi sadece doğum günlerinde ve büyük tatillerde görmeye başladık. Bir arada kalmalıydık. Hiçbir Ivy League eğitimi aramızdaki bağın eksikliğini edemezdi."

"Onları kaçırmış olmalısın." "Evet."

Sesi hznlyd.

"Ivy League niversitesine mi gittin?"

"Evet. Penn'de hukuk ncesi. Hukuk fakültesi yerine polis akademisine başvurduğumda kuzenim beni çok hayal kırıklığına uğrattı."

"Ama sen polis olmak istiyordun."

Bree bir dakika sessiz kaldı. "Annemle babamın öldüğü geceyi istediğimden daha net hatırlıyorum. Arka verandanın altında toplandığımızı hatırlıyorum. Bizi bulan şerifti. Bizi verandanın altından çıkardığını, beni paltosuna sardığını ve güvende olduğumu söylediğini hatırlıyorum." Durakladı. "Kulağa saçma geliyor ama bize davranış Şekli hayatımda bir fark yarattı ve ben de bir fark yaratmak istedim. Neden polis olmak istediğimi anlamak için dahi olmaya gerek olduğunu sanmıyorum."

"Hiç de saçma değil." Matt onun karşılık verme isteğine saygı duyuyordu. "Neden şerif yardımcısı oldun?" diye sordu.

"İnsanlara yardım etmek istiyordum ve her günün yeni bir meydan okuma olması hoşuma gidiyordu."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bu iyi bir soru." Matt'in buna verecek iyi bir yanıtı yoktu. Paraya ihtiyacı olsaydı, herhalde Ğimdiye kadar bunu bulmuğ olurdu.

"Hâlâ K-9'ları eğitmek istiyorum. Kız kardeşimin kurtardığı köpeklerden birine temel eğitim vermeye başlayabilirim. Çoğu ev için fazla telaşlı ve hırslı."

"Uzun vadeli hedefleriniz yok mu?"

"Henüz değil. İlk birkaç yılımı kolluk kuvvetleri kariyerimin bittiğini inkâr ederek geçirdim." Ama şimdi bu gerçeği kabullenmeye başladığına göre, kendini biraz amaçsız hissediyordu.

"Geri dönme şansın yok mu?"

"Hayır. Baskın elimle silah kullanamıyorum ve sol elimle bile gizli taşıma yetkisi alacak kadar iyi değilim."

Eski kolluk kuvvetleri, silahlarında yeterlilik gösterdikleri sürece gizli taşıma yapabiliyordu.

Bree, "Kolluk kuvvetleri idaresine girebilirsin," diye önerdi.

"Masa başı işi mi? Hayır, teşekkürler. Bu rutin beni deli eder." Arabayı poligonun garaj yoluna çekti. Cipun kargo bölümündeki kasadan silahını ve mühimmatını aldı ve yeni açılan kapalı poligona doğru ilerledi.

"Hey, Matt." Carl tezgâhın arkasından el salladı. "Bütün dükkân size ait. İstedığınız tezgahı seçin."

"Teşekkürler." Matt Bree'yi tanıştırdı, ücreti ödedi ve son bölmeli bölmeye doğru yürüdü. Silahını yere bıraktı. Buranın boş olmasına sevinmişti. Tanıdığı biriyle karşılaşmak istemiyordu.

Bree bir sonraki ahıra yerleşti. İkisi de kulak koruyucularını taktı.

Matt silahını doldurdu. Sırf eğlence olsun diye, önce sağ eliyle silahı aldı ve yirmi beş metre ötedeki kâğıt hedefe doğrulttu. Ama tetiği bile çekemedi.

Lanet soğuk hava.

Sinirli bir nefes vererek silahı sol elinde kavradı ve hedefe nişan aldı. Altı el ateş etti, silahı indirdi ve hedefi sarmak için düğmeye bastı.

Carl, "Hey, iyileşiyorsun," diye . Matt, Carl'ın yapacak başka bir işi olmasını diledi.

Ama haklıydı. Matt'in atışlarından beşi, kâğıda basılı insan şeklindeki görüntünün merkez kütesini delip geçmişti. Bir kurğun insan çeklinin merkez kütesinin hemen dışına, karnına isabet etmişti.

Vurulduktan sonraki ilk yıl boyunca elinden üç ameliyat geçirmişti. Sonraki yıl rehabilitasyonla geçti. Haftada üç fizik tedavi seansına katlanmıştı. Dayanılmaz acılar ve buzulların hareketi kadar yavaş hissettiren ilerlemelerle esnemiş ve güçlenmişti.

Üçüncü yıla kadar gerçeklerle yüzleşmemişti. Sağ elini asla tam olarak kullanamayacaktı. Büyük motor işlevlerinin çoğunu yerine getirebiliyordu. Tabiri caizse bir şeyleri kaldırıp indirebiliyordu ama ince motor becerileri sınırına ulaşmıştı. Matt birkaç ayını depresyonda geçirdikten sonra poligona gelmeye ve sol elinin isabetliliği üzerinde çalışmaya başladı. Son altı ay içinde önemli bir gelişme kaydetmişti.

Yan bölmedeki Bree'ye baktı. Hedefine ateş ediyordu.

Hedefini tekrar menzile gönderdi ve mesafeyi arttırdı. Bir şerif yardımcısıyken yakın mesafeden elle atış eğitimi almıştı. Tabancasıyla hedefini yakın mesafeden vurabiliyordu ama daha uzun mesafelerde isabet oranı düşüyordu. Yaklaşık elli mermi attı, hedefi kontrol etti ve gerektiğinde değiştirdi.

Matt şarjörünü boşalttı, sonra son bir kez hedefe yöneldi. Atışlarının çoğu hedefin sınırları içindeydi. Bazıları kâğıdı tamamen ıskalamıştı, ama kesinlikle kendini geliştirmişti.

Bree onun yanına gitti ve kulak koruyucusunu çıkararak kulaklıkların boynunda asılı kalmasına izin verdi. "İyi atıştı."

Kızın yok ettiği hedeflerini işaret etti. "Seninki kadar iyi değil."

Omuz silkti. "Akademide sınıfımın en iyi nişancısıyım. Çoğu polis böyle ateş edemez."

"Eskiden ."

Hedefini başıyla işaret etti. "Sanırım hak kazanabilirsin."

"Nişancılığımıza güvenmiyorum." Matt başını salladı. "Her neyse, Stephanie'yle buluşma vakti geldi."

Teçhizatını topladı ve Bree'nin cevap vermesine fırsat vermeden poligondan çıktı. Matt silahını cipindeki kasaya kilitledikten sonra direksiyonun arkasına geçti. Bree de arabaya bindi. Arabayı sürerken onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Kaba davranmıştı ama

atışıyla ilgili konuşmak istemedi. Asgari standartları karşılayabilir miydi? Belki. Ama gerçek şu ki Matt şu anda sınırlı olan yeteneğinden memnun değildi ve hiçbir zaman da olmayabilirdi.

Wallace'lar kasabanın on beş dakika kadar dışındaki bir köy yolunda yaşıyorlardı. Resmi bir site değildi ama posta kutuları yol boyunca sıralanmıştı ve her ev Matt'in bir dönüm olduğunu tahmin ettiği bir arazide oturuyordu.

Stephanie'nin evi gri bir tuz kutusuydu, düz bir cephesi ve ortalanmış kırmızı boyalı bir ön kapısı vardı. Matt arabasını evin önüne park etti ama araba yolu evin etrafından dolanarak iki arabalık müstakil bir garaja kadar devam ediyordu. Garajın arkasında başka bir bina vardı. Garajın önündeki kamyonunda Wallace Marangozluk'un logosu vardı.

Eve doğru yürüdüler ve zili çaldılar.

Otuzlu yaşlarının sonlarında bir adam kapıyı açtı. Kot pantolon ve mavi bir tişörtün üzerine flanel bir gömlek giymişti. "Ben Steph'in kocasıym, Zack. Steph mutfakta."

Fırından bir fırın tepsisi çıkarıyordu. İş için giyindiği belliydi; uzun çizmeler, siyah tayt ve kısa siyah bir elbise giymişti. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Matt havayı kokladı. Patates kızartması. Steph patates kızartmalarını bir kâseye doldurdu, tuzladı ve masaya götürdü.

"Lütfen ," dedi Zack.

Matt ve Bree yan yana sandalyeler seçerek Steph ve kocasıyla masanın üzerinde karşı karşıya oturdular.

Steph bir sandalyeye çöktü. "Başka patates kızartması isteyen var mı?" Matt ve Bree reddetti.

"Aman Tanrım. Öldüğüne inanamıyorum," diye ağladı Steph. Sözcükler hıçkırıklar ve derin nefesler arasında döküldü.

" nefese kalacaksın," dedi Bree. "Yavaş nefes al." "Sakinleşmen gerek, tatlım." Zack'in sesi sertti. "Bu bebek için iyi değil."

"Hamile misin?" Matt sordu.

"Yeni öğrendik." Zack karısının elini okşadı. "Ona seninle konuşmaması gerektiğini söyledim. Polis onu sorguladığında yeterince stresliydi. Buna ihtiyacı yok." Gözlerinde öfke parladı.

"Ben iyiyim," dedi Steph. "Sadece biraz sabah bulantısı." Bir kızartma yedi, sonra bir başkasına uzandı.

Zack onun elini ağzına götürdü ve öptü. "Bunlar bebek için iyi değil ve yağ da midenizi bozacak."

Kaşlarını çattı. "İşe gitmeden önce bir şeyler yemem gerekiyor ama hiçbir şey yiyemedim. Bugün bana cazip gelen ilk şey bu."

"Sana biraz süt getireyim." Zack ayağa kalktı ve buzdolabına yöneldi.

Zayıfça gülümsedi. "Bana çok iyi bakıyor." Ağlamaklı gözlerini bir peçeteyle sildi. "Özür dilerim. Ben sadece" -hıçkırdı- "Erin'i özledim."

"Anlıyoruz," dedi Bree.

Steph masanın öbür ucuna uzandı ve Bree'nin kollarını kavradı. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır," dedi Bree. "Son birkaç haftadır Erin'in nesi vardı?"

Zack, Steph'in önüne bir bardak süt koydu ama Steph ona .

"Emin değilim." Steph bir kızartma daha yedi. "İlk başta Jack'le aramızda bir şey olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

"Jack'in nesi var?" Matt sordu.

"Sana söylemedi mi?" Steph sütü kokladı. Burnu tiksintiyle kırıştı.

"Hayır." Bree başını salladı.

Steph bir yudum süt içti, sonra yüzünü buruşturdu. "Ona asılıyordu. O da buna karşılık vermemek için elinden geleni yapıyor ama aynı zamanda çatışmacı da olmuyor."

Zack'in burun delikleri alevlendi. "O işi bırakmalısın. Jack pisliğin teki."

Matt de aynı fikirdeydi. "Erin onu cinsel tacizden dava edebilirdi."

"Çalışana kadar kulağa harika geliyor." Steph yere koydu bardağı itti. "Gerçek dünyada olsa kovulurdu. Onun sözüne karşı onun sözü olurdu. Jack tüm yerel salonlara onun sorunlu bir çalışan olduğunu söylerdi. Yeni bir iş bulamazdı. Burası küçük bir kasaba. Başka bir becerisi yoktu. Kariyeri sona ererdi."

Matt bir öfke yumağını yuttu. Erin'in Bree'yi aradığı sorun muydu? Bree'nin bir polis olarak Jack'i durdurabileceğini ya da ona yasal tavsiyelerde bulunabileceğini mi düşünmüştü?

"Salı günü Erin'i gördün mü?" Bree sordu.

"Evet. Saat dört gibi ayrıldığında vedalaştık." Steph'in yüzünden bir damla yaş süzüldü. "Onunla son kez o zaman konuştum."

Bree onun koluna dokundu. "Erin son zamanlarda olağandışı bir şeyden bahsetti mi?"

"Geçen hafta bir gün," dedi Steph. "Sanırım Cuma günüydü. Justin kuaföre geldi. Gerçekten çok üzgündü. Erin onu sakinleştirmeye çalıştı. Jack onları otoparka götürdü ve sonra da görev yerini terk ettiği için ona ceza yazdı. Sanırım kınama cezasını Erin'i kendisiyle yatmaya ikna etmek için koz olarak kullanmak istedi."

"Bunu daha önce de yaptı mı?" Bree sordu.

Cinsel saldırganlar genellikle tekrar eden suçlulardır.

Steph avucunu kaldırdı. "Başka kızlara baskı yaptığını duydum ama bana yapmadı. Zack'in çok koruyucu olduğunu biliyor."

"Aynen öyle." Zack'in yüzü öfkeyle kızardı. Avucunu yumrukladı. "O daha iyi bilir."

"Jack'in Erin'e ne zaman asılmaya başladığını biliyor musun?" Matt sordu. "Justin'den ayrıldıktan sonra. O sadece Justin'den ayrılmamış kızları hedef alır.

kocalar ya da erkek arkadaşlar." Steph bir kızartma daha ısırdı.

"Kıçına tekmeyi basabilecek birini kızdırmak istemiyor," diye homurdandı Zack. Elindeki süt bardağını karısına doğru itti.

Steph ona bakarak ağzını kapattı ve mutfaktan kaçtı.

"Kahretsin," dedi Zack. "Sabah bulantıları genellikle şimdiye kadar iyileşmiştir."

Birkaç saniye bir sessizlik oldu.

"Zack, sen marangoz musun?" Matt, Steph'in dönmesini beklerken sordu

"Evet," dedi Zack.

Matt dışarıda park etmiş kamyonu hatırladı. "Kendi Çirketin mi var?"

"Artık biliyorum." Zack kaşlarını çatı. "Eskiden bir müteahhit için çalışıyordum ama bazı mali sorunlar yaşadı ve beni işten çıkarmak zorunda kaldı."

"Bu berbat bir şey," dedi Matt.

Zack bir omzunu kaldırdı. "Kendi işimin sahibi olmanın inişleri ve çıkışları var. Kendi işimin patronu olmayı seviyorum ama çalışma saatleri çok uzun."

Steph geri döndü, yüzü solgundu. "Özür dilerim."

Zack karısına baktı. "Biraz yemek yiyene kadar işe gidemezsin. Henüz hiç kilo almadın." Telefonu titredi ve açtı. "Bir müşteri arıyor. Cevap vermem gerekiyor. İzninizle." Yan odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Sizi üzdüysek özür dilerim," dedi Bree.

"Sorun yok." Steph elini salladı. "Çok fazla endişeleniyor. Doktor ilk aylarda birkaç kilo kaybetmenin son derece normal olduğunu söyledi." Durdu ve içini çekti. "Hamilelik gerçekten kötü bir zamanlama. Şu anda bir bebeği karşılayamayız. Zack zaten neredeyse atölyesinde yaşıyor ve içeri girdiğinde hemen duş alması gerekiyor çünkü talaş kokusu beni hasta ediyor. Benim hamile kalmam onun stresini daha da arttırdı."

Bree, "Tek hamile kalmadın," diye belirtti.

"Biliyorum." Steph'in gözleri sıkıntılıydı. "Erin de öyle dedi. O çok iyi bir arkadaştı." Sesini alçalttı. "Zack ve ben birkaç ay önce kısa bir ayrılık yaşadık. Erin benim kayamdı. Her zaman yanımdaydı. O olmasaydı bunu nasıl atlatırdım bilmiyorum. Hatta birkaç hafta evinde kalmama bile izin verdi. Annemin yaptığı gibi beni yargılamadı ya da ona geri dönmemi söylemedi. Erin beni anladı." Steph bir eliyle hâlâ düz olan karnını kucakladı. "O *en iyi* arkadaştı. Onun gibi bir başkasına asla sahip olamayacağım."

"Sen onunla kalırken Erin Justin hakkında hiç konuştu mu?" Bree sordu.

Steph başını salladı. "Evliliklerimiz hakkında çok konuştuk. Biraz daha uzun süredir ayrıydılar ama konu hala hamdı. Onu sevdiğini biliyorum. Onu evden uzaklaştırmak hayatında yaptığı en zor şeydi. Bunu sadece çocuklar için yaptı, uyuşturucu yüzünden."

"Aklında olan başka bir şeyden bahsetti mi?" Matt sordu.

Steph kaşlarını çattı. "Evet. Telefonunda bazı kapatma çağrıları vardı ve birkaç hafta önce o kuafördeyken biri arabasının lastiklerini kesmişti."

Bree doğruldu. "Otoparkın güvenlik kameralarını kontrol ettiler mi?"

Steph başını salladı. "Çalışanlar arka tarafa park etmek zorunda. Kameralar otoparkın o kısmını göstermiyor."

"Tamam. Aklına başka bir şey gelirse lütfen beni ara." Bree Steph'e cep telefonu numarasını verdi.

"Numaram sende zaten var," dedi Matt. "İkimizden birini arayabilirsin."

Vedalaşıp evden ayrıldılar. Araca döndüklerinde Matt titreyen telefonuna uzandı. Ekranı bir göz attı. Kevin. Bir parmağını dudaklarına götürdü.

Bree arkasına yaslanıp onu izledi.

Matt telefona, "Evet," diye cevap verdi.

"Beyaz bir kamyonet hakkında söylentiler duydum," dedi Kevin. "Bunun senin için değeri nedir?"

"Elli dolar," dedi Matt.

"Kamyon eski Fresh fabrikasında."

"Nico'yla buluşmayı ayarladığında sana fazladan elli dolar ödeyeceğim." Matt Kevin'e daha fazla para verirse, muhtemelen birkaç gün daha parti yapmak için ortadan kaybolacaktı.

"Sen bir pisliksin." Telefon .

Matt telefonu indirdi ve ona baktı. Bu onların ilk büyük fırsatı olabilir miydi?

Bree yolcu koltuğunda doğruldu. "Ne?"

"O eski bir muhbirdi. Justin'in nerede olduğuna ya da Erin'in aracına dair haberlere kulak kabartmasını istedim. Eski içecek fabrikasında beyaz bir pikap olduğunu söyledi."

"İyi kurşun." Bree emniyet kemerini taktı, sonra arkasına yaslandı.

Matt motoru çalıştırdı ve cipi sürmeye başladı. Lastikler gıcırdayarak ana yolda TV tarzı bir U dönüşü yaptı. Sonra gaz pedalına bastı. Bu büyük bir şeydi. Bunu hissedebiliyordu.

Matt evine doğru hızla ilerliyor, Bree'nin denge sağlamak için kolçağa uzanmasına neden olacak kadar hızlı dönüyordu.

Bree, "Bu kasabadan çıkış yolu değil," dedi.

"Brody'yi almak istiyorum. Senin için sorun olur mu?" Ama kadının cevabı onun rotasını değiştirmeyecekti. Köpeğe ihtiyacı vardı.

Bree gönülsüz bir ses tonuyla, "Elbette," dedi.

"Bu çok önemli. Biz onları göremeden o insanları hissedecek." Justin fabrikadaysa Brody onu daha çabuk bulurdu.

"Biliyorum." Sesi keskinleşti. "Anlaşacağız."

Yapmak zorundasın, diye düşündü küçük bir suçluluk duygusuyla.

Matt'in evinde, o köpeği almak için içeri girerken Bree cipte bekledi. Brody arka koltuğa atladı ve konsolun üzerinden Bree'ye baktı.

Koltuğun üzerinden baktı. Sertleşerek yolcu kapısına doğru birkaç santim kaydı. "Sanki ön koltukta oturmak istiyormuş gibi hissediyorum."

"O iyi olacak. Bütün K-9 kariyeri boyunca arka koltukta oturdu." Matt arabayı evden uzaklaştırdı.

Taze İçecek Şirketi yirmi yıl önce kapanmıştı. Eski fabrika kasabanın yedi mil dışında, hiçliğin ortasında yer alıyordu. Karla kaplı tarlalar ve ormanlar köy yolunu kaplıyordu. Bina tuğladan yapılmış devasa bir kareydi. Etraftaki çayırlar, terk edilmiş bir binanın olması gerekenden daha fazla lastik izi gösteren otoparka doğru sürünüyordu.

"Ben şerif yardımcısıyken bu bina bir sorundu. Evsizler, uyuşturucu satıcıları, çocuklar. Eğer yasadışı bir , birileri burada yapıyordu." Matt kamyoneti durdurdu ve dışarı çıktı. Arka kapıyı açtıktan sonra Matt tasmaını köpeğin boynuna taktı. Brody atladı, burnu havayı taramaya bağlamıştı bile.

Bree, Matt ve köpekle arsada yürürken aralarındaki mesafeyi korudu.

"Mülkün sahibi olan şirket insanları dışarıda tutmaktan vazgeçti." Matt, Brody'yi araziye çevreleyen tel örgülere doğru götürdü. Binanın ön cephesinde kırık pencereler açılıyordu.

Kapı menteşeleri üzerinde duruyordu. Matt, Brody ve Bree'nin binayı çevreleyen avluya girebilmeleri için kapıyı kenara çekti. Buzlu, çatlak asfaltı geçtiler. Rüzgâr asfaltın bazı bölümlerini uçurmuştu. Başka yerlerde kar sürükleniyordu. Beton kaldırıma çıktılar. Ön kapılar sağlam çelikten ve asma kilitliydi. Arkadan dolaşmak için onları atladılar. Teslim alma ve sevkiyat

rıhtımlar binanın arka tarafında sıralanmıştı. Üst kapılardan birkaçı açıktı.

Bree ilk açık bölmeye doğru ilerledi.

Matt onun koluna dokunarak onu durdurdu. "Burası

çok sessiz." Kız kaşlarını kaldırdı.

"Bundan hoşlanmıyorum. Burada her zaman biri var." Matt Brody'ye baktı. Köpek sakindi ve başka insanlar olduğunu hissettiğine dair hiçbir işaret vermiyordu.

"Belki de burası serserilerin yaşayamayacağı kadar soğuktur." Bree titredi. Burnu kızarmıştı ve nefesi yüzünün önünde buğulanıyordu. Cebinden bir şapka ve eldiven çıkardı ve onları giydi.

Matt köpeğin önden gitmesine izin vererek önden gitti. Beton zeminli, geniş, yüksek tavanlı bir odaya girdiler. Variller bir duvarın dibine yığılmıştı. Yerde çöpler, karton kutular, kullanılmış iğneler ve Matt'in insan dışkıları olduğundan şüphelendiği şeyler vardı. Betonun geçip başka bir kapıya yaklaştılar.

Brody kafasını kaldırdı, burnu çalışıyordu. Brody çok amaçlı bir K-9'du. Uyuşturucu ve patlayıcıları koklamak için eğitilmişti. Ayrıca bina aramalarını tamamlamış ve şüphelileri takip etmişti. Köpeğin zekâsı ve uyum sağlama yeteneği Matt'i her zaman etkilemişti.

Bree kaşlarını çatarak Brody'ye baktı. "Ne oldu?"

"Emin değilim." Ama kesinlikle bir şey vardı. "Burnunda şey var."

Metal şingirdadı, ses açık alanda yankılandı. Rüzgâr bir şeyleri mi tıkırdatıyor?

Brody sertleşti. Mızızlandı ve tasmaya saldırdı. Bree'ye geri çekilmesini işaret eden Matt kendini hazırladı. Brody'nin dikkati ileriye, kapıya ve ötesindeki şeye odaklanmıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree silahını çıkardı ve omzunu kapının bir tarafındaki duvara dayadı. Matt de diğer tarafa yerleşti. Brody'yi geride tuttu. Köpek inliyor ve ağırlığını ileri geri sallıyordu. Hırlamıyordu. Bree her ne kadar K-9'lara yaklaşımdan kaçınsa da, her köpeğin kendine özgü uyarı işaretleri olduğunu biliyordu.

"Tehdit mi?" diye mırıldandı.

Matt omuz silkti ve "Emin değilim," diye karşılık verdi.

Harika.

Bree kapı çerçevesinin arkasından baktı. Beyaz bir F-150 SuperCab, beton zeminli başka bir büyük nakliye bölmesinin ortasında duruyordu.

Kalbi iki kez çarptı. Erin'in kamyoneti. Ön camdan aracın içinde kimseyi göremedi. Odanın geri kalanını taradı ama hiçbir şey göremedi. Brody'ye biraz tasma veren Matt, köpeğin onu açıklıktan geçirmesine izin verdi.

Bree de takip ederek silahıyla odayı bir köşeden diğerine taradı.

İlerledi, köpeği geçti ve aracın yanına yaklaştı. Sürücü kapısına yaklaştığında köpek bir kez havladı ve ona doğru hamle yaptı. Bree irkildi ve yana doğru sıçrayarak köpekten uzaklaştı. Kalbi çift zamanlı atmaya devam etti.

Matt tasmaına yaslandı ama köpeğini idare etmekte zorlandığı belliydi.

Gerginlik Bree'ye doğru yayıldı.

Köpek tekrar saldırdı ve kadın daha da yükseğe sıçradı. "Onu kontrol edebilir misin?" diye bağırdı.

"Evet. Üzgünüm. Hiç böyle değildir." Matt tasmayı kısalttı ve Almanca birkaç keskin komut verdi. Gözle görülür tek tepki

köpeğin tek bir kulak hareketiydi. Tüm dikkatini kamyonu vermişti. Ağırlığını dört bacağının üzerine verdi ve öne doğru kaydı. Matt onu birkaç adım geriye sürükledi ama o yüzde yüz kamyonete odaklanmıştı.

Bir gözü köpekte olan Bree araca yaklaştı. Silahını şoförün camından içeri doğrulttu. "Elleriniz havada kamyonundan çıkın."

Hiçbir şey kımıldamadı.

Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve aracın içini, önünü ve arkasını taradı. İçeride bir ceset görmeyi bekliyordu, belki Justin'in cesediydi, ama kabin boştu. Daha yakından baktığında gösterge panelinde, direksiyon simidinde ve sürücü koltuğunda koyu kırmızı lekeler olduğunu fark etti.

"Ne görüyorsun?" Matt sordu.

"Kan."

Matt iki saniye içinde onun yanındaydı. Brody arka ayakları üzerinde durmuş, kamyonun kapısını tırmalıyor, burnu çalıyordu. Ofladı. Ağzı sanki havayı tadıyormuş gibi açıldı. Bree içgüdüsel olarak köpekten uzaklaştı.

"Korktuğu için üzgünüm." Matt köpeğin tasmaını tuttu ve onu geri çekti.

Bree aracın diğer tarafına geçti. "Senin hatan değil. Daha önce terslediğim için özür dilerim. Köpek korkumu yenmem gerekiyor."

Köpekle arasında kamyonet varken Bree üç derin nefes aldı ve kalp atış hızını düşürmek için yavaşça nefes vermeye odaklandı. Beyni Brody'nin kendisi için bir tehdit olmadığını biliyordu ama verdiği tepki bir refleksti.

Matt köpeği oturttu. "Onu kontrol edemezsin."

Ve bu gerçek Bree'yi her şeyden çok rahatsız ediyordu.

Kamyonetin gri iç kısmını inceledi. "Çok fazla kan var."

Matt, "Justin'in yatak odasının kapısının çerçevesinde bir el izi vardı," dedi. "Erin'e dokunmuş olabilir. Belki nabzını kontrol etmiş ya da ona yardım etmeye çalışmıştır."

İkisi de birkaç saniye sessiz kaldı. Adli tabibe göre, yardım edilemeyecek durumdaydı.

Bree dar arka camdan içeri baktı. Koltukta bir leke gördü. Gösterge panelindeki net bir el izine baktı. "Todd bundan parmak izi alabilmeli."

Matt geri adım attı, yüzü asıktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ön ve arka koltuklarda kan mı vardı? Biri arabayı sürerken diğeri arka koltukta mıydı? Yoksa sürücü bir süre dinlenmek ve kanamak için arkaya mı geçti?"

"Adli tıp bize kanın tek bir kaynağı mı yoksa iki kaynağı mı olduğunu söyleyebilecek."

Matt sessizdi.

"Yolcu koltuğunda bir kâğıt parçası var." Bree boynunu büktü ama bulunduğu açıdan mesajı okuyamadı. Kağıda kan sıçramıştı.

Matt aracın yolcu tarafına doğru yürüdü. "Okuyamıyorum."

Bree kamyonun uzaklaştığını ve telefonunu çıkardı. "Todd'u aramalıyım. Adli tıbbın bu kamyon üzerinde çalışması gerekiyor."

"Biliyorum." Matt bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Bir dakika sonra Bree telefonunu indirdi. "Todd yolda. Tahmini varış süresi on dakika."

"Kamyonun kapısını açmayı haklı gösteremem."

"Hayır," dedi Bree. "Kanıtları kirletemeyiz."

Kamyonu dokunmadan mümkün olduğunca çok açıdan fotoğraflarını çekti.

Fabrikanın içi dışarıdan daha soğuktu. Soğukluk betondan, spor ayakkabılarının tabanlarından ayak kemiklerine doğru yayılıyor gibiydi. Ayak parmakları buz kütleleri gibi hissediyordu ve kanını hareket ettirmek için zıplıyordu.

Matt kaşlarını çatarak onun ayaklarına baktı. "Neden çizme giymiyorsun?" Bree bir spor ayakkabısını kaldırdı.

"Bunlarla daha hızlı koşabilirim."

"Çizmeleriniz var mı?"

"Biliyorum. Çiftlikteki aracımda güvenle saklanıyorlar." Nöbetçi olduğu zamanlarda bagajında botlar, yedek kıyafetler ve dezenfektan mendiller bulunduruyordu.

Matt başını salladı. "Eğer ormanı aramak zorunda kalırsak donacaksın."

"Evet." Bree ayaklarını yere vurdu. "Bu berbat olacak."

Konuşmaları otoparktan gelen araç sesleriyle yarıda kesildi. Todd ve diğer iki şerif yardımcısı nakliye bölümüne girdiler. Todd kamyonu doğru yürüdü ve etrafını çevirerek dışını ve içini görebildiği kadarıyla inceledi. İki şerif yardımcısı binayı boşalttı. Geri döndüklerinde Todd bir yardımcısına kapı kollarında parmak izi araması, diğerine de bir çekici çağırması emrini verdi.

Todd, Matt ve Bree'ye yaklaştı. "Sizi buraya ne getirdi?"

Matt, "Eski muhbirlerle bazı görüşmelerim oldu," dedi. "Bugün biri beni aradı ve beyaz bir pikabın yeri hakkındaki söylentileri aktardı. Ne kadar çok yanlış görüldüğünü düşününce, seni buraya getirmeden önce bunun Erin'e ait olduğundan emin olmak istedik."

Todd kamyonu geri döndü. Şerif yardımcısı sürücü kapısından kısmi bir parmak izi aldıktan sonra Todd eldivenlerini giydi ve kapıyı açtı.

Bree yaklaştı. Matt köpeği geri çekti. Köpek havayı kokladı ve sızlandı. *Kan kokusuna mı tepki veriyordu? Yoksa Justin'in kokusunu mu alıyor?*

Todd kapının içini ve arabanın sürücü tarafını inceledi. "Buradaki kanın çoğu bulaşmış. DNA testi bize kanın Erin'e mi Justin'e mi yoksa henüz tanımlayamadığımız başka bir kişiye mi ait olduğunu gösterecek."

"Laboratuvarınızda DNA testi için geri dönüş süresi nedir?" Bree sordu.

"İki hafta ile altı ay arasında bir süre." Todd arka kapıyı açarak aracın arkasındaki dar bank koltuğa baktı. "Koltukta çok fazla kan var." Daha yakından bakmak için çömeldi.

"Ve halıda daha da fazlası var." Bree yerdeki paspasın üzerinde donmuş bir su birikintisini işaret etti. "Bu kesinlikle pasif transfer için çok fazla kan hacmi. Bu aktif olarak kanayan bir yaraydı."

Todd ayağa kalktı. Aracın etrafında döndü ve yolcu tarafındaki kapıları açtı. Todd yolcu koltuğundaki kâğıdın fotoğrafını çekti, sonra köşesinden tutup kaldırdı. Işığa doğru eğdi.

Titrek blok baskı iki kelimeyi heceliyordu. Bree omzunun üzerinden yüksek sesle okudu. "Özür dilerim."

Todd dudaklarını büzdü. "Bu ne anlama geliyor? Eğer Justin intihara meyilliyse, silahı vardır. Evine döndüğünde kendini vurmuş olabilir."

kendi evimde ya da burada. Neden kamyonu terk ettin ki? Hiç mantıklı değil."

Bree'nin kemikleri titredi. Tıpkı babası gibi. Erin'in ölümü haber medyasının iddia ettiği gibi korkunç bir değa vu vakası mıydı? "Eğer intihara meyilliye, doğru düşünemiyor demektir."

Matt'in ağzı düzleşti. "Kamyonun burada ne zaman bırakıldığını bilmiyoruz. Justin'in kullandığını da bilmiyoruz. Aramaya başlamamız gerek."

Bree telefonundan bölgenin bir haritasını çıkardı. "Buralarda orman ve tarlalardan başka bir şey yok. Kasaba yaklaşık yedi mil uzakta. Hangi yöne gitmiş olabilir?"

Justin soğukta yatıyor, ölmüş ya da ölüyor olabilir.

"Eyalet polisini arayıp bize bir K-9 ekibi ödünç verip veremeyeceklerini soracağım." Todd telsizini kullanmak için uzaklaştı.

"Ya şoför Justin değilse?" Matt önerdi. "Ya o arka koltukta kanlar içindeyken arabayı başka biri kullandıysa? Justin, Erin'i vuran kişi tarafından esir alınmış olabilir."

"Eğer Justin kaçırıldıysa," dedi Bree, "o zaman gerçek katil onu ya bir yerde tutuyor ya da kamyonu buraya bırakmadan önce cesedini atmıştır."

Matt aracı işaret etti. "O zaman katil buradan eve nasıl gitti? Pek çok insan bu soğukta yedi mil yürümek istemez."

Bree, Erin'in evinden kovaladığı adamı düşündü. Adam son derece formda değildi. Teorileri tükürdü ve parmaklarıyla işaretledi. "Bir suç ortağı kullanmış olabilir. Önceden burada bir araç bırakmış olabilir. Bir mil kadar yürüdükten sonra bir arkadaşını arayarak onu bırakmasını istemiş olabilir. Araç paylaşım uygulaması da bir başka olasılık."

Todd onlara döndü. "Yarın sabah ilk iş olarak buraya bir K-9 birimi getirebilirim."

Matt, "Bu çok uzun," dedi.

Todd Brody'yi işaret etti. "Brody'nin denemesine izin vermek istemiyorsan yapabileceğimin en iyisi bu."

Matt burnundan nefes verdi. "Deneyeceğiz, ama çalışma kayışını takmıyor ve yıllardır iz sürmüyor.

İş. Yardımcılardan biri aracıma gidip bir şey alabilir mi? Brody görmesin."

"Elbette." Todd bir yardımcısını çağırdı, o da koşarak nakliye bölümünden çıktı.

Birkaç dakika sonra şerif yardımcısı döndü ve paltosunun altından çıkardığı yırtık pırtık görünümlü bir pelüş hayvanı Matt'e uzattı. Matt de onu kendi cebine soktu. Sonra köpeği kamyonetin sürücü tarafına yaklaştırdı ve koltuğu işaret etti. Brody arka ayakları üzerinde durup kumaşı inceledi. Matt onun doyasıya koklamasına izin verdi, sonra da ona bir komut verdi. Kamyonetin etrafında bir daire çizerek yürüdüler. Köpek hareket ettikçe havayı ve yeri kokluyordu. Bree uzman değildi ama köpek ne yaptığını biliyor gibiydi.

Aracın etrafında üç kez dönmüşlerdi, her daire bir öncekinden biraz daha büyüktü ki köpeğin duruşu değişti. Kulakları öne doğru dikildi, kuyruğu vücudundan dışarı doğru çıktı ve yönü amaca yönelik hale geldi.

Matt, "Onda bir şey var," dedi.

Brody çıkışa doğru koşmaya başladı. Kapı aralığında durup tekrar kokladı, sonra iz sürmeye devam etti. Bree ve Todd da onu takip etti. Brody dışarı çıktı. Otoparkta izini kaybetmiş gibi görünüyordu, daireler çizerek yürüyor, havayı kokluyordu.

"Toprağı koklamıyor." Bree ellerini ceplerine soktu.

"Rüzgar koku parçacıklarını dağıtır." Matt köpeğe biraz daha tasma verdi. "Mükemmel bir iz ya da koku konisi olmayacak. Bulabildiği koku parçacıklarını takip etmesi gerekecek. Bunu noktaları birleştirmek gibi düşünün."

Görünüşte amaçsızca dolaştığı birkaç dakikanın ardından Brody çıkıştan uzaklaşıp ormanlık bir şeride doğru yöneldi. Köpek, binanın içinde yaptığı gibi düz, kesin bir çizgide ilerlemiyordu. Bunun yerine zikzak çiziyordu.

Park yerinin kenarında Matt, "Karda izlere dikkat edin," diye seslendi.

Bree ve Todd, çalışan köpeğin iki yanında yirmişer metre uzandılar. Bree arsanın kenarındaki kaldırıma adımını attı. Kar ayak bileği derinliğindeydi ve spor ayakkabılarına batmaya başlamıştı.

Hemen. Az ileride, karda bir girinti fark etti. "Dayanın!"

Yaklaştı ve kısmi bir ayak izine baktı. "Bir iz buldum." Ayak izi ile park yeri arasındaki çizgiyi görsel olarak takip etti ve birkaç zayıf girinti gördü. "Daha fazla iz görüyorum. Birisi bu taraftan yürümüş." En yakın iz üzerine eğildi. Sürüklenen kar izi kısmen doldurmuştu.

Todd ona doğru yürüdü ve yanına çömeldi. "Şuradaki kenar dışında sırt net değil."

Bree birkaç yumru görünümlü izi işaret etti. "Muhtemelen bir tür iş botu."

"Hangi marka olduğunu belirlemek için yeterince açık değil." Todd ayağa kalktı ve gözlerini kısarak ormana baktı. "Bakalım nereye gitmiş."

Brody yolu gösterdi. Köpeğin izlediği yol boyunca daha fazla çizme izi buldular. On beş ya da yirmi dakika sonra orman başka bir yola açıldı. Bree karşıdan karşıya geçti. Başka iz yoktu. "Yol boyunca yürümüş olmalı."

Brody tekrar zikzak çizmeye başladı. Burnu havaya kalktı ve kokladı. Kuzeye döndü ve yolun kenarı boyunca ileri geri yılan gibi kıvrıldı.

"İleride bir çiftlik var." Todd yolun yukarısını işaret etti. Yarım mil ötede, yolun karşı tarafında, beyaz bir evin etrafında kümelenmiş büyük müstemilatlar vardı.

"Burası Empire Acre Farms," dedi Todd. "Büyük bir işletme. Şu anda terk edilmiş gibi görünüyor ama sonbaharda Noel ağaçları, saman gezintileri ve balkabağı toplama etkinlikleri oluyor."

Çiftliğe çeyrek mil kala Brody durdu. Kuyruğunu indirdi ve kulaklarını rahat bir pozisyona getirdi.

Matt onu bir daire çizmeye yönlendirdi. Köpek kokladı ama bir daha uyarmadı. Matt, "Burası patikanın sonu," dedi.

Brody yola oturdu ve sızlandı. "Sesi depresif geliyor," dedi Bree.

"Aradığı kişiyi bulmayı seviyor." Matt köpeğe döndü ve tiz bir sesle onu övdü. Ceketinin cebine uzandı ve yardımcısının cipinden getirdiği oyuncağı çıkardı. "Sen çok iyi bir çocuksun!"

Matt oyuncağı gıcırdatırken köpeğin kuyruğu sallandı ve kulakları tekrar öne çıktı. "Bay Kirpi'yi ister misin?"

Bree onun utanmadan bebek gibi konuşmasından etkilendi. "Yanında köpek oyuncağı mı getirdin?"

"Bu eski şeyi çok seviyor. Sıkılırsa diye kamyonunda taşıyorum ama eskiden çalıştığı için ona ödül olarak verirlerdi." Matt kirpiyi yavaş bir kavis çizerek fırlattı. Brody zıplayarak onu havadan kaptı. Ön pençeleri sokağa değdiğinde, oyuncağı boynunu kıracakmış gibi salladı.

Bree ürperdi ve geçmişe dönüşle savaştı. Soğuk, nemli hava. Islak köpek kokusu. Zincir şakırtısı. Etine batan dişler. Sarsıntı. Todd'un sesi onu kendine getirdi.

"Sence buradan bir araçla mı ayrıldı?" Todd yolun yukarısına ve aşağısına baktı.

"Muhtemelen." Matt, Brody'nin kulaklarının arkasını ovuşturdu.

"Kar kokuyu etkilemiş olabilir mi?" Bree sordu.

"Bu durumda bundan şüpheliyim. Eğer bir patikanın üzerine taze kar yağarsa, kokuyu etkileyebilir. Ama bu kar bir haftadır burada ve Brody izi bu noktaya kadar takip etmekte hiç zorlanmadı."

Todd yolu her iki yönden de taradı. "Belki de bekleyen bir aracı vardı."

Bree öyle düşünmüyordu. "İssız bir yerde araba bırakmak ya da arabayı almak için başka bir kişi gerekir. Bu kişi suç ortağı olmasa bile, şüphelimizin burada olduğuna tanıklık edecektir. Yürüyerek geldiğinden şüpheliyim. Kasaba yedi mil uzakta."

"Brody de onun kokusunu takip etmeye devam ederdi." Matt köpeğin başını okşadı.

Bree'nin bakışları yolun yukarısındaki büyük çiftliğe döndü. "Ya da Empire Acres Çiftliği'ni daha önce konuştuğumuz Uber ya da Lyft için bir alım noktası olarak kullandı. Bu şekilde, kamyonu bıraktığı fabrikadan teslim alındığına dair bir kayıt olmaz."

Todd, "Elimizde en olası iki teori var," dedi. "Bekleyen bir aracı ya da arabası vardı ya da bir araç paylaşım uygulaması kullandı."

Matt, Todd'a döndü. "Araç paylaşım şirketi kayıtları için arama emri çıkartabilir misin?"

"Evet." Todd başını salladı. "Not ve kan arasında, ağır yaralı bir kişinin ya da olası bir intiharın acil bir durum olduğunu iddia edebiliriz."

Geri döndüler ve yürümeye başladılar. Rüzgâr Bree'nin yüzüne vuruyordu. Burnu uyuşmuştu ve fabrikaya kadar geri geri gittiklerinde ayakları buz kesmişti. Todd içeride yardımcılarından birini yakaladı ve onu araç paylaşım uygulaması şirketlerinden bilgi almak için arama emri çıkartma göreviyle görevlendirdi.

Fabrikanın otoparkında Todd aracına doğru yürüdü. "Kamyoneti belediyenin garajına çektireceğim. Adli tıp teknisyeni orada bakabilir."

Todd'un aracının yanında durdular. Diğer polis memurları hâlâ Erin'in kamyonetiyle birlikte fabrikanın içindeydi.

"Bir dakikan var mı Todd?" Matt sordu.

Todd'un kaşları kalktı. "Bir ipucun mu var?"

"Birkaç tane," dedi Matt. "Öncelikle, Jack Halo'nun personeline cinsel tacizde bulunduğu dair söylentileri duydun mu?"

"Hayır." Todd'un omurgası dikleşti. "Ve Erin'in birlikte çalıştığı herkesle görüştük."

Bree, "Çalışanlarının gözünü korkutmuş," dedi. "Muhtemelen polis memurlarıyla rahatça konuşamıyorlardı." Bir işveren hakkında bilgi almak istediğinde, çalışanlarla işyeri dışında görüşüyordu.

Todd küçük bir not defteri almak için elini cebine attı. Bazı bilgiler yazdı, sonra başını kaldırıp baktı. "Elinizde birkaç ipucu olduğunu söylemişsiniz."

"Kız kardeşimin eski sevgilisi dün gece uğradı." Bree, Todd'a Craig'in ziyaretini anlatırken ürperdi.

"Onun hakkında ne bulabileceğime bakacağım." Todd ek bir not yazdı. "Kız kardeşinize zarar vermek istemesi için herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Bree. "Craig parayı önemser. Yaşayacak bir yere ihtiyacı olduğunda hep Erin'e geri dönerdi. Onun ölümünden nasıl bir fayda sağlayacağını anlayamıyorum."

"Çocuklar sosyal güvenlikden ölüm yardımı alacaklar." Todd dedi.

Bree bunu hiç düşünmemiştir. "Cinayet işlemek için yeterli gibi görünmüyor."

Todd avucunu kaldırdı. "Genç kızın sadece birkaç yılı kaldı, ama küçük kız on sekiz yaşına kadar biriktirecek. Bu da on yıllık aylık ödeme demek."

"Craig her zaman paraya odaklanır," dedi Bree. "Bir iş olduğunu ama belki de bakan olmanın umduğu kadar çok kazandırmadığını söyledi."

"Sana bazı haberlerim var." Todd aracının kapısını açtı. "Trey White'ın evi için arama emri sen kamyonla ilgili aramadan hemen önce geldi. Sabah ilk iş olarak arama emrini yerine getirmeleri için yardımcılarını göndereceğim. Çevredeki işyerlerinin güvenlik kayıtlarını topladık ama hiçbirisi dükkanın önünü göstermiyor. Mazereti hala doğrulanmadı."

"Erin'in Halo'daki eşyaları arasında bulunan kullan-at telefonda herhangi bir bilgi aldınız mı?" Matt sordu.

Todd aracının kapısının iç tarafına yaslandı. "Telefonda hem Erin'in hem de Justin'in parmak izleri vardı. Telefon dört ay önce Eddy's Electronics'ten alınmış. Mağaza geçen yıl güvenlik kamerası kayıtlarını dijital ortama aktardığı için şanslıyız. Güvenlik kayıtlarını altı ay boyunca saklıyorlar ve telefonu satın alan adamın videosunu çekebildiler. Nakit kullanmış ama görüntü çok net. Hiç şüphe yok. Justin'miş." Todd durakladı, devam etmeden önce bakışları fabrikaya kaydı. "Justin ve Erin'in geçen Cuma günü Halo Salon'un otoparkında tartıştıklarını zaten biliyorduk. Salon sahibinden otopark kameralarının güvenlik görüntülerini almasını istemiştik. Videoda Justin çok tedirgin görünüyordu ve kesinlikle Erin'e bir telefon vermişti."

"Telefonda ne var?" Matt sordu.

"Fazla değil." Todd şapkasını düzeltti. "Arama kayıtlarına göre, yaklaşık haftada bir kez, brülör farklı bir telefon numarası dışında hiçbir mesaj içermeyen bir mesaj almış. O hafta bir arama yapıldıysa, bu numara kullanılmış. Sadece numara içeren bu mesajlar dışında telefon sadece arama yapmak için kullanılmış. Başka hiçbir kısa mesaj yoktu."

Kablosuz iletişim sağlayıcıları kısa mesaj içeriklerinin kayıtlarını belirli bir süre boyunca tutuyordu. Ama sözlü bir tartışmanın içeriğini görmenin bir yolu yoktu. Justin faaliyetlerinin kaydedilmesini istememişti.

Todd devam etti. "Justin'in brülörü tarafından aranan numaraların her biri başka brülörlere ait gibi görünüyor."

Bree sadede geldi. "Uyuşturucu satıcıları kolluk kuvvetleri tarafından izlenmemek ya da takip edilmemek için sürekli telefon değiştirirler."

"Evet." Todd ellerini görev kemerine dayadı. "Justin'in kullan-at telefonunu uyuşturucu satın almak için kullandığını düşünüyoruz."

"En son ne zaman telefon etti?" Matt sordu. Todd,

"Geçen Cuma," dedi.

"Kahretsin." Matt sinirli bir şekilde bir-sekiz döndü. Ayaklarının dibinde oturan Brody ona baktı ve mızımızlandı. Matt'in eli köpeğin başının üzerine düştü ama Bree kimin kimi teselli ettiğini merak etti.

Çünkü Matt'in arkadaşı, Erin öldürülmeden dört gün önce uyuşturucu satıcısını aramıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Adımlarını hızlandırdı, endişesi çalkalanıyordu.

Televizyonda haberler çalıyordu. Polis Erin'in kamyonetini bulmuştu.

Önemli değil.

Arkasında hiçbir ipucu bırakmamıştı. Eldiven giymişti. Kamyonda kızın ölümünü ona bağlayacak hiçbir şey bulamazlardı. O temizdi. Şimdi önemli olan şeye odaklanmalıydı, gözünü ödülünden ayırmamalıydı.

Dizüstü bilgisayarını açtıktan sonra fotoğraf makinesini açtı ve son çektiği fotoğrafları bilgisayara aktardı. İşte oradaydı. Telefoto objektif, onun hiçbir şeyden şüphelenmeden fotoğrafını çekmesini sağlamıştı. Kızın hiçbir fikri yoktu.

Not defterini açtı ve onun faaliyetlerini oluşturduğu elektronik tabloya aktardı. Onu 7/24 izleyemezdi. Elinden geleni yapmıştı ama yeterince iyi değildi. Programında çok fazla boşluk vardı, hesaba katılmamış çok fazla zaman vardı. Her günün her anında nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ama başka sorumlulukları da vardı. Tüm zamanını onu izlemeye ayıramazdı. Buna mecbur olmamalıydı, diye düşündü ani bir öfke dalgası görüşünü tünelledi ve düşüncelerini bulanıklaştırdı. Yumruklarını bir şeye vurmak istedi. Dürtü geçene kadar yutkundu.

Anahtarlarını aldı. Yapması gereken bir iş vardı. Kadının ona ihanet etmesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıydı. Bir erkek fazla hazırlıklı olamazdı. Mühimmat olmadan silahlar işe yaramazdı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Matt cipine döndüğünde havalandırma deliklerini Bree'ye doğru çevirdi. "Şimdi ne yapacağız?"

Brody arka koltuğa uzanmış, hafifçe sızlanıyordu.

Yolcu koltuğunda oturan Bree titriyordu, elleri hâlâ ceplerindeydi.

"Yeniden toplanmamız gerek."

"Justin'i bulmamız gerek." Ama Matt'in nereye bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Arkadaşı şu anda ölüyor olabilirdi.

"Kız kardeşimin cep telefonu kayıtlarına bakmak istiyorum. Hadi eve geri ."

"TAMAM." Matt arabayı otoparktan çıkardı. Kafasının içinde, bütün Ğehri dolağıp kapıları tekmelemek istiyordu. Ama Bree haklıydı. Yeniden organize olmaları gerekiyordu. Aptallar gibi sağa sola koşturmak, sahip olmadıkları zamanı boşa harcamak demekti.

"Dana kız kardeşimin hesap numaralarını ve şifrelerini buldu. Tüm çevrimiçi hesaplarına erişimimiz var."

"Todd da öyle." Gerçi Matt, Todd'un verileri yorumlama yeteneğine pek güvenmiyordu.

"Bilgileri kendim görmek istiyorum. Karşıma neyin çıkacağını asla bilemem. Ayrıca, Erin'i tanıyorum. Dışarıdan bakan birinin fark edemeyeceği bir model görebilirim."

Matt çiftliğin önüne park ettiğinde saat dört olmuştı.

Güneş ağaçların üzerinde alçalıyordu.

"Kış iç karartıcı." Bree kapısını açtı ve cipten indi. "Yarım saat içinde hava kararacak."

Eve girdiler. Bree spor ayakkabılarını çıkardı. Çorapları ıslak ayak izleri bırakmıştı. Ayakları donuyor olmalı. Girişte,

Brody'nin burnu havaya kalktı. Matt sarımsak ve fesleğen kokularını içine çekti.

Bree paltolarını kapının yanına astı. "Dana mutfağın sorumluluğunu üstlendi. Ben yemek yapıyor olsaydım, Çin yemeği, pizza ve Cheerios arasında gidip gelirdik."

Mutfağa doğru yürüdüler. Dana ve Kayla masada oturmuş tavlâ oynuyorlardı. Kayla ayağa fırladı ve Brody'yi selamlamak için koştu.

"Luke nerede?" Bree sordu.

"Odasında," dedi Dana.

Bree fırına gitti, ışığı açtı ve kapıdan içeri baktı. "İçinde ne var?"

"Lazanya." Dana ayağa kalktı, bir kâseye su doldurdu ve köpeği için yere koydu. "Kahve? Taze."

"Evet," dedi Bree. "Kuru çorap almaya gidiyorum. Bana bir dakika müsaade edin." Çamaşır odasına doğru eğildi.

Matt kahveyi kabul etti. Soğuk acısını hafifletmek için yaralı elini fincanın etrafına sardı. "Kız kardeşim dondurucuma hep vejetaryen lazanya bırakıyor."

Dana kendi fincanını doldurdu. "Vejetaryen misin?"

"Hayır," dedi, havadan sudan konuşmak için sabrını toplayarak. "Ama kız kardeşim beni dönüştürmeye çalışmaktan asla vazgeçmiyor. Bir hayvan kurtarma merkezi işletiyor."

"Güzel." Dana koltuğuna geri döndü. "Çünkü bu ekstra etli bir tür. İç malzemesinde kıyma, sonunda da domuz kemiği kullanıyorum. Akşam yemeğine kalacaksın."

Bu bir soru değildi.

Kayla sandalyesine döndü ve Brody ayaklarının dibinde yere uzandı. Çıplak ayaklarını terliklerinden çıkardı ve parmak uçlarını kürküne sürttü. "Annem atlarımızı kurtardı."

Küçük kızın sesindeki hüzünlü ton Matt'in kalbini sıkıştırdı. "Öyle mi?"

Kayla yere kaydı ve yüzünü Brody'nin kürküne bastırdı.

"Erin onları hayvan müzayedesinden aldı," dedi Bree, gözleri buğulu bir halde çamaşır odasından içeri girerken. "Çiftliğe doğru gidiyorlardı."

öldürmek Alıcı. O önemsendi hakkında
sağlamlık ve Mizaç, kağıtlar değil."

Matt, "Kız kardeşim de aynı fikirdeydi," dedi.

Kayla başını kaldırdı ve sandalyesine dönmeden önce Brody'nin yan tarafını okşadı.

Bree kahvesini aldı ve Kayla'nın omzuna doğru eğildi. "Nasıl oynandığını biliyor musun?"

Kayla başını salladı. "Dana bana öğretiyor."

"Çabuk öğreniyor." Dana zarları tahtadan topladı. "Sıradaki sen oynayabilirsin," dedi Kayla.

"Şu anda biraz işim var ama daha sonra oynayabiliriz." Bree kahvesini aldı ve kapıya doğru taşıdı. "Bize ihtiyacın olursa ofiste olacağız."

Onu ofise kadar takip etti. Bree Fransız kapılarını kapattı ve masaya oturdu. Matt onunkinin yanına tahta bir sandalye çekti ve içine çöktü. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Bree bilgisayarını açtı. "Bu birkaç dakika sürebilir. Bilgisayarım çok yavaş. Yazılımı güncellemek için her zaman çok meşgulüm." Durakladı. "Şerif departmanının aldığı Erin'in bilgisayarını tam bir dinazor. Noel'de Luke'a yeni bir tane almıştı. Kendini hep en sona koyar."

"O iyi bir anneydi." Davaya geri dönmek için sabırsızlanan Matt parmaklarını masaya vurdu. "Kamyonetin arka koltuğundaki kan sizi Erin'i Justin'in öldürmediğine ikna etmeye yeter mi? Başka birinin onu ve muhtemelen onu da vurduğuna?"

"İkna olduğumu söyleyemem ama bunu uygulanabilir bir teori olarak kabul ediyorum." Bree başını salladı. "Bir an için Justin'in kız kardeşimi öldürmediğini varsayalım. Diğer şüphelilerimiz kimler?"

"Nico, Justin'in uyuşturucu satıcısı. Justin'in ayık olduğuna inanmak istedim ama yanılmışım." Erin'in ölümünden önce Matt, Justin'in hâlâ uyuşturucu kullandığından şüphelenmemişti. "Beni tamamen kandırdı."

"Nico'nun motivasyonu neydi?" Bree rafta duran yazıcıdan bir parça kâğıt çıkardı. "Keşke ipuçlarını ve şüphelileri takip etmek için bir cinayet panom olsaydı, ama bir liste yeterli olacak."

"Para, belki itibar. Uyuşturucu satıcıları müşterilerinin ödeme yapmadan kaçmasına izin veremez."

"Tamam. Nico hakkında henüz fırsatı değerlendirecek kadar bilgimiz yok." Bree onun adını ve bir dolar işareti yazdı. "Başka kim var?"

"Jack Halo."

Bree durakladı, dudakları düzleşti. "Belki Erin'in elinde onun çalışanlarına cinsel tacizde bulunduğu dair bir kanıt vardı."

"Bu işe yarar," diye kabul etti Matt. "Bir hukuk davasında verilen maddi tazminatlar tahmin edilemez olabilir."

"Kirli işlerinin duyulmasını istemezdi, özellikle de işi büyük ölçüde kadınlara hitap ettiği için."

Matt, "Kirli işler yaptığınız iddia ediliyor," dedi.

Öfke Bree'nin yanaklarını pembeleştirdi. "Kız kardeşim yalancı değildi, aşırı hassas da değildi. Steph'e Jack'in kendisini taciz ettiğini söylediğine göre, durum oldukça kötü olmalı."

Matt ellerini kaldırdı, avuç içleri ona dönüktü. "Özür dilerim. Kanıtımız yok demek istedim. Söylentiler sayılmaz."

"Eğer Erin Jack Halo için bir tehdit oluşturuyorsa, elinde bir tür kanıt olmalıydı. Bir yerlerde."

"Doğru," dedi Matt. "Bu durumda uzlaşır, bu da ona pahalıya mal olur."

Bree sayfayı aşağı doğru kaydırды ve onun adını ve *taciz* kelimesini yazdı. "Todd'a Jack'in Erin cinayeti için bir mazereti olup olmadığını sormalıyız."

"Evet," dedi Matt. "Sıradaki kim?"

"Çocukların babası, Craig Vance." Bree bir köşe yazısı yazmaya başladı. "Belki sosyal güvenliğin peşindedir ya da -daha büyük olasılıkla- kız kardeşimin çocuklar için para biriktirdiğini düşünüyordur. Craig'in amacı para olacaktır."

Matt bilgisayarını işaret etti. "Bir tarayıcı aç. Bakalım hayatta kalan ortalama bir kişi ne kadar yardım alıyor?"

"Ortalama aylık yardım sekiz yüz dolar." Bree arkasına yaslandı. "Birinin bu kadar para için adam öldüreceğinden hâlâ şüpheliyim." Sesi şüpheli geliyordu.

"Sanırım bu mali durumunuza bağlı. On yıllık aylık ödemeler ..." Matt birkaç saniye gözlerini kapadı. "Kız kardeşinizin aldığı telefonlara ve çektiği paralara bakalım."

Bree kız kardeşinin hesaplarına girip banka hesabının ve son dört ayın telefon kayıtlarının çıktısını aldı. Sonra raporları banka hesap özetleriyle yan yana Matt'in önüne koydular.

Kalemlikten bir fosforlu kalem aldı ve çekilen paraları işaretledi. " nakit para çekimi dışında başka büyük para hareketi yok."

"Erin'e salon tarafından saatlik ücret artı bahşış ödeniyordu. Yerleşik bir müşteri tabanı vardı ve iyi iş yapıyordu, ancak Adam ipotek, vergi ve sigortayı karşılamasaydı bu iftliği elinde tutamazdı. Gelirinin çoğu geçim masraflarına gidiyordu."

Matt Bree'ye tarihleri verdi ve o da arama kayıtlarının ilgili sayfalarını çıkardı.

"ekilmeden hemen önceki günlerde bu numaradan yapılan birkaç arama var." Bree aramaları işaretlemek için fosforlu kalem kullandı.

Matt vurgulanan numaraya dokundu. "Bu Craig'in kullan at telefonu olabilir mi? Kız kardeşine şantaj yapıyor olabilir mi?"

"İşte bu kulağa tamamen mantıklı geliyor." Bree işaret parmağıyla masaya vurdu. "Todd'un kablosuz iletişim sağlayıcısı için arama iznine ihtiyaı vardı. Kayıtları almak muhtemelen birkaç gün sürer."

Matt telefonunu çıkardı ve numarayı çevirdi. Kimse cevap vermedi ve sesli mesaj daveti bilgisayar tarafından oluşturulmuştu. Mesaj bırakmadı. "Tersine aramayı dene."

Tek bilgi kablosuz sağlayıcı adıydı.

"Bir arama yapmama izin verin. şu anda özel dedektif olan eski bir yerel polis tanıyorum. Başka arama motorlarına da erişimi var." Matt Lance Kruger'ı aradı, o da on dakika içinde geri aradı. Matt ona teşekkür etti, sonra da bilgiyi Bree'ye aktardı. "Kişisel bilgi yok ama numara Albany, New York'ta aktif hale getirilmiş."

Bree donakaldı. "Craig Albany'de yaşıyor." Sandalyesini geriye itti ve küçük ofisi adımlamak için ayağa kalktı. "Neyin peşinde olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"İşvereniyle konuşabilir miyiz?"

Sinirli ve gergin bir hareketle döndü. "Bu davayla ilgili resmi bir durumumuz yok."

"Todd biliyor," dedi Matt.

"Ya bir şerif yardımcısı gönderir ya da yerel bir polise sorar." Bree başını salladı. "İhtiyacımız olan bilgiyi almak için yalan söylemek zorunda kalacağız. Ve Craig'in yolumuzdan çekilmesi gerekiyor."

"Ona ulaşmanın bir yolu var mı?" "Evet.

Bana bir numara verdi."

"Niyetlerini tartışmak için onunla bir toplantı ayarlayın."

Bree topuğunun üzerinde döndü. "Ben-"

"Sen onu oyalarken, ben de aracını

GPS'leyeceğim." Yüzüne sinsî bir gülümseme

yayıldı. "Bunu sevdim."

"Öyle sanıyordum." Matt yazıcıdan bir parça kâğıt çıkardı.

"Bu yasal değil."

"Hiçbir plan mükemmel değildir." Matt, Justin'i bulmak için risk almaya hazırды. "Birimde parmak izi bırakmayacağım." Planlarını sıralamaya başladı. "İş yerinden uzakta olduğunu öğrendiğimizde, işvereni için iyi bir yalan uydurmaya karar vereceğiz."

Bree kuru bir sesle, "O bir kilisenin papazı," dedi.

Matt . "Yıldırım çarpmasından sağ çıkabilirsek, bazı yararlı bilgiler edinebiliriz."

"Craig'in GPS verileri ilginç olabilir." Bree volta atmaya devam etti. "Diğer şüpheliler?"

"Trey White?" Matt sordu. "Justin'in evine defalarca girip iç çamaşırlarını çalacak kadar Erin'e kafayı takmıştı. Todd onun dolar dükkanındaki mazeretini doğrulayamadı."

"Mazeret eksikliğinden daha fazlasına ihtiyacımız var. Keşke evini arayabilseydik."

Matt omuz silkti. "Yalnız yaşıyor ve hapiste. Yapamayacağımızı kim söyledi?"

"Kanun."

"Hiçbir Çey almayacağız." Matt beklemek istemiyordu ve polis memurlarının bir Çeyi gözden kaçırmasından korkuyordu. Justin'in hayatı bu soruşturmanın dengesine bağlı olabilirdi.

"Bu hala yasadışı."

"Ancak yakalanırsak," dedi Matt. "Yakında hava kararacak. Bu gece son şansımız. Şerif departmanı arama çalışmalarını yürütecek.

"Sabahleyin arama emri." Matt Şimdi Justin'i bulmak için elinden geleni yapmak istiyordu. Şu anda ölüyor olabilirdi.

"Bırakalım da yardımcıları halletsin."

"Todd aramayı kendisi yapmayacak. Kimi göndereceğini kim bilebilir?"

Hoşnutsuzluk gözlerini kısmıştı. "Bunu dşündüğme inanamıyorum." Bree dudağını çiğnedi. "Bu gece çocuklar yattıktan sonra kadar beklememiz gerekecek."

Matt sanki her ey apaçık ortadaymı gibi, "Elbette," dedi.

"Dört Őphelimiz ve bunlardan n soruŐturmak için bir planımız var."

Matt'in telefonu titredi. Ekranı bir göz attı. "Cl'm arıyor." "Evet" diye cevap verdi.

"gece yarısı. Her zamanki yerde. Paramı getir." Kevin cevap beklemeden aramayı sonlandırdı.

Matt telefonunu masanın üzerine koydu. "Böylece listemiz tamamlandı.

Görünüşe göre Nico ile tanıŐıyorum."

Bree volta atmayı bıraktı. "Hayır. Nico'yla buluŐacağız."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Bree, Craig'in kendisine verdiği kartvizitteki numarayı çevirdi. Bir gözü Matt'in üzerinde, sandalyede arkasına yaslandı ve hat çaldığında kartı çevirdi. Craig'in unvanı *Grace Community Kilisesi Papazı* olarak yazılıydı.

Craig cevap verdiğinde nefesi kesilmişti. "Evet."

"Tanışmak istiyorum."

"Neden?" Sesi şüpheli geliyordu.

"Durumu tartışmak için."

Üç kalp atışı sessizlik geçti. "Tanrı'ya şükürler olsun. Araya girip kararınızı etkileyeceğini biliyordum." Dini sözlerine rağmen ses tonu kendini beğenmişti. . Onu köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu.

Bree dişlerini sıktı ve sesini düz tuttu. "Ben sadece çocuklar için en iyisini istiyorum."

"Çocuklarım benim de önceliğimdir."

"Yarın sabah boş musun?"

"Öğleden sonra bir gençlik grubuna sözüm var. Erken olması gerekiyor."

"Sorun değil," dedi Bree. "Oraya gelebilirim. Kilisenin adresi bende var."

"Hayır." Cevabı çok hızlı geldi. Onu kilisesinin yakınında istemiyordu. Söylemek. "Seninle yarı yolda buluşurum." Ona Saratoga Springs'de bir restoranın yerini söyledi. "On buçukta."

Hat kesildi.

Bree yine de telefonundaki "Bitir" düğmesine bastı. "Tam bir pislik."

"Ama seninle buluşmayı kabul etti, öyle mi?" Matt sordu.

"Evet." Telefonunu kot pantolonunun cebine soktu ve aramayı özetledi.

Dana Fransız kapısını çaldı, sonra da açtı. "Akşam yemeği hazır."

Bree notlarını masadan aldı, kâğıtları katladı ve geri kalan kâğıtları alt çekmeceye önce çantasına yerleştirdi. Sonra mutfığa döndüler ve Dana'nın lazanyasını yerken havadan sudan konuştular.

"Annem cennette mi?" Kayla sordu.

"Evet," dedi Bree. Eğer bir cennet varsa, Erin kesinlikle oradaydı.

"Ama bir cenaze töreni yapacağımızı söylemiştin." Kayla'nın kaşları buruşmuş.

Bree basit bir açıklama aradı.

Luke araya girdi. "Annemin bedeni hâlâ bu dünyada ama ruhu cennete gitti."

Kayla kardeşine döndü. "Ruh nedir?"

"Annemin onu anne yapan parçası." Luke'un cevabı Kayla'yı tatmin etmiş görünüyordu.

"Annen için bir cenaze töreni yapmak ister misin?" Bree sordu.

"Yapmalıyız, değil mi?" Luke başını öne eğdi. "Yani, annemi pek çok insan severdi. Herkes ona veda edebilmeli."

Bree başıyla onayladı. "Veda etmek ister misiniz?"

İki çocuk da başını salladı.

Luke ellerine baktı. "Onu görebilir miyim?"

"Evet," dedi Bree. "Eğer istersen, ama yapmak zorunda değilsin. Her iki durumda da kendini baskı altında hissetme. Neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan onu yap."

Bakışlarını kaldırdı. "İstiyorum ama herkesin önünde değil." "Özel bir ayin ve halka açık bir tören mi istiyorsun?"

"Sanırım öyle." Gözleri nemlendi ve bir parmağını

Bir.

"Kayla, ne istiyorsun?" Bree sordu.

"Luke ne diyorsa o." Kayla'nın sesi küçük ve inceydi.

Bree zorlamadı. Plan yapmaya başlayabilirdi ve dürüst olmak gerekirse,

kız kardeşinin cenazesi istediği son şeydi. Erin'i görmüş olmasına rağmen, hâlâ kısmen inkâr ediyordu. Ne zaman

Cenaze bittiğinde, kız kardeşinin sonsuza dek gittiği gerçeğini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Brody dev kafasını Luke'un bacağına koyup mızımlandı, çocuğa yalvaran bir bakış attı ve odadaki gerginliği kırdı.

"Onu beslesem iyi olur." Matt mama almak için arabaya gitti. Köpeğin önüne bir kâse koyduğunda, Brody hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti ve gönülsüzce birkaç lokma yedi.

"Zavallı Brody." Kayla masayı temizledi. "Lazanya istiyor." Kayla köpeğe bir makarna uzattı ve Matt görmemiş gibi yaptı. "Brody'yi bu gece burada bıraksam sorun olur mu?" Matt sordu.

"Ona sahip olduğumuz için mutluyuz," dedi Dana.

"Köpek bakıcılığı yapabilirim!" Kayla kollarını köpeğin boynuna doladı. "Benimle uyuyabilir ve her şeyi yapabilir."

Bree kahve yaptı ve yatmadan önce çocuklarla oyun oynadı. Saat dokuzda Luke kitap okumak için odasına gitti ve Bree de Kayla'yı yatırdı. Brody odaya girdi ve yatağın üzerine atladı. Bree birkaç adım uzaklaştı ama Kayla yastığını paylaşarak bir kolunu köpeğin boynuna attı.

Matt kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Her şey yolunda mı?" "Sen söyle." Bree endişesini yuttu.

değil. Babamın köpekleri asla Brody gibi değildi.

Matt onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Brody'nin yanında, onsuz olduğundan daha güvende."

"Tamam o zaman." Bree ışığı söndürdü.

"Bana iyi geceler öpücüğü vermeyecek misin?" Kayla sordu.

"Elbette." Bree yatağın yanına döndü. Terli avuçlarını kot pantolonuna sildi. Köpeğe yaklaşmak için cesaretini toplaması birkaç saniye sürdü. Yüzü Brody'ninkinden birkaç santim uzaktaydı. Kayla'yı öptü ve doğruldu, hızla birkaç adım geriye gitti.

"İyi geceler Kayla. Seni seviyorum," dedi Bree.

"Ben de seni seviyorum, Bree Teyze."

Odadan çıkarken Bree'nin dizleri titriyordu.

"Ben buna ilerleme derdim." Matt alt kata doğru ilerledi.

Bree buna hazımsızlık dedi. Bir antiasit almak için mutfakta durdu.

"Onunla güvende olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Onu korumak için canını verirdi."

"Sana güveniyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Biliyorum."

Bree Dana'ya planlarını anlattı, çantasını aldı ve silahlarını kontrol etti. "Köpek Kayla ile yatakta."

"Tamam. Birazdan onları kontrol edeceğim. Sen dikkatli ol." Dana endişeli görünüyordu.

Matt ona, "Yapacağız," diye güvence verdi.

Bree ön kapıda montunu giydi ve örgü şapkasını, eldivenlerini ve atkısını ekledi. Bagajından botlarını ve çelik yeleğini aldı. Botları giydi ve çelik yeleği Matt'in cipine taşıdı.

Trey White Pine Road'da, Justin'in evinden dört blok ötede oturuyordu.

Adresin önünden geçerken Matt aracı yavaşlattı.

Ev büyük bir tuğla koloniydi. Bree evin arkasında ikinci kata eklenmiş müstakil bir garaj gördü. Üst kattaki kapının üzerindeki bir ışık bir dizi ahşap basamağı aydınlatıyordu. "Görünüşe göre Trey'in dairesinin girişi bu tarafta." Arazinin kenarlarında uzun, yaprak dökmeyen çitler sıralanmıştı. "Sokakla garaj arasında bolca gölge var ama merdivenlerde açıkta kalacağız." Ana evin üst katındaki bir pencere ışıkla parlıyordu.

"Ev sahibi uyuyana kadar beklememiz gerekecek." Matt arabasıyla yanlarından geçti ve sokağın diğer ucundaki boş arsanın önündeki kaldırıma . Evi hâlâ görebiliyorlardı.

Bree üşüyen ellerine eldivenlerini geçirdi. On dakika sonra ikinci kattaki pencere karardı. Saatini kontrol etti. "Ev sahibine uykuya dalması için otuz dakika verelim mi?"

"Tamam," dedi Matt. "Burayı aramamız uzun sürmez. Küçük bir yer." Matt torpido gözünü açtı ve küçük bir alet çantası çıkardı.

"Kilit açmakta ne kadar iyisin?" diye sordu, merdivenlerin tepesinde karşılaşacakları durumu düşünerek. "İçeri hızlı girmemiz gerekecek."

Eldivenli elini esnetti. "Bu benim en iyi yeteneklerimden biri değil. El becerisi ister."

Bree alet çantasını ondan aldı ve kalçasının üzerine koydu. "Ben lisedeyken kuzenim gece yarısı kapıyı kilitlerdi. O da

Bunun bana eve zamanında gelmeyi öğreteceğini düşündüm. Onun yerine kilitleri açmayı öğrendim."

Matt sırtıttı. "Rahatladım." "Ne için?"

"Mükemmel olmadığını." Motoru kapattı.

"Mükemmel mi? İyi huylu köpeğinizden çok korkuyorum." Büyük köpeğin kafasının Kayla'ya bu kadar yakın görüntüsü, uzun zamandır bastırıldığı bir anıyı geri getirdi. Omzu sızladı ve aşağılanmışlık duygusuna kapıldı. Kız kardeşinin ölümünden sonra şok geçirmemiş ve savunmasız olmasaydı, onunla bu kadar çok kişisel bilgi paylaşır mıydı?

Ona şöyle bir baktı. Onunla konuşmak kolaydı ve bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Biriyle aşırı rahat olmak onu nasıl huzursuz edebilirdi ki?

Matt onu inceliyordu. "Yine de daha iyi görünüyorsun."

"Deniyorum. Köpeklerden korkmaktan nefret ediyorum. Ne zaman

K-9 ekibiyle çalışırken normal davranmaya çalışmak bir kabus." Köpeklerle ilgili kaygılarını kontrol etmek zihinsel ve duygusal enerjisini tüketiyor ve bu da araştırmasından uzaklaştırıyordu. Yorucu, dikkat dağıtıcı ve mantıksızdı.

"Kimse bilmiyor mu?" Sesi şaşırılmış gibiydi.

"Sadece Dana. Fırsat buldukça araya giriyor." Bree eldivenli ellerini birbirine sürttü. Motor kapalı olduğu için araç hızla soğuyordu. "Bu, departmanda dolaşmasını isteyeceğin türden bir şey değil. Alacağım tepkiyi hayal edebiliyor musun?"

Normalde Bree bu işin getirdiği mecazi taşak patlatmalarla başa çıkabilirdi. Ama konu bu tek şey, bu özel terör olunca çok hassaslaşıyordu. Bir de kadınların kolluk kuvvetlerine ait olduğuna inanmayan ve onu itibarsızlaştırmak ya da silahsızlandırmak için herhangi bir nedene sarılacak olan birkaç maço tip vardı.

"Polisler acımasız olabiliyor."

"Sanırım bu konuda her şeyi biliyorsun." "Evet."

Bree ön camdan karanlık sokağı inceledi. "Beş yaşındaydım. Babamın en az bir düzine köpeği vardı. neydi bilmiyorum ama evcil hayvan *değillerdi*. Onlara av köpeği derdi ama

saçmalıktı. Hatıralarıma dönüp baktığımda, dövüş köpekleri şüpheleniyorum. Mülkümüzün arka tarafına bağlanmışlardı ve bana onlara yaklaşmamam söylenmişti."

Son otuz yıl buharlaşmıştı ve sanki çiftliğe geri dönmüş gibi havlamaları ve solumaları duyabiliyordu. "O gün de hava soğuktu, son birkaç haftadır olduğu gibi buz gibiydi." Elleri titredi ve onları ceplerine soktu.

Anıları canlanırken, köpeklerin koşuşturmalarını kokladı ve sıırıslık olmuş örgü eldivenlerinin soğukluğunu hissetti. "Bir gece önce sadece bir iki santim kar yağmıştı ama ben kardan adam yapmaya kararlıydım. Bahçenin her yerinden kar topluyordum ve nerede olduğuma dikkat etmiyordum. Köpeklerin bölgesine çok yaklaştım. Bir tanesi zincirini kopardı ve bana saldırdı. Kaçmamam gerektiğini biliyordum. Koşan, ağlayan çocuk bazı köpeklerde av içgüdüsünü tetikleyebilir, bunun gibi. Ama kendimi durduramadım. Dehşete kapılmıştım." Nefes aldı. "Beni yakaladı." Sağ eliyle sol omzunun etrafında bir hareket yaptı. "Ve boynumu iyice kırdı."

Brody'nin kirpi oyuncağıyla yaptığı gibi.

Bree, Matt'in bakışlarının profiline dikildiğini hissedebiliyordu. Ama tek kelime etmedi ve hareket etmedi. Cipin içi, önündeki karanlık sokak tamamen hareketsizdi. Bakışları daha da içe döndü, omzunu yakan hayali bir acı daha duydu.

Devam etti. "Köpeği suçlamıyorum. Eminim babam ailesine olduğu kadar hayvanlarına da kötü davranıyordu. Bölgedeki en saldırgan köpeklerle sahip olmak isterdi. Bunu bir gurur meselesi olarak görürdü. Bir keresinde bana onları fazla beslememenin en iyisi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Aç köpekler eğitime daha iyi cevap verirdi. Onunkiler hep tetikteydi. Bir sincap ya da tavşan yakaladıklarında saniyeler içinde parçalara ayırırlardı. Onlarla başa çıkabilecek tek kişinin kendisi olması hoşuna gidiyordu. Bu onun egosunu okşuyordu."

İçini bir ürperti kapladı. Aradan geçen onlarca yıla rağmen etinin yırtıldığını, açıkta kalan tenindeki soğuk havayı, gövdesinden ve kolundan akan ılık kanı hissedebiliyordu.

"Kolumu koparacağını sandım ama köpek beni kulübesine geri sürükledi. Tekmeledim ve savaştım. Birkaç dakikalığına kontrolünü kaybetti.

ve beni düşürdü. Sürünerek kaçmaya çalıştım." Bree'nin ciğerleri sıkıştı ve bir sonraki nefesi hırıltılı çıktı. "Ama beni bileğimden yakaladı. O çığlık atıyor olmalıydım çünkü köpek aniden beni bıraktı." Durdu. Paltosunun altındaki ter kazağını ıslatmıştı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Saldırı muhtemelen sadece bir dakika sürdü." Ama sonsuzluk gibi gelmişti.

Durakladı, nefes alıyordu, hatırlıyordu. "Annem beni acil servise götürdü. Bütün gece oradaydım. Eve döndükten sonra babam beni kulübeye geri götürdü. Sorumluluk hakkında bir ders almam gerektiğini, eylemlerin ve itaatsizliğin sonuçları olduğunu söyledi." Zihinsel video oynatılırken Bree'nin midesi bulandı. Çok ayrıntılı öyküsü son bir görüntüyle aniden sona erdi. Babası tüfeği kaldırmış ve ona izlemesini emretmişti. Silah sesi ormanda gümbürdedi ve büyük canavar buzlu zemine düştü; kafasının yarısı kopmuş, kan, kemik ve beyin parçaları kara sıçramıştı. Bree'nin midesi kalktı. Otuz yıl sonra, vücudu kusmayı canlı bir şekilde hatırlıyordu. "Köpeği gözümün önünde vurdu ve bunun benim hatam olduğunu söyledi."

"Bu korkunç bir şey."

Bree arkasını döndü, yüzü yine ısınmıştı. Dana hikâyesinin tamamını bile bilmiyordu, sadece üç cümlelik bir özetini biliyordu. Ona şöyle bir baktı. İçinden kısa, sahte bir kahkaha yükseldi. "Bu büyük ihtimalle TMI'ydı."

"Bana söylediğine sevindim."

"Fazla şey paylaşmak bana göre değil." "Sana ateş ettiğimi söyledim."

Tek kaşını kaldırdı. "O zaman ödeştik." "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

O zaman neden ona söylemişti?

"Köpek konusunda ısrarcı davrandıysam özür dilerim." Matt kaşlarını çattı. "Bana korktuğunu söylemiştin ama yaşadığın deneyimin ne kadar travmatik olduğunu bilmiyordum."

"Şımartılmayı beklemiyorum. K-9'lar faydalı araçlardır ve Brody çok yardımcı oldu. Korkularımla başa çıkabilirim."

"İkimiz de bunun o kadar kolay olmadığını biliyoruz. Ayrıca çobanlar büyük, korkunç görünümlü köpeklerdir." Matt'in kaşları çatıldı. "Senin ihtiyacın olan şey bir geçit köpeği."

"Bir geçit köpeği mi?"

"Evet. Sakin ve daha az tehditkar bir köpeğin etrafında zaman geçirmek, onlara karşı duyarsızlaşmanıza yardımcı olabilir."

Herhangi bir köpekle vakit geçirme fikri ona cazip gelmiyordu ve artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Bree saate baktı ve evi işaret etti. "Yarım saattir bir hareket görmedim."

"Evet. Hadi yapalım şu işi." Matt tavan lambasını kapattı ve cipten çıktılar.

Bree düşünmek yerine hareket etmekten memnun bir şekilde caddede ilerlemeye başladı.

"Biz sadece yürüyüşe çıkmış normal bir çiftiz." Matt onun elini tuttu.

Bree birleştirdikleri eldivenlere baktı. Temas dikkatini dağıtıyordu Kadın elini çalıştı ama adam onu . Bree ona baktığında, Matt'in ağzının kenarları yukarı kalkıktı ve gözleri gülüyordu.

Gözlerini devirdi. "Seninle takılırken bir gözümü burkacağım."

Tuğla eve yaklaştılar ve adam onu çitin arkasına çekti. Müstakil garaja paralel olana kadar evin önünden gölgesinde sürünerek geçtiler. Bree elini Matt'in elinden çekti ve ona olduğu yerde kalmasını işaret etti. Tahta merdivenden yukarı doğru koştı. Çantasından iki ince alet çıkarıp kapı koluna soktu. Pimlere dokundu ve kilidi açtı. Kapıyı açtı. Matt merdivenlerden çıktı ve onun arkasından içeri girdi. Kapıyı kapattı.

Perdeler pencereleri kapatarak ay ışığını engelliyor ve daireyi zifiri karanlıkta bırakıyordu. Bree odayı aydınlatmak için telefonundaki el feneri uygulamasını kullandı. Daire, bir köşesinde mini mutfak, diğer köşesinde de küçük bir banyosu olan bir stüdyoydu. Alanın geri kalanını bir yatak ve oturma alanı kaplıyordu.

Matt mutfaka doğru yöneldi. Bir çekmeceyi açtı ve içine bir kalem tuttu. Bree küçük banyoya girdi. Bir ayaklı lavabo, bir tuvalet ve telefon kulübesi büyüklüğünde bir duş tika basa doluydu.

boşluğa. Ecza dolabını açtı. Alt rafta birkaç hijyen ve bakım ürünü vardı. Reçete şişeleri üst rafta boylu boyunca sıralanmıştı. Cep telefonuyla etiketlerin fotoğrafını çekti.

Banyodan çıktı. Matt yatağın yanında durmuş, ışığını komodinin üst çekmecesine tutuyordu.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Telefoto lensli pahalı bir 35mm kamera."

"Röntgenci olmak pahalıdır."

Matt bir fotoğraf çekti. "Ve porno. Bir sürü porno."

Oturma odasına geçti. Köhne deri bir kanepede eğlence merkeziyle karşı karşıyaydı. Televizyon kırk inçlik düz ekran bir televizyondur. Yanında bir oyun konsolu ve kumandası duruyordu. "Bütün parasını televizyona ve oyun sistemine harcadı."

Televizyonun altındaki üst çekmeceyi açtı. Video oyunları ve DVD'lerle doluydu. Işığı engellemek için telefonunu çekmecenin içine koydu. Başını çevirdiğinde bir başlık okudu: *Game of Boners*. Homurdandı. Yaratıcılık için puan. "Burada da porno var."

Bir fotoğraf çekti ve alt çekmeceye geçti. İçinde tek bir şey vardı, bir fotoğraf albümü, enstantane boyutunda. Albümü açtı ve nefesi kesildi. Kız kardeşinin yüzü ona bakıyordu.

"Ne oldu?" Matt onun omzunun üzerinden sordu. "Ah."

Bree sayfaları çevirdi. Birinde kız kardeşi salonun otoparkında kamyonetinden iniyordu. Diğerinde ise kız kardeşi kuaförden ayrılıyordu. Bree her bir resmi cep telefonu kamerasıyla kaydetmişti. "Hepsi böyle."

"Fotoğrafının çekildiğini bilmiyordu."

"Hayır." Bree'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Onu izliyordu." Matt, "Onu izliyordu," diye düzeltti. "Ne kadar zamandır?"

"En az aylar." Bree, Erin'in etekli ve kısa kollu gömlekle bir resmini işaret etti. "Erin ceket giymiyor. Bu yaz olmalı."

"Bu fotoğraflardan bazıları dolar dükkanından telefoto lensle çekildi."

"Bu değil." Bree, Erin'in Justin'in araba yolunda yürürken çekilmiş bir fotoğrafının üzerinde durdu. Telefonunu tekrar cebine soktu. "Ben olsam

sağlam bir motivasyon oluşturduğumuzu söyleyebilirim."

Matt, Erin'in Justin'in evinin önündeki resmini işaret etti. "Yerde kar var. Bu fotoğraf yeni. Motivasyondan daha fazlasına sahibiz. Burası suç mahalli. Trey'in geçen hafta Justin'in evinde olduğuna dair kanıtımız var. Erin'e kafayı takmıştı ve Justin'le devam eden ilişkisini biliyordu. Kıskanıyordu."

"Belki de onu öldürecek kadar kıskançtır," dedi Bree. "Fotoğraflar tarih damgalı değil. Hâlâ Trey'in cinayet gecesi Justin'in evinde olduğunu gösteren fiziksel kanıtlara ihtiyacımız var."

"Biraz zaman verin. Adli tıp raporları henüz gelmedi." "Doğru."

Dışarıda bir şey gümbürdedi. Bree donakaldı. Matt de aynısını yaptı, sonra ışığını kapattı. Bir başka gümbürtü ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Neden onun kendisini haneye tecavüze ikna etmesine izin vermişti? Çünkü arkadaşını önemsiyordu ve o da sadakate saygı duyuyordu. Ayrıca kız kardeşinin cinayetini çözmeye kafayı taktığı için riskleri göz ardı etmişti. Ama yakalanırlarsa bu ona yardımcı olmayacaktı. Onun tutuklanması Craig için olası bir velayet savaşında yakıt olacaktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Matt çekmeceyi hafifçe kapatıp pencerenin yanına gitti. Çerçeve ile perde arasındaki ince boşluktan baktı. Dışarıda, evden garaja doğru yürüyen bir adam vardı. Matt pencereyi göstererek, "Ev sahibi," diye mırıldandı.

Bree başını salladı, yüzü asıktı. Matt, Trey'in dairesinde yakalanırsa, bir tokat yer, belki de para cezası ödemek zorunda kalırdı. Bir polis memuru olarak Bree'nin kaybedeceği çok daha fazla şey vardı.

Ev sahibi yaklaştı. Matt daireyi taradı. Saklanacak bir yer var mıydı? Bree banyoyu işaret etti. Onları gizleyebilecek kadar büyük olan tek yer orasıydı. Tekrar pencereye döndü. Dışarıda, adam neredeyse garaja varmak üzereydi. Matt nefesini tuttu ve camdan uzağa eğildi.

Ama adam merdivenlere yaklaşmadı. Üst garaj kapısını açtı ve içeri girdi. Matt arkasından baktı. Daireye ikinci bir giriş var mıydı? Başka bir kapı görmedi.

Birkaç saniye sonra bir arabanın kapısı altlarından kapandı. Sonra bir motor çalıştı. Bir Toyota Camry garajdan çıktı, araba yolundan aşağı indi ve sokağa girdi.

Matt nefes verdi. "Her şey açık."

Bree başını sallayarak kapıya yöneldi. "Hadi buradan çıkalım."

Daireyi aynen buldukları gibi bıraktılar. Bree çıkarken kapıyı kilitledi. Merdivenlerden sürünerek indiler ve çitin gölgesine girdiler. Çömelerek Matt'in Suburban'ına kadar koştular.

Motoru alıştırdı. "Seni yasaları ığnemeye ikna ettiğim özür dilerim. İşini kaybedebilirsin."

Bree yolcu koltuğundan ona baktı. "Seni suçlamıyorum. Ben bir yetişkinim. Kararımı verdim. Mesele bu değıl. Zaten PPD'ye geri dnmeyebilirdim. Craig ortaya çıkmadan önce, çocukları bytmek için buraya taşınmaya karar vermiştim. Erin'in istediğı de buydu. Ama o kazanırsa. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yanım ne olursa olsun onlara yakın durmam gerektiğini söylüyor. Ama Craig benden nefret ediyor. Eğıer velayet davasını kazanırsa, beni onlara yaklaştırmaz. Ama velayet davası olursa, B ve E'nin bana bir faydası olmaz. Kardeşimin cinayetini çözmeyi ne kadar istesem de, tekrar böyle bir şey yapmayı göze alamam. Erin'in davasının bana neyin önemli olduğunu unutturmasına izin veremem."

"Velayet için dava aarsa, mahkemede onunla savaşacak mısınız?"

"Bilmiyorum." Bree durdu ve kapının koluna uzandı. "ocukların ne istediğine ve benim şansımın ne olduğına bağılı. Yapmak isteyeceğim son şey onları incitmek olur. Avukat tüm bilgileri aldığında ne greceğız."

Her kararda tartılması gereken çok fazla faktör var. Yas tutan iki ocuk için tehlikede olan çok şey vardı. Bree'nin sorumlulukları hayatta kalma ihtiyacının çok ötesindeydi.

"Nico ile buluşmadan önce seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır. Yalnız gidemezsin. Desteğı ihtiyacın var. En azından Nico bir gizli tehdit. Neye biliyoruz."

Tam olarak değıl. Bu gece riskin bir kısmını Bree'den nasıl uzaklaştırabilirim?

"Uzun namlulu silahlarla aran nasıl?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Sesinde kabadayılık içermeyen bir zgven vardı. "O zaman beni koruyacaksın."

Mümkün olduğıunca uzaktan.

Matt evinde durdu ve tüfeğini aldı. Sonra , hafta bağıında Kevin'le buluştuğı depoya gitti. Park yerine döndü. Karlı asfaltta birkaç lastik izinin daha olması dığıında her yer aynı görünüyordu. "Otuz dakikamız var. Pozisyon almalısın."

Bree zırhını giydi ve üzerine yün ceketini silkti. Ona yan gözle baktı.
"Sen de bir yelek giymelisin."

"Artık polis değilim." "Hala kanaman var."

"Vücut zırhına sahip olmak için hiçbir nedenim yok." Matt arabadan dışarı çıktı.

SUV.

Bree onu aracın arkasında karşıladı. "Şu anda bir otoparktayız. Eski gizli muhbiriniz ve bir uyuşturucu satıcısıyla buluşan boş depo. Bence bu çok iyi bir sebep."

"İyi ki destek için sen varsın."

"Bunu alacaksın." Bree ayak bileğindeki kılıftan bir yedek parça çıkardı.

"Hayır."

"Lanet olsun. Ya bir şey olursa ve *beni* desteklemen gerekirse?" Cipin içine doğru eğildi ve silahı konsola koydu. "Düşündüğünden daha iyi ateş ettiğini biliyorum."

"Peki." Matt cipinin kargo bölümünden tüfeğini aldı ve ona uzattı.
"Kusura bakma. Bu bir AR değil."

"Eski usul yapabilirim." Silahı aldı ve namluya nişan aldı, sonra da lazer nişangâhını açtı. Elli metre ötedeki binanın üzerinde yeşil bir nokta belirdi.

Araziyi taradıktan sonra başıyla kompleksin arka tarafındaki terk edilmiş depoyu işaret etti. Pencereilerin çoğu kırık. "Ben gizli bir yer bulacağım." Tüfeği kolunun kıvrımında dengeledi. "Ben izliyor olacağım." Döndü, karda koştu ve binanın gölgesinde kayboldu.

Matt beklemek için kamyonetine geri döndü. Brody'yi özlemişti ama köpeğin vurulması ya da Bree'nin dikkatinin dağılması riskini göze almak istemiyordu. Kevin aynı numaraya tekrar düşmeyecekti. Köpekle başa çıkmak için hazırlıklı gelmişti.

Matt fotoğraf makinesini almak için torpido gözüne uzandı. Silahı görmezden geldi.

Beklemek berbattı. Sıcaktan bunalmak için her on dakikada bir kamyonu çalıştırıyordu ama ellerine kramp girmeye başlamıştı. Saatini kontrol etti. Planladığı buluşma saatinden on beş dakika önce, ana yolda farlar belirdi. Matt kamerasına baktı ve

girişine odaklanmıştı. Plakayı göremeyecek kadar karanlıktı ama araç Kevin'in kamyoneti idi.

Kamyonet otoparka döndü ve sokak lambasının oluşturduğu ışık havuzunun birkaç metre uzağında durdu. Kamyonetin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Kevin dışarı çıktı. Matt de Suburban'ından indi. Ortada, sokak lambasının altında buluştular.

"Param nerede?" Kevin sordu. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Siktir . Bir anlaşmamız vardı."

"TAMAM. TAMAM. Rahatla." Matt yavaş ve bilinçli bir hareketle kot pantolonunun cebine uzandı. Katlanmış banknotları çıkardı ve Kevin'e uzattı.

Kevin alnına düşük bir örgü Çapka takmıştı. Parayı alırken gözleri şapkanın altında Matt'inkilerle temas etmekten kaçınıyordu.

Matt'in kürek kemikleri arasındaki deri kaşınıyordu. "Neler oluyor Kevin?"

"Özür dilerim dostum. Seni uyarmaya çalıştım." Kevin gözlerini kaldırdı. Çelimsiz yüzünde acımasız bir ifade belirdi.

Lastikler karda gıcırdadı. Matt'in başı sese doğru döndü. Bir araç ana yoldan çıkıyordu. Farlarını yaktı.

Kevin ellerini kaldırarak geri çekildi. "Yapabileceğim bir şey yok, dostum. Nico insanların onun hakkında soru sormasından hoşlanmaz."

Yeni araç siyah bir Ford Explorer'dı. Araç yaklaştıkça, tepedeki ışık ön cama yansıyor ve bir ayna etkisi yaratıyordu. Matt'in kalbi küt küt atmaya başladı. Işık değişti ve direksiyonun arkasında belli belirsiz bir şekil görebildi, ama içinde kaç kişi olduğunu anlayamadı. Çamur plakayı kısmen gizliyordu, ama Matt ilk üç harfi görebiliyordu.

Kevin kamyonetine atladı ve hızlıca otoparktan çıktı.

Dondurucu rüzgâra rağmen, beklerken Matt'in sırtından soğuk terler boşandı. Otuz saniye sonra Explorer'ın sürücü kapısı açıldı ve içinden bir adam çıktı. Zayıf ve sıırım gibi bir adam, yaklaştıktan önce Matt'i iki nefes boyunca inceledi. Satıcı siyah örgü bir Çapka ve taşıyor olabileceği silahları gizleyen ağır bir palto giymişti ve Matt onun birden fazla silah taşıdığından emindi. Adam durdu.

birkaç adım . Yüzü daracıktı, gözleri çevredeki tarlalarda esen rüzgârdan daha soğuktu.

"Sen Nico musun?" Matt sordu.

Hiçbir şey itiraf etmese de, adamın gözleri ismi tanıyarak titredi. "Ne istiyorsun?"

"Biraz oksijen almak istiyorum."

Nico'nun kaşını ikiye bölen yara izi gözlerini kısarak baktığında kaymıştı. "Benimle taşak geçme. Şu anda neler olduğunu bilmek istiyorum."

Matt, "Bilgiye ihtiyacım var," dedi.

Nico . "Polis misin sen?"

"Hayır," dedi Matt. "Aslında, polislerden önce arkadaşımı bulmaya çalışıyorum." Justin'in bir resmini çıkardı. "Senin bir *tanıdığın* olduğunu biliyorum."

Nico fotoğrafı görmezden geldi. "Onu tanımıyorum." Matt, "Bu bilgi için sana para veririm," dedi.

Nico'nun gözlerinde soğuk bir öfke parladı. "Ben *bilgi* satmam." Elini cebine attı ve bir sustalı bıçak çıkardı. "İlgilenmediğimi nasıl belli "

Matt'in kollarının altından terler boşandı ve keşke Bree'nin silahı cebinde olsaydı, diye düşündü. Ama hayır, inatçı davranmıştı. Nico bileğinin yumuşak bir hareketiyle bıçağı açtı.

Nico'nun göğsünün ortasında küçük yeşil bir nokta belirdi.

"olsam bunu yapmazdım." Matt başıyla ışığa doğru işaret etti.

Nico dondu kaldı. Bakışları lazer noktasına kaydı. Işık yavaşça göğsünün ortasından yüzüne doğru süzüldü. Eli açıldı ve bıçağı karın üzerine bıraktı.

Matt fotoğrafı Nico'nun yüzünün önünde tuttu. "Sadece onu bulmak . Hepsi bu."

Nico resme odaklandı. "Onu tanıyorum. Polislerin karısını öldürdüğü için aradığı adam bu."

"Ama onu daha önceden tanıyorsun." "Evet."

Matt fotoğrafı indirdi. "Onu sen mi öldürdün?"

Nico'nun bakışları yeşil ışığı takip ederek vücudunun orta hattından aşağı inip kasıklarında durdu. Alnında boncuk boncuk terler belirdi. "Kimi öldürmek?"

"Justin'in karısı."

"Onu neden öldüreyim ki?" Nico soruyu geçiştirdi.

Matt, "Çünkü Justin'in sana var," diye önerdi.

Nico omuz silkti. "Vermez. Ben kredi vermem. Bu sadece nakitle yapılan bir iş. Öyle olsa bile, bir müşteriyi öldürmek ödeme almakla sonuçlanmaz. Öte yandan iyi bir dayak mükemmel bir motivasyon kaynağı olabilir. Varsayımsal olarak konuşuyorum."

"Justin'i en son ne zaman gördün?" Matt sordu.

"Onu yaklaşık bir hafta önce gördüm," dedi Nico. Kasıklarındaki yeşil nokta hâlâ dikkatini çekiyordu. "Geçen Cuma sabahı beni aradı ama istediğı şey için yeterli parası yoktu. Varsayımsal olarak konuşursak, sadece biraz H-again almaya yetecek kadar parası vardı."

şok Matt'i bir an için felç etti. *H* eroindi ve oksikodon bağımlısı olan pek çok insan, daha ucuz bir alternatif olduğı için sonunda eroin kullanmaya başlamıştı. Ama Justin'in eroin bağımlısı olacağını hiç düşünmemişti.

"Eroin mi satın aldı?" Matt, Nico'yu tutuklayabilmeyi diledi.

Ya da onu vurmayı.

Her gün kaç kişiye bu zehirden veriyor?

Hapse girmeli.

"Reddetti," dedi Nico. "Ama fikrini değıştirdiğini söylemek için aramasını bekliyordum. Genelde böyle olur." İki elini de kaldırdı. "Bak dostum. Tek bildiğim bu."

"Salı akşamı için bir mazeretin var mı?"

"Büyükanneimin cenaze törenindeydim. Cenaze müdürü de dahil olmak üzere bana kefil olacak elli kişi var." Nico yeşil noktaya baktı. "Scarlet Falls'daki Murphy'nin Cenaze Evi."

"Kaybınız için üzgünüm." Matt, uyuşturucu satıcılarının bile büyükanneleri olduğunu düşündü.

"Yaya doksan iki yaşındaydı ve uykusunda öldü. Hepimiz çok şanslı olmalıyız." Ancak Nico'nun gözlerindeki nem, soğukkanlı tavrını yalanlıyordu.

Matt karların üzerine, sustalının yanına bir yüzlük attı, sonra geriye doğru bir adım atıp yere doğru bir işaret yaptı.

Nico parayı ve bıçağını aldı. "Beni bir daha arama. İkinci kez şaşırmayacağım." Sonra Nico geri geri giderek

ve hızla uzaklaştı.

Matt arka lambaların karanlığın içinde kayboluşunu izledi.

Birkaç dakika sonra Bree elinde tüfekle onun yanında belirdi ve cipe doğru yöneldiler. Nefesleri önlerinde şişiyordu. Yanakları soğuktan parlıyordu.

Aracın içinde Matt onun silahını geri verdi, motoru çalıştırdı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Belki daha sonra ihtiyacım olur diye konuşmayı kaydettim."

Kompakt 9 mm'lik silahını ayak bileğindeki kılıfına geri yerleştirdi.

Otoparktan çıkarken Bree'ye kaydı dinletti. "Üç harf ve marka ve model, Nico'nun araç ruhsatından kimliğini tespit etmek için yeterli olacaktır."

"O zaman mazeretini doğrulayabiliriz." "Evet," dedi.

"Sabah cenaze evine e-posta göndereceğim. Kız kardeşim için kullandığımla aynı. Müdürle bir görüşme ayarlayacağım."

"Eğer kız kardeşinin cenazesine odaklanmak istiyorsan, mazeretinle ben ilgilenebilirim."

"Hayır, aslında aynı anda onun katilini bulmaya çalışmak doğru görünüyor."

"Sen ne istersen."

Bree ellerini havalandırma deliklerinin önünde birleştirdi. "Justin geçen Cuma sabahıoksi almak istedi ama satıcısı ona sadece eroin teklif etti. Cuma aynı zamanda salona sinirli bir şekilde geldiği ve Erin'i görmek istediği gündü."

"Biliyorum Justin." Matt koltuğunda arkasına yaslandı. "Sanırım eroine geçme fikri onu korkuttu. Araba kazasında yaralanmasını ve kronik ağrılarını haplara bağlayabilirdi, ama eroine geçmek? Haplar madde bağımlılığı diyor. Eroin ise keş diyor."

"O zaman neden Erin'e gitti? Neden sen değil?"

Matt yüzünü buruşturdu. "Rehabilitasyona geri dönmesi için ısrar ederdim."

"Bu doğru bir hareket olurdu." Bree ceketini ve yeleğini çıkardı, sonra ceketini geri giydi. Çelik yeleği arka koltuğa fırlattı. "Neden Erin'e kullan-at telefonunu verdi?"

"Belki de Nico ile bağlarını koparmanın ve eroin almadığından emin olmanın yolu buydu."

"Telefonu yok edebilirdi," dedi Bree. "Belki de yapamamıştır."

Bree daha dik oturdu. "Ya bu onun fikriyse? Belki de bu şekilde onu eve yalnız gidebilecek kadar sakinleştirmiştir."

"Fikrini değiştirme yeteneğini elinden aldı, böylece Nico'yu arayıp eroin alamadı."

"Ama Cuma gününden önce onun ne kadar dibe battığını biliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Belki de. Alışkanlığını gizlemekte çok başarılı olmuştu." Matt parmaklarını ısıtılmış direksiyon simidine doladı. Elindeki ağrı azalmaya başladı.

"Bir bakıma onun çıldırmasını anlıyorum. Kontrolden çıkmıştı ve eroin denemenin cazibesi karşısında dehşete düşmüştü."

"Justin ve ben yaklaşık aynı zamanlarda yaralandık. İkimize de oksikodon reçete edildi. İkimizin de ağrıları devam ediyor. Neden o bağımlı oldu da ben olmadım? Şişem bittikten sonra daha fazla ilaç aramak aklıma bile gelmedi."

"Bağımlılığa eğilimin kalıtsal olduğunu gösteren çalışmalar okudum. Benim babam sarhoştı, onun babası da sarhoştı ve bu böyle devam etti. Bu yüzden asla tek bir içkiden fazlasını içmiyorum ve birkaç yıl önce bir şüpheliyle mücadele ederken sırtımı incittiğimde ağrı kesicileri reddetmemin nedeni de bu. Uyuşturucu ve alkol bağımlılığı beni neredeyse köpekler kadar korkutuyor. Çok fazla korkum var."

Matt, "Potansiyel olarak silahlı suçluları kovalamaktan korkmuyorsunuz," diye belirtti.

"Korktuğum şey özdenetimimi kaybetmek. Alkol babamın doğasındaki şiddeti ortaya çıkardı. Ayıkken, sadece acımasızdı. İse korkunçtu." Bree kol dayanağını ovuşturdu. "Bağımlılık ailemi yok etti."

Matt bunun kız kardeğini de öldürüp öldürmediğini merak etti.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree güneşten önce kalktı ve sabah yogası rutinini uyguladı. Koşuya çıkmayı çok isterdi ama sabahın bu erken saatinde soğuktan çekiniyordu. Duş alıp giyindikten sonra parmak uçlarında Luke'un yatak odasına girdi ve alarmını kapattı. Normalde atları beslemek için ama ikisinin de bu kadar erken kalkması için bir neden yoktu. Gece yarısını geçip eve döndüğünde Luke'un ışığı hâlâ yanıyordu. Kadın iyi uyumuyordu ve adamın da iyi uyumadığından şüpheleniyordu. Kadın odasından çıkıp kapıyı neredeyse kapatacak şekilde çektiğinde adam horluyordu.

Kayla'nın kapısı gıcırdadı ve hareket etti. Brody kapıyı iterek açarken burnu açıklıkta belirdi. Bree koridorun diğer tarafına geçti. Nabızı hızlandı ve avuç içleri terlemeye başladı.

Nefes aldı, hüsrana uğramıştı. Köpeğin ona zarar vermeyeceğini biliyordu ama otomatik tepkisini kontrol edemiyordu.

Muhtemelen dışarı çıkması gerekiyordu. Tasmaı alt kattaydı. Onu gezdirebilir miydi? Tasmaına takacak kadar yaklaşabilir miydi?

Misafir odasının kapısı açıldı ve Dana odadan çıktı. Kot pantolon ve parlak kobalt rengi bir kazak giymişti. Ruju, kazağının yakasında asılı duran bir çift ahududu renkli okuma gözlüğüyle uyumluydu.

"Şimdiden nasıl görünüyorsun?" Bree sordu.

"İşte size son otuz yıldır her saat yataktan sürüklenerek çıkarılan birinden profesyonel bir ipucu. Biraz ruj, kendi adınızı bile zar zor heceleyecek kadar yorgun olduğunuzda bile sizi kendinize hakimmişsiniz gibi gösterir."

"Bunu unutmayacağım."

Dana köpeği işaret etti. "Onu dışarı çıkaracağım."

Bree, Dana ve köpek merdivenlerden inip gözden kaybolana kadar, böyle bir korkak olduğu için kendini azarlayarak geri çekildi. Bree mutfağa gitti ve bir fincan kahve hazırladı. Botlarını giydikten, montunu ve eldivenlerini taktıktan sonra dışarı çıktı. Güneş parlıyordu ve hava yüzünde o kadar soğuk hissettirmiyordu.

Brody, Dana'nın yedeğinde, eriyen karın üzerinde burnunu çeke çeke ilerliyordu. Bree onları geçti ve atları beslemek için ahıra gitti. Sabah ahır işlerini tanıdık, neredeyse rahatlatıcı görünen bir ritimle yaptı. Mutfaka döndüğünde Dana kahve dolduruyordu. Brody mama geveliyordu. Vader adanın üzerine oturdu ve kahvaltı için miyavladı. Bree kâsesini doldurdu ve kulaklarının arkasını kaşdı. Yemek yerken mırıldandı.

"Brody'nin iri ve korkutucu olduğunu biliyorum ama o gerçekten iyi bir köpek." Dana ona bir fincan kahve uzattı.

Bree yudumladı. "Kendimi aptal gibi hissediyorum ama hayatım boyunca köpeklerden kaçtım. Brody'ye baktığımda bir şüpheliyi kovalayan ve yakalayan bir K-9 görüyorum. Matt daha az korkutucu bir köpekle vakit geçirmem gerektiğini söylüyor."

"Bu iyi bir fikir."

"Belki de gerçekten küçük, yaşlı ve dişleri olmayan bir şey." Dana güldü. "Bugünkü ajandanda ne var?"

"Hoş bir şey değil. Cenaze evini ziyaretle başlayıp Craig'le bir toplantıya geçtik." Bree Dana'yı önceki geceki faaliyetler hakkında bilgilendirdi.

"Özür dilerim. Bu berbat olacak."

"Evet. Şu anda havada kalan o kadar çok şey var ki, Erin'in ölümü hâlâ gerçeküstü geliyor." Ancak Bree cenaze töreni sonrasını ve gerçekliğin çöküşünü dört gözle beklemiyordu. "Cenazesini atlatsam ve katilini bulsam bile Craig'in çocukları almasını nasıl engelleyeceğim?"

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin." Dana onun omzunu sıvazladı. "Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Benim için yemek yapmak zorunda değilsin."

"Yemek yapmayı seviyorum ve emekliyim. Artık ne istersem yapabilirim," dedi *benimle uğraşma* tonunda.

Bree teslim olmak için iki elini de kaldırdı. "."

"Dün bir waffle makinesi buldum." Dana mutfağın etrafında koşuşturdu. Yirmi dakika sonra mutfak waffle ve domuz pastırması kokuyordu. Çocuklar merdivenlerden aşağı süzöldüler.

"Pastırma kokusu mu alıyorum?" Luke gözlerini ovuşturdu.

Kayla zıplayarak mutfağa girdi, yüzü günlerdir ilk kez gerçek bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Yaşasın! Waffle."

Luke kendine bir bardak süt doldurdu ve masaya yerleşti. Bree daha ilk waffle'ını bitirmeden, Luke yarım kilo pastırma da dahil olmak üzere iki porsiyonu mideye indirmişti.

Dana bardağına biraz daha süt doldurdu ve neredeyse boşalmış gibi görünen kutuyu salladı. "Bugün daha fazla süt alacağım. Mağazadan başka bir isteğiniz var mı?"

"Akşam yemeği için ne yapıyorsun?" Luke bir waffle daha almak için uzandı.

"Parmesanlı tavuk ve ev yapımı focaccia hakkında ne düşünüyorsun?" Dana alışveriş listesine başladı.

Kayla bir parça waffle'ı şuruba buladı. "Focaccia nedir?" Her heceyi dikkatle telaffuz etti.

"Otlarla yapılan bir gözleme," dedi Dana. "İki katını yapacağım ve yarın ev yapımı pizza yiyebiliriz."

"Yapmana yardım edebilir miyim?" Kayla yemeği ağzına attı.

"Tabii ki!" Dana listesine yazdı. "Ben de buna güveniyordum."

Dana ve çocuklar arasındaki konuşmaları izleyen Bree, panikle yutkundu. Dana sadece geçici olarak buradaydı. Philadelphia'da kendi hayatı vardı. Bree çocukları elinde tutmayı başarırca, tüm bunları tek başına nasıl idare edecek ve iş bulacaktı? Kederli iki çocukla ilgilenmek bile tam zamanlı bir iş gibi görünüyordu. Çocuklar Craig'le daha mı iyiydi? O gerçekten değişmiş miydi?

İçgüdülerini hayır diyordu. Ama belki de çocukların gitmesine izin vermek istemiyordu. Onlar kız kardeşiyle arasındaki tek bağıydı. Onları elinde tutma arzusu bencilce miydi?

Brody mutfak kapısına gitti ve bir kez havladı. Bir dakika sonra Matt verandada belirdi. Dana onun için kapıyı açtı.

"Buraya döneceğini sanıyordum," dedi Matt.

"Waffle, kahve, pastırma?" Dana sordu.

"Hayır, teşekkürler. Ben zaten yedim."

Bree kirli tabaklarını lavaboya taşıdı. "Ben ceketimi alayım."

"Gidiyor musun? Ama bugün Cumartesi," diye itiraz etti Kayla.

"Özür dilerim." Bree başını okşadı. "Cenaze evine gidip onlara ne yapmak istediğimizi söylemem gerekiyor. Çabuk olmaya çalışacağım, böylece öğleden sonrayı birlikte geçirebiliriz."

Küçük kız başını salladı ama gülümsemesi solmuştu. Matt'le birlikte evden çıkarken Bree'nin göğsünde suçluluk duygusu pırıldadı.

Arabasının yanında durakladı. "Bekar ve çalışan anneler nasıl başa çıkıyor?"

"Sanırım ellerinden geleni yapıyorlar." Matt anahtarlarını şingirdattı. "Bu sabah Todd'u aradım. Nico'nun kısmi plakasından izini bulabildi. Tam adı Nicolas Kosta. Daha önce satmak amacıyla uyuşturucu bulundurmak suçundan bir kez mahkûm olmuş ve on sekiz ay hapis yatmış. Üç yıl önce serbest bırakılmış ve daha sonra hiç tutuklanmamış."

"Todd onu mı?"

"Hayır." Matt kaşlarını çatı. "Uyuşturucu sattığına dair elimizde kanıt yok. Kelime seçimlerinde dikkatliydi. Mazeretinin ortaya çıkacağından şüpheleniyorum. Ölüm ilanlarını kontrol ettim. Doksan iki yaşındaki Helena Kosta için Salı akşamı yediden dokuza kadar Murphy'de bir anma töreni düzenlenmiş."

"Nico'nun mazereti muhtemelen yasalıdır." Bree arabasının kapısını açtı. "Dün gece yalan söylediğini umuyordum."

"Ben de."

Craig'le buluşmaya birlikte gitmek istemediklerinden, kendi araçlarıyla gittiler. Matt onu cenaze evine kadar izledi. Bree dışarıda, kaldırımında durakladı. Güneş ışınları yüzünü ısıtıyordu.

"Hazır mısın?" Matt sordu.

Bree derin bir nefes almaya çalıştı ama keder göğsünü sıktı. "Hayır. Ama hiçbir zaman bunu değiştiremeyecek."

İçeri girdiler. Hava buram buram çiçek kokuyordu. Lobideki büfenin üzerinde iki taze mor-beyaz fidan duruyordu.

"Bayan Taggart?" Koyu renk takım elbiseli bir adam içeri girdi. Bree başıyla onayladı ve Matt'i arkadaşı olarak tanıttı.

Müdür onları bir konferans odasına götürdü. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Bree, Salı günkü töreni planladıkları sırada kendini tutmayı başardı. Çocukların isteklerini konuşana kadar da bozuntuya vermedi.

Yönetmen ona bir kutu mendil uzattı. "Sevdiğiniz birinin bu kadar genç yaşta ölmesi özellikle üzücü."

Bree kutudan bir mendil aldı ve gözlerini kuruladı. Boğazı gergin ve acıydı.

Matt onun eline uzandı, sıktı ve konuşmayı devraldı. "Geçen Salı gecesi burada bir ayin düzenleyen bir aile sizi şiddetle tavsiye etti."

"Ah, evet. Bayan Kosta." Müdür ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Çok güzel bir törendi."

Matt, "Sizi torunu tavsiye etti," dedi.

Müdür ciddiyetle başını salladı. "Nicolas büyükannesinin töreninin onun hayatını onurlandırmasını sağladı."

"Bütün ayin boyunca burada mıydı?" Matt sordu.

"Neden, evet. Annesinin yanından hiç ayrılmadı." Müdürün yüzünde temkinli bir ifade . "Neden sordunuz?"

Bree boğazını temizledi. "Sana bir çek yazayım mı?"

Cenaze müdürü şüphelerini hemen unuttu ve gerekli depozito miktarını kadına verdi.

Matt ve Bree park yerine gittiler. On dakika sonra I-87'den güneye doğru gidiyorlardı. Matt hızla ilerliyordu. Bree hız sınırını korudu. Birbirlerine çok yaklaşmak istemiyordu. Saratoga Springs çıkışına girdi ve restorana doğru bir mil kadar gitti. Matt'in cipini gördü ve iki sıra öteye park etti. Kadın tavernaya girdiğinde Matt barda kahve içiyordu. Dekor, koyu renk ahşap ve yeşil-beyaz örtülerle basmakalıp bir İrlanda barıydı.

Bree restoranı taradı ama Craig'i göremedi. Uzun kenarlı kabinler barın yanındaki alanı dolduruyordu. Standart masa ve sandalyeler ana yemek salonuna eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Masaların yaklaşık üçte biri doluydu. Bree hostesin kendisini bir masaya götürmesine izin verdi, sonra kapiya bakan bir koltuk seçti ve kahve sipariş etti.

Craig restorana on dakika geç girdi. Ev sahibesine çekici bir gülümseme fırlattı. Kadın kızardı ve onu masaya götürürken kekeleydi.

Bree gözlerini devirmedi ama devirmek istiyordu. "Kahve?" diye sordu ev sahibi.

"Evet, lütfen." Oturdu, peçetesini silkeledi ve kucağına örttü. Masanın üzerinden Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Tanışmak istemene sevindim. Medeni bir şekilde davranırsak bu çocuklar için çok daha kolay olacak."

"Ben çocuklar için en iyisini yapmaktan yanayım." Bree göz ucuyla Matt'in bardan çıkıp restorandan çıkışını izledi.

Craig menüsünü açtı. Garson kahvesini getirdi. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Ben kahve içmeye devam edeceğim," dedi. Kendini beğenmiş suratı iştahını kaçırmıştı.

Garson onun jambonlu ve peynirli omlet siparişini aldı ve gitti. Yalnız kaldıklarında Bree, "Nasıl papaz oldunuz?" diye sordu.

"Bu yapmak istediğim bir şey değildi." Craig dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını birleştirdi. "Ben buna çağırıldım."

"Bu nasıl oldu?"

"Birkaç yıl önce bir gölde yelken yapıyordum. İyi bir denizci değildim. Bir rüzgar yelkenlere çarptı ve tekne alabora oldu. Başımı çarptım ve su çok soğuktu. Ne yapacağımı şaşırmıştım ve başımı suyun üstünde zor tutuyordum. Dışarıdaydım, teknenin gövdesine tutunmuş, titriyordum ki bana arkamı dönmemi söyleyen bir ses duydum. Döndüm ve birkaç metre ötede yüzen bir can simidi gördüm. Birkaç dakika sonra başka bir tekne geldi. Tekneyi kullanan adam bana o gün tekneyle açılmayı planlamadığını ama uyandığında bunu yapma *ihtiyacı duyduğunu* söyledi. Ertesi gün aynı sesin bana kiliseye gitmem gerektiğini söylediğini duydum. Sıraya oturdum ve bir sakinlik duygusu kapladı." Kahvesini yudumlamak için durakladı. "Hayatım bir daha asla gibi olmadı."

"Bu inanılmaz." Bree kendine biraz daha kahve doldurdu. "Yelkenli kullandığını bilmiyordum."

Gözleri kısıldı. "Zor değil." Yüzünü önceki dostane ifadesine geri döndürdü. "Bir göl tatil köyünde çalışıyordum."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Kilise bana küçük bir ev sağlıyor. Üç yatak odası var, yani Kayla ve Luke için de yer var."

"Ya taşınmak istemezlerse?"

Ağzını büzdü. "Onlar daha çocuk. Büyük kararları hayatlarındaki yetişkinlere bırakmak en iyisidir. Çocukların bolca rehberliğe ihtiyacı vardır. Kiliseye katılmaları onlara büyük fayda sağlayacaktır. Şu anda kiliseye gitmiyorlar, doğru mu?"

"Muhtemelen onlara sormalısın," dedi Bree, sesini nötr tutmaya dikkat ederek. Craig kimin sahte samimiyetini en uzun süre koruyabileceğine dair bir oyun oynuyordu. Bir keresinde, bir şüpheliyi sorgularken, Bree bir adama karısını ve çocuklarını öldürdüğünü itiraf ettirmek için kocası ve üç çocuğu varmış gibi davranmıştı. Sorgulama on iki saat sürmüştü. Yalan söylemekte Craig kadar iyiydi. "Okul sistemini kontrol ettiniz mi?"

Gözleri seğirdi. "Okullar mükemmel."

Yalancı. Okulları kontrol etme fikri hiç aklıma gelmemişti.

Onu.

"Çocuklardan seninle yaşamalarını nasıl isteyeceksin?" Bree sordu.

Garson kahvaltısını getirdi ve Craig çatalıyla omletini kırdı. "Sormayacağım. Onlara nereye gittiklerini söyleyeceğim. İlk başta üzüleceklerinden eminim. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızın."

"Kayla'ya tamamen yabancısın."

"Evet." Çatalını yere bıraktı. "Bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum ama ben değiştim."

"Onları bildikleri her şeyden ve hatırladıkları tek evden uzaklaştıracaksınız."

"İlk başta zor olacak ama alışacaklar."

"Atlarını nerede tutacaksınız?"

Craig öksürdü. Biraz kahve içti ve tek yumruğuyla göğsünün ortasına vurdu. "Affedersiniz. Bu yanlış boruya gitti."

Çocukların hayvanlarını, okulları düşündüğünden daha fazla düşünmemiştir.

Bree, garsona işaret edip su isterken bekledi. Zaman kazanmak için oyalanıyor, sorusuna bir yanıt bulmaya çalışıyordu.

O silinmiş onun ağız ile onun Peçete. "Ben korkuyor olmak Bir papaz atlara bakacak kadar para vermiyor. Onları satmak zorunda kalacağız." "Bu çocukları mahveder. Zaten atlarını kaybettiler.

Anne."

"Talihsiz bir durum ama bunu karşılayamam." Craig'ın sesi keskinleşti. "Eğer tahtayı karşılamak istiyorsanız, sizde kalabilir."

"Polisler de o kadar para kazanmıyor." Bree omzunun üzerinden Matt'in kapıdan geçip bardaki yerine döndüğünü gördü.

"O zaman atları nasıl idare etmeyi planlıyordun?" diye sordu kendini beğenmiş bir sesle.

"O çocuklar için tüm hayatımı bırakıp Grey's Hollow'a taşınmaya hazırım."

"Bunu yapamam." Gözlerinde kızgınlık parladı. "Bunu . İnsanlar hayvanlardan daha önemlidir."

Bree onu tokatlamak istedi ama üzgün bir gülümsemeye yetindi. "Kalplerinin tekrar kırıldığını görmekten nefret ediyorum."

Craig yukarı baktı. Yüzü öfkeyle . "bir şey gelmez."

Bree kahvesini bitirdi ve fincanı itti. Bu konuşmayla işi bitmişti. "Bir avukat tuttun mu?"

"Hayır. Bu toplantıyı siz çağırdığınız için ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm."

"Bu toplantının yaptığı tek şey beni senin ebeveyn olmaya uygun olmadığına ikna etmek oldu. Çok bencilsin. O çocukları asla kendi ihtiyaçlarının önüne koymayacaksın."

Yüzü kızardı ve sesi yükseldi. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum-"

"Şimdi. Şimdi." Bree onu susturmak için elini kaldırdı. "Cemaatiniz papazlarının sinirlenmesi hakkında ne düşünüyor?"

Kadın masaya biraz para ve peçete atıp uzaklaşırken diğer müşteriler ona bakıyordu. Ama o hiç tatmin olmamıştı.

onu öfkeli bırakmaktan. Berbat bir ebeveyn olurdu. Ama o çocukları istiyordu. *Onları elde etmek için ne kadar ileri gidebilirdi?*

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Matt arabasını Grace Community Kilisesi'nin otoparkına park etti. Craig'in arabasını takip eden telefonundaki GPS uygulamasını kontrol etti. "Craig YMCA'da durdu."

"Bu öğleden sonra bir gençlik grubuna katılacağını söyledi," dedi Bree. "Umarım bir süreliğine gitmiş olur. Bir saatten fazlasına ihtiyacımız yok."

Matt telefonunu kaldırdı. "YMCA'dan ayrılırsa haberim olur."

Craig'e on beş dakika önceden haber vermişlerdi. Sonra Bree'nin arabasını lokantada bırakıp I-87'den güneye doğru yola çıktılar. Matt önceden arayıp kilise sekreterinden randevu almıştı.

"Biz Bay ve Bayan Flynn'iz. Ben Matt, siz de Barbara'sınız ve yeni bir kilise arıyoruz." Matt ona bir alyans uzattı.

Bree onu parmağına geçirdi. "Her şeyi düşünmüşsün."

"Denedim."

"geldiğini sormalı mıyım?"

"Kız kardeşim ödünç verdi. Kendisi boşandı. Hurda metal olarak eritebileceğimi söyledi." Matt cipten indi.

Bree onunla kaldırırda karşılaştı.

"Ouch." "Evet."

Bree binanın ön tarafına monte edilmiş haça baktı. "Kilisede yalan söylemek çok yanlış geliyor ama Craig'in onları bir şekilde dolandırdığından hiç şüphem yok. Belki oyununu çözebilir ve kasayı kurutmasını engelleyebiliriz."

Kilise New England toplantı evlerine benziyordu, ortalanmış bir çan kulesi olan beyaz fıçı tahtası bir kare. İçeri girdiler. Lobi limonlu mobilya cilası ve küflü kitap kokuyordu. Onlar

bir tabelayı takip ederek binanın arka tarafındaki kilise ofisine ulaştık.

Olgun bir kadın eski bir bilgisayarda yazı yazıyordu. Matt odanın öbür ucundan bilgisayarın tıkırtılarını ve iniltilerini duyabiliyordu. Masasının üzerindeki isim levhasında BAYAN PETERSON yazıyordu. PETERSON.

Matt kapıyı çaldı. "Bayan Peterson?"

Gözlüklerinin üzerinden onlara göz kırptı. "Evet, yardımcı olabilir miyim?"

"Biz Flynn'leriz." Matt, Bree'nin ofise önce girebilmesi için kenara çekildi.

Bayan Peterson ayağa kalktı ve onları karşılamak için masanın etrafında döndü. "Sizinle tanışmak bir zevk."

El sıkıştılar.

"Önce soru sormak mı yoksa kiliseyi görmek mi istersiniz?" Bayan Peterson sordu.

"İkisini de yapabilir miyiz?" Bree gülümsedi. "O zaman çok fazla zamanınızı almayız."

"Elbette!" Bayan Peterson gülümsedi. Ofisten çıkıp geniş bir açık alana doğru ilerledi. "Burası bizim topluluk odamız. Pazar günleri ayinler arasında kahve saatini burada düzenliyoruz. Hafta boyunca burası İncil çalışmasından gençlik grubu toplantılarına kadar her şey için kullanılıyor." Sallanan bir kapıyı açtı. "Tam donanımlı bir mutfagımız var."

Ana koridora doğru devam ettiler. Bayan Peterson bir dizi çift kapıyı açtı. "Burası bizim mabedimiz." Sesi gururla çınlıyordu.

Matt beyaz ve koyu renkli ahşap sıraları saydı ve hızlı bir hesap yaptı. Kilise üç yüz kişilikti. Cemaat kasabanın en büyüğü olmayabilirdi, ama paraları vardı.

Bree kürsüyü işaret etti. "Bana bahsedin."

"Peder Vance harika biri." Bayan Peterson ellerini dua eder gibi birbirine vurdu. "Onu seveceksiniz. Herkes sever."

"Uzun kilisede mi çalışıyor?" Matt sordu. "Hayır. Rahip Vance bize geçen Ekim ayında katıldı. Kilisemizi kaybettik.

önceki bakanın yaz boyunca. Zavallı Peder Hollis felç geçirdi. Çok ani oldu. Yirmi iki yıldır cemaatimize önderlik ediyordu. İlahiyat fakültesinden yeni mezun olmuş bir papaz yardımcımız var ama kiliseyi yönetmek için yeterli hayat tecrübesine sahip değil."

Bayan Peterson onları mabetten çıkarıp ana ofise götürdü. "Bir süredir papazımız yoktu. Kriterlerimize uymayan birkaç adayı geri çevirdik."

"Peder Vance'in bir ailesi var mı?"

"Evet." Dudakları büzüldü. "İki çocuğu var. Anneleri ile evli değildi ve anneleri çocukları görmesine izin vermedi. Peder, bunun bir nedeni olduğunu kabul ediyor." Ofis kapısının önünde durdu. "Lütfen pederimizin özel hayatı hakkında dedikodu yaptığımı düşünmeyin. Kürsümüze çıktık ve tüm cemaate bir günahkâr olarak önceki hayatını ve Tanrı'nın çağrısının onu nasıl dönüştürdüğünü anlattı."

"Ne kadar ilham verici." Bree'nin sesi inandırıcılıktan yoksundu.

"İnanılmaz bir tanıklıktı." Bayan Peterson kollarını ovuşturdu. "Onu dinlerken tüylerim diken diken oldu."

"Papaz okuluna nerede gitti?" Matt sordu.

Bayan Peterson'ın yüzü, Matt'in sorusu kötü bir kokuymuş gibi buruştu. "İnternet üzerinden eğitim veren bir üniversiteye gitti."

Matt kaşlarını kaldırdı.

"Herkesin üniversiteye gitmeye gücü yetmez. Ayrımcılık yapmamalıyız," dedi Bayan Peterson ders verir bir tonda. "Onu neden işe aldığımızı anlamak için gerçekten vaazını dinlemeniz gerekiyor. Verdiği referans şimdiye kadar duyduğum en samimi referans. Dürüstlüğü ve şeffaflığı üyelerimizle ilişki kurmasına yardımcı oluyor. Bence insanların günahları hakkında onunla konuşurken kendilerini rahat hissetmelerinin nedenlerinden biri de bu. Kendi kusurları ve yolculuğu hakkında çok açıktı."

Kilise ofisine döndüler ve kapının hemen önünde durdular.

"Başka sorunuz var mı?" Bayan Peterson odayı geçip büfeden bir broşür aldı. Matt'e uzattı. "Hizmetlerimiz ve Kutsal Kitap çalışma programlarımız burada listelenmiştir. Bayanlar salı öğleden sonraları yemekte bir araya geliyor. Erkekler ise çarçamba akşamları toplanır."

"Teşekkür ederim." Matt broşürü kabul etti. "Peder Vance'le tanışmayı çok isteriz."

Bayan Peterson, "Yarın ayine gelebilirsiniz," dedi.

"Bu mükemmel olurdu, ama ne yazık ki ailevi bir yükümlülüğümüz var." Matt hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştı.

"Programını kontrol edeyim." Bayan Petersen masasına döndü ve bir ajanda açtı. "Peder bugün gençlik grubumuz için bir bağış toplama etkinliğiyle meşgul. Çocukların Güney Carolina'da sular altında kalan bir topluluğu yeniden inşa etmek için yapacakları görev gezisi için para toplamalarına yardımcı oluyor. Yarın Pazar. Elbette bütün gün burada olacak."

"Pederin pek boş vakti yok gibi görünüyor," dedi Bree. "Hiç eve gitmiyor mu?"

"Şey, kilise garajının üstündeki dairede yaşıyor, yani teknik olarak her zaman burada." Bayan Peterson güldü. "Pazartesi izinli, Salı günleri de izinli. Peki ya Çarşamba? Sabahları hastane ziyaretleri yapıyor ama öğleden beşe kadar çalışma saatleri var. O zaman uğrayabilirsiniz. Randevuya gerek yok."

"Bu mükemmel." Matt masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini sıktı. "Bugünkü tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Kilise çok güzel."

"Umarım yakında tekrar görüşürüz." Bayan Peterson bilgisayarına döndü.

Kapıdan ilk çıkan Bree oldu. Matt onun park yerine doğru aceleyle attığı adımları izledi. Bree rüzgâra doğru yürüdü, adımları kararlıydı, omuzları gerideydi. Onun cipinin yanında durdular.

"Bize yıldırım çarpmadı," dedi. "Ben buna galibiyet diyorum."

"Craig vurulmadıysa, temiziz demektir." Bree ellerini kalçalarına dayayarak silahının kabzasını gösterdi. "Neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum."

"Kilisede silah mı taktın?"

"Evet. de," dedi. "Mükemmel bir aksesuar.

Her şeyle git."

Matt başını salladı. "Bayan Peterson Craig'den memnun görünüyor."

"Evet. Çok çekici olabiliyor." Bree kaşlarını çatı, kaşları çatıldı.

"Başka biri olsaydı, değiştiğine inanmak isterdim."

"Ama Craig

değil?" "Hayır."

"Önyargılı olmadığınızda emin misiniz? İnsanlar değişebilir." Gerçi Matt'in deneyimlerine göre bu pek sık olmuyordu.

"Ben pozitifim. Tüm doğru sözleri söylüyor ama öfkesine yenildiğinde kendini kaybediyor ve ben gerçek Craig'i görüyorum." Bree omzunun üzerinden kiliseye baktı. "Bu bir oyun ve Craig için burada rolünü oynamak çok kolay. Burada kimse ona meydan okumuyor ya da onu kızdırmıyor." Yolcu kapısına doğru gitti. "Bayan Peterson'ın söylediği bir şey beni rahatsız ediyor ama ne olduğunu bilmiyorum." Aracın içine adım attı.

"Size üç yatak odalı bir evde yaşadığını söylemedi mi?"

"Evet, ve açıkça bu konuda yalan söyledi. Ama mesele bu değil." Bree'nin alnı kırıştı.

Matt telefonunu kontrol etti. "Todd mesaj bırakmış." Kaydı dinledi. "Trey White'ın dairesini aramışlar. Buldukları şey hakkında konuşmak için karakola gelmemizi istiyor."

Bree homurdandı. "Şimdi de bilmiyormuşuz gibi davranalım."

"Evet." Matt cipi geri döndürdü ve I-87'ye doğru yola çıktı. Arabayı restorana doğru sürdü. Bree'nin arabasını aldılar ve Matt onu Çerif karakoluna kadar takip etti.

İçeri girdiler ve Marge onları konferans salonuna götürdü. "Todd bir dakika içinde sizinle olacak."

Todd içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Masanın üzerine bir dizüstü bilgisayar ve bir dosya koydu. "Bu sabah Trey'in dairesini aradık ve çok rahatsız edici bir şey bulduk." Klasörü açtı ve iki fotoğraf çıkardı. "Bunlar sadece iki örnek. Daha fazlası da var."

Bree fotoğrafları önüne çekti ve inceledi. "Bunları Erin'in haberi olmadan çekmiş."

"Evet." Todd ikinci fotoğrafa dokundu. "Bu Erin, Justin'in evinin önünde. Trey onun Justin'le olan ilişkisini ve Justin'in nerede yaşadığını biliyordu. Yerde kar olduğuna göre, bu fotoğrafın ölmeden önceki hafta çekildiğini düşünüyoruz."

Bree fotoğrafları Matt'e uzattı.

"Trey Erin'i mi takip ediyordu?" Matt sordu.

"Evet." Todd dizüstü bilgisayarını açtı. "Bu sabah hapishaneye gittim ve onu konuda sorguladım. Röportajın bir kopyası bende var. I

görmek isteyebileceğinizi düşündüm." Bilgisayarı Bree ve Matt'e bakacak şekilde çevirdi ve sonra "Oynat "a bastı.

Ekranda bir video dönmeye başladı. Trey ve avukatı masanın bir tarafında oturuyordu. Trey metal masaya yerleştirilmiş bir halkaya kelepçelenmişti. Karşılarında oturan Todd, kayıtlara geçmesi için odadaki üç kişinin isimlerini okudu. Sonra Trey'e Miranda haklarını okudu ve Trey de bu hakları anladığına dair bir form imzaladı.

Açılıştaki yasal meseleler aradan çıktıktan sonra Todd masanın üzerindeki akordeon dosyadan bir fotoğraf albümü çıkardı. Matt, Bree'yle birlikte önceki gece Trey'in evinde gördükleri albümü tanıdı.

Todd onu çevirdi ve Trey'in resimleri görebilmesi için açtı. "Bunları senin dairende bulduk, Trey."

Trey'in gözlerinden yaşlar boşandı ve yüzünden aşağı aktı. "O kadar güzeldi ki."

"Bu fotoğrafları sen mi çektin?" Todd sordu.

Trey öne doğru eğildi ve yüzünü turuncu gömleğinin koluna sildi. Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve ilk resme baktı. "Evet."

"Neden?" Todd sayfayı çevirdi.

Trey'in gözleri bir sonraki resme takılmıştı. "Onu seviyordum."

"Yani onu şehirde takip mi ettin?"

"Evet." Trey içini çekti, ıssızlık dolu uzun bir ses. "Onun gibi bir kadın benim gibi bir adamla asla çıkmazdı ama ben ona yakın olmak istedim."

Todd bir sonraki sayfaya geçti. Trey öne eğildi.

Matt etkilenmişti. Şimdiye kadar Todd şüpheliyle ilgileniyordu.

Todd kollarını masaya dayadı. "Onu takip etmek ve bilgisi ya da rızası olmadan fotoğrafını çekmek dışında başka ne yaptınız?"

Trey irkildi ve geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun mahremiyetini ihlal ettin ve röntgencilikten sabıkan var. Erin'e başka ne yaptın?"

"Hiçbir şey!" Trey'in yüzü soldu.

Sakin ol. Onu kaybediyorsun, diye düşündü Matt. Bir sorgucu bir Güpheliye ne zaman baskı yapacağını ve ne zaman gevşeyeceğini bilmeliydi.

Todd, Erin'in Justin'in evinin önündeki fotoğrafına döndü. "Burada kimin yaşadığını biliyor musun?"

Trey'in omuzları çöktü. "Erkek arkadaşı."

"Onu tanıyor muydun?" Todd sordu.

Trey başını salladı.

Todd ellerinin üzerine eğilerek Trey'in alanına girdi. "Onları hiç birlikte gördün mü?"

Trey gözlerini resimden kaçırdı. "Belki." "Ne zaman ve nerede?" Todd sordu.

Trey'in omuzları çöktü. "Çalıştığı kuaförün önünde kavga etmişler."

"Kavgalarını duydun mu?"

"Hayır. Otoparkın karşısındaki mağazadaydım." Trey'in parmakları yumruk şeklinde kapandı. "Ama ona bağıırıyordu ve kız üzgündü." Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Ona böyle davranmaya hakkı yoktu."

"Onun kocası olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Trey'in gözleri Todd'unkilere kaydı. Bu onu şaşırtmıştı. "Hayır."

"Evet. Ayrılmışlardı ama bunu çözmeye çalışıyorlardı."

"Onu hak etmiyordu." Trey fotoğrafa kaşlarını çattı, yüzündeki kaslar gerildi.

"Bu fotoğrafı ne zaman çektin?" Todd fotoğrafı gösterdi.

"Geçen Cuma gecesi. Onun için endişelendim. İşten çıktığında geri gelebileceğini düşündüm ve onu takip ettim." Trey'in gözleri . "Sadece eve sağ salim döndüğünden emin olmak için."

"Ama eve gitmedi."

Trey'in bakışları Erin'in Justin'in evinin önündeki görüntüsünde kaldı. "Hayır. Onun evine gitti." Sesi derinleşti ve Matt yeni bir duygunun, öfkeden daha derin bir duygunun ipuçlarını duydu. Kıskançlık mı? İhanet mi? Belki ikisi de.

"Sence bunu neden yaptı?" Todd sordu. "Onunla seks yaptı." Trey'in sesi soğudu. "Nereden biliyorsun?"

"Onları pencereden gördüm." Trey'in sesi artık robotikti. Dikkati Todd'da değil, kendi içindeydi. Erin ve Justin'i zihninde yeniden mi görüyordu?

Matt'in bakışları, müvekkilinin suçunu itiraf etmesini engellemek için *hiçbir şey yapmayan* avukata kaydı.

"Hangi pencere?" Todd sordu.

Trey aynı mesafeli ses tonuyla, "Evin yan tarafında," dedi.

"Tam olarak ne gördün?"

Trey kızardı, utanç onu şimdiki zamana geri getirdi. "Onlar. Seks yapıyorlar. Onun yatağında." Sanki daha fazla bakmaya dayanamayacakmış gibi fotoğraf albümünden uzaklaştı.

"O zaman ne yaptın?"

"Eve gittim." Trey geriye doğru kaydı. "Evde ne yaptın?"

Trey'in bakışları hâlâ masanın üzerinde yumruklarını sıkmış olan ellerine kaydı. Üst dudağında boncuk boncuk terler belirdi. "Bir şey yok."

Yalan söylüyordu. Matt, Trey'in mastürbasyon yapmak için eve gittiğine yüz dolarına bahse girerdi, tabii bunu evin önünde otururken yapmadıysa. Röntgenciler dikizlemekten zevk alırdı. Onların olayı buydu. Matt bunun üzerine atlardı.

Ama Todd etmedi. "Erin'i tekrar ne zaman gördün?" "Salı günü." Trey'in gözleri tekrar büyüdü.

Gerçeğe dönelim, diye düşündü Matt.

"Onu salondan çıkarken gördüm. El salladım. O da bana el salladı." İstirap yüz hatlarını çarpıttı. "Onu bir daha asla göremeyeceğim."

Todd ellerini masanın üzerine koydu. "Onu sen mi öldürdün?" "Hayır!" Trey doğruldu.

"Onu takip etmedin mi? Kendisine layık olmayan biriyle seks yaptığı için kızmadın mı?"

"Hayır! Evet! Bekle." Trey'in nefes alış verışı .

Avukat sonunda araya girdi. "Her seferinde bir soru, lütfen."

Trey kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Onu takip etmedim. Kapanana kadar çalıştım. Sanırım dört civarında salondan ayrıldı. Vardiyası genellikle o saatte biterdi." Burnundan sertçe nefes verdi, burun delikleri genişledi. "Ama evet, zamanını onun gibi bir adamla harcadığı için kızgındım. Çok daha fazlasını hak ediyordu."

"Seni hak etti, değil mi?" Todd sordu.

Trey başını salladı, hareket yavaş, maksatlı ve inkâr doluydu. "Hayır."

Todd ısrar etti. "Salı akşamı bir süreliğine işten ayrılmadığınıza emin misiniz? Uzun sürmezdi. Dükkan boştu. Güvenlik kameraları çalışmıyordu. Kimsenin haberi olmazdı. Kocasının evine gidip onu vurabilirdin."

"Hayır," diye ısrar etti Trey. "Erin'e asla zarar vermezdim." "Ama kocasını vurabilirdin."

"Ben öyle bir şey demedim!" Trey'in yüzü kıpkırmızıydı.

Avukat elini Trey'in koluna koydu. "Bir sorunuz var mı, Başmüfettiş? Yoksa teori üretmeye devam mı edeceksiniz?"

Todd ağırlığını geriye kaydırdı. "Bu bir kaza mıydı, Trey? Oraya Erin'in kocasını vurmak için mi gittin? Sana sürpriz mi yaptı yoksa yoluna mı çıktı?"

"Hayır!" Trey bağırdı. "Dur! Ben kimseyi vurmadım. Silahım bile yok." Öne doğru eğildi ve alnını masaya dayadı.

Todd parmağıyla dosyasına dokundu. Belli ki şu anda röportajla ne yapacağını bilmiyordu. Ama sonra, Trey'in işi bitmişti. Kendini kapattı. Görüşme sona erdi.

Todd bilgisayarı kapattı. "Daha fazla soruya cevap vermedi ama gördüğünüz gibi o kesin bir şüpheli. Erin'i takip ediyordu. Justin'le yattığı için kızgındı. Belki de Justin'i vurmak için eve girdi ve Erin yoluna çıktı."

"Bu mümkün," dedi Bree ama sesi tereddütlüydü. Todd

kaşlarını çattı. "Matt, sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Matt. "Kesinlikle yalan söylediği birkaç an oldu ama Salı gecesi nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda hiç tereddüt etmedi."

"Justin'in evinden gelen adli tıp raporları ve DNA testleri konusunda ne düşünüyorsunuz?" Bree sordu.

"DNA haftalarca gelmeyecek," dedi Todd. "Ama yakında adli tıptan daha fazla bilgi alırım."

Kaşlarını çattı. "Trey'in Justin'in evinde olduğunu gösteren bazı fiziksel kanıtlar, eğer suçluysa onu yakalamanıza yardımcı olabilir."

Todd başını salladı. "Ama pencerelerinden gözetlediğini itiraf etti."

"Bu yeterli değil," dedi Bree.

"Hayır," diye kabul etti Todd. "Başka haberlerim var. Erin'in kamyonetinin ön panelindeki kan onun kan grubuna ait, O pozitif. Arka koltuktaki kan Justin'in kan grubuna uyuyor, A pozitif. Bu testler DNA gibi kesin değil. Kanın onlara ait olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz ama iki farklı kişiden geldiğini biliyoruz."

"Ve bu bilgi Justin'in yaralandığını gösteriyor." Arkadaşının yaralı ve kanlar içinde olduğunu düşününce Matt'in midesi bulandı.

"Evet," diye devam etti Todd. "Ayrıca Jack Halo ile de konuştum. Personelinden herhangi birini taciz ettiğini reddetti ve önerilerden rahatsız oldu. Ama Salı akşamı için bir mazeret sundu. Ofisindeymiş. Resepsiyon görevlisi, salon saat dokuzda kapanana kadar ayrılmadığını doğruladı."

Bree kaşlarını çattı. "Yedi buçuk ile sekiz buçuk arasında onu gören oldu mu?"

Todd başını salladı. "Yalnız başına yenileme tasarımları üzerinde çalıştığını söyledi."

Matt salonun düzenini düşündü. "Salonda binanın arka tarafını gören kameralar var mı?"

"Evet, kameralar dışarıdaki çıkışlara bakıyor," dedi Todd. "Ama sadece alarm sistemi gece için ayarlandığında devreye giriyorlar. Salon çalışma saatleri içinde açılmazlar."

"Salonda binanın iki yanında, arka tarafta birer merdiven var. Jack bu kapılardan birinden çıkmış ve resepsiyon görevlisi onu görmeden geri dönmüş olabilir."

"Bu riskli olmaz mı?" Todd sordu. "Oraya her gittiğimde salon insanlarla doluydu."

Matt, "Belki riskli, ama mümkün," dedi. "Jack'le konuştuğumuzda tek bir kişiyle bile karışılmaadan yan merdivenlerden çıktım ve salon çok ."

"İkinizden biri bir şey buldu mu?" Todd, gözleri Bree ile Matt arasında gidip gelirken sordu.

Matt belli belirsiz, "Craig Vance'in geçmişini araştırıyoruz ama suçlayıcı bir şey bulamadık," dedi. "Bir şey çıkarsa size haber veriz."

Ekleyecek başka bir şeyi yoktu. O ve Bree bir uyuşturucu satıcısıyla buluşmuş, Trey'in dairesini yasadışı olarak aramış ve Craig'in arabasına yasadışı bir GPS cihazı yerleştirmişlerdi. Bu faaliyetler davada önemli bir kırılma yaratmadığı sürece Todd'un gerek olmayan şeylerdi.

Bree, "Kız kardeşimin evraklarını inceliyor ve cenazesini planlıyordum," dedi.

Todd "Adli tiptan ilginç bir şey gelirse size haber veririm" dedi.

"Teşekkür ederim." Bree ayağa kalktı. "Soruşturma hakkında bizi bilgilendirdiğin için minnettarım."

Matt ve Bree istasyondan ayrıldı.

Bree dışarıda yüzünü güneşe döndü. "Trey çok iyi bir yalancı, kuruntulu, masum ya da herhangi bir kombinasyon *olabilir*. Kesinlikle bir tür akıl hastalığı var."

"Evet." Matt onun aracının yanında durdu. "Evini aradığımıza sevindim. Todd pornografiden ya da kameradan hiç söz etmedi."

"Ya da kız kardeşimin yaz fotoğrafları," diye ekledi Bree. "Bu eşyaların öneminin farkında mı?"

"Öyle olmalı ama sorabileceğimiz bir şey değil." "Hayır."

"Şimdi nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Eve dönüyoruz. Notlarımı gözden geçirmek istiyorum. Bir şeyi gözden geçiriyorum." Bir elini arabasının kapısının üstüne dayadı.

"Notlarını bana kopyalar mısın?" Matt'in polislikten ayrılırken özlemediği tek şey, artık rapor gerek kalmamasıydı. Bree'ninkinin eksiksiz olacağından emindi.

"Evet. Hepsi dizüstü bilgisayarımda. Bugün sana bir kopyasını gönderirim," dedi Bree. "Günün geri kalanını çocuklarla geçirmem gerekiyor. Anma töreni için Erin'in fotoğraflarını seçmemiz gerekiyor."

"Evet. Bunu ailecek yapmalısınız," dedi Matt. "Yarın sabah ailemle brunch yapacağım. Her Pazar yaptığımız bir şey. Sen, Dana ve çocuklar da bize katılabilirsiniz. Annemle babam eğlendirmeyi çok sever. Her zaman tonlarca yemek olur."

Bree başını salladı. "Erin'in methiyesini de yazmam ve törenin geri kalanını planlamam gerekiyor. Bir şey çıkmazsa, muhtemelen yarın da aileye ihtiyacım olacak."

Matt anlıyordu ama Justin'i arayacaktı. Justin, Erin öldükten sonra onun kamyonetini kullanmıştı. Kelimenin tam anlamıyla ellerinde onun kanı vardı. Ama aynı zamanda arka koltuğun her tarafını da kanatmıştı. Yaralıydı ve önemli miktarda kan kaybetmişti.

Matt onu bulmak zorundaydı, hem de hemen.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

O öğleden sonra geç saatlerde Bree kanepede arkasına yaslandı ve fotoğraf kolajına baktı. "Bu kadar resim yeterli mi?"

Kayla başını sallayarak poster panosundan uzaklaştı ve elini burnunun altına sildi.

Luke ağır bir sesle, "Bu iyi," dedi. "Ben odama gidiyorum."

Luke'un gözleri kızarmıştı ve iki çocuk da Bree'nin hissettiği kadar bitkin görünüyordu. Luke merdivenlerden yukarı kayboldu.

"Şimdi gidip Dana'ya ekmek için yardım edebilir miyim?" Kayla, Bree'nin ayaklarının dibinde yere bağdaş kurarak oturdu.

"Eminim buna bayılırdı." Bree'nin beyni acıyordu ve gözleri ağrıyordu. Son üç saati Erin ve çocukların fotoğraflarını inceleyerek geçirmişlerdi.

Ve ağlıyor.

Etrafta bir sürü gözyaşı vardı. Üzüntü Bree'nin göğsünü kurşun bir kazak gibi sıkıyordu. Bir methiye yazması gerekiyordu ama boğulmadan üç kelimeyi geçemiyordu. Adam'ı gelip yardım etmesi için ikna etmeye çalıştı ama Adam reddetti. Onlara güvendiğini ve bir proje üzerinde çalıştığını söyledi - cenazeden önce bitirmek istediği özel bir şey. Bree pes etmişti. Adam'ı stüdyosundan çıkarmayı başarsa bile, Adam yine de katılamayacak kadar dikkati dağılmış olacaktı.

Kayla ayağa kalkıp kolaja baktı, gözleri yaş ve hüznün doluydu. "Sonra bizde kalabilir mi?"

"Eğer istediğin buysa." Bree onun yanında durmak için ayağa kalktı. Bir kolunu küçük kıza doladı. "Onu buraya geri getireceğiz."

"Güzel." Burnunu çekti. "Annemin bana nasıl baktığını unutmak istemiyorum.
gibi."

Bree zor bir nefes çekti. Kalbi sızlayarak çocuğun hizasına kadar eğildi ve onu nazikçe omuzlarından tuttu. "Anneni asla unutmayacağız. Söz veriyorum."

Kayla hızlıca başını sallayarak Bree'nin kolunun altından sıyrıldı ve mutfığa koştu. Öğleden sonra çok zor geçmişti. Hepsinin bir molaya ihtiyacı vardı. Ama kolaj yapmak katartık olmuştu. Bree fotoğrafları taramak için döndü. Çok fazla güzel an yakalanmıştı. Erin'in katilini aramak yerine bunlara mı odaklanmalıydı?

Yapamadı.

Küçük kız kardeşine bakacağına söz vermişti ve bunu başaramamıştı. En azından ona adaleti sağlayabilirdi. Katili yakalandıktan sonra Bree hayatına devam edebilirdi.

Ofise doğru yürüdü ve kız kardeşinin koltuğuna oturdu. Bayan Petersonla kiliseyi gezerken Bree bir şeyleri kaçırmış gibi hissetmişti ama bunu tam olarak çözemiyordu. Zamanla beyni bunu çözecekti. Bazen en iyi çözümleri, sorun hakkında düşünmediği zamanlarda aklına gelirdi. Dizüstü bilgisayarını açtı ve görüşmeden aldığı notları yazdı. Sonra masanın alt çekmecesini açtı ve Erin'in arama kayıtlarını ve mali tablolarını çıkarıp incelemeye başladı. Bir saat sonra başı ağrıyordu ve hâlâ hiçbir şey bilmiyordu.

Telefon kayıtlarını yığının önüne geri çekti. Erin öldüğü gün ön ödemeli cep telefonundan aranmış mıydı? Bree parmağıyla numaraları gözden geçirdi. Ama onu durduran ön ödemeli numara değildi. O gün o cep telefonundan gelen ya da giden herhangi bir arama görmemişti.

Erin o akşam saat altıda bir telefon almıştı. Numara tanıdık geliyordu. Bree, Erin'in bilinen kişilerinin listesini kontrol etti. Arayan Steph'ti. Bree, Erin'in en iyi arkadaşıyla yaptıkları görüşmeyle ilgili notlarına geri döndü. Steph, Erin'le en son saat dört civarında işten çıktıktan sonra konuştuğunu söylemişti ama bu doğru olamazdı.

Bree, Steph'in numarasını aradı ama çağrı telesekretere düştü ve bir mesaj bıraktı.

Belki de basit bir açıklaması vardı, unuttuğu önemsiz bir şey. Ama bu doğru gelmiyordu. Birinin öldürüldüğü gün hiçbir şey önemsiz değildi.

Steph yalan mı söyledi?

Erin'in en iyi arkadaşıydı. Yıllarca birlikte çalışmışlardı. Steph, Bree ve Matt onu sorguladıklarında ağlamış ve midesi bulanmış, kocası da onunla birlikte olmuştu. Belki de tüm bu faktörler onu şaşırtmıştı.

Bree parmaklarını kurutma kâğıdına vurdu.

Steph'in Bree'ye yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

Bu kadar yeter. Beynin lapa olmuş.

Öğleden sonraki cenaze planlaması onu tüketmişti. Kâğıtları çekmeceye geri koydu, kilitledi ve yemek kokularını takip ederek akşam yemeğinin hazır olduğu mutfağa gitti.

Dana'nın tavuklu parmağı ve focaccia ekmeği çok beğenildi. Luke on beş dakika içinde iki porsiyon yedi. Yemekten sonra bir aile filmi izlediler. Sonra Bree Kayla'yı yatırdı. Silahlarını, hızlı erişim için parmak izi okuyucusu olan biyometrik tabanca kasasına kilitledi. Yatağın altına, Erin'in tüfek kasasının yanına yerleştirdi. Ama burada kalacaksa daha uygun bir yer bulması gerekiyordu. Komodinin çekmecesini açtı. Kasası sığabilirdi ama kız kardeşinin kitaplarını boşaltması gerekecekti.

Odanın geri kalanına göz gezdirdi. İster çocuklarla birlikte buraya taşınsın, ister Craig'in yanına gitsinler, Erin'in eşyalarının düzenlenmesi gerekecekti. Kayla ve Luke annelerinin bazı eşyalarını isteyecekti, Bree de öyle. Belki geri kalanını bağışlayabilirdi.

Bu düşünce onun moralini bozdu. Yorgunluktan bitap düşen Bree uzun ve sıcak bir duş aldı ve flanel pijamaları ile sweatshirt'ünü giydi. Vader bir anda ortaya çıktı, kendini yatağın tam ortasında rahat bir yere bıraktı ve uzandı. Bree onun yanına uzandı ve yan tarafını okşadı. Mırıldandı. Bree onu tekrar okşadı, sonra üçüncü kez. Adam onun koluna dolandı ve onu ısırdı.

"Biliyorum," dedi kediye. "Karnını sadece iki kez okşamama izin var. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Kolunu çekti ve derisini inceledi. Bir yara izi bırakmıştı ama deriyi kırmamıştı. Ters döndü ve onu görmezden geliyormuş gibi yaptı, ama kuyruğu yatakta dönüyor ve her hareket ettiğinde bir kulağı seğiriyordu.

Telefonuna baktı. Saat dokuz. Ahır kontrolü zamanı.
Aşağıya doğru yürüdü.

Dana mutfakta kitap okuyor ve bir kadeh kırmızı şarabını yudumluyordu. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sadece uyumadan önce ahır kontrol etmeye geldim." Bree çıplak ayaklarını bir çift çizmenin içine soktu, bir palto aldı ve dışarı çıktı. Gün daha sıcaktı ve kar erimeye başlamış, çimenleri süngerimsi bir hale getirmişti. Eğer erime devam ederse, atlar meraya çıkarılabilirdi. Bree birkaç gece önce davetsiz misafiri kovalarken üzerine düştüğü çiti tamir etmeyi aklına not etti.

Battaniyeleri ve su kovalarını kontrol etti. Riot samanını eşeledi. Durdu ve alnını ovdu ama at rahatlamak yerine başını salladı. "Neyin var oğlum? Kapalı kaldığını biliyorum ama hava çok buzlu olduğu için dışarı çıkmaya izin veremedim. Bacağını kırmak istemezsin. Bir ya da iki gün daha donma noktasının üzerinde kalırsan mera güvenli olacak."

At kapısını tekmeledi.

Bir çizme sürtündü ve Bree dönüp arkasına baktı.

Craig ahıra girdi ve kapının hemen önünde durdu. Ellerini mavi parkasının ceplerinden çıkardı. "Bugün kilisede ne yapıyordun?"

"Affedersiniz?" Bree yüzünü tamamen ona dönmek için dikleşti. "Burası özel mülk. İstedığınız zaman içeri girmeye hakkınız yok."

Onu burada bir kez pusuya düşürmüştü zaten. Daha dikkatli olmalıydı.

"Ne istersem onu yaparım." Işığa doğru adım attı. Yakışıklı yüzü sertti, gözleri dışarıdaki kar kadar soğuktu. "Sana bir soru sordum."

"Sen yaptın." Bree onu inceledi. Öfkesi giderek artıyordu. Matt'le kiliseye yaptıkları ziyaret onu tehdit etmişti.

"Orada olduğunu
biliyorum." Başını öne
eğdi.

"Bayan Peterson bana ayrıntılı bir tarif verdi. O sizdiniz."

Bree bunu inkâr etmedi. "Kilise halka açık bir bina. Herkes içeri girebilir."

Bir adım daha yaklaştı. "Beni dinle. Grace Topluluğu'ndan uzak dur."
"Neden?" Bree ona doğru eğildi. "Neden korkuyorsun?" "Hiçbir şeyden!" diye tersledi. "Ama seni tanıyorum. Benden hiç hoşlanmadın.

Beni iyi bir hayattan için her şeyi yaparsın."

"Craig, seninle daha az ilgilenemezdin." Bree onu tarttı. Hâlâ öfkesini kontrol edemiyordu. İstedikinden daha fazlasını söylemeye zorlanabilir miydi? "Kilisenin sana üç yatak odalı bir ev verdiğini söyledin ama kilisenin garajının üstündeki bir dairede yaşıyorsun. Çocukların her birinin kendi odasına ihtiyacı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Çünkü ben bekârım. İhtiyaca göre konut sağlıyorlar. Velayeti alır almaz, daha fazla konut ödeneği ve daha büyük bir konut alacağım." Craig'in düz beyaz dişleri neredeyse hırlarken parladı. "Yemin ederim. Eğer işimi berbat edersen, Luke ve Kayla'yı bir daha asla göremezsin."

Bree onu ters köşeye yatırdı. "Erin'i sen mi öldürdün?" "Ne?" diye kekeledi.

"Beni duydun." Bree aralarındaki boşluğu kapattı. "Erin'i sen mi öldürdün?"

"Hayır." Başını geriye çekti. "Neden böyle düşündün?" "Çünkü seni tanıyorum."

Sahte bir çenesini kaldırdı. "O zamanlar olduğum adam değilim."

"Buraya beni tehdit etmeye geldin, o yüzden sen de aynısın diyebilirim."

Yanakları kızardı. Elini kaldırdı ve parmağını kızın yüzüne sapladı. "Kiliseden uzak dur."

"Yoksa ne olur?"

"olacaksın."

"Beni yine tehdit mi ediyorsun?" Bree sordu. Bu konuşmayı kaydedebilmek için cep telefonunun yanında olmasını isterdi ama onu evde bırakmıştı.

"Evet." Craig onu tepeden tırnağa taradı. Paltosunun önü açıktı ve üzerinde pijamaları vardı. Nefesindeki bayat kahve kokusunu duyana kadar ona yaklaştı "Silahını takmamışsın."

"Silaha ihtiyacım var mı?" Bree sordu.

"Belki de kibar olmayı öğrenmelisin. Düşmanlaştırdığın bir adamla yalnız kalmaktan korkmuyor musun?"

"Sen mi?" Bree homurdandı. "Hayır."

Kaşlarını çattı, bakışları ve kendine güveni sarsıldı. Dişlerini sıktı, kararlılığını gözle görülür biçimde pekiştirdi. "Belki de öyle olmalısın."

Bree, Craig'i yere yatırmakta hiç zorlanmazdı ama belki de ona vurmasına izin vermek daha iyi olurdu. O zaman şikâyetle bulunabilir ve onu saldırıdan suçlatabilirdi. "Bana da Erin'e vurduğun gibi mi vuracaksın?"

Dudağı kıvrıldı. Bree onun inkâr bekledi ama .

"İşimin en çok nesini seviyorum biliyor musunuz?" diye sordu. "Kadınlara kocalarına itaat etmeleri gerektiğini söyleyebiliyorum. İyi eşler yerlerini bilirler."

"Erin'le nasıl gitti? Oh, bekle. Sen hiç evlenmedin."

"Sana saygıyı öğretecek birine ihtiyacın var."

Taze öfke gözlerini daralttı. Yanındaki eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve ağırlığı yer değiştirdi. Hareket belli belirsizdi ama Bree on üç yıldır şüphelilerin vücut dilini okuyordu. Craig'in ona yumruk atacağından yüzde doksan emindi.

Bree ağırlığını ayak toplarına verdi.

"Hey, güzel çocuk," diye seslendi Dana kapı aralığından. "Buraya davet edildin mi?"

Craig döndü. "Kimsin sen?"

"Senin saçmalıklarına katlanmayacak biri," diye yanıtladı Dana. "Bree de öyle yapmazdı."

Dana'nın sözünü kesmesi karşısında Bree'nin duyguları karıştı. Bir yandan Dana konuşmalarının bir kısmını duymuş olabilir ve Craig'in Bree'yi tehdit ettiğine dair tanıklık edebilirdi. Diğer yandan, Craig bir tanık varken Bree'ye vurmazdı.

Craig Dana'ya doğru bir adım attı. "Bak, sürtük. Özel bir konuşmanın ortasındayız."

Kendine fazla mı güveniyorsun? Dana onlarca yıldır sokak polisi ve dedektifti. Bir kadının rütbesinin yükselmesi normal karşılanmadan önce departmanda yükselmişti. Bree ve

Onun nesli, kariyer yollarının daha düzgün olmasını Dana gibi kadınlara borçluydu. Craig gibilerle kesinlikle başa çıkabilirdi.

"Bir bakan için böyle bir dil." Dana Glock'unu kılıfından çıkardı ve Craig'in yüzüne doğrulttu. "Git buradan. Hemen. İzinsiz giriyorsun. O güzelim saçlarını kocaman bir delikle mahvetmek istemem."

Silahın namlusuna bakan Craig'in yüzü bembeyaz oldu. Ellerini kaldırarak geri çekildi. "Beni vuramazsın."

"Bree'yi zaten tehdit ettiniz. Özel mülktesiniz. Eğer kendimi tehdit altında hissedersen, kendimi savunma hakkım var."

"Bu mahkemede asla geçerli olmaz." Craig bir adım geri çekildi. "Senin sözüne karşı benim sözüm olur ve ben bir papazım."

"Bu çok komik. Mahkemeye gitmek için hayatta olacağını sanıyorsun." Dana iç çekti. "Eğer seni vurursam, tanıklık edeceğin tek kişi cennetin kapısındaki Aziz Peter olacak. Ve *onun da* senin saçmalıklarına kanacağını sanmıyorum." Yanlara doğru hareket etti ve başını çıkışa doğru eğdi. "Çıkarken kapının kışınıza çarpmasına izin vermeyin."

"Bu çok çirkin," diye homurdandı Craig. Dışarı çıkana kadar onlara sırtını dönmeden yanlarına sokuldu. Sonra Bree onun adımlarının koşana kadar hızlandığını duydu. Kapıya doğru ilerledi ve onu izledi. Önceki ziyaretinde olduğu gibi, arabası garaj yolunun yarısına park etmişti. Arka lambalar karanlık yolda kaybolana kadar gözlerini onun aracından ayırmadı. "Yeni alarm sistemine garaj yolundaki hareket dedektörlerini ve ahırdaki güvenliği de eklemek istiyorum."

"Yarın alarm şirketini arayacağım. Sen iyi misin?" Dana sordu. "Onun kışını tekmeleyebileceğini biliyorum ama buna gerek yoktu. Başında yeterince dert var."

"Aslında bana vurmasına izin verecek ve saldırı suçlamasında bulunacaktım." Bree omuz silkti. "Ama araya girmene sevindim. Bunun bir velayet savaşında nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Onun sözüne karşı benimki olacaktı ve o çok inandırıcı olabiliyor."

Dana silahını kılıfına soktu ve bir kolunu Bree'nin omuzlarına doladı. "Her , onu mutfak penceresinden gördüğüme ve seni morarmış bir gözden kurtardığıma sevindim."

"Hayır, bana iz bırakmayacak bir yerden vururdu. Gerçekten beni tehdit ettiğini duydun mu?"

Dana, "Üzgün olacağını ve birinin sana saygıyı öğretmesi gerektiğini söylediğini duydum," dedi.

"Ama kiliseye gidersem çocukları bir daha asla göremeyeceğimi söylediği kısım değil mi?"

"Hayır, üzgünüm."

Ahır kapattılar. Arka bahçeye doğru yürürlerken Bree, Craig'le yaptığı konuşmayı özetledi. "Craig'in çocukları alma motivasyonu, alacağı konut ödeneğinin artması olabilir mi? Alacağı sosyal güvenlik yardımına bunu da eklerseniz, çocuklar gelirini önemli ölçüde artırabilir."

Dana, "Bir mega kilisenin sahibi olmadıkları sürece bakanların büyük paralar kazandığını düşünmüyorum," dedi. "Bu işi para için yapmamaları gerekiyor. Ama evet, bence bu yeterli bir motivasyon olabilir."

Bree mutfakta botlarını ve paltosunu çıkardı. "Bir teori kanıt değildir ve elimdeki tek şey de bu."

Dana ayakkabılarını çıkardı.

Artık uyumaya hazır olmayan Bree, volta atmaya başladı.

Dana şarap kadehini aldı ve lavaboya koydu. "Ben yapacağım çay."

"Notlarımı alıyorum." Bree ofise gitti, kapının kilidini açtı. ve dosyalarını aldı. Mutfak masasına dönerek notlarını sıralamaya başladı. "Her şeyi gözden geçirmem gerekiyor. Bir şeyleri kaçıyorum."

"Birlikte yaparız. Biraz da bana ver." Dana masaya iki fincan çay getirdi, bir sandalyeye oturdu ve bir el hareketi yaptı. "Belki de taze gözlere ihtiyacın vardır."

Bree her görüşme ve karşılaşma hakkında dikkatli notlar yazmıştı - açıkça yasadışı olanlar hariç. Dana her sayfayı gözden geçirdi ve sorular sordu.

Bree, "Birisi Erin'e şantaj yapıyordu," dedi.

"Katılıyorum." Dana gözlerini ovuşturdu. "Bu tarihlere bir takvim üzerinde bakalım. Verileri farklı bir şekilde yeniden düzenlersek belki bir şablon görebiliriz."

"Bir fikrim var." Bree ofise gitti ve masa büyüklüğündeki takvim kağıdını aldı. Dana aramaları ve işlemleri kendi yan yana listelerine yazmıştı. Bree verileri fiziksel takvime aktardı ve her şey yerli yerine oturdu - Bayan Peterson'ın aklına gelen ama Bree'nin bir türlü bulamadığı fikir.

"İşte bu kadar. Erin geçen Salı öldürüldü." Bree takvim yapraklarını Ekim ayına çevirdi. "Erin bu Salı sabahı kontrollü telefonda aranmış." Takvimdeki güne dokundu. "Aynı gün öğleden sonra banka hesabından dört bin dolar çekmiş."

Bree sonraki iki, daha yeni para çekme işlemini kontrol etti. "Sonraki iki büyük para çekme işlemi de Salı günleri gerçekleşmiş. Kilise sekreteriyle yaptığım görüşmenin notlarını henüz yazmadım ama tahmin edin kimin izin günü Salı."

Dana arkasına yaslandı.

"Craig?" "Bingo."

Para çekme işlemlerinin ön ödemeli cep telefonu görüşmeleriyle ilişkisine odaklanmışlardı ve daha basit bir modeli gözden kaçırmışlardı.

Dana iç çekti. "Elinizdeki her şey ikinci dereceden."

"Davalar ikinci derece kanıtlarla kazanılmıştır."

Dana kaşlarını kaldırdı. "Sadece çok büyük miktarlarda." "Hiç yoktan iyidir, daha önce sahip olduğum şey buydu." Bree telefonunda bir mesaj gördü. "Matt ben ahırdayken bir mesaj bırakmış." "Oynat "a bastı.

Telefonun hoparlöründen onun sesi geldi. "Craig senin evinde. Ben de yoldayım."

Bree onu geri çağırdı. "Buraya gelmene gerek yok. O gitti." "Her şey yolunda mı?" Matt'in sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Arka planda bir aracın motor sesini duyabiliyordu. "Evet. Dana ve ben onu hallettik."

"Ne oldu?"

"Sinir krizi geçirdi," dedi Bree. "Seninle kilisede olduğumuzu biliyordu ve bundan hiç hoşlanmadı." Ona Salı günü para çekme olayını anlattı. "Todd, Craig'i sorgulamak için getirmeli."

"Kesinlikle." Matt ıslık çaldı. "Bu onun sinirlerini bozacak."

"Planımız bu."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Ertesi sabah Bree, Kovboy'un ahırından çıktı ve körüklü tarağı tımar aletlerinin bulunduğu kovaya attı.

"Balkabağı sıkıldı." Bir basamaklı taburenin üzerinde duran Kayla midillisinin sırtını fırçaladı. Balkabağı koridorda çapraz bağlarla duruyordu. Midillinin başı öne eğikti ve arka toynaklarından biri parmak ucunda duruyordu. Balkabağı uyukluyordu.

"Sıkılanın Balkabağı olduğuna emin misin?" Bree bir saman balyasının üzerine oturdu ve çıkıntının üzerine bıraktığı paslanmaz çelik kupayı aldı.

Kayla çalıları midillinin şişman tarafı boyunca süpürdü. Bir toz bulutu yükseldi. "Bütün hafta ona binemedim." Tabureden atladı ve midillinin bacakları üzerinde çalışmak için tabureyi yoldan çekti. Ama Pumpkin kalın ve tüylü kışlık paltosunu giymişti. Bir ayıya benziyordu. Derinlemesine bir banyodan başka hiçbir şey onu gerçekten temizleyemezdi ve banyo yakın zamanda olmayacaktı, midilli umursuyor gibi görünmüyordu.

"Bugün meraya çıkabileceklerini umuyorum." Bree kapıya doğru yürüdü. "Gidip buz var mı diye bakacağım."

Karların çoğu erimişti. Kapının etrafındaki alan çamurluydu ama çimler sadece ıslaktı. Bree ahıra geri döndü. Son kahvesini de bitirip fincanı çıkıntının üzerine bıraktı. "Kırık çitin bir bölümünü onaracağım. Sonra onları birkaç saatliğine dışarı çıkarabiliriz."

"Ben de binebilir miyim?" "Tabii."

"Yaşasın." Kayla midillisini okşadı ve takım odasına gitti.

Bree vardı sol a mesaj için Todd hakkında Craig'in ziyaret önceki gece. Ama baş yardımcısı henüz geri aramamıştı. Bree

karakolu aramış. Telefona cevap veren şerif yardımcısı Todd'un burada olmadığını söyledi. Steph de Bree'nin aramasına geri dönmemişti. Biri ona geri dönene kadar, Bree ipuçlarının dışındaydı.

Bugün pazardı. Günü evde geçirecek, çocuklarla takılacak ve kız kardeşinin methiyesini yazacaktı. Yarın, yeni bir başlangıç yapacaktı.

Yarın, kız kardeşi altı günlüğüne ölmüş olacaktı.

Keder dalgasının üzerine çökmesine izin verdi. Sonra ahırdan çıktı ve garaja yöneldi. Küçük bir rulo tel, bir alet kutusu ve deri eldivenler buldu. Çitin kırık kısmına doğru yürürken çimler botlarının altında ezildi. Kopan teli çıkardı, bitişikteki çitleri inceledi ve elinden geldiğince yeni bir tel parçası bağladı. Tamirci değildi ama çektiğinde tutuyordu.

Malzemeleri garaja geri götürdü. Kafasını mutfak kapısından içeri sokarak Luke'u çağırdı. Bir saniye sonra göründü.

"Kayla Pumpkin'e binecek. Eyer ve dizginin kontrol edilmesine ihtiyacı var mı?" Bree çocukluğundan beri midilli eyerlememişti ve doğru ebeveyn protokolünü bilmiyordu. Balkabağı çok dayanıklıydı ama içgüdüleri Bree'ye aşırı korumacı olmanın daha iyi olacağını söylüyordu.

"Annem genelde ona yardım eder. Sana göstereyim." Luke ceketini ve botlarını aldı. Avluda yan yana yürüdüler. Kayla, Pumpkin'i ahırdan dışarı çıkardı. Şişman midilli bir İngiliz eyeri ve dizgin takmıştı. Kayla baret takıyordu.

Luke dizgin tokalarını kontrol etti ve kolanı sıktı. Kayla hemen ata bindi. Midilliyi ahırın etrafında bir kez dolaştırdı, sonra otlak boyunca uzanan boş bir çayırılık alana doğru yönlendirdi. Yavaş bir koşuya başlayan toynaklarını çamur emiyordu. Kayla onun yürüyüşüne ayak uydurdu. Midilliyi çayırın etrafında tırıs kaldırırken yanaklarına sağlıklı bir renk geldi.

Bree bir ağaca yaslandı. Midillinin satılacağını düşündükçe yüreği parçalanıyordu. Craig çocukları alırsa, Bree atları elinde tutmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Çocukların bir kayıp daha vermesine izin veremezdi.

Luke onunla yüzleşti. "Craig'i dün gece ahırdan çıkarken gördüm."

Ugh.

Bree başını salladı. "Sana onun burada olduğunu nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum." Kayla'ya başını salladı. "Onun kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." Luke çıplak ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Onu zar zor tanıdım. Neden buradaydı?"

Bree nefes aldı. "Senin ve Kayla'nın velayetini istiyor."

"Ne!" Luke'un gözleri kocaman açıldı. "Neden?"

Bree kelimeleri aradı ve dürüstlüğün en iyisi olacağına karar verdi. "Nedenini bilmiyorum. Sana hemen söylemediğim için özür dilerim. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

Öfke Luke'un gözlerini parlattı. "Seni almasına izin mi vereceksin?

Bize

mi?" "Ne yapmamı istiyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onunla gitmeyeceğim."

"Velayet için onunla savaşmamı mı istiyorsun?" Bree açıklık getirdi.

"Ben

fazlasıyla istekliyim. Buraya taşınmaya hazırım. Ama senin ya da Kayla'nın hayatını daha da kötüleştirmek istemiyorum."

"Dana'nın sana annemin bizim koruyucumuz olmanı istediğini söylediğini duydum."

"O yaptı. Ama Craig senin biyolojik baban. Açıkçası bir yargıcın nasıl karar vereceğinden emin değilim."

"Beni onunla birlikte yaşamaya zorlayamazlar." Luke'un gözleri nemlendi. "Sana karşı tamamen dürüst olacağım. Neredeyse on altı yaşındasın.

Mahkeme muhtemelen sizin isteklerinizi dikkate alacaktır."

"Peki ya Kayla?" Luke'un gözleri midillisinin üzerinde büyük bir daire çizerek koşan kız kardeşine kaydı.

"O daha genç. Karar onun için verilecek." Luke dudağını kemirdi.

"Burada seninle ve annenle birlikte yaşadığı zaman hakkında ne hatırlıyorsun?" Bree sorusunu dikkatle ifade etti. Luke'un izlenimlerini öğrenmek istiyordu. Onun kafasına fikirler sokmak istemiyordu.

"Çok bağırdığını hatırlıyorum. Anneme kötü davranırdı ve beni korkuturdu." Luke'un çenesi gerildi. "Şimdi olsa beni korkutmazdı. O zamanlar daha büyük ve iri olsaydım, anneme o şekilde davranmasına izin vermezdim."

"Sekiz yaşındaydınız." Bree, Kayla ve Balkabağı'na doğru başını salladı. "Kız kardeşinin şu an olduğundan daha büyük değil. Hiçbir şey için suçlanamazdın.

bu oldu."

Craig bir pislik olduğu için hatalıydı. Ama Erin de suçluydu. Craig'in duygusal tacizine ve onu fiziksel olarak taciz edene kadar açık bir şekilde otlakçılığına katlanmıştı. Bree, Craig onu terk ettikten sonra Erin'in onu kaç kez geri aldığını hatırlayamıyordu.

"Kayla'nın yalnız gitmesine izin vermezdim," dedi Luke. "Sen iyi bir kardeşsin."

"Bizi nereye götüreceksin?" Luke bakışlarını kız kardeşinden ayırmadan sordu.

"Albany'de yaşıyor. Artık bir papaz." Luke ona baktı. "Ciddi misin?"

Bree tarafsız bir sesle, "Değiştiğini söylüyor," dedi. Çocuklara onun hakkında asla kötü bir şey söylemezdi. O kazanabilirdi. Onunla birlikte yaşamak zorunda kalabilirlerdi. Bree durumu onlar için daha da kötüleştirmeyecekti.

Luke başını sertçe salladı. "Hayır. Ona inanmıyorum. Anneme ve bana her zaman yalan söyledi."

"Eğer isterseniz, en iyi avukatı tutarım ve onunla geldiğinde mücadele ederim."

"Ben de bunu istiyorum."

"Tamam o zaman," dedi Bree. "Kayla'ya söylemek zorundayım. Başka birinden öğrenmesini istemiyorum."

Başını salladı. "Annemin cenazesinden sonraya kadar beklemelisin. Kayla şu anda biraz gergin."

"Belki de haklısındır. Ona söylediğimde senin de orada olmanı istiyorum. Yine de onu bu konuda korkutmak istemiyorum. TAMAM MI?"

"Tamam," diye kabul etti. "Ama ona yalan söylemeyeceğim." "Yeterince makul," dedi Bree.

Luke vardı kulak misafiri onu konuşma ile
Dana. Vardı. diğer tartışmalara

kulak misafiri mi oldu?

"Sana annenin arkadaşı Steph hakkında birkaç soru sorabilir miyim?" Bree sordu.

"Elbette."

"Geçenlerde sizinle kaldı."

"Uh-huh. Justin sonraydı. Annem ve Steph zamanlarının çoğunu mutfakta oturup konuşarak geçiriyorlardı."

"Ne hakkında konuştular?" "Steph'in evliliği. Çok ağladı." "Hiç tartıştılar mı?"

"Evet. Steph Zack'in yanına taşındığında büyük bir kavga ettiler. Annem onunla tekrar bir araya gelmesini istemedi. Ondan pek hoşlanmıyordu."

"Steph ne dedi?" Bree sordu.

"Justin'den ayrıldığından beri annemin erkeklerden nefret ettiğini söyledi."

Justin ikinci kez tutuklandığında Erin kızgın ve kırgındı.

"Yine de barıştılar," dedi Luke. "Annem zr diledi ve hâlâ arkadaşlar." Başını eğdi. "Ama daha sonra o kadar yakın görünmediler. Çok fazla konuşmuyor ya da mesajlaşmıyorlardı. Steph eve geri taşınmadan önce, annemle her Cuma gecesi dışarı çıkarlardı. Büyük bir şey değildi. Sadece bir film ya da akşam yemeği."

"Kızlar gecesi."

"Evet." Başını salladı. "Ama bunu yapmayı bıraktılar."

"Barıştılar ama ilişkileri bunun için acı çekti."

"Evet. Sonrasında aralarında hep bir gariplik oldu."

Oysa Steph, Erin'in en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti. *Bu konuda da mı yalan söylemişti? Erin ve Steph arasında başka bir şey mi oldu?*

"Steph ve Zack'in neden biliyor musun?" Bree sordu.

"Zack bir gün buraya geldi ve verandada konuştular. Bütün pencereler açıktı. Her şeyi duydum. Zack, Steph'in onu aldattığını söyledi." Bir omzunu kaldırdı. "Steph inkar etti ama Zack oldukça emin görünüyordu, en azından ilk başta."

"Ne oldu?"

"Onu hatalı olduğuna ikna etti. Onu sevdiğini söyledi. Bütün bunları." Utanç Luke'un yanaklarını kızarttı.

Kayla geri döndü ve midilliye Bree ile Luke'un önünde durdurdu.

"Bitirdin mi?" Bree sordu.

"Evet." Kayla midillisinden indi ve onu ahıra doğru götürdü.

Sonraki yarım saat boyunca Luke, Bree'nin takım ve at bakımı konusundaki bilgilerini tazeledi.

"Pratik yapmam gerekecek," dedi.

Luke boyalı atı işaret etti. "Annemin atı Kovboy'a binebilirsin. Harika bir iz atıdır. Asla ürkmez ve egzersize ihtiyacı vardır."

"Yapacağım." Bu düşünce Bree'yi canlandırdı. Çocukluğuna dair tek güzel anıları eski midillisiyle ilgiliydi. Anne babasının ölümünden sonra satılmıştı. Bree'nin kalbi yeniden kırılmıştı.

Ne olursa olsun, Adam'dan para dilenmek zorunda kalsa bile, bu atları elinde tutmanın bir yolunu mutlaka bulacaktı.

Atları meraya saldı. Riot, toynaklarından çamurlar fışkırırken şahlandı ve koşarak uzaklaştı. Balkabağı ve Kovboy otlamakla daha çok ilgileniyorlardı.

"Riot dolu görünüyor." Bree gözlerini güneşten korudu ve Luke'un çeyrek atının çit çizgisinde zıplayışını izledi.

"Oh, evet," dedi Luke. "Enerjisinin bir kısmını attıktan sonra ona bineceğim."

İçeri girdiler ve dış giysilerini çıkardılar. Çocuklar ellerini yıkadı ve Dana sandviç hazırlarken Kayla Dana'ya yolculuğu hakkında her şeyi anlattı.

"Ben duş alacağım." Bree ahır işinin ne kadar kirli olduğunu unutmuştu. Kot pantolonu çamurla kaplanmıştı. Saçları bile at gibi kokuyordu.

Yukarı çıktı ve yatak odasının kapısını kapattı. Banyoda soyunmaya ve kıyafetlerini fayans zemine yıgmaya başladı. Çamaşır sepetini kokutacaklardı ve doğrudan çamaşır makinesine gitmeleri gerekiyordu.

Bree çoraplarını çıkardı ve ayak bileğindeki yara bantlarını çekti. Dikenli tel kesikleri kabuk bağlamıştı. Ayak bileğinin etrafındaki asma dövmesini ve altındaki kabarık yara izini takip etti. Kafasını kaldırıp arkasını döndüğünde aynada omzunun arkasındaki dövmeyi gördü. Ayak bileğindeki yara izi, köpeğin köpek dişlerinin derisini kavrayıp yırttığı iki ince çizgiden ibaretti. Ama omzu düzensiz çizgilerden oluşan bir ağla kaplıydı. Orada onu çok daha iyi kavramıştı ve dişleri etinin daha derinlerine batmıştı.

Sarmaşıklar ayak bileğindeki deseni taklit ediyordu, koyu yeşil ve birkaç küçük mavi çiçek. Köprücük kemiğinden başlayıp omzuna doğru kıvrılıyordu. Sırtında, karmaşık sarmaşıklar boynunun dibinden kürek kemiğinin altına kadar kıvrılıyordu. Ortada, yara izinin en derin kısmının üzerine, sanatçı yumruk büyüklüğünde bir yusufçuk çizmişti. Parlak mavi ve soluk yeşilin tonları neredeyse yanardöner gibiydi.

Tamamlanması altı ay sürmüştü. günü ; çocukluğunda yaşadığı trajediyi hatırlatan duvar yazılarının üzeri bir duvar resmi gibi tamamen kapatılmıştı.

Geçmişinin çirkin bir hatırlatıcısını almış ve onu güzel bir şeye dönüştürmüştü. Sonunda geçmişine sahip olduğunu hissetmişti.

Ama şimdi, kız kardeşinin ölümü her çirkin ayrıntıyı geri getirdi. Ebeveynlerinin değişken ilişkisi. Babasının son ve nihai ihaneti. Son söz o söylemişti. Ama Erin'in evliliği böyle olmamıştı. Justin asla şiddet yanlısı olmamıştı.

Ama biri kız kardeşini öldürmüştü.

Bree, Steph hakkında tamamen yanılmış mıydı? Kanka rolüyle Bree'yi kandırmış mıydı? Bree'nin babası bir bukalemundu, kişiliğini sosyal çevresine uyacak şekilde değiştirebiliyordu. Steph de bu yeteneğe sahip olabilir miydi? Çıkarıcı mıydı?

Bree işaret parmağı ve başparmağıyla şakaklarını ovuşturdu. Kafasında oluşan fikir gözlerinin arkasında bir sızı yaratıyordu. Steph'in Erin'e, kocasına ve Bree'ye yalan söylediğini düşünmek istemiyordu.

Bree'nin Erin'in evinden kovaladığı davetsiz misafir bir erkekti. Belki de Erin'i öldürenle aynı kişi değildi.

Gerçek şu ki, Steph Bree'ye Erin'i en son Salı günü saat dörtte işten çıkarken gördüğünü söylemişti. Oysa Erin'i saat altıda aramıştı. Unutmuş muydu, yoksa Bree'ye yalan mı söylemişti?

Bree duşu açtı ve sıcaklığı sığa ayarladı. Spreyin altına girdi ve suyun kiri temizleyerek üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Erin ve Steph bir zamanlar en iyi arkadaşlardı. Birbirlerine sırlarını anlatmışlardı. Belki Erin, Steph hakkında bir şeyler biliyordu. Steph'in saklamak istediği derin, karanlık bir sır. Eğer Steph

kocasını aldattıysa, gerçeği bilen tek kişi Erin olabilirdi. Belki de Steph'in evliliği Erin'in sessizliğine bağlıydı.

Bree temizlendikten sonra suyu kapattı ve kurulandı. Havluyu vücutuna sardı, ucunu göğüslerinin üzerine sıkıştırdı ve duştan çıktı. Telefonuna uzandı.

Bree'nin onunla kocası olmadan görüşmesi gerekiyordu. Steph'in yanında Zack varken bir ilişkiyi olduğunu kabul etmesine imkân yoktu. Ama onu nasıl yalnız yakalayabilirdi?

Sonra Bree'nin aklına bir fikir geldi. Salon Pazar günleri öğleden beşe kadar açıktı. Halo'yu aradı.

"Halo Salon ve Spa. Size yardımcı olabilir miyim?" dedi resepsiyon görevlisi.

"Stephanie Wallace'dan saç kesimi için randevu almak istiyorum."

"Ne zaman gelmek istersin?"

"Mümkün olan en kısa sürede," dedi Bree.

"Steph bugün izinli. Yarına bir bakayım. Şanslısın. Saat dörtte bir randevusu iptal oldu. Senin için uygun mu?"

"Bu mükemmel," dedi Bree.

Steph'le bir saat geçirmeyi garantilemişti. Meşgul bir salon görüşme için en iyi seçenek değildi ama en azından Zack orada olmayacaktı ve Steph Bree'nin sorularından kaçamayacaktı.

Bree aynadaki buharı silmek için bir el havlusu kullandı. Yansıması bulanıktı ama gözlerinin altındaki torbaları çok net görebiliyordu. Gözleri hafifçe kanlanmış ve kenarları kızarmıştı. Keder izler bırakmıştı.

Craig Erin'i öldürmüş olabilir ya da onun ölümünün sunduğu fırsattan yararlanıyor olabilirdi. Bree her ne kadar kabul etmek istemese de, Steph artık onun şüpheli listesindeydi.

Ne de olsa birini öldürmek, bir sırrı mezara götürdüğünden emin olmanın tek yoluydu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazartesi sabahı, güneş Matt'in mutfağındaki panjurların arasından bakıyordu. Kahvesini içti ve dini bir web sitesindeki referanslara göz gezdirdi. Bir gün önce ailesinin evinde brunch yapmış, kız kardeşinin kurtarma köpekleriyle çalışmış, sonra da günün geri kalanını Bree'nin ayrıntılı notlarını gözden geçirerek geçirmişti.

Craig'i ve kilisesini internetten araştırıyordu. Menüdeki "Hakkımızda" bölümüne tıkladı ve Craig'in hem eğitimini hem de referanslarının bir özetini içeren biyografisini gördü. Sonra Matt papaz olmanın ne kadar zor olduğunu merak etti.

Biraz daha kahve içti ve Craig'in bakanlık sertifikasını aldığı internet üniversitesini araştırmaya başladı. Program hafif görünüyordu, ama kurumun gayrimeşru olduğunu gösteren bir şey de görememişti. Yine de Craig, Matt'in beklediği deneyime sahip gibi görünmüyordu. Kilise sekreteri, Craig'in referansının anahtar olduğu konusunda ısrar etmişti.

Matt Google'da *Hristiyan Görüşleri*'ni arattı ve sayfalar dolusu web sitesiyle karşılaştı. Her birini okumak için çok fazla site vardı. Arama motoruna geri döndü ve Craig'in hikâyesindeki anahtar kelimeleri ekledi.

Bum.

İlk arama sonucu on yıl öncesine ait bir tanıklıktı.

Yelkenlimi göle açtım. Güzel bir sonbahar günüydü. Güneş çıkmıştı ve yapraklar dönüyordu. Ama ani bir rüzgâr yelkenlere çarptı ve tekneyi alabora etti. Tekne alabora olurken, bumbası döndü ve bana çarptı.

kafamda. Göle atıldım. Su buz gibiydi, kafam karışmıştı ve görüşüm bulanıktı. Yüzemiyordum. Arkamı dönmemi söyleyen bir ses duyduğumda teknenin gövdesine zar zor tutunabildim. Birkaç metre ötede bir can simidi vardı. Birkaç dakika sonra küçük bir tekne geldi. Adam bana uyandığında teknesiyle göle açılma ihtiyacı duyduğunu söyledi. Ertesi gün uyandığımda, beni can simidine yönlendiren sesin aynısının kiliseye gitmemi söylediğini duydum. İbadethaneye girer girmez içimi bir huzur duygusu kapladı. Hayatım bir daha asla gibi olmadı.

Bilgisayar pencerelerini değiştirdi ve Craig'in hikâyesine geri döndü. Neredeyse aynıydı. Ancak on yıl önceki hikâye Brandon Smith adında bir adam tarafından yazılmıştı. Brandon, on yıl önce internette tanıklığını yayınladığında, Idaho'da yaşayan elli yaşında ıslah olmuş bir alkolikti.

Craig onun ifadesini neredeyse kelimesi kelimesine çalmıştı. Matt Brody'ye, "Ne pislik herif," dedi.

Köpek zar zor bir kulak oynattı.

Matt telefonunu aldı ve Bree'yi aradı. Telefonu açtığında, "Craig onun referansını çalmış," dedi. İnternetteki hikayeyi ona okudu.

"Bu bir sürpriz değil." Bree homurdandı. "Cumartesi gecesi burada geçirdiği öfke nöbeti bana kiliseden biriyle konuşmamız konusunda çok gergin olduğunu söyledi. Karizmasıyla geçiniyor ama kilise yalan söylemesine göz yummayacaktır."

"Pazar gününüz nasıl geçti?" diye sordu.

"Steph'i şüpheli listesine ekledim." Bree, Steph'in kocasını aldattığını bilen tek kişinin Erin olabileceğine dair teorisinin ardındaki gerekçeyi açıkladı. "Steph bana ölmeden kısa bir süre önce Erin'i aradığını söylemeyi ihmal etti. Büyük bir tartışma yaşadıklarından da bahsetmedi. Luke, Erin ve Steph'in

Ondan sonra birbirimizle pek konuşmadık. Steph'e mesaj bıraktım ama beni geri aramadı."

"Ya senden kaçıyor ya da hasta." "Bugün geç saatlere kadar çalışacak."

Matt, "Belki de sabah bulantılarını abartıyordur," dedi.

"Ben de öyle düşünüyordum. Kocasıyla tekrar bir araya geldikten hemen sonra hamile kalmış olması da ironik."

"Onlarla görüştüğümüzde çok dikkatliydi."

"Belki de ondan ayrılmayacağından emin olmak için yapmıştır," dedi Bree. "Onunla saç kesimi için kuaförden randevu aldım. Dana'nın adını kullandım. Steph ben gelene kadar ben olduğumu anlamayacak."

"Halka açık bir yerde herhangi bir soruya cevap vereceğinden şüpheliyim." "Ama onu kesinlikle hazırlıksız yakalayacağım," dedi Bree.

"Ben otoparkta olacağım, her ihtimale karşı bir şeyler ters giderse diye. Kız kardeşini öldüren silah hala kayıp."

"Silahlı olan benim," diye belirtti. "Şüphelilerden bahsetmişken, Dana bu sabah kız kardeşimin avukatından bir geri dönüş telefonu aldı. Erin'in küçük bir hayat sigortası poliçesi olduğu ortaya çıktı."

"Ne kadar küçük?"

"Elli bin. Çocuklar hak sahibi ama on sekiz yaşına gelene kadar para vasileri tarafından yönetilecek. Kayla'ya hamile kalmadan kısa bir süre önce çekmiş. Craig o sırada onunla yaşıyordu."

"Yani, bunu biliyor olabilir."

"Evet," diye onayladı Bree. "Craig'in GPS'ine ne oldu?"

"Dün bütün gününü kilisede geçirdi, biz de bunu bekliyorduk. Durun bakalım. Bakalım bu sabah hareket etmiş mi?" Matt onun aramasını hoparlöre aktardı ve telefonundaki uygulamayı açtı. "Saratoga Springs'te."

Matt bulunduğu yeri yakınlaştırdı. "Springs Kumarhanesi'nde." Sadece biraz şaşırmıştı.

Bree gülmeye başladı. "Kumar mı? Bu kadar basit olamaz."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Springs Casino'ya mı gidiyoruz?"

"Evet. On beş dakika içinde seni alırım."

Bir saat sonra Matt arabasını kumarhanenin park yerine çekti. Otoparkın yarısı doluydu.

Yolcu koltuğundaki Bree ön camı işaret etti. "İşte Craig'in arabası."

Matt iki sıra arkaya, yüzü ona dönük olarak park etti. "Planın nedir?" Bree sordu.

"Gözden uzak dur," dedi Matt. "Seni bir saniye içinde fark edecektir. Ben içeri girip onu bulmaya çalışacağım. Binadan bana haber ver."

"Sevmiyorum ama tamam." Koltuğa yığıldı.

Matt cipten indi ve içeri girdi. Kumarhaneyi gezdi ama oyun katında Craig'i göremedi. Geniş bir merdivenden inerek alt kattaki kulüp binasına gitti; burada sıra sıra dizilmiş monitörlerden simültane yarışlar yayınlanıyordu. İnsanlar yarış formlarını okuyor ve notlar alıyordu. Kumarbazlar pencerelerde sıraya girmiş bahis oynuyorlardı, Craig de pencerenin yanındaydı.

Matt saati kontrol etti. At yarışlarının simültane yayını öğlen bağılıyordu. Bir yarış formu aldı. Duvara yaslanarak telefonunu çıkardı ve mesaj gönderiyormuş gibi yaptı. Onun yerine, Craig'in bahis oynamasını videoya çekti.

Craig pencereden çıktı ve monitörün önünde bir yer buldu.

Duruşu gergindi. Katlanmış yarış formunu bir kolunun altına sıkıştırdı ve kollarını kavuşturdu. Ekranda atlar kapıdan fırladı. Hayvanlar ilk dönemeçte ve arka bütün olarak yarıştı, ta ki üç hayvan son kulvarın başında sürüden ayrılana kadar. Craig'in eli yumruk oldu. Bitiş çizgisinin yarısına gelindiğinde atlardan biri düştü, bitkin haldeydi. Craig'in elleri havada uçtu, topukları alnına çarptı, yüz hatları şok olmuş bir ifadeyle kilitlendi.

Kaybetmişti.

Bir sonraki yarış başladı. Zil çaldıktan ve atlar kapıdan fırladıktan saniyeler sonra Craig'in omuzları çöktü ve Matt bahse girdiği atın en arkada olduğu sonucuna vardı. Üçüncü yarış da onun için iyi geçmedi.

Matt Bree'ye mesaj atmış: Atlar üzerine bahis oynuyormuş ve bu işte berbatmış.

Bree ona bir başparmak yukarı emojiyi gönderdi.

Craig birkaç bahis daha oynadı ve birini kazanır gibi oldu. Yine de Craig eve kaybeden olarak dönüyordu. Çıkışa doğru yöneldi, duruşu bozguna uğramıştı.

Matt mesaj attı: Çıkıyor.

Bree'nin yanıtı hemen geldi: TAMAM.

Craig binadan çıktı. Başı telefonuna eğik bir şekilde otoparka doğru ilerledi. Arabasına iki sıra kala kafasını kaldırdı, Bree'yi gördü ve tökezledi.

Onun aracına yaslanmıştı. "Merhaba, Craig."

"Burada ne yapıyorsun?" Craig adımlarını topladı ama kırk derece civarında seyreden sıcaklığa rağmen terliyordu. Kadının kumarhanedeki varlığı onu sarsmıştı.

Matt ikisini de profilden görebilmek ve konuşmalarını duyabilmek için etraflarında dolandı, ama yaklaşık on adım geride durdu. Craig onu fark etmişe benzemiyordu. Bree'ye odaklanmıştı.

Cep telefonunu kaldırdı ve Craig'in bir fotoğrafını çekti. "Arka plandaki kumarhane tabelasıyla harika bir kare."

Craig telefona doğru atıldı.

Telefonu adamın ulaşamayacağı bir yerde tutarak yan tarafa geçti. Bir parmağını ona doğru uzattı. "Ellerini üzerime koyma. Olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Telefona baktı, gözleri kısılmıştı. Boynundaki bir damar zonkladı. "Bu özel hayatıma tecavüzdür!"

Bree, "Yasal olarak, kamusal bir alanda mahremiyet beklentisi yoktur," dedi. "Etrafımızda kameralar var. Kumarhane onlarla dolu. Herhangi bir kamusal alana her girdiğinizde filme alınıyorsunuz. Cemaatinizin, bakanlarının kumar oynaması konusunda ne hissedeceğini düşünüyorsunuz?"

Craig hiçbir şey söylemedi. Çenesi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Vücudu hareket etmiyordu ama içinden belliydi. "Kumar oynadığımı kim söyledi? Belki de kayıp bir ruha yardım etmek için buradaydım."

"Daha önce bahsettiğim kameraları hatırlıyor musun?"

"Burası sizin yetki alanınız değil. Burada hiçbir yetkiniz yok. Kumarhane güvenliği size asla gözetleme videolarının kopyalarını vermez."

"Ama onlar ver onlar için ve Randolph İlçe Şerif Departmanı uzun bir konuşma yaptıktan sonra."

Matt, Craig'in bir dönüş aradığını görebiliyordu.

Matt onun yanından geçip Bree'nin yanında durdu. "Pencerede bahis oynarken çekilmiş harika bir videon var."

"Kimsin sen?" Craig sordu.

"Bir aile dostu," dedi Matt. "Ama bu önemli değil." Bree, "Öyleyse konuşalım," diye söze başladı.

Craig'in bakışları tekrar ona kaydı. "Ne istiyorsun?" "Erin'i sen mi öldürdün?" Bree sordu.

"Hayır!" Başını geriye attı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Senin kumar sorunun var." Bree her işaretiyle bir parmağını kaldırdı. "Bakanlar fazla para kazanmıyor. İki çocuk için ölüm yardımı alırsın. Kilise sana daha yüksek bir ödenek verecek. Yani, kısacası, para."

Craig gözlerini kıstı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey." Ama sesi ateşten yoksundu ve kızın söylediği bir şey gerçeğe çok yakınmış gibi yüz ifadesi gergindi.

"Öyle mi?" Bree sordu.

Craig bir adım geri çekildi ve kendini toparladı. Yüz hatları değişmiş, öfkesi azalmıştı, ama Matt onun yeni, sakın tavrının altında hesapçı bir zihin görebiliyordu. Craig bir kumarbazdı. Blöf mü yapıyordu?

Matt, "Kumarhanede bahis oynarken çekilmiş bir videon var," dedi.

Craig omuz silkti. "Yani, ben zayıftım. Erkekler günah işler. Bu insan olmanın bir parçası. Tövbe edeceğim. Bağışlanmak isteyen herkes için bağışlanma vardır. Tüm bu deneyimi bir vaaza dönüştüreceğim."

Matt'in Craig'in bunu iyi çevireceğinden hiç Ğüphesi yoktu. Blöf yapmıyordu.

Karizmasını ne kadar ileri götürebileceğini biliyordu.

Bree'ye bir parmak salladı. "Bir daha bana yalan yanlış suçlamalarla gelme. Velayet davası hakkında avukatımla görüşeceksin." Elini indirdi. Gri-mavi gözleri bir buzul kadar soğuktu. "Onlar benim çocuklarım. Benimle yaşamaya gelecekler ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Craig döndü, arabasına doğru yürüdü ve uzaklaştı.

Matt arabanın ana yolda kayboluşunu izledi. "Onu kumar oynarken yakaladığımızda pes edeceğini düşünmüştüm ama egosunu hafife almışım."

"bir şey," diye onayladı Bree.

Matt, "Bir de iyi tarafından bak," dedi. "Craig'in kumar sorunu olduğunu biliyoruz. Muhtemelen borç içindedir. Todd'a ne kadar borcumuz varsa verebiliriz. Bu Craig'i sorguya çekmek için yeterli olacaktır."

"Craig ve Erin'in yakın zamanda görüştüklerine dair elimizde hâlâ bir kanıt yok. Todd, Erin'in şu anki hayatındaki insanlara odaklanmış durumda, yıllardır görmediği varsayılan birine değil." Bree cipin yolcu kapısına döndü. "Ne yazık ki artık Craig'e kartlarımızı gösterdik. Onu bir daha şaşırtamayız. Bizim için hazır olacaktır."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Cebinden Sig Sauer P226'yı çıkardı ve namlusunu ovuşturdu. O gece Justin'in evine kendi Ruger 9mm'sini getirmişti ama Sig'in açıkta durduğunu görünce onun yerine bu silahı kullanmıştı. Güzel bir silahtı, bir klasikti. Erin'in ölümünden Justin'in sorumlu tutulacağını umarak silahı cesedin yanına, yere bırakmıştı. Ne yazık ki Justin silahı almış ve gitmişti.

Justin'in çabucak pişman olduğu bir karar. Justin'in artık işi yoktu ama o kaltak bir sorundu. Her şeyi mahvedebilirdi.

Not defterini açtı ve notlarını gözden geçirdi. Herkesi izliyordu ve planı yerine oturuyordu. Erin'in hayat sigortası anahtar olacaktı.

Her şey parayla ilgiliydi.

Dizüstü bilgisayarına döndü ve fotoğraflar arasında gezindi. Hizaya gelmiyordu. Ona karşı gelebileceğini, hatta ona ihanet edebileceğini düşünüyordu.

İçinde dönüp duran öfke o kadar tanıdık geliyordu ki rahatlatıcıydı. Artık neredeyse her zaman yanındaydı, başının belada olduğunu bildiği ama yine de birlikte takılmaktan hoşlandığı bir arkadaşı gibi.

Bill's Sporting Goods'tan aldığı yeniden kullanılabilir naylon alışveriş çantasını açtı ve boşaltmaya başladı. Mermi kutularını günün erken saatlerinde satın aldığı avcı yeleğinin yanına dizdi. Cepleri mühimmatla doldurdu ve silahlarını yerleştirdi - Justin'in evinden aldığı Sig ve kendi Ruger'ı. Her iki silahı ve Ruger'ın ekstra şarjörünü doldurdu. Sonra yelek ceplerini mermilerle doldurdu.

Bir adam hak ettiğini, kazandığını almalı. Ve eğer herhangi bir şey ya da herhangi biri onu durdurmaya çalışırsa . . .

O zaman ölmeli.

OTUZUNCU BÖLÜM

Bree, Matt'in cipinin yolcu koltuğundan, "Beni götürmek zorunda değildin," dedi.

Matt direksiyonun arkasından ona baktı. "Dana'ya ikimizin de tek başımıza gitmeyeceğimize söz verdik, değil mi?"

Bree, "Steph beni kalabalık bir salonun ortasında vuracak değil," dedi.

"Jack de içeride. Bir mazereti olduğunu biliyorum ama bence zayıf bir mazeret."

"Doğru." Bree salonun ön tarafını inceledi. "Ona sadece sorular soracağım. Bunu her gün yapıyorum. Biraz inancın olsun."

Başını salladı. "Yine de birbirimizi korumayı kabul ettik. Ben burada oturuyorum. Bir terslik olursa bana mesaj atın."

"O halde." Bree bebek Glock'unu ayak bileğindeki kılıfından çıkardı ve torpido gözüne koydu. "Acil kullanım için."

Bir kez başını ama mutlu görünmüyordu.

Bree park yerine göz gezdirdi. Matt arka tarafa, olgun bir meşe ağacının gölgesine park etmiş ve arkasını boşluğa vermişti. Buradan salonu net bir şekilde görebiliyordu, hatta binanın ön tarafındaki cam pencereleri de düz bir hatla görebiliyordu.

Çantasını kaptı ve arabadan dışarı kaydı. Çapraz askıyı başının ve omzunun üzerinden geçirerek otoparka doğru ilerledi. İçeride, dört resepsiyon görevlisi kısa bir müşteri kuyruğunu kontrol etmek için acele ediyordu. Sıra kendisine geldiğinde Bree, randevu almak için ödünç aldığı Dana'nın adını verdi.

Siyahlar giymiş ince yapılı genç bir kadın Bree'yi şampuan alanına geri götürdü ve ona bir pelerin verdi. Bree arkasına yaslandı ve şampuanın ve kafa masajının tadını çıkarmaya çalıştı, ancak zihni kendini bırakamadı

Craig'le olan olaydan. Kumarhanenin dışında yaptıkları konuşmada duyduğu tek gerçeklik payı, Craig'in kız kardeşini vurduğunu inkâr ettiği andı. Craig'in Erin'in katili olmadığını iki saniyeliğine varsayarsak, Bree çocukları ondan nasıl koruyacaktı?

Luke, Craig'in bir parçası olmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Çocuğun uzak anılarının bir yargıç üzerinde ne kadar etkisi olabilirdi?

Craig'in ağır derecede uygunsuz olduğunu kanıtlayamazsa, muhtemelen velayet ona verilecekti. O namuslu bir vatandaştı ve papaz olarak çalışıyordu. Bree, kilise çalışanlarını ve cemaat üyelerini mahkemede şahit olarak gösterebileceğinden emindi. Bu şartlar altında ağır bir suçtan başka bir şey yargıci etkilemezdi.

Şampuncu kız Bree'ye Steph'in istasyonuna kadar eşlik etti. Bree sandalyeye yerleşti ve çantasını tezgâhın altındaki küçük bir kancaya astı. Salon kalabalık ve gürültülüydü. Sesler ve fön makinelerinin vızıltısı yüksek tavanlı, fayans döşeli mekânda yankılanıyordu.

Steph siyah süet patikleri, siyah taytı ve dar siyah örgü elbisesiyle köşeden vızıldayarak çıktı. Gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti, yüzü kırmızı rujunu cıfcaflı gösterecek kadar solgundu. Bakışları Bree'ye takıldığında Steph dondu kaldı ve yanaklarındaki azıcık renk de uçup gitti.

Bree, Steph'i bir yalanın içinde yakalamayı umarak içeri girmişti ama onu görünce endişesi planının önüne geçti. Steph berbat görünüyordu. Suçluluk duygusu onu canlı canlı mı yiyordu? Yoksa başka bir şey miydi?

Steph gelmiş geçmiş en kötü poker oyuncusu olacaktı. Yüzünden hızlı bir duygu geçişi oldu: şok, bir umut parıltısı.

O zaman kork.

Bir huzursuz hissetmek karıştırıldı içinde Bree'nin

Göbek. O vardı bir şeyleri yanlış anlamıştı. Neyi kaçırmıştı?

"Bree!" Steph ona doğru yürüdü, ellerini uzattı. "Müşterim olduğumu bilmiyordum. Adın listemde yok."

"Karışıklık için özür dilerim. Randevuyu arkadaşım aldı." Bree onu selamlamak için ayağa kalktı.

Steph ona hızlıca, tek koluyla sarıldı. "Sorun değil." Ama sesi titriyordu.

Bree, "Saçımı kesmek istemiyorsan başka birini bulabilirim," diye teklif etti.

"Neden saçını kesmek istemeyeyim ki?" Steph sandalyenin arkasını sıvazladı ve Bree oturdu.

Her salon istasyonu bir sandalye, koyu gri bir tezgah ve bir aynadan oluşuyordu. Her tezgâhın altında dikey bir çekmece sütunu vardı. Steph bir çekmeceyi açtı ve bir tarak çıkardı.

"Seni tekrar görmek istedim ve tıraşa ihtiyacım var."

"Geldiğine sevindim. Cenazesine muhteşem olmayan saçlarla gelersen Erin çok üzülür." Steph Bree'nin ıslak saçlarını düzleştirdi. "Sadece bir düzeltme o zaman?"

"Evet, lütfen." Bree saçlarını omuz hizasında, kolayca at kuyruğu ya da topuz yapılabilecek şekilde kestiriyordu. Gerçek bir çalışma gerektiren daha süslü bir şey için gece yarısı çok fazla çağrı alıyordu.

"Elbette." Steph başka bir çekmeceyi açtı ve Bree'nin yutkunmasına neden olacak kadar titreyen elleriyle bir makas seçti.

Keskin bir makası Bree'nin boğazına bu kadar yakın tutarken, potansiyel olarak dengesiz bir kadını sorgulamak kimin fikriydi?

"Nasıl hissediyorsun?" Bree sordu.

Steph'in ağzı düzleşti. "Tamam. Sabah bulantıları iyileşiyor."

zaman neden ölü gibi görünüyor?

Bree hafif bir ses tonuyla, "Zack çok heyecanlı görünüyor ama her sabah kus o değil," dedi.

Zack'in adı geçince Steph gerildi. Elindeki makasla parmağını kesti. Kesikten kan fışkırdı.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece bir sıyrık." Steph gülümsedi ama ifadesi hâlâ gergindi. Makasını bıraktı, bir çekmece açtı ve bir yara bandı aldı.

"Yarın için üzülüyor musun?" Bree aynada onun bandajı parmağına sarışını izledi.

Steph burnunu çekti ve yüzündeki bir damla gözyaşını sildi. "Hem evet hem hayır. Yani, berbat olacak ama bunun da yardımı olacakmış gibi hissediyorum, anlıyor musun? Erin'e olan sevgimizi ve güzel anılarımızı paylaşmak iyileşmemize yardımcı olacak gibi. Belki tüm bu sevgi onun ruhunu da kendine getirir."

Bree uzandı ve Steph'in koluna dokundu. "Bu çok hoş bir düşünce. Teşekkür ederim."

"Onu etrafında hissediyor musun?" Steph yara bandını çöpe attı ve işe koyuldu. Bree'nin saçlarını taradı ve uçlarını kesti, makası beceri ve pratikle hareket ediyordu. Artık çalıştığına göre Steph'in hareketleri yumuşamıştı ama her durakladığında Bree parmaklarının ucunun hâlâ titrediğini görebiliyordu.

Bree, "Bazen evde onun tüm eşyalarıyla birlikteyken yapıyorum," dedi. "İnekler."

Steph'ten kısa bir kahkaha sesi yükseldi. Ağzını kapattı. "İnekleri çok severdi. Geçen yıl gerçek bir tane almak istedi ama Luke onu vazgeçirdi."

"İyi ki mantıklı bir çocuk." Bree gülümsedi. Steph'ten sahtekârlık titreşimleri almıyordu, sadece acı tatlı bir hüznün ve Bree'nin tam olarak tanımlayamadığı belirsiz bir gerginlik vardı.

"Sadece yarını atlatmak istiyorum," dedi Bree, ifadesindeki dürüstlük göğsünü sıkarak. "Çocuklar için endişeleniyorum. Töreni planlamak onlar için zor oldu, ama daha önce de söylediğin gibi, belki de katartiktir. Yas tutmanın başka yolu yok. Ne kadar zor olursa olsun, hepimiz bunun üstesinden gelmek zorundayız."

"Zavallı bebekler." Steph birkaç saniye boyunca sustu. Sonra Bree'nin saçlarını tekrar taradı, düzgünlüğünü kontrol etti, kesim çizgisinin tam olarak düz olmadığı yerleri kesti.

"Bebek için heyecanlı *mısın*?" Bree sordu.

"Kim ki?" Steph gülümsemeye zorladı. "Yine de sürpriz oldu. Bunu planlamamıştık. Ama sanırım böyle şeyler olur. Doğum kontrolüyle hamile kalan yüzde birin bir parçası olmak benim şansım olurdu, değil mi?"

"Birisi yüz kişide bir olmalı." "Evet."

Steph'in ses tonu ve tavırları Bree'nin kafasında daha fazla alarm çalmasına neden oldu. Doğru olmayan bir şeyler vardı ve bu da ona buraya sormak için geldiği çağrıyı hatırlattı. Steph'in tuhaf davranışları Bree'nin oyununu bozmuştu.

"Erin'le yaptığım son konuşmayı düşünüyordum," dedi Bree. "Önemli bir şey hakkında konuşmadık. Onu sevdiğimi söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum. Onunla son kez konuşacağımı bilseydim söyleyeceğim o kadar çok şey olurdu ki."

Steph'in gözleri doldu. "Benim de. Veda bile etmedim. Bir müşteriyle birlikteydim ve o kapıdan aceleyle çıkıyordu."

"İşten sonra onunla konuşmadın mı?"

Steph başını salladı. "Eve gittim ve uzun, sıcak bir duş aldım. O öğleden sonra yumuşatma bakımı yaptırdım ve dumanı beni çok hasta etti. Kokunun üzerimden gitmesini istedim."

"Emin misiniz? O akşam saat altıda senin telefonundan Erin'e bir arama yapıldığını gördüm."

Steph makası yere bıraktı. "Bu doğru değil. Salı gününü çok net hatırlıyorum. Neredeyse müşterimin üzerine kusacaktım."

"Bu iyi olmazdı."

"Hiç de değil." Steph etrafına bakındı, sonra telefonunu almak için cebine uzandı. "Çalışırken telefonlarımızı çıkarmamız yasak ama Jack'i göremiyorum. Size göstereyim." Telefonunda . Yüzü buruştu, kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. "Anlamıyorum. Burada bir arama var." Telefonu Bree'nin görebileceği şekilde indirdi ve Erin'in numarasını işaret etti. "Bu aramayı benim yapmadığımı biliyorum."

Yalan söylemek stresliydi ve çoğu insan gergin anlatımlar sergiliyordu.

Ama Steph'in inkârı meşru görünüyordu.

"Sen duştayken telefonuna kim erişebildi?" Bree sordu. Ama o zaten biliyordu. Üzerine bir soğukluk çöktü.

"Evde olan tek kişi-" Steph nefesini içine çekti. Eliyle ağzını kapattı.

"Aman Tanrım."

Steph saç fırçasını düşürdü. Bir elini tezgâhın üzerine koydu, ona yaslandı ve hiperventilasyona başladı.

Bree ayağa fırladı ve diğer kolunu destekledi. "Her şey yolunda."

"Her şey değil." Steph'in nefesi kesildi.

"Derin bir nefes alın ve yavaşça verin," dedi Bree.

"Anlamıyorsun." Steph başını salladı. Ama ağlamıyordu. Onun yerine dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ama ben biliyorum," dedi Bree, üzerine soğuk bir hava çökmüştü. Babası gibi bukaletun bir kişiliğe sahip olan adam Justin . Zack'ti. Bree'nin bunu görmesi gerekirdi.

Steph'in telefonu elinde çaldı. Yerinden sıçradı, neredeyse düşürüyordu. "Arayan o."

"Cevap verme."

"zorundayım. çıldırıyor." Steph onun yanağına dokundu.

Bree daha yakından bakınca, Steph'in makyajından kanayan bir çürüğün soluk rengini görebiliyordu. Öfke kabardı. Craig kız kardeşini dövdüğünde Bree burada değildi ama şimdi buradaydı. Ve Zack'in Steph'i tekrar incitmesine izin vermeyecekti.

Telefon iki kez daha çaldı. Steph'in parmağı cihazın üzerinde gezinirken gözlerinde korku vardı. "Çok kızacak."

"Sana vuruyor mu?" Bree sordu. Steph'in bakışları yere kaydı. "Evet." Telefon tekrar çaldı.

"Onun evine gitme," dedi Bree. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Erin de öyle dedi." Steph burnunu çekti. "Ona geri dönmemi istemedi ve o zaman bana vurmamıştı bile. Yapacağını söyledi. Sadece biliyordu."

Telefon çalmayı kesti. Steph'in elleri daha da titredi. "Son zamanlarda nasıl olduğunu bilmiyorsun. Benim hamile olmam onu çileden çıkardı. Sahiplenici, hayır, saplantılı biri oldu. Beni gözünün önünden ayırmak istemiyor. Beni her iki saatte bir arıyor ve cevap vermem için ısrar ediyor. Diyetimi ve egzersizlerimi takip ediyor. Telefonumu ve internet aktivitelerimi kontrol ediyor." Yutkundu. "Eve gitmek istemiyorum. Onunla -korkuyla- daha fazla yaşayamam. Bu sabah bir çantaya birkaç şey koydum. Eve gitmeyeceğim. Onu terk ediyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Bir otel, sanırım. Nakitim var." Steph'in telefonu titredi. "Mesaj atıyor. 'Beni ara' diyor."

"Aldırma ona."

"Yapamam. Onunla konuşmalıyım, yoksa bir şeyler olduğunu anlar. Onu terk ettiğimi anlar. Silahı var." Steph'in yüzündeki azıcık renk de uçup gitmişti.

Bree Steph'i omuzlarından tuttu. "Salı gecesi Erin'i neden arasın ki?"

"Bilmiyorum."

Bree içinde dönüp duran önseziden hoşlanmamıştı. "Zack'in Erin'i öldürmek için bir nedeni var mı?"

Steph'in gözlerinden panik fışkırdı. "Hayır. ." *Yapamazdı* demedi.

Telefon yine çaldı.

Steph cevap verdi, sesi yapay olarak yüksekti. "Hey, bebeğim."

"Çağırma cevap vermedin." Zack'in sesi Breenin duyabileceği kadar yüksekti. "Beni görmezden gelersen ne olacağını sana söylemiştim." "Özür dilerim. Aradığımı yeni gördüm. Banyodaydım.

Bugünlerde sürekli işemem gerektiğini biliyorsun." Steph çok hızlı konuşuyordu,

kelimeleri karışıyordu.

"Bu saçmalık." Sesi kızgın ve soğuktu. "Kiminle birliktesin?" "Bir müşteriyle."

"Kim?"

Steph'in gözleri çaresizce irileşti ve sanki yıkılacakmış gibi baktı. "Tanıdığınız kimse yok."

"Yalan söylüyorsun. Kim. Kimsin. Sen. *Kiminle?*" Zack son kelimeyi haykırdı.

Bree telefonu çekip almak ve o piç kurusuna bağırmak istedi.

"Adı Dana." Steph'in gözlerinden yaşlar boşandı. "Onu tanımıyorsun."

"Yalan söylediğini biliyorum. Erin'in kız kardeşini salona girerken gördüm ve bu sabah bazı eşyalarını topladığını biliyorum. Gitmene asla izin vermeyeceğimi söylemiştim." Hat kesildi.

Steph telefona baktı. Bakışlarını Bree'ye doğru kaldırdı. Titreme ellerinde başladı ve vücuduna yayıldı, ta ki

zar zor ayakta durabiliyordu. Zaten solgun olan yüzü eski kar rengine döndü. Dizleri büküldü.

Bree plastik pelerini çıkardı ve Steph'i sandalyeye oturttu. "Derin bir nefes al ve tut. İşte bu kadar. Şimdi yavaşça nefes ver."

Steph'in nefes nefese kalmayacağından ya da bayılmayacağından emin olana kadar bir daha konuşmayarak ona birkaç nefes daha aldırdı.

"Her şey girecek," dedi Bree.

"Öyle değil. Gerçekten değil. Onu tanımıyorsun." Steph öne doğru eğildi, elleri karnının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı ve başını tekrar tekrar salladı.

"Önemli değil." Bree onun hizasına kadar eğildi. "Bana bak."

Steph gözlerini kaldırdı.

Bree, "Seni koruyacağım-" dedi.

Steph'in telefonu art arda üç kez bipledi. İkisi de ekrana baktı. Zack'ten gelen üç mesaj görünüyordu.

Seni

uyarmıştım.

Hepsi senin

suçun. Sen

öldün.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Matt irkilerek doğruldu. Ön camdan, bir arabanın salonun önündeki kaldırıma gördü. Zack Wallace sürücü tarafından dışarı çıktı. Kot pantolon, kırmızı-siyah flanel gömlek ve avcı yeleği giymiş, arabasının yanında birkaç saniye durup salona baktı. Sonra kapıyı kapattı ve aracının ön tarafına doğru yürüdü. Yürüyüşü titrekte ve binaya o kadar odaklanmıştı ki kaldırıma takılıp tökezledi.

Onun varlığı herhangi bir sorun yaratmamalıydı. Zack'in karısı içeride çalışıyordu. Herhangi bir sebepten dolayı durmuş olabilir. Onu aramış olabilir. İhtiyacı olan bir şeyi evde bırakmış olabilirdi. Belki de başka bir nedenden dolayı onu görmek istemiştir.

Ama Zack'in duruşu, sertliği Matt'in taçaklarının vücuduna girmesine neden oldu. Göğüsünü onu cipinden çıkardı.

Zack salonun kapısını açmak için döndüğünde, Matt onun pantolonunun kemerine soktuğu iki silahı fark etti.

Matt aracının içine uzandı ve torpido gözünden Bree'nin tabancasını aldı. Binaya doğru koşarak telefonunu çıkardı ve tuşlara bastı. Bree'ye kısa bir mesaj gönderdi -Zack silahlı olarak geliyordu- ve sonra 911'i aradı.

Görevli "Acil durumunuz nedir?" diye sordu.

"Silahlı bir adam az önce Halo Salon ve Spa'ya girdi." Matt adresi ve Zack'in tarifini verirken kapıya doğru koştu.

Sevk memuru "Ateş edildi mi?" diye sordu.

Matt kapının hemen önünde betona çarptı. Binanın içinden gelen silah seslerini çığlıklar izledi. Korku karnını sıkıca kavradı ve sertçe sıktı.

Nefes aldı. "Üç el ateş edildi. Saldırganın en az iki silahı var. Tabancalar."

"Memurlar yolda. Tahmini varış süresi üç dakika. Yaralı var mı?"

"Bilmiyorum. Binanın dışındayım." Matt Bree'nin tabancasının şarjörünü kontrol etti. Subcompact Glock 26'nın şarjöründe on, fişek yatağında da bir mermi vardı. Silah tamamen doluydu, bu da ona on bir atış hakkı veriyordu. Bree, her nerede olursa olsun, bir Glock 19 taşıyordu. Standart şarjör kapasitesi on beş mermiydi.

Zack'in kaç tane mermi getirdiğini kim bilebilirdi? Av yeleği fazladan cephane taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Matt ve Bree silahsız olabilirdi. Her atış sayılmalıydı, bu da Matt'in yaklaşması gerektiği anlamına geliyordu.

"İçeri giriyorum. Gelen memurlara eski bir şerif yardımcısının olay yerinde ve silahlı olduğunu söyleyin." Matt kendi kıyafetini tarif etti. "Ve görevde olmayan bir dedektif de şu anda binanın içinde, o da silahlı." Bree'nin eşkalini de ekledi. "Mümkün olduğunda haber vereceğim."

Matt, kendisine dışarıda kalıp kolluk kuvvetlerini beklemesi söylenmeden önce aramayı sonlandırdı. Telefonunu indirdi. Bree mesajına yanıt vermemişti. Aktif silahlı saldırı olaylarının çoğu dört dakika içinde sona ererdi. Geçen her saniye başka bir masum kurbanın ölümüne yol açabilirdi. Matt'in müdahale edebilecekken bekleyip insanların vurulmasına izin vermesine imkân yoktu.

Zack ya da dost ateşiyle vurulsa bile.

Elini delen kurşunu hatırlayınca eli acıdı. Elini yumruk yaptı ve bıraktı. Binaya yaklaşırken kalbi yüksek vitese geçti.

Bir elini gözlerine götürdü ve camdan dışarı baktı. Zack görünürde yoktu. Matt kapıyı denedi ama kilitliydi. İnsanlar lobide yere çökmüş, birbirlerine sokulmuş ve ağlıyorlardı. Matt kapıyı çaldı ama çığlıklar yüzünden kimse onu duyamadı. Binanın köşesine doğru koştı ve yan duvar boyunca ilerleyerek çalıģanların giriģine yöneldi. Kapının içeriden kilitli olmadığını umuyordu. Kapı hızla açıldı ve gözleri panikten irileşmiş bir kadının dışarı fırladı. Matt kapıyı kapanmadan önce yakaladı ve

sessizce içeri süzüldü. İç kapıyı kırarak dinlemek için üç nefes durakladı.

İçeriden iki el daha silah sesi duyuldu. İnsanlar çığlık attı. Bir adam bağırdı, "Yere yatın! Yere yatın. Hemen!" Adam başka bir şey daha bağırdı, ama Matt ne dediğini anlayamadı.

Matt koridora çıktı. Bir kadın hıçkırarak ona doğru koştu. Matt kadını kolundan yakaladı ve çıkışa doğru itti. Kadın güvenli bir yere doğru koşarken, Matt silah seslerine doğru yürüdü.

İki kişi dışarıda, ama içeride kaç kişi var?

Koridorda ilerlerken Matt'in nabızı hızla atıyordu. Büyük sandalyelerin ve ayak banyolarının olduğu odanın önünden geçti. Üç kadın kısmi bir duvarın arkasına çömelmişti. Kadınlardan biri Matt'i tabancasıyla görünce çığlık attı. Matt bir parmağını dudaklarına götürüp yan çıkışı işaret etti, ama durup dışarı çıktıklarından emin olamadı. Ateş edenin o olmadığını anlayan kadınlar koridordan aşağı, Matt'in girdiği kapıya doğru koştu. İçlerinden ikisi yalınayaktı.

Daha fazla çığlık. Ana iki el daha silah sesi geldi. "Yap şunu!" diye bağırdı adam.

Bir kadın hıçkırarak, "Hayır. Hayır. Hayır.

Lütfen." dedi. İki el daha ateş edildi.

"Aman Tanrım. Aman . Aman Tanrım," diye bağırdı bir kadın.

Matt duman kokusu aldı. Yangın alarmı çaldı, konser hoparlörlerinden çalan milyarlarca ağustos böceği gibi ciyak ciyak ötüyordu. Matt koridorun sonunda durakladı, ama artık tetikçiyi duymanın hiçbir yolu yoktu. Yangın alarmları diğer bütün sesleri bastırıyordu. Ana salon ve manikür bölümünde yangın fışkiyeleri açıldı. Başlangıçtaki bir teklemeden sonra su yağmaya başladı.

Köşeden etrafına baktı. Tırnak istasyonlarının üzerinde, fışkiyelerin söndürdüğü yangından kalan için için yanan bir enkaz yığınının üzerinde dumanlar yükseliyordu. Bakışları şampuan lavabolarının arkasında yere bir düzine kadının üzerinde gezindi. Matt ana odanın ancak yüzde seksenini görebiliyordu. Her sandalyenin önündeki uzun aynalar görüşünü engelliyordu. Ama Zack istasyonlardan birinin arkasında olsaydı, kadınlar ona odaklanırdı. Bunun yerine, tezgâhların altına ve tekerlekli arabaların arkasına saklanıyorlardı -sanki bunun onlara yardımı olacmıç gibi. Başlarının üstünden akan su, elektrikli aletlerin üzerine düşüyordu.

Elektrik kabloları su birikintisine doğru uzanıyordu. Birini elektrik çarpmadan önce bir şalterin atmasını umuyordu.

Bree'yi aradı. Saç kesimi için randevu almıştı ve salonun arka tarafındaki Steph'in yerinde olması gerekiyordu. Ama onu göremedi, Steph'i de göremedi.

Matt salonun kat planını kafasında gözden geçirdi. Binanın içine sadece bir kez, Bree'yle birlikte Jack Halo'yla görüştükleri zaman girmişti. Birinci katın büyük bölümü kuaför bölümünden oluşuyordu. Sol tarafta, bir sıra lavabonun önünde yaklaşık yirmi istasyon sıralanmıştı. Tırnak bölümü, daha önce geçtiği ayak tırnaklarının yapıldığı yarı özel oda ile birlikte sağ taraftaydı.

Salonun arka tarafında diğer tedaviler için özel odalar vardı. Üst katta ofis alanı ve daha fazla özel oda bulunuyordu. Döner merdivene ek olarak, arka köşelerde her iki yanda merdiven boşlukları binayı çevreliyordu.

Matt çömelerek köşeyi döndü ve lobiye görene kadar duvar boyunca ilerledi. Salon çalışanları simsiyah giyinmişlerdi. Resepsiyon masasının arkasında bir kadın çalışan sırt üstü , karnındaki yaradan kanlar akıyordu. Matt onu, Jack'le görüştüklerinde kendisini ve Bree'yi karşılayan resepsiyon görevlisi olarak tanıdı. Bir başka çalışan onun yanına diz çökmüş, katlanmış bir havluyla yarasını sarmaya çalışıyordu.

Birkaç metre ötede bir kadın müşteri, kolları ve bacakları iki yana açılmış, yere yığılmıştı. Matt'in onun öldüğünü anlamak için nabzını kontrol etmesine gerek yoktu. Beyaz kazağı kırmızıya boyanmıştı. Gözleri Matt'e bakıyordu, ama onu görmüyordu. Siyah logolu bir tişört ve siyah dar bir kot pantolon giymiş genç bir adam onun elini tuttu. Sanki kanamayı durdurmaya çalışmış gibi kendi elleri de kan içindeydi. Etrafında biriken su, kana karıştıkça pembeye dönüyordu.

Matt durup yardım etmek istedi. İleri düzeyde ilk yardım eğitimi almıştı ama devam etmesi gerekiyordu. Zack'i bulmalı ve daha fazla insan yaralanmadan ya da ölmeden önce onu durdurmalıydı.

Ve Bree'yi bulması gerekiyordu. Bree neredeydi?

Bakışları tekrar karnında yara olan kadına kaydı. Hemen tıbbi yardım almazsa o da kan kaybından ölecekti.

Lanet olsun.

Yarasını sarmaya çalışan kadın onu dışarı taşıyacak kadar büyük değildi, ama o ve ölü kadının başında ağlayan adam bunu birlikte yapabilirlerdi. Matt lobinin diğer tarafındaki cam kapıya baktı. Anahtar hâlâ kilidin içindeydi.

Matt onu kapıya kadar götürmelerine yardım edebilirse, onu dışarı çıkarabilirlerdi. Salon çalışanları çokta olmasalardı, bunu çoktan düşünmüş olurlardı. Ama insanlar bu tür durumlarda her zaman mantıklı davranmazlardı. İnsanlar çıkışların hemen yanına saklandılar. Korkudan donup kaldılar.

Gözlerini kısarak camdan baktı. Şerif departmanına ait iki araç salonun elli metre önüne park etmişti. Polis memurlarının araçlarında olup olmadıklarını göremiyordu ama birileri ön kapıyı gözetliyor olmalıydı. Matt sokağın karşısındaki otoparkın arka tarafında, camdan yansıyan ışıkların döndüğünü görebiliyordu. İlk müdahale ekipleri yakınlarda, ama silahlı adamın görüş alanının dışında bir yerde bir komuta merkezi kurmuş olmalıydılar.

Todd'a detayları mesaj atmaya başladı.

Salonun içindeyim. Tetikçi Zack Wallace.

Todd saniyeler içinde cevap verdi. Nerede o?

Bilmiyorum. Ön girişin yanında yaralı bir kadın var. Onu dışarı çıkarıyorum. Bizi vurmayın.

Todd: Tamam. Giriş ekipleri şimdi organize oluyor.

Sonra Matt Bree'ye hızlı bir mesaj daha gönderdi, çünkü Bree daha önceki mesajına yanıt vermemişti. Neredesin?

Matt lobiyi inceledi. Açık döner merdivenler taktiksel bir kâbus yaratıyordu. Zack ikinci kattaysa, merdivenlerden çıkmaya ya da lobiden geçmeye çalışan herkesi indirebilirdi.

Matt de dahil.

Bum!

Matt yere yığıldı ve kollarıyla başını örttü.

Ses salonun ana bölümünden gelmişti ve bir tüfek patlamasına benziyordu, ama Matt Zack'in üzerinde bir tüfek görmemişti. Üzerinde silahı gizleyecek kadar uzun bir şey de yoktu.

Bir gözü döner merdivenin üstündeki açık alanda olan Matt, lobide çömelerek koşmaya başladı. Erkek çalışanın omzuna dokundu ve yaralı kadını işaret etti. Adam ona göz kırptı, sonra ayağa fırladı.

Matt yaralı kadının yanında durakladı.

İlk yardım için zaman yok. Sadece onu dışarı çıkar.

Elini kadının kollarından birine dolayarak onu fayansın üzerinde sürüklemeye başladı. Kanamayı durdurmaya çalışan kadın kapıya doğru koştu, kilidi açtı ve kapıyı açtı. Adam kurbanın diğer kolunu tuttu ve Matt'e yardım etti.

Kapıda Matt kadının yerini alması için başıyla işaret etti. Kadın içeri girdi ve adamın kanlar içindeki kadını kapıdan geçirip şerif departmanının araçlarına doğru sürüklemesine yardım etti.

Binanın derinliklerinden silah sesleri yükseldi.

Dehşet Matt'in göğsünde toplanmıştı. şimdiye kadar kaç kişi vurulmuştu?

Döndü ve lobiye doğru koşarak geri döndü, spiral merdiven açıklığından olabildiğince çabuk uzaklaştı. Zack ana odalarda değildi. Ya birinci katın arka tarafında ya da üst kattaydı. Matt yan merdivene doğru koştu.

Silah seslerine doğru.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Fıskiyelerden gelen su Bree'nin yüzünden aşağı döküldü. Alarm kulakları sağır ediyordu ve kafasını büyük bir tıkanıklık gibi dolduruyordu. Steph'i ve çalışanlarla müşterilerin karışımından oluşan diğer kadınları ana salondan dışarı ve koridora doğru itti. Koridorun sonunda, loşlukta bir ÇIKIŞ tabelası parlıyordu. Geçitte bir düzine kapı sıralanmıştı.

"Beni istiyor," diye bağırdı Steph, alarmin çığlıkları arasında Bree'nin kulağına. "Kimsenin benim yüzümden ölmesini istemiyorum."

Steph, Zack'in birincil hedefi olacaktı. İlk silah sesleri o mesaj attıktan iki dakika sonra duyulmuştu. Zack yakınlarda olmalıydı, belki de binayı izliyordu, o aradığında öfkesi çoktan tetiklenmiş, saldırmaya hazırdı. İlk silah sesinden sonra Bree etrafındaki kadınları toplamış ve onları arka salona, silah seslerinden uzağa götürmüştü. Zack'i henüz görmemişti, sadece ateş ettiğini duymuştu. Ama lobiye doğru bir bakış atması, ilk atışlarında en az iki kişiyi vurduğunu anlaması için yeterliydi.

Bree'nin aklında iki şey vardı: Zack şimdi neredeydi? Ve neyi ateşe vermişti? Odayı taradı. Duman, yanmış plastik ve zehirli kimyasalların zararlı dumanları burnunu kirletiyordu. Bir tedavi odasının önünden geçtiler. Bree kapı aralığından baktı. Bakışları mobilyaların üzerinde gezindi. Tedavi masası ahşaptan yapılmıştı; kalın, kare ayakları ve yastıklı üst kısmının altında çekmeceleri vardı. Ağır görünüyordu. Kadınlar gerekirse odanın içinde barikat kurabilirlerdi. Kurşunlar duvar tahtasını ve içi boş kapıyı delip geçebilirdi ama en azından görünür hedef olmazlardı.

Bree Steph'in kulağına eğilip bağırdı: "Çıkışa doğru gidin. Eğer önünüzü keserse ve dışarı çıkamazsanız, bir odaya barikat kurun."

Silahını eline alan Bree ters yöne, duyduğu son silah seslerinin geldiği yöne doğru ilerledi.

"Ama-" Steph itiraz etti. Bree onu işaret etti. "Yap ."

Binanın içinde ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi. Yardım edemezlerdi ve onların varlığı Zack'e koz verirdi. Rehineler alabilirdi ve zaten öldürme modunda olduğunu göstermişti.

Bree arkasına baktı. Steph bakakaldı, diğer kadınlar onu çıkışa doğru çekmeye başlarken elleri iki yanında kenetlenmişti. Steph itiraz edemeden Bree arkasını döndü. Salon çok kalabalıktı. Binada hâlâ saklandıklarına şüphe olmayan başka kadınlar da vardı. Bree'nin Zack'i bulup durdurması gerekiyordu.

Koridorda ilerlerken ışıklar titredi ve elektrikler kesildi. Koridor karanlığa gömüldü. Koridor penceresiz bir iç koridordu. Bree zar zor görebiliyordu. Binanın bu bölümünde fısıkiyeler tetiklenmemişti ama ana salondan koridora su akıyordu. Kaygan fayansın üzerinde kaydı ve tek dizinin üzerine çöktü. Silahını düşürdü ve silah birkaç metre uzağa kaydı.

Hayır.

Bir elini duvara dayadı, ayağa kalkıp silahını alırken nabızı karmakarışıkta. Keskin alarm sinirlerini parçaladı ve tam bir kaos hissini güçlendirdi.

Zack nerede?

Peki kolluk kuvvetleri neredeydi? Telefonunu kontrol etti, ışığın kendisini daha görünür kılma ihtimalini azaltmak için parlaklığı en aza indirdi. Matt'in mesajını altı dakika önce almıştı. Şüphesiz o -ve diğerleri- 911'i aramıştı. Şerif departmanı ilk müdahale ekibi olacaktı, ardından çevre kasabalardan gelen araçlar ve eyalet polisi gelecekti. Kolluk kuvvetleri binanın dışında, girişlerini organize ediyor olmalıydı. Bir komuta merkezi kurmak için bekleyecekler mi, yakındaki bir SWAT birimini çağıracaklar mı? Aktif silahlı saldırı durumlarındaki daha güncel protokoller, ilk müdahale ekiplerinin saldırganla yüzleşip onu durdurması ve kayıpları en aza indirmesi için derhal binaya girmelerini öneriyordu. Ama Bree bu şerif departmanının politikalarını bilmiyordu. Yarım personel ile çalışıyorlardı. Eğer onlar

yeni eğitim aldı mı? Alternatif protokollere göre mi çalışıyorlardı?

Matt'e mesaj göndermek için telefonunu çıkardı. Ondan Zack'in silahlı olarak binaya girdiğini söyleyen ve nerede olduğunu soran birden fazla mesaj almıştı. Genel kaos yüzünden telefonunun çaldığını duymamış ya da titreştiğini hissetmemişti.

O da cevap verdi: Birinci . Polisler mi?

Memurları duymamış ya da görmemiş olması, ilk müdahale ekiplerinin binada olmadığı anlamına gelmiyordu. Yangın alarmından siren seslerini duyamıyordu. Kendi düşüncelerini bile zar zor duyabiliyordu. Zack kadar onun da kolluk kuvvetlerine karşı tetikte olması gerekiyordu. Silahlıydı ve üniforma giymiyordu. Onu kazara vurabilirlerdi. Binanın içinde olduğunu biliyorlar mıydı?

Kahretsin.

Todd'a binanın içinde ve silahlı olduğunu bildiren bir mesaj gönderdi.

Todd cevap verdi: Takımlar yerlerini alıyor.

Şerif departmanı geliyordu. Şükürler olsun. Ama binaya girdiklerinde, cızırdayan alarm polis telsizlerini işe yaramaz hale getirecekti. İletişim zorlaşacaktı. Bree polisin cevap vereceğine güvenemezdi. İyi tarafından bakacak olursak, Zack onun fayansın üzerindeki yarım inçlik suyun içinde debelendiğini duymayacaktı. Ama Zack de onu duyamayacaktı. Her an birbirlerine sürpriz yapabilirlerdi.

Alarmların kapanma ihtimaline karşı telefonunu sessize aldı ve cebine geri koydu. Sonra loş koridordan aşağıya, ana salona doğru süzüldü. Fıskiyeler çalışmaya devam ediyor, büyük odaya girdiğinde Bree de dahil olmak üzere her şeyi ıslatıyordu.

Bum!

Sıçradı. Bu duyduğu ikinci yüksek sesli patlamaydı.

Neydi o?

Patlama mı? Av tüfeği mi?

Bree'nin kalp atışları kulaklarında yankılandı. Vücudu kan dolaşımına yeni bir adrenalin yükü boşalttı. Gözbebekleri büyüdü, loşlukta görüşünü iyileştirdi ama aynı zamanda görüş alanını daralttı.

görüş. Derin bir nefes alarak tünel görüşüyle savaştı, havayı üç kalp atışı boyunca ciğerlerinde tuttuktan sonra yavaşça dışarı verdi.

Bir *patlama sesi* daha yankılandı. Çivi alanının olduğu yönden geliyor gibiydi. Zack geri mi dönmüştü? Döndü. Silahını doğrultarak sese doğru ilerledi.

Dışarısı karanlık olmasına rağmen, ana odanın pencereleri otoparktan gelen ışığı içeri alıyordu. Oda koridorlardan daha aydınlıktı.

Bree gözlerindeki suyu silkeleyerek etrafı taradı. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Geriye kalan herkes ya ölmüş, ya yaralanmış ya da saklanıyordu. Çoğunun Steph gibi kaçmış olmasını umuyordu. Bree pedikür odasının önünden geçti. Boştu. Silahını manikür alanına doğru çevirdi. Yerde büyük bir ıslak moloz yığını için için yanıyordu. Kim yangın çıkarmıştı?

Yangın alarmı aniden kapandı ve Bree'nin kulaklarını çınlattı ama fiskiyelerden su akmaya devam ediyordu. Tepesinde bir şey çatırdadı. Bree içgüdüsel olarak yüzünü siper ederek yukarı baktı. Ağır ve suya doymuş bir tavan düşmesi büyük bir *gürültüyle* yere düştü.

Ses bir av tüfeği değildi.

Spor ayakkabılarının suda çıkardığı şıpırtının farkında olarak geniş ana odaya doğru ilerlemeye devam etti. Çömelerek saç istasyonlarının yanından geçti. Geniş, açık alanda bir çığlık yankılandı.

Bree ona doğru ilerledi.

Lobinin hemen yakınında durdu. Çığlık döner merdivenin açıklığından gelmişti.

Zack üst kattaydı.

Odanın diğer tarafında bir şey hareket etti. Matt. Bakışları onunkilerle buluştu. Önce kendi göğsünü, sonra da spiral merdivenleri işaret etti. Sonra Matt'i işaret etti ve parmaklarıyla merdiven çıkma hareketi olduğunu umduğu bir hareket yaptı. Sonra da binanın güney köşesini işaret etti. Eğer kendisi döner merdivenlerden yukarı çıkabilir, Matt de yan merdivenlerden birini kullanırsa, Zack'i sıkıştırabilirlerdi.

Matt başını iki yana salladı ve göğsüne vurarak ona doğru yürümeye başladı. Sarmal merdivenlerde siper olmadığını biliyordu ve merdivenlerden çıkan kişi olmak istiyordu. Bree güney köşesine doğru daha sert bir şekilde işaret etti. Bu centilmenliği takdir ediyordu ama bunun için zamanları yoktu.

"Hayır." Yalvaran bir kadının sesi spiral merdivenlerden aşağı süzüldü. "Hayır. Lütfen. Benim çocuklarım var."

Tek bir silah sesi. Bir çığlık. Sonra ağlama, daha sessiz, çaresiz.

Bree ve Matt tekrar bakiştılar. Parmağını yan merdivene doğru uzattı. Yüzünü buruşturarak başını salladı, döndü ve koridora doğru koşmaya başladı. Hızlı hareket ediyordu ve bina büyük değildi. Pozisyonunu alması sadece bir dakika kadar sürerdi. şimdi o da aynısını yapmak zorundaydı.

Merdivene doğru ilerlerken Bree'nin kalbi hızla çarpıyor ve midesi düğümleniyordu. En altta durdu ve silahını kıvrımlı basamakların ortasına doğrulttu.

Zack'i göremezdi ve merdivenlerde savunmasız olurdu. Bundan kaçış yoktu. Bree ayağını ilk basamağa koydu ve basamakları çıkmaya başladı. Etrafında dolandı, başı ikinci katın sahanlığıyla aynı hizaya gelince durdu.

"İşte buradasın," dedi Zack. Bree donakaldı. Onu görmüş müydü?

"Lütfen durun." Bir kadının sesi korkuyla çatladı.

Bree nefes verdi. Zack başka biriyle konuşuyordu.

Üst basamağın üzerinden baktı. Siyah bir spa bornozu giyen kadın ikinci katın sahanlığında duruyordu. Bree'den dörtte üç oranında uzağa dönmüştü. Yanında bir kadın çalışan yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Elleriyle kalçasını tutuyordu. Ellerin etrafından kan sızıyordu.

İki kadının arkasında, Zack yaklaşık on adım ötede duruyordu. Onlara bir silah doğrultmuştu. Cüppeli kadın Zack ile yaralı kadının arasına girdi.

Kadınlar Bree ve Zack arasında konumlanmıştı. Bree'nin hiç şansı yoktu.

Tedirgin olan Zack titredi. Elleri -ve silahı- sertçe titriyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve dudaklarını tekrar tekrar yaladı. Tekrar ateş edecekti. Bree bunu biliyordu.

Matt neredeydi?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt koridorda hızla ilerledi. Arkasındaki ana salonda hâlâ çalışan fısıkiyelerin sesi dışında, alarm çalmadığı için bina ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Fısıkiyeler ve sesli alarm aynı sistemde değildi. Fısıkiyeler biri onları kapatana kadar çalışırdı. Ne yazık ki, itfaiye ekibinin aktif bir tetikçi durumuna girmesine izin verilmiyordu.

Son silah sesi yukarıdan gelmişti. Zack yukarıdaydı. Matt, Bree'nin kendisi pozisyon alana kadar bekleyeceğini umarak koştu. Merdivene çıktığında açık hedef olacaktı.

Köşeyi döndüğünde ıslak botları fayansların üzerinde kaydı. İlerlemesini durdurmak için bir elini duvara koydu ve yan merdiven boşluğuna açılan kapıyı açtı.

Matt basamakları ikişer ikişer çıktı. En üstte duraklayarak kapıyı hafifçe açtı ve üst kattaki koridora kaydı. Zack'in elli adım ileride, sırtı Matt'e dönük, silahını dizlerine kadar uzanan siyah bir bornoz giymiş, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış bir kadına doğrultmuş olduğunu görebiliyordu. Bornozlu kadının yanında, bir spa çalışanı bacağındaki yaranın kanamasını durdurmaya çalışıyordu.

Matt yavaşladı. Uzun namlulu silahına sahip olmak için neler vermezdi.

Yaklaştı. Üst kattaki koridoru ticari halı kaplıyordu ve botları sessizdi ama Zack'in dikkatini çekmemek için elinden geleni yaparak yavaş ve yumuşak bir şekilde hareket etti.

Sarışın kadının hemen ötesinde bir şey hareket etti. Bir başın tepesi döner merdivenin sahanlığından fırladı. Bree, pozisyonunu aldı.

Matt'in damarlarında yeni bir adrenalin patlaması oldu. Zack'i başarıyla tuzağa düşürmüşlerdi ama cüppeli kadın yollarına çıkmıştı.

Bree'nin bebek Glock'unu Zack'e doğrulttu ama mesafe hâlâ çok uzaktı. Kadını tehlikeye atmadan Zack'i vuramazdı. Hayal kırıklığı içinde kabardı. Nişancılığı bir daha asla böyle bir atış için yeterince iyi olmayacaktı. Bu mesafeden Bree'yi vurmayacağından bile emin olamazdı. Bree'nin Zack'i indirebilmesi için kadını yoldan çekmesi gerekiyordu. Ama nasıl?

Belki Zack'in dikkatini dağıtabilir.

Hayır. Kötü fikir. Adam cehennem gibi seğıriyordu. Beklenmedik her ses Zack'in tetiğı çekmesine neden olabilirdi. Matt'in tek bir seçeneğı vardı. Yaklaşmak zorundaydı. Çok daha yakına.

Dikkat dağıtıcı olmalıydı. Zack'in dikkatini çekmeliydi.

Koridorda biraz daha ilerledi. Artık açıkta olduğı için teni, isilik gibi, savunmasızlıktan kaşınıyordu. Zack ona doğru bakarsa, Matt tamamen savunmasız kalacaktı. Zack ona ateş edebilirdi ve Matt masum bir seyirciyi vurma korkusuyla ateşe karşılık bile veremezdi.

Zack kadına doğru yürüdü, yürüyüşü dengesizdi. Kadını atkuyruğundan yakaladı ve silahı çenesinin altındaki yumuşak ete soktu. Onu öldürüp öldürmemeye mi karar veriyordu? Yoksa ona acı çektirmek için anı uzatıyor muydu? Kendini kaybediyor ve artık hiç düşünmüyor muydu? Fark etmezdi. Matt onun ölmesine izin veremezdi.

Matt seslendi, "Silahını bırak!"

Zack'in silahı kadından uzaklaşıp Matt'e doğru savruldu. Zack kadını bıraktı ve ateş etti. Matt yere atladı ve omzuyla açık bir kapı aralığına yuvarlandı. Kurşun kapı çerçevesine çarptı ve tahta parçalandı.

Matt ayağı kalktı ve kapıya dönerek çerçevenin çevresine baktı. Zack cüppeli kadına sırtını dönmüştü.

"Seni öldüreceğim!" Zack çığlık atarak Matt'e doğru ilerledi. Zack'in yüzü kıpkırmızıydı, boynundaki damarlar sanki felç geçirecekmiş gibi şişkinleşmişti.

Matt, Zack'in karşısındaki duvara, koridordaki kadından oldukça uzağı ateş etti. Zack irkildi ama adımları yavaşlamadı. Sanki yenilmezmiş ya da bir robotmuş gibi Matt'in üzerine yürüdü.

Ya da yaşasa da ölse de umurunda değılmiş gibi.

Eğer durum buysa, onu durdurmanın tek bir yolu vardı.

Matt, Zack'in arkasında, Bree'nin sahanlığa tırmandığını gördü. Silahını çekmişti ama cüppeli kadın hâlâ ona engel oluyordu.

Yaralı çalışanın yanından geçti ve cüppeli kadına "Yere yat!" diye bağırdı.

Eğer bornozlu kadın dizlerinin üzerine çökerse, Bree Zack'in donduracaktı. Umarım bu, Zack Matt'i duvardan vurmada önce olur.

Cüppeli kadının başı döndü. Matt nefesini tuttu. "Zack!"

Kimdi o?

Siyah giyimli bir çalışan cüppeli kadınla Zack'in arasına girdi. Steph. Orta koridordan gelmiş olmalıydı. Niyetinin iş arkadaşını kurtarmak olduğuna şüphe yoktu ama az önce her şeyi berbat etmişti.

"Lütfen başka kimseye zarar verme," dedi Steph, kelimeleri titreyerek. "Ne istersen yapacağım."

Ellerini kaldırmıştı, avuç içleri teslimiyetle Zack'e dönüktü. Zack'i yatıştırmaya niyetli olduğu belliydi ama muhtemelen az önce kendi ölüm belgesini imzalamıştı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Steph.

Bree'nin kalbi sıkışmıştı. Steph diğerleriyle birlikte gitmek ya da saklanmak yerine kocasını aramaya gelmişti.

Cesareti ve sadakati için tebrikler, ama kahretsin, kahretsin, *kahretsin.*

Üç saniye daha geçseydi Bree onu yere serecekti. Şimdi yine aynı durumdaydılar ve Steph, Bree ile Zack'in arasındaydı.

"Lütfen beni vurmayın," dedi Steph. "Bebeğimizi taşıyorum. Senin bebeğin."

"Muhtemelen benim bile değildir." Zack sırtını duvara dayadı. Belinden ikinci bir silah çıkarıp karısına doğrulttu. İlkinin Matt'e doğrultmuştu.

"Seni hiç aldatmadım," dedi Steph. "Asla."

Başını iki yana salladı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır! Tabii ki senin bebeğin, Zack," dedi Steph, sesi hem dehşete düşmüş hem de incinmişti. "Başka bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü bana yalan söyledin." Zack'in sesi düzdü.

"Hayır," dedi Steph. "Asla."

Birkaç saniyeliğine sessiz olun.

"Sana inanmıyorum." Zack'in sesi -ve nişan alışı- titredi. "Bu sabah işe gitmeden önce eşyalarını topladın. Beni terk ediyorsun. Dürüst bir eş bunu yapmaz."

"Seni terk ediyordum çünkü beni korkutuyordun ve bebeğimizi korumak istiyordum." Steph'in yorumunda çaresizlik ve umutsuzluk hakimdi. "Bana güvenmediğin gerçeğini değiştiremem. Sana hiç sadakatsizlik etmedim. Seni ilk günden beri sevdim."

tanıştığımız an. Aramızda özel bir şeyler vardı. Ama sen asılsız kıskançlığının aramıza girmesine izin verdin."

"Hile yaptın." Yüzü ve ses tonu duygusuzdu. "Hayır, Zack.

Asla yapmadım."

Ama gözleri karanlık ve inançsızdı, affetmiyordu.

"İşini kaybettiğinden beri kendine güvensizsin," dedi Steph. "Benim için başarısızlıklar icat ettin ve onları gerçekleştirmeye çalıştın. Seni mutlu etmek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Söyle bana. Benden ne istiyorsun?"

"Gitmene izin vermeyeceğim. Sen bana aitsin." Zack gözlerini kırpmadı. Karısının söylediği hiçbir şey onu etkilememişti. Botu yere vuruyor ve ağırlığı ileri geri kayıyordu. Sinirleri ve adrenalini hareketsiz bedeninde bir çıkış yolu arıyordu.

Bree bunu daha önce birkaç kez görmüştü. Zack haksızlığa uğradığına karar vermişti ve aksini duymak kişisel inancını etkilemiyordu. Algıladığı yanlışın üzerine titriyordu. Öfkesini yönlendirebileceği başka bir yer yoktu ve inancına o kadar çok enerji harcamıştı ki, bundan vazgeçmeye ne niyeti ne de gücü vardı.

Zack tetiği çekti. Silah boş olarak tıkladı. "Steph, yere yat!" Bree bağırdı.

Ama Steph donmuş gibiydi.

Arkasındaki kapı aralığına kısmen geri dönen Zack, silahlardan birini yere attı ve Matt'e doğrulttuğu silahı sağ eline geçirdi. Silahı Steph'e doğrulttu. Steph'in yüzünden gözyaşları aktı, göğsü sanki depar atmış gibi kabardı ama yerinden kıpırdamadı. Bakışları kocasında sabit kaldı.

"Lütfen yapma." Steph'in elleri sanki ön kollarıyla kurşunları engelleyebilecekmiş gibi karnına sarıldı.

Bree ileriye doğru koştu, koridorun kenarına doğru ilerleyerek Steph'in etrafını net bir şekilde görmeye çalıştı.

Kapı aralığından bir ceset fırladı. Matt. Ama birkaç adım ötedeydi ve açık bir hedefti. Bree, Zack'in dikkatini dağıtmak için geniş bir atış yaptı. O da ona ateş etti. Bree bir kapı aralığına eğildi. Kurşun birkaç metre ötedeki duvara isabet edince duvar tahtası parçaları patladı. Çerçevenin etrafından baktı. "Steph, kaç!"

Ama Steph hâlâ yerinde duruyordu.

Matt koridorun karşısına geçti. Zack kendi kapı aralığına geri çekildi. Tıkırtı sesleri silahı yeniden doldurduğunu gösteriyordu. Matt Steph'i yere yatırdı ve vücuduyla sardı. Zack koridora çıktı. Silahının kolunu Matt ve Steph'e doğru bir yay çizerek salladı. Namlu yerdeki hedeflerine doğru düştü.

Bree kapı aralığını temizledi, silahını doğrulttu ve ona ateş etti. Üç atış art arda ona isabet etti. Göğsünde üç kan lekesi oluştu.

"At silahını!" Bree bağırdı.

Onun yerine silahını kaldırdı ve Onu.

Tekrar ateş etti, dördüncü atış kurşunun tam ortasına isabet etti. Göğsünü. Dizlerinin üzerine çöktü. Silah elinden düştü.

Bree öne doğru sıçradı ve silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Adamın attığı ilk silaha doğru ilerledi ve onu da tekmeleyerek koridordan aşağı attı. Yeleği hacimliydı ve geniş cepleri vardı. Başka silahı olup olmadığını anlayamadı. Yaklaştı ve silahı adamın yüzüne doğrulttu. "Bana ellerini göster!"

Onun öldüğünü düşünmüyordu. Televizyonda kötü adamlar sadece anında ölüyordu ve birden fazla kurşun yarasından kurtulan adamlar görmüştü.

"Bana ellerini göster!" diye tekrar bağırdı.

"Polis!" Çevik kuvvet kalkanları ve AR-15 silahları taşıyan şerif yardımcıları koridorun her iki ucunda belirdi. Orta koridordan başka bir ekip yaklaştı.

"Görevsiz polis memuru!" Bree silahını indirdi ve geri çekildi ama Zack'in ulaşabileceği bir yere koymadı. En az bir kadını öldürmüştü ve en az iki kadını daha vurmuştu. Kendi hamile karısına ateş etmişti. Hâlâ nefes alıyor olsaydı, başka birini daha vurmaya çalışacağından hiç şüphesi yoktu.

Parmağı tetik korkuluğunda, silahını sallandırdı. Diğer elini klasik teslim olma pozisyonunda kaldırdı. Memurlar onun etrafını sardı. Bree silahını bıraktı ve kelepçelenmesine izin verdi. Bunu bekliyordu. Standart prosedür

Başta silahlı kişiler olmak üzere, olaya karışan herkesle daha sonra ilgilenir.

Koridorun sonunda Matt ve üç kadın başka bir polis ekibi tarafından götürülüyordu.

Bree, Steph'in sesindeki inançsızlığı bir düzine yardımcının sesinden ve yirmi metre öteden duyabiliyordu.

"Tetiği çekti," dedi Steph. "Eğer silah boş olmasaydı, beni öldürecekti." Elleri karnını kavradı. "Kendi çocuğunu öldürebilirdi."

Bree söylenildiği gibi yere oturdu. Philadelphia Polisi'nde geçirdiği bir düzineden fazla yıl boyunca hiç yapmadığı bir şeyi yapmış, bir adam öldürmüştü. Tetiği çeken kişi olmanın etkisini yarın hissedecekti. Bir can almanın onu derinden değiştireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama bugün Zack Wallace'ın öldürdükleri için yas tutacaktı. Steph, bebeği, Matt ve Bree'nin bu olaydan sağ kurtulmuş olmalarına şükredecekti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Matt bir saat içinde şerif departmanının araçlarını Wallace'ın arazisine kadar takip etti. Gri tuz kutusu tarzındaki eve doğru ilerlerken ıfıklar yanıyor ve sirenler çalıyordu. Müstakil garajın ve atölyenin önüne park ettiler. Matt ve Bree cipten atlayıp şerif yardımcılarını takip ettiler.

Todd şerifin karakoluna gidip sorguya çekilmeyi beklemelerini istemişti ama Matt bunu reddetmişti. Justin muhtemelen ölmüştü ama Matt'in bunu bilmesi gerekiyordu.

"Garajı ve atölyeyi kontrol et," diye bağırdı Matt. Steph Justin'i arazinin hiçbir yerinde görmemişti ama Zack'in atölyesine de aylardır girmemişti çünkü talaş kokusu midesini bulandırıyor. Binanın anahtarı bile yoktu.

Todd onlara dayanmalarını işaret etti ve Matt ile Bree isteksizce geri çekilirken, polis memurları garajın yan kapısını açmak için bir koçbaşı kullandılar. İki dakika sonra dışarı çıktılar.

"Temiz," diye bağırdı Todd. O ve adamları atölyeye doğru koştular.

Binaya bakan Matt bir elini kalçasına dayayıp yüzünü ovuşturdu. "Eğer yaşıyorsa, orada olmalı."

Şansımız neydi?

Bree onun elini tuttu. "Bir dakika içinde öğreneceksin."

"Orada olmalıydım. Zack öldü. O artık bir tehdit değil."

"Böyle olması gerektiğini biliyorsun." Onun elini sıktı. "Bubi tuzakları olabilir."

Matt daha çok bir ceset için endişeleniyordu.

Memurlar koçbaşını tekrar kullandılar. Atölyenin kapısı açıldı ve içeri girdiler.

"O burada!" diye bağırdı içlerinden biri.

Birkaç terli dakika sonra Todd kapı aralığından eğildi. "Matt!"

Matt dolapların, tezgâhların, makinelerin ve ham tahtaların yanından geçerek içeri koştu. Mekânın arka tarafında, Justin katlanmış battaniyelerden yapılmış bir paletin üzerinde yatıyordu. Bir bileği zincir ve kelepçeyle metal bir kirişe bağlıydı. Gömleğinin omzu kan içindeydi.

Gözleri açıktı ama teni soluk griydi, göz çukurları çökmüştü ve elmacık kemiklerini ateş lekeleri boyamıştı.

Matt rahatlamış bir halde arkadaşının yanına koştu. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Bu tam bir mucizeydi. Justin bir hafta önce vurulmuştu ve tıbbi yardım almamıştı. Yarası muhtemelen enfeksiyon kapmıştı.

"Ben de öyle. Olmak istemiyorum. Erin olmadan olmaz." Yüzü fiziksel acıdan çok daha derin bir acıyla dağlanmıştı ve Matt'e bakmıyordu.

Matt, kelepçeyi çözmekte olan Todd'un yanında tek dizinin üzerine çöktü. Matt arkadaşının elini tuttu. "Bir şeyin yok. Seni yakaladık."

Justin'in gözleri Matt'e odaklanmamıştı. "Onu öldürdü. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kollarımda öldü." Sesi neredeyse kopmuş gibiydi.

Matt, "Özür dilerim," dedi.

Justin onu duymamış gibiydi. "Babamın silahını kullandı. Şifonyerin üzerinde bırakmıştım. Duştan silah sesini duydum. Dışarı koştum. Kız yerdeydi." Sanki sadece kendisinin görebildiği bir görüntüyü temizliyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Dışarıda bir motor sesi duydum ve Erin'in anahtarlarını aldım. Silah birkaç metre ötedeydi. aldım, kıyafetlerimi giydim ve peşinden koştum. Uzaklaşan bir kamyon vardı. Onu takip ettim." Matt'in kolunu tuttu. "Onu öldürecektim, Matt. ."

"Biliyorum." Matt ne diyeceğini bilemedi.

Justin devam etti. "Arabayla kasabadan çıktı ve büyük çiftliğin yakınında durdu, hani şu samanların falan olduğu çiftlik."

"Empire Acres," dedi Matt.

"Evet. Akıllıca davrandığımı sanıyordum. Beni görmeyeceğini düşündüğüm bir yere saklandım. Ona gizlice yaklaşıyordum. Ama ben onu vurmadan o beni vurdu. Beni Erin'in kamyonetinin arkasına attı ve buraya getirdi." Justin'in nefes alışları hızlandı. "Ölmek istedim.

Hepsi benim hatam. Silahı dışarıda bıraktım." Justin hıçkırarak hıçkırarak ağladı. İçinden yayılan keder ve pişmanlık soğuk bir sis gibi hissediliyordu. "Erin benim yüzümden öldü."

"Hayır, dostum. Bu doğru değil." Matt eğildi, kolunu arkadaşına doladı ve o ağlarken ona bir çocuk gibi sarıldı. "Başka bir silahı daha vardı. Sig'i bırakmasaydın bile onu vuracaktı."

Ama Justin duyamayacak durumdaydı. Bir başka siren ambulansın gelişini haber veriyordu. Bir dakika sonra sağlık görevlileri içeri girdi ve onu değerlendirmeye başladı.

Matt arkadaşının kolunu sıktı ve yoldan çekildi. Sağlık görevlileri ve sedye alanın çoğunu kaplayınca, Matt onlara yer açmak için atölyeden çekildi. Dışarıda Bree de onun yanına geldi.

"Durumu ?" Bree sordu.

Matt tekrar atölyeye baktı. "Fiziksel olarak, kurşun yarası olan bir mahkûmdan beklediğimden çok daha iyi görünüyor. Kan kaybetmiş ve halsiz. Ama bilinci yerinde."

"Zack onu neden burada canlı tuttu?"

"Çok fazla soru var." Matt ona cipinin anahtarlarını uzattı. "Kamyonetimi hastaneye götürür müsün? Ben Justin'le gideceğim."

"Sen git." Bree anahtarları aldı. "Seninle orada buluşuruz."

"Sağ ol." Matt atölyeye doğru geri döndü.

Justin hayattaydı ama duygusal durumu istikrarsızdı. Belki de hayatta kalmak her şey demek değildi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Salı öğleden sonra, Bree bir el daha sıktı. Saygılarını sunan insanların oluşturduğu kuyruk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Anma töreni hızlı geçmişti. İnsanlar fotoğraf kolajının etrafında toplanmış ve anılarını paylaşmıştı. Bree sadece çocukları mutlu edecek kadar uzun bir konuşma yapmıştı. Konuşmayı zar zor hatırlıyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmış ve ses tellerini daraltmıştı ama üstesinden gelmişti.

"Harika bir methiye," dedi bir yabancı.

Bree başıyla onayladı. "Geldiğiniz için teşekkür ."

Bu sözleri bugün kaç kez söylemişti? Otomatik pilotta çalışıyordu; ağzı ve vücudu yapılması gerekeni yapıyordu ama zihni kapanmıştı. Kederi çok ağırdı ve dünkü vurulma olayını değerlendirecek zamanı olmamıştı.

Çocukları aradı. Luke ve Kayla, Adam'la birlikte odanın arka tarafında duruyorlardı, üçü de kalabalıktan kaçıyor ve Bree'nin hissettiği kadar bitkin görünüyorlardı. Keder hepsinin üzerine bir virüs gibi yapışmıştı. Dana onların yanında, tetikte bekliyordu. Matt ortalıkta görünmüyordu. Bree ondan girişi korumasını istemişti. Craig'in hiçbir koşul altında içeri girmesine izin verilmiyordu. Bree onun Luke ve Kayla'yı en savunmasız anlarında pusuya düşürmesine izin vermeyecekti.

Cenaze evinin törenden sonra ayrı bir odada kahve servisi yapmasını ayarlamıştı. Yabancılar eve geri davet edilmedi. Çocukların canına tak etmişti. Bree bir hafta boyunca uyumak istiyordu ama yarın bir sorgu için şerifin karakolunda olması gerekiyordu. İlk ifadesini vermişti ama Todd'un

Sorular. Zack öldüğüne ve herhangi bir suçlama söz konusu olmadığına göre Todd, Bree'ye bugün kardeşinin yasını tutması için izin vermişti.

Bree başka bir eli sıkı. Jack Halo. Onun orada olmasına şaşırmıştı. Bugünkü olaylarla meşgul olacağını düşünmüştü.

"Kaybınız için çok üzgünüm." Jack, Bree'nin elini iki elinin arasına aldı.

Bree onu yumruklama isteğini bastırdı. Dişlerini sıkı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette geldim. Erin'i özleyeceğiz."

Çünkü istenmeyen sevgisi için yeni bir hedef bulması gerekecekti?

Bree onu tehdit etmek istedi ama belki de şu anda hiçbir şeyi ele vermemek daha iyiydi. Ama adamın parmaklarını biraz fazla sıkı.

"Dün yaptığınız her şey için teşekkür ederim." Jack çatışma sırasında salonda değildi ve olay bittikten sonra gelmişti. Masum bir kişi ölmüş, beş kişi de yaralanmış. "Sen orada olmasaydın çok daha kötü olabilirdi."

Bree başını salladı. Kendini medeni olmaya zorladı ama dostça davranmak mümkün değildi. Kız kardeşini taciz eden adamla değil.

Salonu bir süre faaliyet gösteremeyecekti. Yağmurlama sistemi büyük su hasarına neden olmuştu. Salon yeniden açılana kadar kadın çalışanlarını taciz etme fırsatı bulamayacaktı.

Yüzünü buruşturarak onu serbest bıraktı.

Bree gergin bir gülümsemeyle bir sonraki konuğa geçti ama Jack'i ve onun kız kardeşine nasıl davrandığını unutmuyacaktı.

Bree'nin de uğraşması gereken bir şantajcı vardı. Craig'in en olası şüpheli olduğunu düşünüyordu ama bunu kanıtlayamazdı. Zack'in evinde onun yaptığına dair hiçbir kanıt bulamamışlardı.

Cenazede iki kişi kayıptı. Justin hâlâ hastanede ameliyattaydı. Bree hayatta ve masum olduğu için rahatlamıştı. Çocuklara daha fazla kötü haber vermekten korkuyordu. Steph onun varlığının dikkatleri ait olduğu yere, Erin'e ve onun hayatına değil, kendisine çevireceğini söylemişti. Bree

Steph'in çocuklarla yüzleşmek istemediğinden şüpheleniyordu, hele de kocası annelerini öldürdükten sonra. Steph'i suçlayacaklarından şüpheliydi ama olanları kabullenmeleri için zamana ihtiyaçları vardı. Steph'in varlığı çok fazla olabilirdi.

İki saat sonra Bree kız kardeşinin evinin kapısını açtı. Dana, Luke ve Adam içeri girdiler. Matt cenaze evinden doğrudan Justin'i görmek için hastaneye gitmişti.

Adam uyuyan Kayla'yı omzunda taşıdı. Adam onu kanepeye yatırdığında Kayla'nın gözleri açıldı.

"Film izleyebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Onun yanına oturdu ve televizyonu açtı. Luke yanlarına çöktü.

Dana mutfığa yöneldi. "Ben fırını çalıştırayım."

"Aceleyle gerek yok," dedi Bree. "Aç değilim."

Dana ona el salladı. "Bu sabah hiçbiriniz bir şey yemediniz."

Cenaze evine gitmeden önce bir çeşit güveç hazırlamıştı. Aynı derecede yorgun ve huzursuz olan Bree mutfığa gitti. Uyumak istiyordu ama gözlerini kapatamayacağını biliyordu. Dana güvecin paketini açarken, Bree de bir kutu kahve açtı.

"Şunu alayım." Dana onu uzaklaştırdı. "Kahven acı olmuş." "Bir makineye su ve telve eklemek ne kadar karmaşık olabilir ki?"

Bree pencereye doğru ilerledi ve dışarıya baktı.

Görünürde ne ev ne de insan vardı. Atlar merada otluyordu. Hafif kar yağışı huzurlu ve sessizdi. Şimdiden bir santim birikmişti ama atlar aldırıyor gibiydi. Bree mutfak sandalyesine çöktü. Birkaç dakika boyunca etrafı izledi, Dana arkasında koşuşturuyordu, mutfak ev yapımı bir yemek gibi kokuyordu.

Dana onun önüne bir fincan kahve koydu.

"Teşekkürler." Bree kahvenin tadına baktı. Onunkinden daha iyiydi. "Biliyor musun?"

"Ne?" Dana güvecini fırının içine kaydırды.

"Burada yaşayabilirim." Bree kahvesini yudumladı. "İlk döndüğümde yaşayabileceğimi düşünmemiştim. Her zaman bu kasabanın benim için lekeli olduğunu düşündüm. Ailem ve onların ölümleriyle ilgili çok fazla anı var."

"Ama değil mi?"

"Nerede olduğumun bir önemi olduğunu sanmıyorum. O anılar benim bir parçam. Her zaman benimle birlikte olacaklar." Eğer Bree tamamen dürüst olsaydı, belki de Grey's Hollow'da olmak onu geğmişiyle bir tür barış yapmaya zorlamıştı. "Ayrıca, 1993'te olan bir şey hakkında endişelenmek için çok fazla güncel sorunum var."

"Zamanlayıcıyı gördün mü?" Dana bir çekmeceyi kapatıp diğerini açtı.

"Hayır. Ne kadar süreye ihtiyacınız var?" "Kırk dakika."

Bree telefonuna bir zamanlayıcı kurdu. "Saat dört mü?"

Duvardaki inek saatine baktı. Akrep ve yelkovan iki buçuk pozisyonunda takılı kalmıştı. Duvara gitti ve saati kancasından çıkardı. Tezgâhın üzerine koyduktan sonra ters çevirip pilini aradı. "Bu çok garip."

Tasarım, bir inek çiziminin üzerine monte edilmiş saat ibrelerinin bulunduğu bir çerçeveden ibaretti. Arka kısmın ortasında, AA pil için bir bölme ile gerçek saat mekanizmasını içeren yaklaşık iki inç karelik plastik bir kutu vardı. Saatin arkasına bir zarf bantlanmıştı.

Dana omzunun üzerinden baktı. "Erin'in bir saklanma deliği mi vardı?"

"Öyle görünüyor." Bree zarfı dikkatlice çıkardı. Zarfı açtı ve içinden bir deste yirmi dolarlık banknot çıkardı. Bree desteyi karıştırdı. "İki yüz dolar gibi görünüyor."

"Kötü günler için bir fonu vardı." Dana zarfı işaret etti. "İçinde başka bir şey daha var."

Bree zarfı ters çevirdi. Mini bir SD hafıza kartı tezgâha düştü.

"Bilgisayarımı getireyim. Masanın çekmecesinde bir SD adaptörü gördüğüme eminim." Bree dizüstü bilgisayarını almak için ofise doğru yürüdü. O geçerken Kayla, Luke ve Adam koltukta uyuyorlardı.

Mutfağa döndüğünde bilgisayarı açtı ve ekran canlanana kadar kahvesini bitirdi. Sonra adaptörü dizüstü bilgisayara bağladı ve SD kartı taktı. Ancak SD karta eriştiğinde ekranda fotoğraflar yerine iki ses kayıt dosyası belirdi. Bree ilkine tıkladı.

"İşte burada," dedi Erin kayıtta. Onun sesi Bree'nin gözlerini yaşarttı. Kağıt hışırdadı. Bree, Craig'in sesini daha ilk kelimesinde tanıdı.

"Hepsi burada mı?" Craig sordu.

"Bugün alabileceğim tek şey bu," dedi Erin. "Sana zaten binlerce dolar verdim. Birikimlerim gitti."

"Şimdilik bu kadar yeter."

"Başka param yok, Craig."

"O zaman hayatında daha iyi seçimler yapsan iyi olur," diye alay etti Craig. "Gelecek hafta üç bin dolar daha istiyorum, yoksa velayet davası açacağım."

"Bende yok ve sen kazanamayacaksın."

"Yapmayacak mıyım?" Craig'in sesi kibirle doluydu. "Ben artık bir papazım. Yeni cemaatimin yüz üyesini mahkeme binasını doldurmaları ve üstün karakterime tanıklık etmeleri için toplayabilirim."

"Fazladan üç bin dolarım yok, Craig."

"Ya fazla mesai yapmaya başla ya da zengin kardeşinden para iste. Üç bin onun için kahve parası. Velayeti alamasam bile, avukat masrafların bana ödeyeceğinden çok daha pahalıya mal olacak."

Kayıt sona erdi. Bree'nin karnındaki öfke kıpkırmızı olmuştu. Craig'den şüphelenmişti ama Erin'i tehdit ettiğini duyunca onu yakalayıp hemen o anda bunu ödetmek istemişti.

Sabır.

Dana ve Bree bakışlarını paylaştılar. Bree biraz umuda yer açmak için öfkesini bir kenara bıraktı. Gerçek kanıtlarla Craig ağır suçlamalarla karşı karşıya kalabilirdi ve çocukların velayetinin ona verilmesi pek olası değildi. O bile şantajdan yumuşak bir dille kurtulamazdı.

"Bir sonrakini dinlemeye neredeyse korkuyorum." Bree "Oynat "a tıkladı. "Bununla işim bitti, Craig." Erin'in sesi sertti. "Bu son ödeme. Al ve git."

"Kuralları siz koymuyorsunuz," dedi Craig.

"Bence bu konuda yanılıyorsunuz."

Bir klik sesi duyuldu, ardından ilk kayıt çaldı. Craig patladı. "Seni lanet-"

"Bu bana şantaj yaptığınızı kanıtlıyor," diye araya girdi Erin. "Duyduğuma göre mahkemeler çocuklarınızı maddi kazanç sağlamak için kullanmanızı hoş karşılamıyormuş."

Kumaş hışırdadı.

"Bırakın beni!" Erin söyledi.

"Ver şu kaydı bana, sürük."

"Kopyalarını çıkardım. Bu yüzden geçen sefer senin için çalmadım."

Craig, Erin'in açıklamasını değerlendirirken birkaç saniye sessizlik oldu.

"Eğer bunu herhangi biri için çalarsan ..." dedi.

"Ne yapacaksın?" Erin'in sesi keskinleşti. "Benden ve çocuklarımdan uzak duracaksın. Yoksa yemin ederim kilisene gider ve bunu Pazar vaazının ortasında çalarım."

"İşimizin bitmesine daha çok var." Craig'in sesi tamamen tehditkârlaştı.

Sonra iki numaralı kayıt sona erdi.

"Sizce onu taciz ve tehdit etmeye devam etmiş midir?" Dana sordu.

Bree kayıttaki tarihi kontrol etti. Dosyanın tarihi Erin'in öldürülmesinden önceki Salı gününe aitti. "Ben biliyorum. Geri çekildi ama ." Bree mutfağın bir ucundan diğerine volta atıyordu. "Craig'i tanırıysam, işe yarayacak bir aç bulmuştur. Beni araması ertesi Salı günü oldu, Craig'in bir sonraki izin günü. Beni aramasının nedeninin onun devam eden tacizleri olduğundan . Para için Adam'a giderdi ama fiziksel olarak tehlikede olduğunu hissederse bana başvururdu."

"Ne yapacaksın?"

"Oh, onun kığını kızartacağım." Bree ellerini birbirine sürttü. Neredeyse neşeli hissediyordu. En önemlisi, çocuklar artık Bree'nin yanında güvende olmalıydı. Ama ikinci olarak, Bree Craig'in hak ettiğini bulmasını istiyordu. Erin'e küçüklüğünden beri pislikmiş gibi davranmıştı. "Todd'u arayacağım. New York Eyaleti'nde haraç almak ağır bir suçtur ama savcuyu suç duyurusunda bulunmaya ikna etmesi gerekir." Bree telefonunu çıkardı. "Görünüşe göre buraya taşınacağım." Bütün gün içinde taşıdığı keder biraz olsun dağılmıştı.

"Evet. Aile mahkemeleri annelerden zorla para alan babaları pek sevmez." Dana etrafına bakındı. "Yatılı çocuk bakıcısına ya da özel aşçıya falan ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Buraya taşınmak ister miydiniz?"

"Temiz hava çok güzel," dedi Dana. "Bu sabah beşte uyandım. Ne yaptım biliyor musun?"

"Hayır."

"Hiçbir şey ve çok güzeldi." Dana masadan bir yemek kitabı kaldırdı. "Bazı tarifleri okudum. Kahve içtim. Bahçede bir sincabı izledim."

"Ve sen bununla yetinecek misin? Çünkü bir işe ihtiyacım olacak. Çocuklara yardım edebilirim."

Dana başını salladı. "Evet. Burada yaşamaktan memnun olurum. Neredeyse otuz yıldır ölüm ve şiddetle uğraşıyorum. Huzur ve sessizlik şu anda tam da ihtiyacım olan şey." Ses kaydını işaret etti. "Küçük bir intikam da işin tuzu biberi olur."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Matt kollarını şerifin ofisindeki konferans salonunun masasına dayadı. Sorgusunu bitirmişti. Bree u anda yan odada sorgulanıyordu. İŖi biter bitmez Todd ikisiyle birlikte konuşacağına söz verdi.

Kapı açıldı ve Bree elinde bir şiŖe suyla içeri girdi. Onun yanındaki sandalyeye çöktü. "Justin nasıl?"

"Onu bugün görmedim. Dün gece onu görmeye gittiğimde anestezi den dolayı hala kendinde değildi. Ama dünkü ameliyat iyi geçti."

"Bu iyi, değil mi?"

"Evet. Burada işimiz bitince hastaneye gideceğim." Matt daha çok Justin'in zihinsel ve duygusal yaraları için endişeleniyordu.

Masanın öbür ucuna uzandı ve adamın elini çabucak sıktı.

Justin'in hayatını kurtarmışlardı ama onu yeniden inşa etmek için yardıma ihtiyacı olacaktı. Matt onun yanında olacaktı.

Todd içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir kolunun altında bir dosya, diğ erinde de bir fincan kahve vardı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Todd onların karşısına oturdu ve not defterini açtı. "Öncelikle size teşekkür etmek istiyoruz. Siz ikiniz olmasaydınız Zack devam edebilirdi. Öldüğünde üzerinde hâlâ otuzdan fazla vardı."

Matt, "Orada olduğum için memnunum," dedi.

Bree başını salladı. "Görevde olmayan herhangi bir memur da aynısını yapardı." "Şimdi nereden başlasam. Tüm hikaye çok tuhaf."

Todd

bir sayfaya dokundu. "Zack'in birkaç haftadır Erin'i takip ettiğini düşünüyoruz. Evinde telefoto lensli 35mm'lik bir kamera bulduk.

atölyesi. Ayrıca günlük faaliyetlerini belgeleyen notlar, tablolar ve fotoğraflar da vardı. Erin'in tüm programının ana hatlarını çizmiş. Muhtemelen kuaförde lastiklerini kesen de oydu. Güvenlik kamerası çalışanların park ettiği otoparkın arka bölümünü kapsamıyor ama o gece Zack'in kamyonetine benzeyen bir aracın binanın önünden geçtiğini gördük. Stephanie Wallace kendi telefonundan Erin'in telefonuna yapılan ve kendisinin yapmadığını söylediği bir dizi aramayı işaretledi. Zack'in onun telefonunu kullandığını varsayıyoruz. Justin, Erin'in Zack'ten Steph'ten uzak durmasını söyleyen ve Steph'i tekrar kendisinden ayrılmaya ikna etmeye çalışmakla suçlayan çok sayıda tehdit telefonu aldığını doğruladı."

"Erin Zack'in hayranı değildi," dedi Bree. "Ayrıldıklarında Steph'e kocasına geri dönmemesini tavsiye etti. Karısının izole edilmesini ve kendi kontrolü altında olmasını istiyordu."

"Evet." Todd devam etti, "Ayrıca senin faaliyetlerinle ilgili bazı notları vardı, Bree. Birkaç gece çiftliğini izledi. Ayrıca karısının nerede olduğunu kontrol etmek için çok zaman harcadı. Her şey hakkında ayrıntılı notlar tutmuş."

Bree ürperdi.

Matt yutkundu. Zack'in çiftliğin önünde oturduğunu, muhtemelen silahlı olduğunu, Bree ve çocukların içeride, muhtemelen uykuda ve savunmasız olduklarını düşünmek istemiyordu.

Todd çenesini ovuşturdu. "Yerel bir spor malzemeleri mağazasının güvenlik kamerası kayıtları Zack'in geçen Cuma öğleden sonra mühimmat ve av yeleği aldığını gösteriyor. Uzun yıllardır bir Ruger 9mm'si varmış. Erin'i vurduğu gece Justin'in evine kendi silahını getirdiğini düşünüyoruz ama Justin'inkini görünce onun yerine bunu kullanmaya karar verdi."

Bree suyunu yudumladı. "Belki de Erin'in vurulmasının Justin'in üzerine atılacağını düşündü."

"Ve başlangıçta olan da tam olarak buydu." Matt sırtını gerdi.

"Yani Justin'i atölyesinde sakladıktan sonra Erin'in kamyonetini fabrikaya götürüp boşalttı mı?" Bree sordu.

"Bu doğru," dedi Todd. "Sonra da tarlayı geçip Empire Acre Çiftliği'nin aşağısında park halinde duran kendi kamyonetine doğru yürüdü."

Matt, "Kamyoneti bırakmak için fabrikayı seçti çünkü orası uygundu," dedi.

"Mantıklı görünüyor," diye onayladı Todd. "Zack'in Pazartesi günü salonun otoparkında otururken çekilmiş net görüntüleri var. Karısını çoktan defalarca aramıştı. Karısının üç zil sesi içinde aramalara cevap vermesi bekleniyordu. Bir araya getirdiğimiz kadarıyla, Zack ilişkileri konusunda her zaman kontrolcü ve güvensizdi, ancak işini kaybettiğinde ruhsal durumu ciddi şekilde bozulmaya başladı. Karısı ne zaman gözünün önünden kaybolursa paranoyaklaşıyor ve şüpheleniyordu. Karısı ona hamile olduğunu söyledikten sonra takıntısı daha da arttı. Pazartesi günü Steph bazı giysilerini ve önemli evraklarını bir spor çantasına koymuş ve gizlice evden dışarı çıkarmıştı. Ama Zack fark etti."

"Görünüşe göre dönüşümlü olarak bebeğe kafayı takıyor ve Steph'i aldatmakla suçluyordu," diye ekledi Bree. "Ve Steph'in onu tekrar terk edeceği düşüncesi paranoyasını ve öfkesini tavan yaptırmış."

"Öyleydi," diye kabul etti Todd. "Ona birkaç kez gitmesine izin vermeden önce onu öldüreceğini söylemiş."

"Justin'i neden hayatta tuttuğunu biliyor muyuz?" Bree sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Todd. "Belki de bir cesedi saklamak istemedi. Belki de övünecek birini arıyordu. Erin'in ölümüne başka birini bulaştırmak için Justin'i kullanmak istediğine inanıyoruz. İlk başta bunu nasıl başaracağından emin değildi. Justin'in silah yarası kendi kendini vuracak türden değildi. Bu yüzden Justin'e komplo kurulamazdı. Ama daha önce de söylediğim gibi, Zack bütün gözetlemeleriyle ilgili ayrıntılı notlar tutuyordu. Craig Vance'i izlemek için biraz zaman harcamıştı. Erin Steph'e Craig'in yakın zamanda çocukların velayeti için onu mahkemeye vermek üzere kendisiyle temasa geçtiğini söylemişti. Zack'in elinde Craig'in kilisedeki dairesinin fotoğrafları vardı ve Craig'in günlük hareketlerini kaydetmeye başlamıştı. Çalışma saatlerini ve programını öğrenmek için kiliseyi aramış."

"İşi yok muydu?" Bree sordu. "Steph sürekli atölyesinde olduğunu söyledi."

"Ona yalan söyledi," dedi Todd. "Hiç işi yoktu. Tüm zamanını atölyesinde entrikalar çevirerek geçiriyordu."

Matt, "Bir planı mı vardı?" diye sordu.

"Detaylı bir tane." Todd başını sallayarak nefes aldı. "Erin'in hayat sigortasını biliyordu. Steph, Erin'i ilk bulduğunda ona bundan bahsetmişti."

hamile olduğunu öğrendi. Bebekleri doğduktan sonra da benzer bir polişe satın almak istiyordu. Zack hayat sigortası ve velayet meselesini bir araya getirdi ve Craig'in Erin'i öldürmek için finansal motivasyonu olduğunu düşündü. Böylece cinayet onun üzerine yıkılabilirdi. Zack Justin'i öldürmeye, cesedini Albany'ye atmaya ve silahı Craig'in dairesine yerleştirmeye karar verdi."

"Bir çıkış stratejisi," dedi Bree.

Matt, "Akıllıca," diye ekledi. "Eğer sonuna kadar gitseydi işe yarayabilirdi."

"Ama Stephin onu terk ettiğini öğrenince kendini kaybetti." Todd ellerini masanın üzerinde düzleştirdi. "Bugünlük bu kadar. Soruşturmayı tamamlarken başka sorular gelirse size haber veririm."

"Craig Vance ile konuştun mu?" Bree Todd'a sordu.

"Bu harika haberlerim var," dedi Todd. "Dün Albany'ye gittim ve ses kaydını Albany Polisi'ndeki dedektiflerle paylaştım. Craig Vance'in kilisesindeki herkesi kandırmadığı ortaya çıktı. Albany Polisi birkaç haftadır Vance'i gençlik grubu bakanlık fonundan hırsızlık yaptığı gerekçesiyle sessizce soruşturuyordu. Soruşturma sırasında, hala izini sürmeye çalıştıkları ek hesap tutarsızlıkları buldular. Craig'in dairesi için bir arama emri çıkarıldı. Albany'den bir dedektif ve ben karakolda Craig'i sorgularken, evi de arandı. Memurlar bir kullan-at telefon buldular. Numara, para çekilen saatlerde kız kardeşinizle iletişim kuran numarayla eşleşiyor."

Bree rahatlamış görünüyordu. "Kilisede iyi bir şey yapmadığını biliyordum."

"Ve haklıydın," dedi Todd. "Craig birden fazla hırsızlık ve gasp suçundan yargılanıyor, hepsi de ağır suçlar. Cezasını çekecek."

Bree içini çekti. "Orada olduğum ilk gece Erin'in evine giren kişinin o olduğuna bahse girerim. Kayıtların Erin'de olduğunu biliyordu. Onları bulmak istedi."

Matt, "Bu mantıklı," dedi.

"Bree, seninle ofisimde birkaç dakika konuşmak istiyorum." Todd ayağa kalktı. "Matt, Justin'i sorgulamak için hastaneye gidiyorum."

Tekrar. Onunla konuşurken yanımda olursan çok memnun olurum.
Justin'in durumu pek stabil değil. Desteğe ihtiyacı olabilir."

Matt başıyla onayladı. "Seninle orada görüşürüz."

Kapıdan çıkıp koridorda yürüdüler. Matt Bree'nin koluna dokundu. "Seninle sonra konuşuruz."

"TAMAM." Bree döndü. "Umarım Justin daha iyidir."

Matt de öyle.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bree, Todd'u ofisine kadar takip etti.

Kapıyı kapattı.

"Lütfen oturun." Todd bir misafir sandalyesini işaret etti.

Bree sandalyeye oturdu. "Craig'e yardımınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Benim için bir zevkti. Şimdi size sormam gereken bir şey var." Todd telefonunu aldı ve bir tuşa bastı. "Marge, bir dakikalığına buraya gelir misin?"

Todd ayağa kalktı ve masasının etrafında döndü. Kenara tünedi, yüzü Bree'ye dönüktü. Marge içeri girdi, kapıyı kapattı ve onun yanında durdu.

Birleşik bir cephe sunmak.

Şüphelenen Bree sandalyede arkasına yaslandı.

Todd, "Sen ve Matt bu soruşturmada çok önemli rol oynadınız," dedi. "Ne kadar yardımcı olduğunuzu asla kamuoyu önünde açıklayamayacak olsam da, video viral olduktan sonra insanlar bunu fark etti."

Bornozlu kadın Bree'nin Zack'i yere serdiğini kaydetmişti.

Video bir gecede viral olmuştu.

"Evet. Video." Bree kaşlarını çatı. Kadının cüppesinin cebinden cep telefonunu çıkarıp çekim yaptığına hâlâ inanamıyordu.

"Bu konuda mutsuz görünüyorsun," dedi

Todd. "Öyleyim."

"Neden?" Todd sordu. "Bir kahraman gibi görünüyordun." "Ve tam bir baş belası," diye ekledi

Marge.

Bree kelimeleri aradı. "Açıklaması zor ama viral paylaşım rahatsız edici hissettiriyor. Açıkçası, başka seçeneğim olmasa bile bir adamı öldürdüğüm için dikkat çekmekten hoşlanmıyorum."

O son anları kafasında tekrar tekrar oynamıştı ve hala tartışmayı bitirebileceği başka bir yol göremiyordu. Yine de, yaptığı şeyden dolayı hala rahat değildi ve nedenini de ifade edemiyordu.

"Bunu görebiliyorum." Todd boğazını temizledi. "Her neyse, Marge ve ben konuşuyorduk." Bakıştılar.

"Yeni şerif sen olmalısın," dedi Marge.

"Ne?" Bree doğruldu. Yerel kolluk kuvvetlerini düşünüyordu ama şerif adaylığı radarına girmemişti.

"Tam size göre," dedi Todd. "Bu departmanı yeniden inşa etmek için dışarıdan birine ihtiyacımız olduğuna kesinlikle inanıyorum. Bu konuda deneyimlisiniz."

"Dürüstsünüz ve bu ilçede köklerin var," diye ekledi Marge. "Videoya gelen olumlu yorumlara bakılırsa, halkın bunu destekleyeceğini söyleyebilirim."

"Bilmiyorum," dedi Bree ama bu zorlu görevi üstlenme fikri garip bir şekilde cazip gelmişti. Bir işe ihtiyacı vardı. Evine yakın bir yerde çalışacaktı. Ama siyasetin stresine gerçekten ihtiyacı var mıydı? Şeriflik seçimle gelinen bir görevdi. Kampanya yürütmek zorunda kalacaktı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Marge Bree'yi ekip odasına götürdü. Masalarında rapor yazmakta olan iki şerif yardımcısı onlar geçerken başlarını kaldırıp baktılar. Marge odanın diğer tarafında durdu. Arka duvara önceki şeriflerin çerçeveli fotoğrafları asılmıştı. Çoğu resmi, profesyonel çekimlerdi ama Marge büyütülmüş basit bir fotoğrafı işaret etti.

"Bu fotoğrafı ben çektim. Profesyonel bir portre çekimi yaptırmayı reddetti. Bunun aptalca bir para kaybı olduğunu söyledi." Çerçeveye dokundu. "Adı Bob O'Reilly idi. Onu hatırlıyor musun?"

"Evet." Bree resme baktı. Resimde, ellili yaşlarının ortasında, temiz traşlı bir adam şerifin ofisindeki büyük masanın arkasından gülümsüyordu. Taba rengi bir üniforma gömleği ve kot pantolon giymişti. Fotoğrafta adamın ayaklarını göremiyordu ama kovboy çizimleri giydiğini biliyordu.

Tüm hayatının akışının değiştiği o soğuk ve karanlık gecede arka bahçenin merdivenlerinden inerken ilk kez gördüğü botların aynısı. Adam onun kollarında çığlık atıyordu, Erin onun arkasına saklanmış, pijamalarını tutuyordu.

Bree, arka merdivenlerden inen botların görüntüsü ve sesi karşısında net bir düşünceyi hatırladı.

Babam değil.

Babam büyük tabanlı iş botları giyerdi. Bunlar kovboy türüydü.

Rahatlama nefesini kesmiş ve titremeye başlamıştı. Adam basamakların altına çömelmiş ve tahtayı yerinden oynatmıştı. "Her şey yolunda. Artık hepiniz güvendesiniz." Bir el fenerinin ışığını üzerlerinden geçirdi, sonra da kendi üzerine tuttu. Üzerinde rozetler olan bir ceket giymişti. "Ben Şerif Bob. Dışarı gelin, sizi sıcak bir yere götüreyim."

Sesi dostça ve yumuşaktı. Erin emekleyerek dışarı çıktı ve aynı tür ceket giyen bir adam onu bir battaniyeye sararak kucağına aldı.

Şerif Bob tekrar Bree'ye döndü ve "Adın Bree, değil mi?" diye sordu.

Başını salladı.

"Bree, bu bebek üşümüş." Şerif ışığı yere koydu ve kollarını delikten geçirdi. "Neden onu bana vermiyorsun, böylece onu ısıtabiliriz?"

Adam'ın vücudu kaskatı kesilmiş, ayakları ondan uzaklaşmıştı. Adam üşümüşü. Kadın da üşümüşü, o kadar üşümüşü ki teni acıyordu. Adam'ı şerifin kollarına bıraktı ve şerif onu birkaç saniye kucakladıktan sonra üniformalı başka bir adam da Adam'ı battaniyeye sardı. Bree'nin tüm vücudu güçsüzleşti. Sürünerek dışarı çıktı ve karanlık avluda durdu.

Şerif Bob bir battaniyeyi kadının omuzlarına örttü, sonra kalın ceketini çıkarıp onu da kadının üzerine sardı. Vücudu hâlâ sıcaktı. "Ayaklarının çıplak olduğunu görüyorum." Sesi biraz tizleşti. "Seni kucağıma alsam sorun olur mu?"

Başını salladı ve adam onu kollarına aldığı anda ona sarıldı ve yüzünü gömleğine gömdü.

"Artık güvendesin, söz veriyorum," dedi paltosunu çıplak ayaklarına dolayarak.

Bree gözlerini kırptırdı. Şerif departmanının ekip odası vahşi bir renk ve ışık cümbüşü içinde ona geri döndü.

Marge konuşuyordu. "Bob o gece beni aradı. Üç çocuk için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Onunla burada tanıştım. Bob berbat haldeydi. Morarmış bir gözü ve kanlı parmak eklemleri vardı. Temizlenmek istiyordu.

Kalk. Hepiniz buraya geldiğinizde kardeşiniz uyuyordu. Küçük kız kardeşin hemen yanıma geldi. Ama sen Bob'u bırakmadın. O da seni ofisine götürdü ve yüzüne ve eline buz koyarken omzunda uyumana izin verdi. Ailen geldiğinde seni onun üzerinden almak zorunda kaldılar."

"O gece burada olduğumu hatırlamıyorum." Bree'nin bakışları odayı taradı. Uzaktan yakından tanıdık gelmiyordu.

"Yarı uykuluydun." Marge gülümsedi.

"Şerifin neden gözü mor ve eklemleri kanlı olsun ki?

Babam kendini öldürdü."

"Gecenin nasıl tam olarak bilmiyorum."

Görünüşe göre, Bree de bilmiyordu. Her zaman babasının polis gelmeden önce kendini vurduğunu düşünmüştü. Kimse ona aksini söylememişti ama zaten aile de olay hakkında konuşmamıştı. Bree anılarını hiç sorgulamamıştı.

Şimdiye kadar.

"Departmanda hâlâ 1993'teki dosyalar var mı?" Bree sordu.

"Evet," dedi Marge. "Bodrumda kutulanmış durumdalar. Sanırım ailenin davasını düşünüyorsun."

"Evet. Anılarımın hatalı olup olmadığını merak ediyorum." "Bunun bir önemi var mı?"

"Bilmiyorum."

"Ailenizin davası kapandı, dolayısıyla dosyanın bir kopyasına sahip olmamanız için hiçbir neden yok. Ancak o dosyalarda ne olacağını uzun uzun düşünün. O görüntülerin gerçekten kafanda yer etmesini istiyor musun? Çoğunlukla, trajediyi geride bırakmış görünüyorsunuz. Her şeyi tekrar deşmek size ne kazandıracak?"

"Bu iyi bir soru." Bree gerçekten de bilmiyordu. Belki de Marge haklıydı ve geçmişi geride bırakmalıydı.

Marge onunla yüzleşmek için döndü. "Bob'un bu görevi yürüten son iyi şerif olduğuna inanıyorum. Bence senin bu görevi üstlenmen ve bu departmana çeki düzen vermek ona mükemmel bir miras olacaktır."

Bree'nin göğsünü bir duygu dalgası doldurdu. "Tanrım, Marge. Baskı yok."

Marge ilgisiz bir omuz kaldırdı. "Asla oynadığımı söylemedim adil."

"Şerifliğe aday olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorum. Ben Bir politikacı değilim ve nasıl kampanya yürüteceğimi bilsem bile bunun için param yok."

"Ya kampanya yapmana gerek olmasaydı?" Marge sordu. "İşin kendisini düşünür müydün?"

"Belki."

Marge kalem gibi tek kaşını kaldırdı. "Bu iş uzun zamandır boştu. Kasım ayında kimse aday olmadı. Randolph County'nin görev için gerekli tüm şartlarını karşılıyorsunuz. Özel seçimler pahalıdır. Valinin sizi şerif olarak ataması daha kolay ve ucuz olur. Böylece adaylığınızı koymadan önce mevcut görev sürenizin kalanını tamamlamış olursunuz. Bir kampanyaya gerek kalmadan önce yıllarınız olur."

Bree elinin topuğunu alnına bastırdı. "New York valisinin beni şerif olarak atamasını nasıl sağlayabilirim?"

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Marge gözünü kırpmadı. "Zack Wallace'ı vurduğun görüntüler bu iş için doğru kişi olduğuna herkesi ikna etmeli."

"Bir şüpheliyi vurmanın ana kriter olması gerektiğini düşünmüyorum." Bree bu görüntü karşısında neredeyse ürperiyordu. Kısa bir süre önce haberlerde görmüştü. Medya tüm aile geçmişini yeniden anlatmıştı. Matt her nasılsa kameralardan kaçmıştı.

Marge, "Aktif bir tetikçiyi durdurdunuz," dedi. "Çoğu insan cesaretinizin yeterli olduğunu düşünecektir."

Bree aynı fikirde değildi ama anlamlı bir şey inşa etme ve Randolph County vatandaşlarını koruma fikri ona cazip geliyordu. Cinayet masasındaki mevcut işinden daha fazla günlük çeşitliliğe sahip olacaktı, ölüm, ölüm ve daha fazla ölümden daha fazla gün geçirecekti.

Artık Craig'in çocukları almasından endişe etmediğine göre, Bree'nin Grey's Hollow'da bir işe ihtiyacı vardı.

"Eğer valinin beni atamasını sağlayabilirsen, işi kabul ederim. Valiyi nereden tanıdığını söyler misin?"

"Çok uzun yıllar önce, o yepyeni bir savcıyken onun sekreteriydim." Gözleri parladı. "Büyük bir savcı olmadan önce

vuruldu."

Marge gerçekten herkesi tanırdı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt hastane asansöründen çıktı. Bay Moore, Justin'in koridorunun sonundaki bekleme alanında oturuyordu. Kahve içiyor ve graham krakeri yiyordu.

"O nasıl?" Matt sordu.

Bay Moore son bir hafta içinde yirmi yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. "Bitkin ve acı içinde. Dün gece, bütün gece çılgılık atan bir oda arkadaşı vardı."

Matt elini Bay Moore'un omzuna koydu. "Özür dilerim."

"Şimdi biraz daha iyi görünüyor. Onu özel bir odaya aldılar ve daha fazla ağrı kesici verdiler. Uyuyabilmek için gitmemi istedi."

"Bu çok iyi. Neden kafeteryaya gidip gerçek bir şeyler yemiyorsun?"

"Evet." Bay Moore başını salladı. "Ben yaparım. Teşekkürler."

"Onu kontrol edeceğim. Eğer uyuyorsa, burada takılırım."

"TAMAM." Bay Moore döndü ve asansöre doğru yürüdü. "Odası koridorun sonunda. Üç kırk sekiz numara."

Matt koridordan aşağı indi. Hemşire odasını geçti ve koridorun sonuna kadar ilerledi. Justin'in odası karanlık ve sessizdi, kapısı aralıktı. Matt, arkadaşının uyuduğunu umarak kapıyı hafifçe itti ve kafasını aralıktan içeri sokacak kadar açtı. Gözlerinin alışmasını bekledi. Justin'in bileğine bir serum takılmıştı ama ona bağlı başka bir makine yoktu. Yarası, enfeksiyonu saymazsak, tıbbi tedavi gördüğüne göre hayati tehlikesi yoktu.

"Uyandım," dedi Justin.

Matt içeri girdi. Karanlık oda iç karartıcıydı, o yüzden ışığı yaktı.

Justin eliyle gözlerini kapattı.

Matt yatağın yanına geçti. "Yemek yemene izin var mı?" "Evet."

Ama Justin'in sesi düz ve duygusuzdu.

"Güzel. Sana patates kızartması getirdim." Matt onları tepsinin üzerine koydu ve arkadaşının önüne yuvarladı.

"Teşekkürler." Ama Justin yemeği görmezden geldi.

Biri kapıya vurdu ve Todd odaya baktı. "Hey, Justin. Birkaç soruya daha cevap vermeye hazır mısın?"

Justin öksürdü, sonra yüzünü buruşturdu, bir eli omzundaki taze bandaja gitti. "Elbette."

Matt tepsideki plastik sürahidten su bardağını doldurdu ve pipeti Justin'e doğru tuttu.

Todd yatağın karşı tarafına doğru yürüdü ve cebinden küçük bir not defteri ile bir kalem çıkardı. "Zack ile geçirdiğin zaman hakkında ne hatırlıyorsun?"

Justin başını salladı. "Gerçekten garipti. İlk başta bana ortak bir noktamız varmış gibi davrandı." Bakışları tavana yöneldi. "Erin'in ikimize de kötü davrandığını söyledi."

"Buna inanıyor musun?" Todd sordu.

Justin başını salladı. "Hayır. Evliliğimizin bitmesi tamamen benim hatamdı ama Zack Steph'le ilişkisindeki tüm sorunlar için Erin'i suçladı. Steph'e gidecek bir yer veren Erin'i. Steph'i onu terk etmesi için cesaretlendiren Erin. Onu takip etti ve arkadaşlarını tehdit etti. Çoğu Steph'le iletişimi kesti çünkü Zack büyük bir sorundu."

"Ama Erin değil," dedi Todd not alarak.

"Hayır. Erin arkadaşlarından vazgeçmedi." Justin nefes almak için durakladı. "Kocasını hıyarın teki olduğu için Steph'le arkadaş olmayı bırakmadı, ben hata yaptığım için benimle arkadaş olmayı bırakmayacağı gibi." Justin'in sesi titriyordu.

Matt ona bir bardak su uzattı. Justin bardağı aldı ve derin derin içti.

"Erin'le hâlâ bir ilişkiniz var mıydı?" Todd sordu.

Justin bir nefes için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında kasvetliydi. "Evet. Evde uyuşturucu istemiyordu. Buna saygı duydum." Durakladı, bir sonraki nefesi titriyordu. "Bana inancı vardı. Bağımlılığımı yenebileceğime inanıyordu. Keşke onun düşündüğünün yarısı kadar adam ."

"Zack az önce seninle mi konuştu?" Todd sordu.

"Çok garipti," dedi Justin. "Ondan ölmeme izin vermesini isteyip durdum. Ben istedikçe o daha çok istemiyordu. Neredeyse sapkıncaydı." Durakladı ve sertçe nefes verdi. "Ölmek istedim. Ama yapamadım.

-Onsuz yaşamayı hayal bile edemiyorum." Sesi soldu ve hıçkırmaya başladı.

Todd not defterini cebine koydu. "Biraz dinlenmene izin vereceğim."

Matt dinlenmenin bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyordu.

Todd gitti ve Matt Justin'in ağlamayı kesmesini bekledi.

"Polis için üzülüyorum," dedi Justin. "Ben dağılmadan önce ancak birkaç soru sorabildi."

"Daha iyi olacak." Matt umutluydu.

"Öyle mi olacak?" Justin'in ses tonu kızgınlığa dönüştü. "O gitti. Yaşamak için neyim var ki?" Serum hortumuna uzandı. "Bu mu?"

Matt hortumu aldı. "Hey, antibiyotiğe ihtiyacın var."

"Bana da ağrı kesici verdiler." Justin omuz silkti. "Evliliğim tehlikedeyken bile bırakamadım. Erin dururken bırakamadım. Sevmeye yemin ettiğim üvey çocuklarım için bırakamadım. Beni motive edecek hiçbir şey yokken nasıl bırakacağım?"

"O çocukların hâlâ senin sevgine ihtiyacı var," dedi Matt. "Annelerini kaybettiler ve seni özlüyorlar."

"Yok."

"Biliyorlar. Kayla Bree'ye söylemiş."

Justin cevap vermedi. Onun yerine yüzünü başka yöne çevirdi.

"Biraz zaman ver. İyileşmen gerek." Matt arkadaşının yanında olacaktı ama bu yeterli olacak mıydı?

KIRKINCI BÖLÜM

Kapı çaldığında Bree eve geleli on dakika bile olmamıştı. Pencereden dışarı, ön verandaya baktı. Steph.

Bree durakladı. Yorgunluk üzerine çökmüştü. Biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Ama Steph'le ilgilenene kadar hiç nefes alamayacaktı. Tekrar.

Bree kapıyı açtı.

"Özür dilerim." Steph geri . "İçeri girmek istemiyorum. Sadece seninle birkaç dakika konuşmak istedim."

"Elbette." Bree verandaya çıktı. Soğuk rüzgâr kabloyla örülmüş kazağının deliklerinden esiyordu. Kollarını ovuşturdu.

"Çocukların beni affetmesini beklemiyorum."

Bree onu durdurdu. "Sen hiçbir şey yapmadın." Ama Bree çocukların Steph'le etkileşime geçmesine henüz hazır değildi. Zack'in annelerini öldürdüğünü biliyorlardı ama Bree sadece özellikle istedikleri ayrıntıları vermişti.

Kahretsin, Bree'nin işlem zamanına ihtiyacı vardı. Yapacak travmatik bir şey olmadan sağlam bir hafta istiyordu. TAMAM. BELKİ BİR AY. Belki bir ay.

"Kocam Erin'i öldürdü. Haberim bile yoktu." Steph'in sesi hâlâ inanmıyormuş gibi geliyordu. "İki gün oldu ve ben hala bunu sindiremedim."

"Nasıl hissettiğini biliyorum." Bu Bree'ye de hâlâ gerçeküstü geliyordu. "Her neyse, sadece teşekkür etmek istedim."

"Kalacak bir yeriniz var mı?" Bree sordu. Steph'in evi hâlâ bir suç mahalliydi.

"Evet." Steph burnunu çekti. "Kuafördeki kızlardan biri misafir odasında kalmama izin verdi. Evi satacağım. Bir daha asla orada yaşayamam."

"Nasıl hissediyorsun?"

Steph karnını ovuşturdu. "Tamam, sanırım. Bebeğe babasının ikimizi de öldürmeye çalıştığını nasıl söyleyeceğim?"

"Bilmiyorum."

"Özür dilerim. Unutmuşum." Steph bir eliyle ağzını kapattı.

"değil. Geçmişimizi değiştiremeyiz ama onunla yaşamayı öğreniriz. o."

birlikte Bree, Luke ya da Kayla'ya babalarının onları annelerinden para koparmak için kullanmış. Eninde sonunda onlara söylemek zorundaydı. Craig'i başka birinden duymaları çok daha kötü olurdu. Ama şimdilik yeterince kötü haber almışlardı ve Kayla yeterince büyük değildi. Babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bree ona tüm hikâyeyi anlatmak zorunda kalacağı günden korkuyordu.

Steph verandanın basamaklarına doğru geri çekildi. "Her neyse, sadece teşekkür etmek ve üzgün olduğumu söylemek istedim. Kendine iyi bak."

"Sen de."

Steph verandanın merdivenlerinden indi ve arabasına bindi. Bree el salladı ve onun uzaklaşmasını izledi. O içeri girmeden önce Adam'ın külüstür Bronco'su garaj yoluna girdi. Evin önüne park etti, sonra cipinin kargo bölümünü açtı ve bir branda çıkardı. Kadın ona kapıyı açtı ve Adam resmi evin içine taşıdı. Oturma odasında çocuklar etraflarında toplandı.

"Üzerinde çalıştığın resim bu değildi." Bree sadece boyutundan bile anlamıştı.

"Onu çocukları eve götürdüğün gün bitirdim. Erin benden yüzlerce kez çiftliğin resmini yapmamı istedi." Tuvali ortaya çıkardı. "Çok iyi değil ama denedim."

Bree öylece bakakaldı. Resimde Erin Kovboy'un ipini tutarken Luke ve Kayla da onu tımar ediyordu. Erin gülümsüyordu, bir eli atın burnundaydı. Rüzgâr siyah saçlarının uçlarını topluyordu. Arkalarında, çiçeklerle bezeli çayırırla çevrili ahır duruyordu. Güneş parlak mavi bir gökyüzünden parlıyordu.

"O gün onu müzayededен eve getirmişti." Adam dedi.

Luke, Bree'nin yanında durdu. "Kovboy berbat haldeydi. Sıska ve kirliydi, her tarafı çizik içindeydi. Annem onu almasaydı ertesi gün mezbahaya gönderileceğini söyledi."

Bree ağabeyinin yandan gülümsemesini yakaladı ve Adam'ın o atın parasını ödediğinden hiç şüphesi olmadığını anladı. Ve muhtemelen diğerlerinin de. Resimde at dinleniyordu, başı öne eğikti, bir arka ayağı sanki güvende olduğunu biliyormuş gibi eğikti.

Adam arka verandanın bakış açısından, bir yabancıнын bakış açısından resim yapmıştı. Bree'nin içinde huzursuz bir his kıpırdandı. O da böyle mi hissediyordu? Diğer insanların yakınlığına yabancı biri gibi mi?

Eserlerinin çoğu karanlık ve rahatsız ediciydi, ama bu ... Bu, diğer resimlerinde eksik olan tüm ışıktı. Bree'nin ağabeyinin sanatında görmeye alışkın olduğu iç şeytanlara kıyasla bu tek boynuzlu atlar, gökkuşakları ve parıltıydı.

" neyse, isteyebileceğini düşündüm." Omuz silkti.

"Teşekkür ederim. Neden bunun iyi olmadığını söylüyorsun?" Bree bunun şimdiye kadar yaptığı en güzel şey olduğunu düşündü ama söylemedi. Alınırdı ve o sanat hakkında ne bilirdi ki?

Kaşlarını çattı. "Bu benim zihnimden değil. Onu ben yaratmadım. Sadece onlar."

Adamın bakış açısı onu bir an için şaşkına çevirdi. Adam resmin yorumdan ziyade gerçekçi olduğu için daha az değerli olduğunu düşünmüştü. Daha fazla yanılmış olamazdı. Bree onu kollarından tuttu. "Bunun her santimetrekaresini sen yarattın ve bence bu harika. Erin'in özünü yakalamışsın. Hayatının bir anını canlandırdın ve onun nezaketini, cömertliğini ve iyimserliğini göstermeyi başardın." Bree'nin küçük kız kardeşi hakkında hatırlamak istediği her şey. "Bu harika. Buna ne diyorsunuz?"

Adam bir an için ona döndü, gözleri nemle parlıyordu. "Güvenli."

Bree ona sarıldı. Onun tekrar sanatına çekilmesine izin vermeyecekti, en azından tamamen değil. Onu ışığa doğru sürükleyecekti. "Akşam yemeğine kalıyorsun, değil mi?"

"Um." Ayakkabılarına baktı. "Başka bir resme başlamam gerekiyor." "Daha yeni iki tane bitirdin."

Dana yanlarından geçip sehpanın üzerinde duran bir yemek kitabını aldı. "Tabii ki akşam yemeğine kalacak. Cacciatore yaptım."

Adam, Bree'nin gözlerine biraz panikle baktı. Ha! Dana'yla nasıl tartışacağını bilmiyordu ve Bree de ona yardım etmeyecekti. Ona tek koluyla sarıldı. "ocukların seni daha fazla görmeye ihtiyaı var, bu yüzden seni düzenli akşam yemeklerine bekliyorum."

"Haftalık aile yemekleri çocuklar için harika olur." Dana elinde yemek kitabıyla mutfağa doğru geri döndü. "Herkes için en uygun gün hangisi ise. Artık benim için her gün aynı."

Çocuklar tabloya bakarken ve Adam tabloyu asmak için en iyi ışığı ararken, Bree Dana'yı mutfağa kadar takip etti. "şeriflik pozisyonu için teklif aldığımı söylemiş miydin?" Bree bir bardak su doldurdu ve Todd ve Marge ile yaptığı konuşmayı özetledi.

"Harika bir şerif olurdun. Zekisin. Tecrbelisin ve insanlarla aran iyi. Ağzın beyninden önce alışmıyor ve takılıp dşeceeğin bir kn yok."

Bree içtiği suda boğuldu. Çenesini peçeteyle silerek, "Evet. İşi alırsam, kabul konuşmamda bu konuya değinmeyeceeğim. Bu şerif departmanında daha önce hiç kadın şerif yardımcısı olmadı."

Dana gözlerini devirdi. "Ciddi misin?"

"Evet."

"O zaman işleri ." Dana sırtttı.

"şimdi beni evet dediğime pişman ediyorsun." Bree işin tamam olduğunu düşündüğünden değil. Marge'ın bir zamanlar valinin sekreteri olması, Bree'yi şerif olarak atayacağı anlamına gelmiyordu.

Biri mutfak kapısını çaldı. Matt arka verandada duruyordu. Bree kapıyı açtı. tasmalı büyük, beyaz-siyah bir köpek vardı. Köpek Bree'yi görür görmez ona saldırdı. Ama Matt hazırdı ve köpeği kısa bir tasmayla tutuyordu. Yine de Bree geriye doğru sıçradı, kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

Matt sert bir sesle, "Uğur Böceği, otur," dedi.

Koca köpeğin kıı yere çarptı. Dili sarktı ve kocaman kahverengi gözleriyle mutfağı inceledi.

"Bu da ne?" Bree sordu.

"Geçit köpeğiniz," dedi Matt.

"Ne?"

"Bunun hakkında konuşmuştuk. Diğer köpekleri sevmeniz için tasarlanmış bir köpek."

"Neden burada?"

"Onun adı Uğur Böceği. Kız kardeşimin kurtarma ekibinden. Ona bakmak zorunda değilsiniz ama gerçekten bir koruyucu aileye ihtiyacı var, sakinleşmesi ve bir evde yaşamaya alışması için bir yere. O zaman kız kardeşim onu sahiplendirebilir ve daha fazla köpeği kurtarabilir."

Bree yere baktı. Uğur Böceği tombuldu. Çoğunlukla beyazdı, siyah bir maskesi ve kulakları vardı ve vücudunda rastgele siyah lekeler vardı. "Onu bana neden getirdin?"

"Tehditkâr olmayan bir köpeğe ihtiyacın var. O da olabildiğince tehditkâr değil."

Bu doğrudu. Tombul köpek, Kayla'nın Yastık Hayvanları'ndan birinin canlanmış haline benziyordu.

Çocuklar mutfağa geldi.

"Sana Matt'i duyduğumu söyledim!" Kayla bağırdı. "Bir köpek getirmiş."

Luke ve Kayla, oturmayı unutup üzerlerine atlayan Uğur Böceği'nin peşine düştüler. Çocuklar ciyakladı. Köpek salyalarını akıttı. Sadece bir santimlik bir kuyruğu olan Uğur Böceği tüm kıcığını salladı.

"O bir kurtarma köpeği," dedi Matt. "Onu bir eve yerleştirmeye çalışıyorum. Sizce ona ev terbiyesi öğretebilir misiniz? Çok yardımcı olur."

"Neden *bizde* kalamıyor?" Kayla köpeği sevmeyi bıraktı, köpek protesto etmek için elini burnuna çarptı.

Matt, "Bu Bree teyzene bağlı," dedi.

"Annem onu çok severdi." Kayla, yüzünü şapırdatan Uğur Böceği'ne sarıldı. "Bir ineğe benziyor."

Vader mutfak tezgahından aşağı ve köpeğe doğru yürüdü. Uğur Böceği ona hiç aldırış etmedi. Kedi uzaklaştı, tekrar tezgâhın üzerine atladı ve sanki onu korkutamadığı için üzgünmüş gibi yere birkaç posta attı.

"Atları beslemeye gidiyorum." Arbedeyle -ve her gün bir köpeklerle yaşama ihtimaliyle- başa çıkamayan Bree

arka kapıdan girip ceketini ve botlarını giydi. "Bana yardım eder misin, Matt?"

"Elbette." Onu ahıra kadar takip etti.

Atlar otlak kapısında akşam yemeği için hazır bekliyorlardı. Bree kapıyı açtı ve atlar kendi başlarına girdiler. Bree kovalara tahıl doldururken Matt kapıları kapattı. Suyu kontrol etti ve onlara saman verdi.

Sonra sırtını Kovboy'un kapısına yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Önce bana köpeği sormalıydın."

Matt onun yanında aynı pozisyonu aldı. "Hayır diyecektin."

"Muhtemelen." Kesinlikle.

"Onu tutmak zorunda değilsin."

"Çocukların zaten bağlı olduğunu biliyorsun ve onu onlardan ayırmayacağım."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Bree. "Bana danışmalıydın."

Matt, "Duyarsızca davrandım," diye onayladı. Ama hiç de üzgün görünmüyordu.

Bree iç çekti. Ne yapabilirdi ki? Korkusuyla yüzleşmek zorunda kalacaktı ve bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Kızgın. Korkmuş. Belki de çocukluğunun son dehşetiyle yüzleşmek zorunda kalacağı için biraz rahatlamıştı. Yarın. Duygularıyla yarın başa çıkacaktı. Bugün çok yorgundu. "Tamam. Elimden geleni yapacağım. Çok tatlı görünüyor."

"Herkesi ve her şeyi sever ama sizi uyarayım, berbat bir bekçi köpeğidir. Herkesin eve girmesine izin verir ama saldırganlıktan tamamen yoksun olduğu için sizin için mükemmel olacağını düşündüm."

Ses tonundaki bir şey Bree'nin yana doğru bakmasına ve yüzünü taramasına neden oldu. Gözleri sıkıntılıydı. Hastaneden doğruca buraya mı gelmişti? "Justin bugün nasıldı?"

Hava bir anda göğsünü terk etti. "Omzu iyileşiyor ama duygusal olarak iyileşmesi zor olacak."

"Özür dilerim." Bree onunla yüzleşmek için döndü. Hiç düşünmeden kollarını ona doladı ve kendine çekti. O da kucaklamaya karşılık verdi ve yüzünü başının üstüne yasladı. Bree onun rahatladığını hissedene kadar birkaç dakika bu şekilde durdular.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Gerçekten istemiyorum. Justin'e elimden geldiğince destek olacağım ama onun yerine iyileşemem. Bunu kendisi yapmak zorunda."

"Tamam. Yardımcı olabilirsem haber ver."

"Olur, teşekkürler." Arkadaşının trajedisini aklından çıkarırcasına başını salladı, sonra da ona gülümsedi.

Onu serbest bıraktı. Gözleri kilitlendi. *Vay be.* Güzel kokuyordu.

Sanki duygusal bir anın içindeymiş gibi yüzünü onunkine doğru eğdi.

Bree bir elini onun göğsünün ortasına koydu. "Orada dur, Thor."

"Thor?" Matt gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Sakalların yine dolmuş. Bir Viking gibi görünüyorsun."

Ağzı buruştu. "Sihirli çekiç şakası yapmadığım için övgü istiyorum."

Kadın homurdandı. Çekici bir adamdı ama karşı konulması zor olan onun nezaket ve espri anlayışydı.

"neredeyse hiç tanımıyoruz," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Gece gündüz birlikte çalıştık. Ben senin kıcını kurtardım. Sen de benimkini kurtardın."

"Ve çok güzel bir popo," dedi. "Ama-" Sırıttı.

"Benden hoşlanıyorsun."

Bree gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Bunca zamandır normaldin. Neden birden on yedi yaşında gibi davranmaya başladın?"

"Belki de bana kendimi ergen gibi hissettiriyorsun." Daha yakına eğildi ve saçlarını kokladı. Sakalı yüzüne sürtündü.

Çizmelerinin içinde ayak parmakları kıvrıldı. "Evet. Senden hoşlanıyorum," dedi.

Kaşlarını çattı. "Bir *ama* seziyorum."

"Burada çok işim var. Bu iki çocuk benim odak noktam olmalı."

"Şerif olacağını duydum."

Bree, "Bu pek bitmiş bir anlaşma sayılmaz,"

dedi. "Marge bana söyledi, yani

gerçekleşecek."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Marge'a çok güveniyorsun."

"O her şeyi halleder."

"Tamam, demek istediğim şu ki ben buralarda olacağım ve senden hoşlanıyorum."

Sırıttı.

Devam etti. "Ama bir ilişki için zamanım yok." "Sıradan bir

randevuya ne dersin?"

"Ne kadar sıradan?"

Matt, "Arada bir yemeği," dedi.

"İlişkimiz sıradan kaldığı sürece belki bunu başarabilirim."

"TAMAM." Omuz silkti. "Nasıl istersen öyle adlandırabilirsin."

Şartlarını kolayca kabul etmesine rağmen, Bree durumu istediği kadar kontrol edemediğinden korkuyordu ve yeni hayatının özetle böyle olacağına dair dehşet verici bir şüphesi vardı.

Ama motivasyon için çocukları vardı. Onlar için önüne ne çıkarsa kabul ederdi. Yeni bir iş. Üç at. İstemediği bir köpek. Her neyse.

Devam et, hayat. Devam et.

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabı yayınlamak için gerçekten bir ekip gerekiyor. Her zaman olduğu gibi, dokuz yıllık sarsılmaz desteği ve harika tavsiyeleri için menajerim Jill Marsal'a teşekkür borçluyum. Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de yönetici editörüm Anh Schluep ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a müteşekkirim. Rayna Vause ve Leanne Sparks'a çeşitli teknik detaylarda yardımcı oldukları için ve Kendra Elliot'a motivasyonumun olmadığı günlerde beni yazmaya ittiği için özel teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

#Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan yazar Melinda Leigh tamamen iyileşmiş bir bankacıdır. Romance Writers of America'ya katıldıktan sonra yazmanın mali tabloları analiz etmekten daha eğlenceli olduğuna karar verdi. Melinda'nın ilk romanı *She Can Run*, Uluslararası Gerilim Yazarları tarafından En İyi İlk Roman dalında aday gösterildi. Ayrıca Altın Yaprak ve Gümüş Falçyon Ödüllerinin yanı sıra iki RITA adaylığı ve üç Daphne du Maurier Ödülü kazanmıştır. Diğer romanları arasında *Anlatılabilir*, *Çılgılık Atabilir*, *Saklanabilir*, *Öldürebilir*, *Gece Yarısı İfşa*, *Gece Yarısı Fedakârlık*, *Gece Yarısı İhanet*, *Gece Yarısı Saplantısı*, *İhtiyaç Saati*, *Öldürmek İçin Dakikalar*, *Yaşamak İçin Saniyeler*, *Üzgün Olduğunu Söyle*, *Son Vedası*, *Kemikler Yalan Söylemez*, *Yaptıklarım*, *Sırlar Asla Ölmez* ve *Nefesini Sakla* yer almaktadır. Kenpo karate dalında ikinci derece siyah kuşak sahibidir, kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir ve ailesiyle birlikte dağınık bir evde yaşamaktadır

ve a küçük Sürü . Kurtarma Evcil hayvanlar. İçin
daha fazla bilgi, www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

